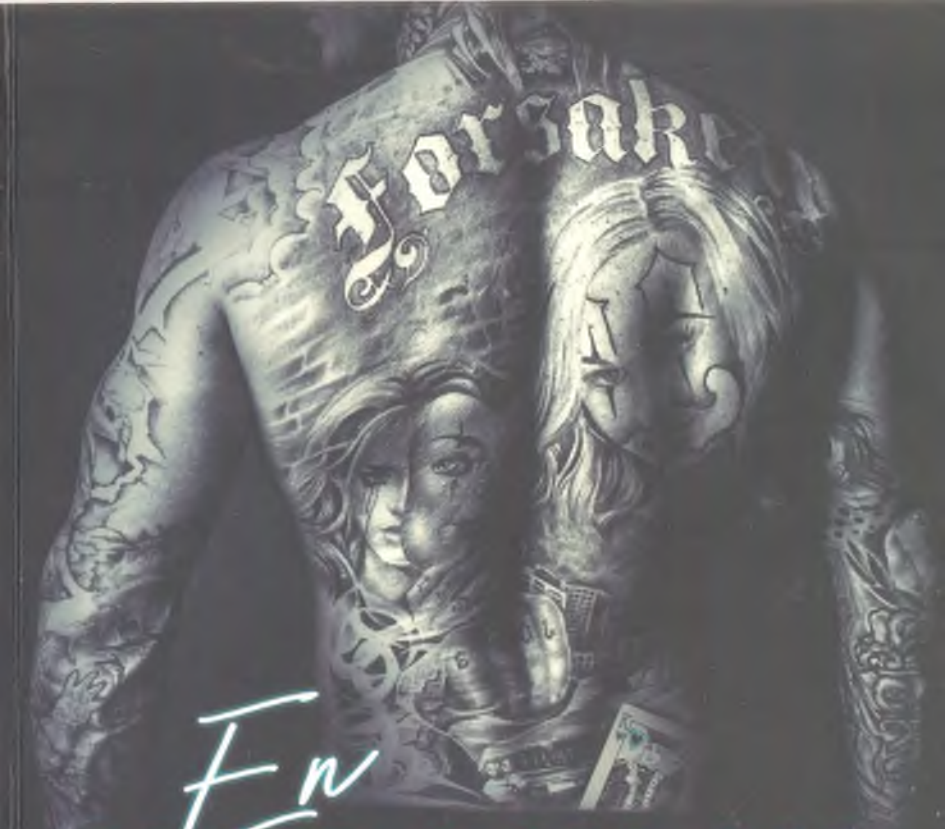

En KARANLIK Günah

ADAM, KADININ KURTARICISI OLMALIYDI.
HİKÂYESİNDEKİ ŞEYTAN DEĞİL...

DANIELLE LORI

MADE SERİSİ

MARTI

Geçmişte bir falcı, Mila'ya nefesini kesecek bir adamla karşılaşacağını söylemişti. Fakat bu karşılaşmanın Mila tam olarak canını kurtarmak için kaçarken gerçekleşeceğinden bahsetmeyi atlamıştı.

Mila her zaman ondan beklenen şekilde davrandı; gerektiği gibi giyindi, sadece örnek niteliklere sahip üniversiteli oğlanlarla çıktı ve asla soru sormadı. Özellikle de babasının ortalarda olmayışı ya da orada doğmasına rağmen Rusya'ya ayak basmasına izin verilmemesiyle ilgili sorulardan kaçındı.

Bu kurallar ve cevapsız sorulardan bıkan genç kadın, her zaman yapmak istediği şeyi yaptı...

VE MOSKOVA'YA GİDEN BİR UÇAĞA BİNDİ.

Fakat en beklemediği şey orada bir adama âşık olmaktı. Hem de açıklanamayan serveti, kollarında dövmeleri, gözlerinde sırları olan o adama... Ancak adamın dokunuşlarının, kadının çığlıklarını bastıran sert bir kavrayışa dönüşmesi uzun sürmedi.

İntikam soğuk yenen bir yemekti. Ne yazık ki Rus kışı daha da soğuktu. Mila, zarar görmeden kurtulmanın tek yolunun imkânsızı başarmak ve onu tutsak eden adamın kalbindeki buzları eritmek olduğunu kısa sürede

öğrenecekti.

RESALE
32
V

MADE SERİSİ

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

MARTI
/martiyayinlari

ISBN 978-625-448-879-5

9 786254 488795

DANIELLE LORI

En Karanlık Günah
Özgün Adı: The Darkest Temptation
Danielle Lori

Çeviri	: Beyza Bozsu
Editör	: Derya Sevim
Düzelti	: Merve Mumcu
Son Okuma	: Aslı Özge Önemli
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın
Kapak Tasarım	: ©Sarah Hansen, Okay Creations
Tür	: Yetişkin / Romantik
Kitap No	: 2428

1. Baskı: Temmuz 2022
Isbn: 978-625-448-879-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Danielle Lori
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 47939

DANIELLE LORI

En KARANLIK Günah

Çeviren: Beyza Bozsu

MARTI

Tanıdığım en güçlü kadın olan anneme...

Calma Listesi

Cry Like Me—Frances

Creep—Radiohead

Slow Dance—AJ Mitchell

Trampoline—SHAED

Liar—Camila Cabello

Cold Little Heart—Michael Kiwanuka

I See Red—Everybody Loves an Outlaw

Señorita—Shawn Mendes and Camila Cabello

Girl—Maren Morris

Someone You Loved—Lewis Capaldi

La La Land—Bryce Vine

Dance Monkey—Tones and I

KISIM 1

"ŞEYTAN, HER ZAMAN BİR CENTİLMEN OLMUŞTUR."
-Diane LaVey

BÖLÜM

Bir

fernweh
(i.) uzaklara duyulan özlem

Mila

Koşmaktan nefes nefese kalmıştım. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çimenlerin üzerine attım. Çıplak ayaklarımla bakımlı çimenliğimizde yürümeye başladım ve kayalıkların üzerinden geçip serin dalgaların ayak parmaklarıma ve gece elbisemin eteğine vurduğunu hissedene dek durmadım. Hızlı hızlı solurken tenimde biriken terler kocaman ayın altında parlıyordu. Hafif bir esinti uzun saçlarımı dalgalandırdı, palmiye ağaçlarını ve elbisemin dantelli kollarını hışırdattı. Fakat bu cennet, artık beni belimdeki Dior kemer kadar sıkıyordu.

Sekiz kilometre boyunca koşmak, içimde büyüyen yakıcı

duygudan kurtulmama yetmemişti. Yine de deniz her zaman olduğu gibi beni sakinleştirdi.

İçimden boynumdaki inci kolyeyi koparmak, üvey kız kardeşlerinin Külkedisi'ne yaptığı gibi elbisemi parçalamak geliyordu ama bunu yapmak, altında ne yattığını unutacağım kadar uzun bir süredir taktığım maskeyi yerle bir ederdi. Bu yüzden bunun yerine French-ojeli tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

Bundan daha fazlası, Moorings'in* kapılarının ardında tek bir dünyadan fazlası olmalıydı. Lakin bolluk içindeki yaşamımdan daha fazlasını arzulamak, suçluluk hissetmeme neden oluyordu. Uçsuz bucaksız okyanusta uzanan Biscayne Körfezi'nin ışıltılı patikasına bakarken kendimi suyun üzerinde sallanan duba kadar başıboş ve ruhsuz hissettim. Tek fark, benim sıradan bir beklentiler denizinde yüzüyor olmamdı.

Gözlerimi kapattım ve ezberlediğim Fransızca cümleleri içimden söyledim. *Je vais bien. Tu vas bien. Nous allons bien.* İyiyim. İyisin. İyiyiz.

Ivan'ın tanıdık varlığını sırtımda hissetmeden önce yalnızca birkaç saniye yalnız kalmama izin verilmişti. Yanımda durmak için harekete geçtiğinde takım elbisesinin ceketi çıplak koluma değdi.

"Böyle kaçamazsın, Mila." Rus aksanı ve tükenen enerjisi sesinin kabaca çıkmasına neden olmuştu.

Ivan'ın takım elbise içinde ve huysuz bir tavırla Miami sokaklarında beni kovalamasını azıcık komik buldum ancak keyfim, kayalara vuran bir sonraki dalgayla birlikte kaçtı.

"Beni bir sapık gibi takip etmeye devam edersen, sonun-

* Miami'de lüks evlerden oluşan bir muhit/semt.

da sana karşı bir şeyler hissetmeye başlayacağım," dedim kuru bir sesle.

Bana bir bakış attı. "Bunun benim işim olduğunu biliyorsun."

Ivan, babamın yıllar önce Moskova'ya yaptığı bir iş gezisinin ardından onunla birlikte gelmişti. O zamanlar sadece on üç yaşındaydım ve o benden sekiz yaş büyük olduğundan, onun hayatımda gördüğüm en yakışıklı çocuk olduğunu düşünmüştüm. Aksanına ve sevimli derecede sınırlı İngilizce bilgisine âşık olmuştum ve onu İspanyol kolonyal mimarisi tarzı geniş evimizin etrafında utanç verici bir şekilde sürekli takip etmiştim.

Şimdiyse, o beni takip ediyordu.

Bir eli pantolonunun cebindeyken diğer eliyle küçük, kırmızı kadife bir kutuyu bana uzattı. "Babandan."

Kutuya uzun bir süre baktıktan sonra elinden alıp açtım. İçinde mavi, kalp şeklinde küpeler vardı. Babam her zaman hislerimi belli ettiğimi söylerdi. Taşlar sahteydi. Ergenlik çağında *Kanlı Elmas* filmini izledikten sonra asla gerçek elmas takmayacağımı biliyordu.

Bu, babamın benim için önemli bir günü kaçırdıktan sonra hediye gönderdiği ilk sefer değildi. Ancak bu sefer farklı olarak bu duyguyu, bu filizlenen şüpheyi daha fazla uzaklaştıramıyordum.

"Umarım bir şeyin yoktur," dedim.

Ivan bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Babamın yedek hediye çekmecesini karıştırmak yorucu bir iş."

Derin bir iç çekerek elini sarı saçlarından geçirdi. "Seni önemsiyor, Mila."

"Son zamanlarda bunu kesinlikle ilginç bir şekilde gösteriyor."

Ivan, "Çok meşgul," dedi. "Bunu biliyorsun."

Ne olumlu ne de olumsuz sayılabilecek bir ses çıkardım. Babam, son üç aydır neden yüzünü göremediğimi açıklayamamak için devlet başkanından daha meşgul olmalıydı. Son iki tatille birlikte şimdi yirminci doğum günümü de kaçırmıştı.

Doğum günümü her yıl aynı beş yıldızlı restorandaki aynı masada, hiç aksatmadan kutlardık. Babam biftek sipariş ederdi. Çocukluğumdan beri siparişlerimizi özel olarak alan işletme sahibi ve şef Enrique'ye gülümseyip babamın siparişini kalp sağlığına uygun bir şeyle değiştirirdim. Babamın kolesterolüne dikkat etmesi gerekiyordu. Ben somurturdum, babam tartışırdı. Fakat sonunda pes ederdi.

Bu akşam, Ivan ve porselen tabaktaki kusursuz yansımamla orada iki saat boyunca oturmuştum. Ta ki, yandaki masada bir yıl dönümü partisi başlayana ve kararlılığımı altın rengi konfetilerle yok edene dek. Restorandan kaçarak eve kadar sekiz kilometre boyunca koşmaya başladığımda Ivan barda bir garsonla sohbet ediyordu.

"Hiç bu kadar uzun süre yok olmamıştı, Ivan..." Sesim kısıldı. "Yolunda olmayan bir şeyler var."

Her zamanki gibi dudaklarından aynı muğlak sözler dökülmeye başladı: *Çok yoğun, önemli bir iş anlaşması yapıyor, falan filan.* Onu duymazdan gelerek bir martının suyun üzerinde süzülüşünü izledim. Hayvanın kanatlarını kıskandım; uçabileceğini bilmeden yuvasından atlayıp gitme cesaretini kıskandım. Bense burada, altın Dior kapılarının ardında, babamın onayını alma arzusuyla cezalandırılmıştım.

Ivan kolumdan yakalayana kadar arkamı dönüp gittiğimi bile fark etmemiştim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve" diyecektim ama dudaklarımdan tamamen farklı, beni bile şoke eden bir şey çıktı. "Moskova'ya."

Soğukkanlı ve aklı başında Ivan Volkov'un bu tek kelimeyle gerçekten beti benzi mi atmıştı, yoksa bu benim hiperaktif hayal gücümün bir ürünü müydü? Kolumu bıraktı, yoğun sessizliği ürpermeme neden oldu.

Sanki yanlış duymuş gibi, "Moskova'ya..." diye tekrarladı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Rusya'nın başkentine? Doğduğum yere?"

"*Zamolchi.* Sessiz ol. "Neden Moskova'ya gitmek istiyorsun?"

"Babam bugünlerde resmen orada yaşıyor. Kolesterolüne dikkat etmediğini biliyorsun. Ya hastaysa ve benim bilmemi istemiyorsa?"

"Sana yemin ederim, hasta değil."

Gözlerindeki samimiyetten dolayı ona inandım. Bu bilgi, omuzlarımdan hafif bir yükü kaldırdı ama aynı zamanda başka bir yükü ekledi.

"Ya başı bir tür beladaysa?" Babamın birkaç iş ortağıyla tanışmıştım ve hiçbiri onlarla yalnızken rahat edebileceğim türden insanlar değildi.

"Eğer öyleyse, oraya gidip ne yapacaksın ki?"

"Polise başvururum."

Ivan ikna olmuş görünmüyordu. Aslında, birkaç saniye bana baktıktan sonra gözlerini körfeze ilgisizce çevirerek bir nefes verdi. Sanki benim Rus polisine gitmem fikri onu hem eğlendirmiş hem de rahatsız etmiş gibi gergin bir havası vardı.

Gözleri tekrar benimkilere döndü. Görünen o ki dalgaların İtalyan mokasenlerini* ıslattığından habersizdi. "Orada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun."

Mücevher kutusunun etrafındaki parmaklarımı sıktım. Bu, bana bir santimden fazla özgürlük tanınmadığı için doğruydu. Yine de sert bir cevap vermemek için kendimi tuttum.

"Dikkat etmezsen, bana duyduğun onca güven fazla gelecek, Ivan."

"Ocak ayındayız."

"Yani?"

"Geçen yıl Aspen'deyken soğuktan şikâyet ettin. Hava beş derece olmasına rağmen."

"Yalnızca bir Eskimo beş derecenin soğuk olmadığını düşünür," diyerek sağlam ve samimi bir inançla karşılık verdim. "Ne olursa olsun, o kadar hassas değilim. Biraz soğuğa dayanabilirim." Atlantik açıklarındaki güçlü ve soğuk bir esinti, esmek için dünyanın en kötü zamanını seçti. Titrememek için kendimle savaştım. Tabii ki Ivan bunu fark etti.

Ceketini çıkardı, omuzlarıma koydu ve bir tutam sarı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bugün itibariyle yirmi yaşındasın. Artık babanın elini tutmasına ihtiyacın yok."

Yorumu canımı sıktı ancak çok şey istediğime inanmıyordum. Sadece Noel ağacının önünde, yanımda olmaları için para alan Ivan ve aşçımız Borya ile birlikte oturmak istemiyordum. Beni terk eden birini memnun etmek için, şifonyerimdeki müzik kutusunda yorucu ve sonsuz bir döngüyle dönüp duran balerin gibi hissetmek istemiyordum.

Üstelik her şey bunlarla da bitmiyordu.

---

* Yumuşak derili, kısa ökçeli, bağsız ayakkabı.

"Yarınki randevun ne olacak?"

"Gitmek istemiyorum," dedim gözlerimi onunkilerden körfeze doğru çekerek.

"Neden?"

Mantıklı bir cevap ararken sessiz kaldım. Ona gerçeği söylersem, Ivan benim deli olduğumu düşünürdü.

"Baban Carter'ı seviyor."

"O zaman belki de onunla kendisi çıkmalı."

"Mila," diye azarladı.

Babam yıllarca Carter'ın damadı olmasından mutlu olacağını ima etmişti. Bunun sadece, Carter'ın babasının bir iş arkadaşı ve aileden zengin ünlü bir avukat olmasından kaynaklandığına emindim. Her zaman olduğu gibi, babamın ısrarına boyun eğmiştim. Böylece Carter'la altı aydır geleneksel bir flört durumumuz vardı.

Duygusuzca, "Yarın evlenme teklifi edecek, değil mi?" diye sordum.

Tek eşli bile olmadığımızı düşünürsek, teklif etmesi saçma olurdu. Yirmi beş yaşındaki playboy Carter Kingston'ın kiminle yattığını öğrenmek için herkesin tek yapması gereken TMZ'i okumaktı. Fakat beni evlilik teklifleriyle ünlü bir restoran olan The Grande'ye götürüyordu. Tıpkı benim gibi, onun da babası tarafından zorlandığını düşünüyordum.

Ivan ağzını açmadı ama gözleri, bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. Oysa Carter'ın teklifine evet deme fikri ve bu kelimeyi dudaklarımdan zorla çıkaracağımı bilmek, beni oksijeni yavaşça tükenen cam bir kutuya hapsetmişti sanki. Duvarlara vuruyor, boğuluyor, öksürüyor, hava için yalvarıyor gibiydim.

Bu duyguyu bastırdım. "Döndüğümde Carter hâlâ burada olacak."

Ivan en iyi kartını oynamadan önce bir an sessiz kaldı. "Babanın bunu onaylamayacağını biliyorsun."

Dudağımı ısırdım. Geçmişte ne zaman babamın iş gezilerinden birine katılmak istesem, bunu reddetmişti. Fakat çocukken bile gözlerinde bir şey fark ederdim. İçlerinde, hayır kelimesini bağırarak söylemiş gibi bir kıvılcım olurdu. Rusya'ya ayak basmama asla izin verilmezdi, bu çok açıktı.

"Biliyorum ama şu anda kendisi burada değil, değil mi?"

"Gitmiyorsun."

Ona baktım.

Ivan bazen şikâyet edebilirdi ama bana ne yapıp ne yapamayacağımı asla söylemezdi. Hep, "Evet, Mila", "Elbette, Mila", "Nasıl istersen, Mila" derdi. Şaka yapıyorum. Bunları diyen, rüyalarımda gördüğüm kılıç kuşanmış âşık Westley* olurdu. Demek istediğim, asla "Hayır, Mila" demediğiydi. Bir banka soymak isteseydim, bahse girerim hiç sorgulamadan benim yardımcım olurdu. Tabii daha sonra beni babama ispiyonlardı ama yine de benimle birlikte yüzüne bir kar maskesi geçirirdi.

Göz ardı etmek için çok uğraştığım şüphe, bir balon gibi patladı ve kalbimi yakalayıp burktu. Babam Rusya'da ne saklıyordu?

Başka bir *ailesi* mi vardı?

Benden böyle bir şeyi saklamasının tek makul nedeni, beni hayatlarında istememesiydi. Ve böylece, *kendi* hayatında da.

Je ne pleurerai pas. Tu ne pleureras pas. Nous ne pleurerons pas. Ağlamayacağım. Ağlamayacaksın. Ağlamayacağız.

* Prenses Gelin filmindeki erkek karakter.

Sözlerim beni başarısızlığa uğrattı ve can sıkıcı tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Ivan çenemi kaldırdı ve gözyaşımı sildi. Başparmağının yumuşak dokunuşu beni sıcacık yapıp memnuniyetle sardı. Aramızdaki boşluğu başka bir şey doldurdu. Bir gerilim. Bir çekim. Biraz heyecan. Özellikle boğulduğumu hissettiğim bazı günler, diğerlerinden daha sıcak kıvılcımlar çıkardı.

İkimiz de kendimizi bırakmazdık.

Benim mazeretim on dört yaşındayken gittiğim falcıydı. O fazlasıyla gotik yaşımda, falcıya hayattaki amacımın ne olduğunu sormuştum. Kristal küresinin arkasına oturarak kaşlarını çatmış ve sonra benim için yaratılan adamı bulacağımı, o adamın nefesimi keseceğini söylemişti. Muhtemelen herkese söylediği genel bir cevaptı ama benim zihnime zamk gibi yapışmıştı.

Ivan'ın yanında gayet iyi nefes alıyordum.

Ve sırf can sıkıntısından Carter'la olmayı bile denemiştim. İnanılmaz derecede ikna edici olmasından bahsetmiyorum bile.

Zamanım, bir kum saatinden dökülen son birkaç kum tanesi gibi tükeniyordu. Yine de bekliyordum. Daha fazlası için. Madam Richie'nin aklıma koyduğu aptalca fikir için.

Benim bahanem buydu.

Fakat Ivan'ınkini merak ediyordum.

Yüzümü, yanağımda gezinen başparmağına doğru eğdim ve ona yumuşak gözlerimi kırpıştırarak baktım "Neden beni hiç öpmedin?"

"Çünkü daha uzun yaşamak istiyorum," diye mırıldandı.

Dudağımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. Daha önce babamın sesini yükselttiğini hiç duymamıştım, özellikle de neredeyse oğlu gibi gördüğü Ivan'a.

"Cidden, neden?"

Bana sert bir bakış atıp elini indirdi. "Daha fazla Moskova lafı yok, tamam mı?"

Bir iç çekip onu başımla onayladım.

Çimenlerin üzerinde eve doğru yürümesini izledim. Atlantik okyanusunun dalgaları ve uçsuz bucaksızlığı, dünyanın geri kalanına duyduğum bir özlem ve inziva duygusuyla kemiklerime yerleşti.

Elbisemin cebindeki telefonum titredi. İçimden bakmak gelmedi ama yine de uzanıp telefonu çıkardım.

Babam: *İyi ki doğdun meleğim. Kaçırdığım için üzgünüm. Her zamanki gibi iş çıktı. Eve geldiğimde kutlarız.*

Bir mesaj daha geldi.

Babam: *Yarın eğlenmene bak. Carter senin için iyi biri.*

Telefonumu cebime geri koyup küpelerimi sentetik mavi elmaslarla değiştirdim. Denizin beni dibe çektiğini, nefes almaya çalışırken inci kolyeler ve okyanusun yalnızlık dolu sesleriyle sonsuza dek suda süzüldüğümü ve bu sırada mavi elmasların Okyanusun Kalbi* gibi parıldadığını hayal ettim.

Beni ikna eden bu oldu.

Yarın, *Rusya*'da olacaktım.

* Titanik filmindeki ünlü mavi elmas kolye.

BÖLÜM

İki

resfeber
(i.) yolculuk öncesi duyulan heyecan ve endişe

Mila

Yarısı bohem, yarısı sofistike sosyetik giysilerden oluşan yığına daldım. Bohem olanları satın almak zorunda hissetmiş ama asla giymemiştim. Babam sarı ve toplum kurallarına uymayan her şeyi sessizce onaylamıyor gibiydi ve ben barış işaretlerini ciddiye alırdım.

Görünen o ki şu ana kadar, amigo takımından kalma spor çantama güneşten daha parlak renkte kıyafetler koymuştum.

Henüz Moorings'ten çıkmamıştım. Bu yüzden bol bir bluz, ekose desenli kalem pantolon ve ayak bileğinde biten beyaz botlar giydim. Aynadaki yansımama baktım: Elle Woods'un *Bu Nasıl Sarışın?* filmindeki daha uzun, daha az pembe versiyonu bana bakıyordu.

Kapıya yönelirken inci kolyemi çıkarmak için durdum ve onu mücevher kutuma koydum. Sonra balerini kurarak sabahın üçünde merdivenlerden aşağı parmak uçlarımda inmeden önce onu tek ayak üzerinde dönüp durması için açık bıraktım.

Ivan'ın yatak odasının kapısının önünden geçerken diğer taraftan çok kadınsı bir inilti duyduğumda durdum. Ivan bir Don Juan* değildi ama cinsel ilişkiden kaçan biri de değildi. Bazen, babamın yokluğunda, kahvaltıya indiğimde mutfağımızda yarı çıplak bir kadın bulurdum. Bu beni gerçekten hiç rahatsız etmedi; çocukluk aşkım uzun zaman önce sona ermişti ama şimdi içimde bir reddedilme hissi titreşiyordu.

Birkaç saat önce ölüm söz konusu olduğu için beni öpmemişti ve şimdi rasgele birine Rusça edepsiz laflar mı ediyordu? Yine de, bunu her şeyden çok sinir bozucu buldum. Saf olduğuma o kadar inanmıştı ki konuşmamızdan sonra gardını açık tutma zahmetine bile girmemişti.

Borya'nın küçük bip sesini duyup elinde bir spatulayla dışarı çıkmasını bekleyerek ev alarmını devre dışı bırakırken sinirlerim altüst oldu. Kimse gelmeyince rahat bir nefes aldım ama bu, buradan yalnız çıkmanın ilk adımıydı.

Ön kapıyı sessizce kapattım, sırtımı kapıya yasladım ve verandanın tavanındaki hareket sensörüne baktım. Sensör devreye girerse, kör edici ışıklar bir melekler korosu gibi yanar ve kulak patlatıcı bir alarm çalardı. Kesintisiz güç kaynağını bulan adam bizden nefret ediyordu.

Nefesimi ve çantamı göğsümde tuttum. Kör noktaya denk gelmeyi umarak doğrudan sensörün altına adım attım. Avlu, karanlığını ve sessizliğini korumaya devam ettiğinde soğuk terler döktüm.

---

* Çapkınlığı simgeleyen bir edebiyat karakteri.

Yüzüstü uzanıp çantamla birlikte beceriksizce çalılara doğru bir asker gibi süründüm. James Bond oyunu oynayan asi bir çocukken öğrendiğim yolu hatırlamıştım. Gerçi o zamanlar sensör, etkinleştiğinde kolumu kesebilecek bir lazerdi. Şimdiyse sırtımda babamın onaylamadığını anlatan bir delik açılırdı ki bu daha da kötüydü.

Çalıların diğer tarafına ulaştığımda ayağa kalktım, pantolonumu silkeledim ve dolambaçlı sokakta koşmaya başladım. Feminen hilelerimin, cuma gecesi bekçisi ahlaksız Carl'ın babamı veya Ivan'ı uyarmadan beni özel muhitimizin kapısından geçirebileceğinden şüpheliydim. Bu yüzden arka bahçeden geçtim, çantamı demir çitin üzerinden attım ve yukarı tırmandım.

Telefonumu çantamdan çıkararak bir Lyft* çağırdım. Hayatımın en uzun üç dakikalık bekleyişiydi. Ivan'ın pantolonu açık halde peşimden koşacağını veya babamdan pek de onaylamayan bir telefon alacağımı düşündüğümde kalp atışlarım birbiriyle yarıştı. Fakat bunların hiçbiri olmadı. Ne arabam beni almadan önce ne de beni havaalanına bıraktıktan sonra.

İnsanların koşuşturmacasını ve havadaki canlılığı içime çekerken belirsizlik sinirlerimi düğüm düğüm yaptı. Herkes nereye gittiğini biliyor gibiydi, gözleri tatil hayalleri ve bağımsızlıkla parlıyordu. Alışık olduğum çevrenin dışındaydım. Daha önce tek başıma seyahat etmek şöyle dursun, kendi çantamı bile taşımak zorunda kalmamıştım ama kararlılığım beni bilet gişesine itti.

Şans eseri bir son dakika iptali olmuştu. Dolgulu banka hesabım sayesinde -babam bana *güvendiği* için her ay yük-

* Özel araba servisi.

lü bir ödeneğim olurdu- uçaktaki son koltuğu ben aldım ve birbirlerine Rusça hakaretler eden ve fıstıklar atan iki çocuk arasında sıkışıp kaldım. Annelerinin nerede olduğunu bilmiyordum ama koridorun karşısında, onlar yokmuş gibi davranan bir kadın olduğunu hissediyordum.

Miami'nin gece lambaları gözden kayboldu ve turuncu parıltılar karanlık, girdaplı suya dönüştü. İzleyicilerimi göz önünde bulundurarak birkaç aile filmi izledim ancak onların ekranlarında modası geçmiş patlama sahneleri oynuyordu.

On iki saat sonra Moskova'ya indik.

Uçaktan inip soğuk jet köprüsüne girdiğimde titredim. Derin bir nefes alıp verdim. Nefesimi görebiliyordum. Hayatımda hiç böyle bir soğuk yaşamamıştım. Soğuk ciğerlerimi kavrıyor ve buz gibi parmaklarıyla vücut ısımı çalıyordu sanki. Hep doğduğum yeri deneyimlemek istemiştim ama dondurucumuza girseydim de olurdu.

Paltomu giymek için durduğumda biri sırtıma çarptı. Özür dilemek için döndüm ama fileli taşıma çantasında bir Çivava tutan kısa, yaşlı bir kadın benden önce davrandı.

"Pardon canım," dedi İngiliz aksanıyla. "Seni görmedim."

"Hayır, ben özür dilerim. Benim hatamdı."

Samur kürk mantosunun önünü kapattı ve başını eğdi. "Çok tanıdık geliyorsun. Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hmm, sanmıyorum."

"Hayır... Seni daha önce gördüğüme eminim." Düşünceli bir şekilde şatafatlı altın kolyesine dokundu. Sonra aklına bir şey geldi. Elini göğsüne koyup beni bir fahişeymişim gibi baştan aşağı süzmesine neden olan bir şey.

Ortam her saniye daha da tuhaflaşıyordu ama ben bir şey diyemeden tekerlekli sandalyeli biri aşağı doğru kaydı ve ka-

dının çantasındaki minik köpek havlamaya başladı. Kadın küçük Rupert'ı sakinleştirmeye çalışırken ben de tuhaf bir şekilde özür diledim ve oradan hızlıca ayrıldım.

Havaalanının kaldırımında, babamın masasının çekmecelerinden birinde bulduğum bir not kâğıdını açtım. Google Çeviri'nin yardımıyla kendimi Nancy Drew* gibi hissederek, Rusça karalanmış yazının bir ev adresi olduğunu ve yıllardır oraya ödediği faturaların bir kaydı olduğunu öğrenmiştim. Bunun elimde patlamamasını umuyordum çünkü buradan başka gidecek hiçbir yerim yoktu ve Ivan'a bu kadar çabuk geri dönmeye hazır değildim.

Yabancı alfabeyi nasıl okuyacağıma dair en ufak bir fikrim olmadığı için kâğıdı taksi şoförüne uzattım. Taksicinin karanlık bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluştu ve huzursuz hissetmeme yetecek kadar göz teması kurduk.

Beni işlek bir sanayi bölgesinin yanından, arnavut kaldırımlı sokakları ve eski, benzersiz kasaba evleri olan sessiz bir mahalleye götürüp orada beyaz panjurlu, kireç yeşili bir evin önüne park etti.

"*Pyat'sot rubley.*" *Beş yüz ruble***.

Adama havaalanında bozdurduğum parayla ödeme yaptım.

Arabadan inip spor çantamı kaptım ve denizci kabanımın kemerini sıktım. Geçen yıl amigo takımı veda gezisi için Aspen'e gittiğimde beni çok iyi korumuştu ama şu an, iliklere işleyen Rus havasını tenimden uzak tutma konusunda o kadar da başarılı değildi.

Donmuş demir kapıyı ittiğimde gıcırdadı. Buz ve kar parçalarından kaçınarak çatlak kaldırımda yürüdüm ve kapıyı çaldım.

* Gizemli hikâyeleri olan kurgusal bir karakter.

** Rusya'da kullanılan para birimi.

Biraz zaman sonra grileşen sarı saçlarını balerin topuzu yapmış yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Ellerini önlüğüne siliyordu ve gözleri benimkilerle buluştuğunda pembe yanaklarındaki renk çekiliverdi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kadın kapıyı suratıma kapattığı için tek kelime edemedim.

Ağzımı kapattım ve kadının kulağını tahtaya dayamış bir şekilde kapının diğer tarafında dikilerek gitmemi beklediğini hissettim.

Kapıyı tekrar tıklattığımda bir gümbürtü duyuldu, ardından çığlığa benzer Rusça sesler çıkardı, kelimeler ayırt edemeyeceğim kadar boğuktu.

Kapı bir kez daha açıldı ve bu sefer uzun siyah ceketli ince bir bey belirdi. Başını sallıyor ve karısına bir şeyler mırıldanıyordu. Görünen o ki kadının delirmesinde haklı olduğuna inanıyordu. Kadın adamın arkasına saklandı, önlüğünü sıkıca kavramıştı.

Adamın bakışları beni bulduğunda, az önce bir hayalet görmüş gibi dondu.

Gülümsemeye çalıştım. "*Zdravstvuyte-*" *Merhaba.*

Kadın kaçtı.

"Ben Alexei Mikhailov'un kızıyım... Mila," dedim tereddütle. Adamın biraz İngilizce bilmesini umuyordum çünkü bana miras bırakılan dil konusunda büyük bir başarısızlıktım.

Babam her zaman bunun zaman kaybı olduğunu söylediği için Rusça öğrenme isteğimden yıllar önce vazgeçmiştim. Bu yüzden sadece Ivan ve Borya'dan duyduklarımı biliyordum. Bunlar temel bilgileri, sebzeleri ve küfürleri içeriyordu

Yaşlı adamın ifadesinden bir parça rahatlama geçti ve sonra garip bir kahkaha attı. "Tabii ya, tabii. Bizi epey korkuttun." Geri çekildi ve bana içeri girmemi işaret etti. "İçeri gel."

Donmuş ellerimi ceplerime sokarak eve girdim ve antreyi incelemek için döndüm. Adamın kapıyı kapatmadan önce başını ön kapıdan dışarı çıkarıp yolun iki tarafına da baktığını yakaladığımda sustum. Rusya'nın *Forensic Files** versiyonunun bir sonraki yıldızı mı olmak üzereydim acaba?

"Bu iyiye işaret olamaz," diye mırıldandı ve başını sallayıp yanımdan topallayarak geçti. "Vera, *kofe***! Biz hazır olanlardan içiyoruz. Sakıncası yoktur umarım."

"Hiç sorun değil."

Kahveden nefret ederdim ama bu bana birkaç cevap kazandıracaksa beş bardak bile içerdim.

"Gel otur kızım."

Çantamı yere koydum ve çiçek desenli solmuş bir kanepeye oturdum. Adam da karşımdaki koltuğa oturdu. Şöminede çatırdayan alev, odaya fazlasıyla ihtiyaç duyulan sıcaklığı yayıyordu. Görünen her rafa kitaplar ve ıvır zıvırlar saçılmıştı. Alan dağınık ama doğal bir şekilde rahattı.

Vera, beni kocaman açılmış gözlerle izleyerek iki fincan kahveyi aramızdaki ahşap sehpaya koydu. Sonra sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi odadan hızlıca çıktı.

Çıkışını izledim. "Benden korkmasının bir nedeni var mı?"

Elini salladı. "O, batıl inançlıdır."

"Anlamıyorum."

"Sen Tatianna'nın tam bir kopyasısın. Çocuğu olduğunu bilmiyorduk. Aslında biliyorduk ama doğumdan kısa bir süre sonra vefat ettiğini düşündük. Baban bize akciğerlerinde sorun olduğunu söyledi."

Annemin genç yaşta öldüğünü hep biliyordum ama adını bilmemin tek nedeni, babamın bir keresinde sarhoş olması

---

* Adli tıp vakalarının incelendiği bir Amerikan belgesel programı.

** (Rs.) Kahve.

ve bana Tatianna'sına çok benzediğimi söylemesiydi. Sık sık, ben büyüdükçe benimle daha az zaman geçirmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ettim.

"Ciğerlerim gayet iyi."

Adam kıkırdayarak, "Bunu görebiliyorum," dedi ve kahvesini yudumladı. "Seni buralara getiren nedir?"

"Ben bir tür... görevdeyim."

Onaylamayarak mırıldandı. "Fazla merak kediyi öldürür sözünü duymadın mı? Sen de tıpkı annen gibisin. Bazı şeylerin gün yüzüne çıkmaması daha iyidir."

Annem hakkında son birkaç dakikadır duyduğum kadarını, hayatım boyunca hiç duymamıştım. Nihayet bazı cevaplar alıyordum. Ve görünüşe göre, daha fazla soru ortaya çıkıyordu.

"Babam neden size öldüğümü söylesin ki?"

Kaşlarını çattı. "Açık değil mi?"

Hayır, değildi. Bu konuyla ilgili hiçbir şey açık değildi.

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım...

"Artık bu konuyu kapatalım. Seni babanın göndermiş olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki o göndermemiş." Kahve fincanını sehpaya koydu. "Gitmelisin. Buraya yalnız gelmen için bundan daha kötü bir zaman olamazdı."

Neden herkes bir bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşünüyordu? "Sorun değil. Başımın çaresine bakabilirim."

"*D'yavol*'un karşısında kimse başının çaresine bakamaz."

Şeytan?

"Hadi git artık." Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve dizini ovuşturdu. "Yaşamayı, seni barındıramayacak kadar çok seviyorum."

"Henüz gidemem," diye ısrar ederek ayağa kalktım. "Ne-

den buraya yasadışı yollarla geldiğimi düşündüğünüzden emin değilim ama yemin ederim ki belgelerim var." Rusya'nın biraz orta çağda kaldığını biliyordum ama Tanrım, zararsız bir kızı barındırmak gibi küçük bir suç için gerçekten insanları idam mı ediyorlardı acaba?

"Peh. Hükümetten bahsetmiyorum kızım, *D'yavol*'dan bahsediyorum."

Deli biriyle konuşuyor olabileceğimi fark ederek ona baktım.

"Ben agnostiğim*," dedim aptal gibi hissederek.

Başını iki yana salladı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Bakışlarım kapıdaki Vera'ya takıldı. Beni sanki kendi kendine yerinden oynamış bir mobilyaymışım gibi izliyordu.

İkisi de deliydi.

Elinde sıktığı önlüğü bıraktı ve tekrar gözden kayboldu. Muhtemelen en keskin et satırını bulmaya gitmişti.

"Neden karın anneme benziyorum diye benden korkuyor?"

Sanki tuhaf olan benmişim gibi bana baktı. "Sadece annene benzemiyorsun." Şömineye doğru ilerleyip bir portrenin üzerine yerleştirilmiş beyaz çarşafı indirdi. "Kızım, sen o *olabilirsin*."

Resimdeki kadın, bir kuyruklu piyanoya yaslanarak zamanda donmuştu. Onlarca yıl önce resmedilmiş olmalıydı ama sanki o kadın, bugün burada duran bendim. Uzun sarı saçlarımız, badem şeklindeki gözlerimiz, uzun ve zarif formumuz ve asla tam olarak bronzlaşmayacak olan kaymak gibi tenimiz aynıydı.

Benzerlik o kadar ürkütücüydü ki kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Tıpkı bana benziyordu, yine de onun hak-

* Tanrı veya tanrısal varlıkların bilinemez veya varlığı ile birlikte yokluğunun da kanıtlanamaz olduğunu savunanlara verilen ad.

kındaki en basit şeyleri bile bilmiyordum. Kalbimdeki ve gözlerimin arkasındaki yanma kaybolana dek portreye baktım.

"Bir içim su gibiydi, bu bir gerçek." Çenesini ovuşturdu. "Ama böyle bir güzellik hem bir lütuf hem de bir lanettir..." Bana takılan gözleri yoğun ve boyun eğmiş bir ifadeyle doluydu. "Her zaman yanlış ellere geçer."

İçimde, kötü bir şey olacağına dair bir his belirdi. Aşırı aktif hayal gücüm kafamda bir sahne oluşturmuştu: Şeytan beni cehenneme götürürken tekmeler savurup çığlık atıyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Annemin resmini duvara asıp üzerini perili ev filmlerindeki gibi bir çarşafla örtmeleri tuhaftı. Gerçi, belki de Vera toz almayı sevmiyordu.

"Ne zaman öldü?" diye sordum.

"Yanlış hatırlamıyorsam sen doğduktan kısa bir süre sonra. Hastalandı ve iyileşemedi. Burası onun eviydi. Baban yanında olamadı, bu yüzden onun yerine buraya Vera ve ben bakıyoruz."

"Babam onunla yaşamıyor muydu?"

Suçlu bir şekilde dudaklarını büzdü. "Hayır kızım, baban evliydi."

Ve işte ortaya çıkmıştı. Gizli ailesi.

Ya da belki de gizlenen *bendim*.

Bu yüzden mi insanlara öldüğümü söylemişti? Burada, ben araya girmeden, rahatça yaşayabilsin diye mi?

Sonunda, bunun doğru olmadığını fark ettim. Babamın yanımda geçirdiği tatiller, uzakta geçirdiklerinden fazlaydı. En azından geçen yıla kadar.

Yine de benden böyle bir şey sakladığını, hiç tanışma fırsatı bulamadığım kardeşlerim ve başka bir ailemin olduğunu bilmek... Öyle acı verici bir histi ki başka bir şeye odaklanmak

zorunda kaldım, yoksa nefes alamayacaktım. Kendimi tekrar portreye bakmaya zorladım. Annemin üzerindeki elbisenin on sekizinci yüzyıldan kalma bir elbise olduğunu fark ettim.

"Neden öyle giyinmiş?"

Adamın kaşları havalandı. "Bilmiyor musun? Annen bir opera sanatçısıydı. Hem de çok sevilen bir sanatçıydı. İnsanlar onu hatırlıyordur, işte bu yüzden eve dönmen gerekiyor." Çantamı aldı ve beni kapıya kadar geçirdi.

"Kahvemi bile içemedim," diye itiraz ettim.

"İstediğin kahve değil; sana söyleyemeyeceğim sırları istiyorsun. Nerede yaşıyorsan oraya git ve bir daha geri gelme."

"Babamı nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Muhtemelen Sibirya'da," diye mırıldandı ve kapıyı açıp soğuk havanın içeri girmesine izin verdi.

Sibirya mı?

"Neden orada yaşa-?"

"Bugünlerde nerede olduğunu veya numarasını bilmiyorum, yoksa onu çoktan varlığından haberdar ederdim." Çantamı verandaya fırlattı.

"Burada kalamayacağıma emin misin?"

"Kafamın şu anki gibi boynuma bağlı olmasını seviyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yani hayır mı?"

Beni soğuğa itti.

"Bekle," diye soluyup arkamı döndüm. "En azından bana bir taksi çağırabilir misin?" Kaşlarını çattı. "Seni alması için *D'yavol*'u arasam daha iyi olur."

Muhtemelen buradaki suyu bile içmekten kaçınmam gerektiğini düşünerek ona baktım.

Başını salladı. "Evine git, Mila."

Kapı bir kez daha suratıma kapandı.

BÖLÜM

Üç

schlimazel
(i.) şanssızlık abidesi kimse

Mila

Kapı kilitlendiğinde, eski Rus misafirperverliğine ne olduğunu merak ettim. Bana yiyecek bir şey bile ikram etmemişlerdi. Ruslarla dolu bir evde büyüdüğümden, özellikle de inançlı görünen bir çiftin böyle bir şey yapmasının neredeyse dine karşı gelmek olduğunu biliyordum.

Babamın yüreğime ağır gelen sırrı ve burada bariz bir şekilde hoş karşılanmadığım gerçeğiyle, acınası bir parçam bana söylenileni dinleyip eve gitmek istedi. Ama şu an dönersem...

Hayaller kurardım.

Merak ederdim.

Eskisi gibi yaşamaya devam ederdim.

Fakat bir değişiklik olması için şansımı kovalamak istiyordum. Sadece birkaç günlüğüne. Moorings beni tutkusuz deliğine geri çekmeden önce. Carter Kingston ile evlenip birkaç çocuk yapmadan ve öğle yemeği etkinlikleri, pastel renkli hırkalar ve inci kolyeler arasında boğulmadan önce.

Buz gibi rüzgâr, demir kapıyı ileri geri sallıyordu.

Gıcıırt.

Tak.

Gıcıırt.

Tak.

Spor çantamı omzuma takıp uyuşmuş ellerimi ceplerime soktum ve bir ulaşım aracı bulma umuduyla yürümeye başladım. O kadar soğuktu ki, bizzat şeytan kullanıyor olsa bile bulduğum ilk taksiye binerdim.

Saat farkının yarattığı sersemlik ve uykusuzluk adeta kaslarımı çekiştiriyordu. Yanımda oturan iki korkulu rüyanın, Tazmanya Canavarı'nın küçük çocuk versiyonları olması sebebiyle uçakta gözlerimi iki dakika bile kapatamamıştım.

Cep telefonumu cebimden çıkardım ve Moskova'ya indiğimden beri ilk kez açtım. Ivan'dan on üç cevapsız arama ve beş sesli mesaj vardı.

Birisi biraz dramatik davranıyordu.

Birkaç arkadaşımdan gelen mesajı okudum. Carter da sekizdeki randevumuzu hatırlatan, sonra tekrar hatırlatan ve randevuyu tamamen kaçırdıktan sonra her şeyin yolunda olduğunu ümit ettiğini belirten mesajlar atmıştı.

Onu ekmiştim.

Kendimi suçlu hissetmeliydim ama vicdanım rahattı, yıllardır ilk defa daha kolay nefes alıyordum.

Carter'da özellikle yanlış bir şey yoktu. İlişkimiz dostaneydi, belki biraz daha zorlasam *iyi* bir ilişki olduğunu bile söyleyebilirdim. Fakat dudaklarının dudaklarımda olduğu son seferde, öpücüğün tamamını yaklaşan sınavım için aklımdan Fransızca fiil çekimlerini tekrar ederek geçirmiştim.

Babamın birkaç çevrimiçi kurs aldığımdan haberi yoktu. Üniversiteye gitmek istediğimi söylediğimde çılgına dönmüş, "*Nyet*"* demeden önce Kuzey Kore'yi ziyaret etmek istemişim gibi bana sessizce bakmıştı. Bu yüzden derslerimden bahsetmemenin en iyisi olduğuna karar vermiştim.

Ivan'dan gelen ilk dört sesli mesaj, tıpkı Ivan gibiydi. Dolambaçsız bir şekilde bana saat üçte Moskova'ya ineceğini açıklıyor ve o gelene kadar otel odamda kalmamı istiyordu. Ancak beşinci sesli mesajı, ensemin arkasındaki tüyleri diken diken etti.

Sert bir nefes verip, ardından küfretti ve sanki bir şeye vurmuş gibi bir gümleme sesi geldi. "*Bunu yaptığına inanamıyorum. Moskova'ya gitmeyeceğin* konusunda sana güvenmiştim."

Kendi kendime, "Sana hiçbir şey için söz vermedim," diye mırıldandım.

Bir an sessiz kaldı ve sonra ciddiyetle yalvaran ses tonu soğuk, sert bir gerçeğe dönüştü.

"Bir kez olsun gerçeği mi öğrenmek istiyorsun? İyi. Eğer oyun oynamak istiyorsan ve bana nerede olduğunu söylemezsen, Mila... Ben ölü bir adamım demektir."

Sesi o kadar ciddi geliyordu ki, ona inandım. En azından bir an için. Elbette, babamın onu öldüreceğini düşünmüyordur. Bu daha çok, onun gizli bir ailesi olduğunu öğrenmemi engellemeye yönelik umutsuz bir girişim olsa gerekti.

* (Ru.) Hayır.

Acı bir şekilde, çok geç diye düşündüm.

Fakat ben çok saftım, bu yüzden bir mesaj bırakmak ve Ivan'ı ıstırabından kurtarmak için onu geri aradım. Ancak sonra telefonumun çekmediğini fark ettim. Çekmesi için havaya kaldırdım, ters çevirdim, her şeyi denedim ama yine de işe yaramadı. Telefonumun Moskova'da çekmesi gerekiyordu, ağ hizmetinin bu kadar güvenilmez olacağım tahmin etmezdim.

Derin bir iç çekerek telefonumu kabanımın cebine koydum. Sonra havaya bakıp durdum. Yavaşça etrafımda dönerken ayakkabılarım çakıllı yolda ses çıkardı. Güneş batmış, yarısından fazlası ufkun ötesine saklanmıştı. Etrafımda sadece çökmekte olan bir apartman kompleksi ve birkaç beton bina vardı.

Resmen kaybolmuştum.

Bedenimi ele geçiren titremeyle savaşarak yürümeye başladım.

Rüzgâr uğuldayarak esiyordu.

Gölgeler daha da koyulaşmıştı.

Aniden Ivan'ı çok özledim.

Boynumun arkasında, sonrasında omurgamdan aşağı inen bir karıncalanma hissettim. Bu, izleniyormuşum gibi bir histi. Çantamı daha sıkı kavrayarak arkama bakma dürtüsüyle savaştım ama bu gerilim ciğerlerimi sıkıştıran bir endişeye dönüştü ve daha fazla dayanamadım.

Cüssesi ve kasılarak yürümesinden bir erkek olduğu belli olan biri beni takip ediyordu. Kot pantolonla siyah renk bir palto giymişti ve gözleri, giydiği siyah sürücü eldivenlerine kenetlenmişti. Oysa tüm dikkatinin bende olduğunu bir şekilde biliyordum.

Başımı öne çevirdim, içim buz kesmişti.

Bir rüzgâr atkuyruğumu dalgalandırdı. Zifiri karanlık bir oda ve tüylerin diken diken olması gibi hissettiren bir fısıltı duydum zihnimde.

D'yavol.

Arkama baktım. Adamın bacakları benimkilerden daha uzun olduğu için her adımda bana daha da yaklaşıyordu. Şimdi sadece birkaç metre ötemdeydi. Yüzünde, kulağından çenesine kadar birkaç kesikten oluşan bir yara izi vardı. Günün son ışıkları elindeki gümüş bıçağın üzerinde parıldadı.

Kanım donmuş bir şekilde tekrar önüme baktım. Hızlı hızlı soluyordum, verdiğim nefesler yüzümün önünde buğulanıyordu. Park etmiş arabalar ve ışıkları yanan bir bina göründüğünde çantamı bırakıp koşmaya başladım.

Lisedeyken amigo antrenmanı sırasında uzun bacaklarım her zaman öne geçmemi sağlamıştı ama arkamdan gelen betona çarpan ayak sesleri artık bana çok daha yakındı. Binanın kapısına ulaşamayacaktım, bu yüzden rotamı değiştirerek arka kapıya yöneldim ve kilitli olmaması için dua ettim.

Lütfen kilitli olma.

Kapının önüne geldim ve bir anda o siyah sürücü eldivenlerinden biri atkuyruğumu tutup çekti. Geriye doğru uçarken acı içinde bağırdım. Başım kaldırıma çarptığında gözlerimin arkasında bir kaleydoskop ışığı titreşti.

Kaba eller kıyafetlerimi yırttı.

"*Hayır*," diye inledim ama bilincim sanki yapış yapış siyah çamura saplanmıştı ve içinden çıkamıyordum. Acı ve buz gibi hava bedenimi sardı, beni karanlıktan geri çekti. Gözlerimi açtım.

Yaralı yüz.

Siyah palto.

Bacaklarımı aralayan kot pantolonlu bacaklar.

"Hayır!"

Elleriyle savaştım ama vücudum düzgün çalışmıyordu. Başım ikiye ayrılmış gibi hissediyordum.

Adam bluzumu yarısına kadar yırttı.

"*Dur*," derken hıçkırarak ağlamaya başlamıştım.

Durdu.

Dikkatini neyin çektiğini anlamam biraz zaman aldı. Denizyıldızı kolyemi göğüslerimin arasından kaldırdı ve neredeyse kafası karışmış ya da... korkmuş bir şekilde baktı. Bu her ne ise, dikkatinin dağılmasından faydalanarak tırnaklarımı yüzündeki yaraya geçirdim.

Yarayı eliyle kapatarak geri çekildi ve, "*Ty malen'kaya suka*," diye tısladı. *Seni küçük kaltak.*

Altından sürünerek kurtuldum. Ayak bileğimi kavradı ama diğer ayağımla, acıyla inlemesine neden olan bir yerini tekmeledim.

Tökezleyerek ayağa kalktığımda beni tekrar yere yatırmaya çalışan ama başaramayan bir baş dönmesiyle savaştım. Terli ellerim el yordamıyla kapı kolunu yokladı. Kapı açılınca içeri doğru kaydım ve yüzümü sert bir şeye çarptım. Adama o kadar sert çaptım ki, ciğerlerimde kalan son havayı da çarpma anında tükettim. Geriye doğru düştüm ama adam beni ayakta tutmak için yumuşak bir Rus küfrü eşliğinde bir kolunu belime doladı.

Kapı gümbürdeyerek kapanmıştı ki bir soğuk hava dalgası yeniden açıldığı haberini verdi. Adamın elinden kurtulup arkasına saklandım ve yaralı bir yüzle karşılaşmayı bekledim ama önümüzde sadece beyaz bir önlük giymiş, bir kasa içki taşıyan bir çocuk vardı.

"*Potrebovalos' vsego tri minuty, kak ya skazal,*" diye kıs kıs güldü. "*Andrei, ty dolzhen mne-*" Bakışları beni buldu ve Rusça, "Hasiktir," diye mırıldandı.

Ciğerlerime hava çekerken etrafıma bakmak için geri çekildim.

Kabanımı, dışarıdaki ara sokakta bir yerde kaybetmiştim ve gömleğim yırtılmış, altındaki dantelli beyaz sutyen ortaya çıkmıştı. Düşüncelerim su altında kalmış gibiydi ve beni izleyen birileri olmasına rağmen nasıl göründüğümü önemseyecek enerjiyi kendimde bulamadım.

Zayıf bir ampul tarafından aydınlatılan odayı duman sarmıştı. Kutularla dolu raflar, yere saçılmış sandıklar ve katlanır bir masa etrafındaki sandalyelere oturmuş bana bakan üç adam vardı. Biri kürdan çiğniyor, diğeri sandalyesinde arkasına yaslanıp sigarasını dudaklarına götürüyordu. Ceketinin önü umursamazca açık bırakılmıştı, altında beyaz bir gömlek vardı fakat kravat yoktu.

Havada uçuşan duman öksürmeme neden oldu.

"*Potushi sigaretu.*" *Sigarayı söndür.*

Emir arkamdan, çarpıştığım adamdan geldi. Rusça sözleri aynı derecede hem sıcak hem de soğuk bir hisle sırtımı okşamıştı. Bir kızı ilk kez karanlığa çekebilecek türden bir sesti bu.

Sigara içen adam öne eğilerek sigarasını kül tablasında söndürdü. Hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışırken arkamı döndüm.

Çıplak ayakla 1.78 boyundaydım ama şu an geniş omuzları ve belirgin kolları saran siyah bir gömleğin sadece en üst düğmesiyle göz hizasında duruyordum.

Yukarı baktım.

Ve baş dönmesi beni ele geçirip karanlığa çekmeden hemen önce, adamın yakışıklı olduğunu düşündüm.

Avucunuzla ağzınızı kapatarak çığlıklarınızı engelletecek, insanları krallara boyun eğdirtecek ve hepsinden önemlisi... Bir meleği Tanrı'nın gözünden düşürtecek derecede yakışıklıydı.

BÖLÜM
Dört

viridity
(i.) saf masumiyet

Mila

Biri endişeli, diğeri kaba ve kısık Rus sesleri bilinçaltıma sızdı. Babam sadece Rus misafirleri geldiğinde akıcı bir şekilde Rusça konuşurdu ama neden benim odamdaydılar ki?

Bu garipti.

Ve düşüncesizce.

İç çektim ve sesleri susturmak için çarşafları kafama kadar çekmek üzere uzandım. Elim çarşaf yerine babamın takım elbise ceketlerinden birinin tanıdık yün ve kaşmir kumaşının üzerinde gezindi. Fakat bir şey farklıydı. Bu ceket biraz puro dumanıyla birlikte çam ve tarçın gibi kokuyordu. Kokuda çok babacan olmayan bir şey vardı ve beni gözlerimi açmaya ikna eden şey bu oldu.

Keskin bir acı kafatasımı delerken inledim.

Gri saçlı bir adam, büyük bir maun masanın yüksek arkalıklı deri sandalyesini bana doğru çekerken, "*Khorosho, ty vstala,*"* dedi. Kare çerçeveli gözlük. Beyaz gömlek. Siyah pantolon. Boynundaki stetoskopa bakarken soğuk terler dökmeye başladım.

Bazı insanlar kâbuslarında bir yerden düştüğünü, uluorta çıplak kaldığını veya hayaletleri görürdü. Bense bana doğru gelen bir doktor görüyordum. Lateks eldivenleri, gözlerindeki kan ve iğne yansımasıyla doktorlar çok soğuk ve profesyoneldiler.

Yattığım kanepede doğrulup otururken başımdaki ağrı kalbimle uyumlu bir şekilde zonkluyordu. Çıplak karnımdan bir ürperti geçtiğinde yırtık gömleğimin bir takım elbise ceketi tarafından kısmen gizlendiğini fark ettim. Kollarımı ceketin içine soktum ve önümü kapattım.

Eski görünen, erkeksi ofisi incelerken kafa karışıklığım düşüncelerimi bulandırıyordu. Masanın önüne yaslanmış bir adamla göz göze geldiğimde nefesim kesildi. Çarpıştığım adamdı. Bilincimi kaybedip ayaklarının dibine düşmeden hemen önce bir bakış attığım adam.

Her şeyi hatırlamaya başladım.

Yüzü yaralı adamı.

Neredeyse *tecavüze* uğradığımı.

O an tek düşünebildiğim şey, Moskova'nın gerçekten berbat bir yer olduğuydu.

Koyu renk saçlı Rus, bakışlarıma mesafeli bir ilgiyle karşılık verdi. Doktor sandalyesini çekip yanıma oturduğunda yutkundum ve bakışlarımı karşıdaki adamdan çektim. Dok-

* (Rs.) Güzel, uyandın.

torun yanındaki çantaya ihtiyatla baktım, içinden bir iğne çıkarsa tekrar sokaklara düşeceğimi biliyordum.

Doktor beni yakından inceleyip duraksadı ve başını eğdi. "*Ty vyglyadish' znakomo. My ran'she ne vstrechalis'*?"*

Çamur, düşüncelerime de sakız gibi yapışmış olmalıydı. Adam, dediklerinin hiçbirini anlayamayacağım kadar hızlı konuşuyordu.

Doktor gözlüğünü düzelterek beni inceledi. "*Mozhesh' skazat' svoye imya, dorogoya*?"**

Sanırım "*imya*" demişti. Adımı mı soruyordu? Emin değildim, bu yüzden sadece gözlerimi kırpıştırdım.

Endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "*Ty dolzhen byl otvezti yeye v bol'nitsu.*"***

Sadece "*bol'nitsu*"yu anladım. *Hastane.* Ancak bunu bana değil, odadaki diğer adama söylediğini fark ettim. Bir tuğla duvara benzediği için kendisine çarpmanın rahatsız edici olduğu adama.

İlk bakışta bir beyefendiye benziyordu, tavandan yere kadar olan camların önünde dünyayı izliyormuş gibi duran bir CEO'nun yönetim kurulu odasına aitmiş gibiydi. Gerçi, ona olması gerekenden daha uzun süre baktığınızda, onunla ilgili her şeyin -kollarını önünde kavuşturarak masaya yaslanma şeklinin; gözlerinde savaşan gölgelerin; parmaklarını süsleyen siyah mürekkebin- tam tersini yansıttığını görebilirdiniz. Rahat omuzlarında güçlü, hatta tehlikeli bir hava vardı.

Sanki savaşın vücut bulmuş haliydi ve özel dikim pahalı bir takım elbiseyle uygun hale getirilmişti. Kravatı ve ceketi yoktu. Şu an üzerimdeki ceketin onun olduğunu anlamıştım.

---

* (Ru.) Tanıdık görünüyorsun. Daha önce tanışmış mıydık?

** (Ru.) Bana adını söyler misin, canım?

*** (Ru.) Onu hastaneye götürmen gerekiyordu.

Baktığımı hissetmiş gibi bakışlarımı yakaladı. Başka bir yere bakmak için o kadar güçlü bir istek duydum ki tenim kaşındı. O da bunu yapmamı bekliyordu. Yine de yabancısı olduğum, dirayetli bir şey beni ısrarla ona bakmaya devam ettirdi. Onunla göz teması kurmak ölümcül bir oyun gibi hissettiriyordu. Rus ruleti gibi. Bir tabanca ve bir mermi gibi. Tek bir yanlış göz kırpma ölümüme neden olurdu. Ama aynı zamanda içimde yarım şişe UV Blue* ve Miami güneşi kadar sıcak bir adrenalin de uyandırmıştı.

Gözleri benim üzerimdeyken, "*Poprobuy po-angliyski*," dedi. İngilizce dene.

Doktorun kaşları bir kez daha çatıldı. "İngilizcem iyi değil."

Diğer adam masayı itip bize doğru yaklaştı ve önümde çömeldi. Takımının pantolonu benim ekose desenli pantolonuma sürtündü. Siyah deri burunlu botları benim beyaz Rothy ayakkabılarımla bir tezat oluşturuyordu.

Hareketlerinden, bakışlarının üzerimde durma şekline kadar her şeyi soğukkanlı ve hesaplıydı ama gözlerinde çok canlı bir şey oynuyordu. Şu an görebildiğim gözleri, başta tahmin ettiğim gibi siyah değil, çok ama çok koyu bir maviydi. Kulaklarımdaki kalp şekilli küpelerden daha koyu bir mavi.

Sinirlerimin aniden gerilmesinden mi, yakınlığından mı yoksa başımı çarpmış olmamdan mı bilemiyordum ama kelimeler dudaklarımdan düşünmeden dökülüverdi. "Çarpılması hoş biri değilsin." Bunu, sanki endişelenmesi gereken bir şeymiş gibi ciddi bir şekilde söylemiştim.

"Özür dilerim." Sesi, Rus aksanı ve keyifle doluydu.

Dudaklarına, o dudaklarının arasından buzlu votka gibi

* Bir votka markası.

dökülen o iki kelimeye ve altdudağındaki küçük yara izine baktım. O yara izinin nasıl oluştuğunu merak ettim. Sesinin de votka tadında olup olmadığını merak ettim. Boğazımı yakıp midemi ısıtır mıydı? Garip hissediyordum. Düşüncelerimin filtresi yok gibiydi, sanki kafatasımın içinde bir pinpon topu gibi oradan oraya sekiyorlardı.

Kendimi açıklamak için ağzımı açtım ama söylediğim tek şey, "Tam bir Rus'sun," oldu.

Başparmağını altdudağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Tam bir Amerikalısın."

Doktor sandalyesinde kıpırdandı ve bir şeyler dedi ama bu adamın fazlasıyla gürültülü varlığı yüzünden onu zar zor duyabildim. Başımdaki ağrıyı ve muhtemelen güneşi bile engelleyen bir tutulma gibiydi. Yoğun olmasına rağmen, rahatsız edici değildi. Sıcaktı. İkna ediciydi. Dünyeviydi. Bir suç yuvasındaki asil bir davranış gibiydi.

"Adını biliyor musun?" diye tercüme etti.

Başımı yavaşça sallayarak onayladım. "Mila... Mila Mikhailova."

Doktor karşımdaki adama eleştirel bir bakış attı ama karşımdaki adam ya bunu fark etmedi ya da umursamadı çünkü meraklı bakışları benim üzerimde kalmaya devam etti.

"Seninki ne?" Sığ bir nefes alarak sordum.

Adam gülümsedi. "Ronan."

Doktor boğazını temizleyip çeviremediğim bir şey söyleyene kadar adı havada asılı kaldı.

"Hangi gündeyiz, Mila?" diye sordu Ronan.

"Ben, şey... Cuma...?" Hafif bir gülümsemeyle başını iki yana salladığında cümlemi yarıda kesip tekrar denedim. "Cumartesi?"

Doktor bir *hımm* sesi çıkardı, görünüşe göre bu adamın bana yardım etmesinden etkilenmemişti. Şaşırmadım. Doktorlar hiç eğlenceli değildi.

Ronan, "Kaç parmağımı kaldırdım?" diye tercüme etti.

Dizinde duran diğer eline, parmaklarındaki birinci ve ikinci boğum arasındaki dövmelere baktım. Biri haç, diğeri kuzgun dövmesiydi. Üçüncü boğumda, bir kupa papazı iskambil kartı dövmesi vardı.

Mürekkep ve déjà vu.

Sorunum neydi bilmiyordum ama ona dokunmaktan, işaretparmağımı kuzgun dövmesinin üzerinde gezdirmekten kendimi alıkoyamadım. Fısıldadığım sözleri, karşı koyamadığım bir güç derinlerimden çekip çıkarmıştı.

"*Karanlıktı, sadece karanlık...*"*

Sanki katran kadar kalın ve karanlık bir şeye daldırılmış olan alıntı, aramızdaki boşluğu yoğunlaştırdı.

Kirli yüzüm ve kendi kendime kestiğim eğri kâkülümle babamın masasının altında, Edgar Allan Poe okuduğum zamana bir yolculuk yaptım. Babam, yakınlarda olduğumdan habersiz bir şekilde, öğretmenim Bayan Marta ile konuşuyordu. Hayali arkadaşlarımın oluşu ve gerçek arkadaşlarımın eksikliği, içe dönüklüğüm ve okul ödevlerine ilgisizliğim konusunda endişeliydi.

Bende bir sorun olduğunu düşünmüştü.

Bu yüzden ben de öyle düşünmüştüm.

Koridorda fısıldanan o sözler, yıllar geçtikçe dişlerini geçiren ve yavaş yavaş zehir salan bir yılan gibi içime işlemişti. Beni cezalandırıcı bir kabullenişe itmişti.

Bazen bizi biz yapan, küçük şeylerdi.

---

* Edgar Allan Poe'nun Kuzgun adlı şiirinden bir alıntı.

Ronan'ın gözlerindeki ağır, anlayışlı bakış, midemi çekilen bir tetik gibi sıkıştırdı. Dediğim şeyi anlamasını beklemiyordum ama anlamıştı. Anladığını biliyordum.

Ronan, "*Sleduyushchiy vopros*," dedi. *Sonraki soru.*

Doktor kaşlarını çattı. "*U tebya yest' sem'ya, s kotoroy ya mogu svyazat'sya?*"*

"Kaç yaşındasın, *moy kotyonok*?"

Doktorun onaylamayan bakışlarından, bu İngilizce ifadeyi anladığını ve sorduğunun bu olmadığını anladım.

Dün yirmi yaşıma bastığımı unutarak, "On dokuz," diye cevap verdim.

Doktor gergin bir nefes verdi. "*Devyatnadtsat'. Yey devyatnadtsat'.*" *On dokuz. Kız on dokuz yaşında.*

Ronan gözlerini benden ayırmadı. "*Ya slyshal.*" *Duydum.*

Konuşmalarını zar zor dinledim çünkü "*moy kotyonok*" ifadesinin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyordum. Onun neyi olduğumu söylemişti?

"Tecavüze mi uğradın, Mila?" Koyu mavi gözlerinin siyaha dönüşmesini izledim.

Sorusu bir an kafamı karıştırdı. Ara sokaktaki tüm olayı, sanki bir başkasının başına gelmiş gibi bir sis perdesinin ardından izledim. Gerçek gibi görünmüyordu ve bunu düşünmek bana hafif bir rahatsızlıktan başka bir şey hissettirmedi. Bu beni muhtemelen babamın kiracılarıyla aynı çılgın kategoriye sokuyordu.

Başımı iki yana salladım.

"İyi."

Bu, sadece üç harften oluşan bir kelimeydi ama odadaki en önemli şeymiş gibi havada asılı kaldı. Sesi hem çok sert hem

* (Ru.) Ulaşabileceğimiz bir ailen var mı?

de çok yumuşaktı. Çok şairane ve aksanlıydı. O kadar merhametli çıkmıştı ki derimin altına sızmış ve vücudumdaki gerilimi tereyağı gibi eritmişti. Bahse girerim insanların bu adamın konuşmasını dinlemek için yapmayacağı şey yoktu.

"Başın dışında ağrıyan bir yerin var mı?"

Ona bakarken başımı aşağı yukarı salladım.

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Neresi?"

"Yan tarafım."

Ronan, ayağa kalktı. O ve doktor konuşurken, bir çocuk -içki kasasını taşıyan çocuktu- elinde spor çantamla odaya girdi. Çantamı kanepenin yanına bıraktı ve bana tiksinti dolu bir bakış gönderdi.

Ronan ona sessiz bir uyarıyla baktı. Çocuk yutkundu ve odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

"Eğer izin verirsen, Kirill sana bir bakmak istiyor."

Başımla onayladım.

Ronan kapıya yöneldiğinde ayağa kalktım ve ani hareketimden dolayı bir baş dönmesi nöbetiyle savaştım.

"Bekle," diye mırıldandım. "Nereye gidiyorsun?"

Dikkatli gözlerle beni incelemek için başını çevirdi. "Sana biraz mahremiyet veriyorum, *kotyonok**."

Beni bunu sormaya neyin zorladığını anlamayarak dudağımı ısırdım. Kafam karışmıştı. Ve doktorları gerçekten sevmiyordum.

"Lütfen kal."

Kirill içini çekerken burnunun kemerini sıktı.

Düşünceli bir sessizliğin ardından, Ronan başını eğdi ve masasına geri döndü. Kalacağı için garip bir şekilde rahatlamıştım.

---

* (Ru.) Kedicik.

Kirill ayağa kalktı, gömleğinin cebinden bir el feneri çıkardı ve gözlerime baktı. Kalbimi ve nefesimi dinledi, başımın arkasını inceledi. Bakışlarım, masasına yaslanmış olan ve sahneyi izlemekten başka bir şey yapmayan Ronan'a takılıp duruyordu.

Kirill konuştuğunda, gözlerimi ona çevirdim. Muayene sırasında dikkatimin nerede olduğunu fark etmiş olmalıydı çünkü gergin ifadesi onaylamazlıkla doluydu.

"Ceketini çıkarmana ihtiyacı var."

Tutuşumu gevşetip ceketi omuzlarımdan aşağı indirdim. Belimde, el şeklinde kırmızı bir çürük vardı ve bu, kaburgalarımın neden ağrıdığını açıklıyordu. Ancak benim odaklandığım şey karnımdaki kurumuş kandı. O an, tırnaklarımın arasında da olduğunu fark ettim.

İçimdeki tüm sıcaklık buz gibi oldu ve boynumun aşağısına karıncalanmalar gönderdi.

Kan görmeye dayanıklı değildim.

İçimden titrek bir nefes kaçtı. Midem kasıldı. Oda bulanıklaşmaya başladı. Yavaşça sallandım. Karanlık, bilinçaltımı içine çekti ve sonra beni de tamamen dibe sürükledi.

Uyandığımda ağzım kurumuştu. Kirill kaşlarını çatmıştı ve Ronan uzandığım kanepenin yanında yere çömelmişti.

Bayıldığımı anlayınca gözlerimi tekrar kapattım.

Çocukken, iğne vurulmadan veya kan aldırmadan önce anksiyete nöbetleri geçirirdim. Babam ben aşı olurken beni bayılana kadar tutardı. Şimdi bile doktora gitmektense kırık koluma kendi kendime koli bandı yapıştırmayı tercih ederdim.

Ronan, Kirill'in ona uzattığı yeşil gazoz şişesini tuttu. "Tekrar üzerime bayılmayacaksın, değil mi?"

Yavaşça doğruldum. Bir elimle bluzumu kapatırken diğer

elimle de şişeyi ondan aldım. Birkaç kişi dışında kimse fobimi bilmiyordu. Üstesinden gelmek için kendimi kanlı korku filmleri izlemeye zorlamıştım ama bu beni sadece *Testere* filmlerine karşı duyarsızlaştırmıştı, gerçek hayata değil.

"Kan görmeye dayanamıyorum," diye itiraf ettim.

Sanki eğlenceli bir şey söylemişim gibi merakla bana baktı. "İlginç."

"Üzgünüm. Meşgul birine benziyorsun, eminim bütün geceni mahvetmişimdir."

"Gazozunu iç, *kotyonok*."

Dediğini yaptım. Soğuk gazlı içecek boğazıma iyi geldi. Kurumuş dudaklarımı yaladım. Kirill'in çatık kaşlarından alçı duvarlardaki çatlaklara ve yıpranmış halıya kadar odanın her yanını inceledim. Tam olarak modaya uygun bir yönetici ofisi değildi.

"Her şeyin parasını sana geri ödeyeceğim," dedim. "Doktor ve..." Elimdeki gazoza baktım ve bu, Ronan'ı eğlendirdi.

"Gazozu da faturana eklerim," dedi.

O anda, özel bir doktor ziyaretini karşılamakta zorlanacağına inanarak pahalı takımını tamamen hafife aldığımı fark ettim. Sadece benimle eğlendiğini anlayınca bakışlarıyla karşılaştım.

Klik.

Ses, çekilen bir tetikten gelmemişti. Elinde bir kalemi tıklatıyordu.

Kirill, "*U neye sotryaseniye mozga, i ona dolzhna byt' osmotrena v bol'nitse,*"* dedi.

Ronan, "Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğine inanıyor," diye tercüme etti. "Semptomlar birkaç gün sürebilirmiş."

* (Ru.) Beyin sarsıntısı geçiriyor, hastaneye gitmesi gerek.

Sanırım bu, garip düşüncelerimi ve davranışlarımı açıklıyordu. Ama şimdi şeker aldığım için kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Muhtemelen yiyecek ve uyku eksikliği de bu durumu etkilemişti.

Bir düşünce daha aklımı kurcaladı. Kirill yine "*bol'nitse*" dememiş miydi? Onu yanlış duymuş olmalıydım çünkü Ronan hastane hakkında hiçbir şey söylememişti. Zaten söylese de gitmezdim.

"Benim adıma ona teşekkür eder misin, lütfen?" diye sordum. "Benim için buraya kadar gelmesine gerek yoktu."

Ronan bir an için düşünceli bir şekilde başını eğip -*klik*- doktora, "*Ona ne khochet idti v bol'nitsu,*"* dedi.

Bu duyduğum en tuhaf Rusça teşekkürdü. "*Bol'nitsu*" başka bir anlama geliyor olmalıydı.

Kirill cevap vermeden önce dudaklarını büzdü.

"Bu gece birinin seni uyandırması gerektiğini söylüyor. Kafa yaralanmaları için protokolmüş."

"Ah."

"Burada yanında biri var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bu gece burada kalabilirsin. Birinin seni uyandırmasını sağlayacağım."

"Hayır, sorun değil," dedim. "Zaten benim için çok şey yaptın."

Ronan'ın gözlerinden bir parça hoşnutsuzluk geçti. İçlerindeki yoğunluk, daha önce babasının da aynı bakışı atmasına alışık olmayan birini öldürebilirdi.

"Benim sokağımda saldırıya uğradın. İyi olacağından emin olmak benim sorumluluğum."

* (Ru.) Hastaneye gitmek istemiyor.

Arka kapıya bu kadar yakın durmasına şaşmamalıydı. Çığlıklarımı duymuş muydu?

Göğüslerimin arasında duran kolyeyi kalemiyle kaldırdığında hem düşüncelerim hem de nefesim kesildi. "İlginç bir kolye."

Bunu fark eden sadece o ve saldırganımdı.

Babamı hiçbir zaman bir atlet ve siyah pantolondan daha azıyla görmemiştim. O halde gördüğüm ilk ve tek anda ise sadece sekiz yaşındaydım ve omuzlarının her birindeki denizyıldızı dövmelerini gördüğüm zamandı. Tabii o yaşta ben de bir tane istemiştim ve babam da onun yerine bana bu kolyeyi vermişti.

"Bir aile yadigârı," diye soludum.

Ronan'ın tek söylediği düşünceli bir "Hımm," oldu.

Kolyeyi tenime indirdi ve kaleminin göğüslerimin arasında hafifçe kayması nabzımın yavaşlamasına neden oldu. Gazoz şişesi parmaklarımdan kaydı. Bakışlarını benden ayırmadan şişeyi sol eliyle yakaladı.

Bir anlık yoğun bir gerginlikten sonra Kirill ayağa kalktı ve elime bir şişe hap tutuşturdu. Ona baktım. Burada reçete yazmıyorlar mıydı?

"Ağrıların için."

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

Bana yalvaran bir bakış attı, sonra evrak çantasını alıp odadan çıktı. Rusların sezgilerinin bu kadar kuvvetli olduğunu bilmiyordum.

Ronan ayağa kalktı ve gazoz şişesini sehpaya koydu. "Senin için biraz yiyecek getirteceğim," dedi. Kapıya ulaştığında dönüp bana baktı. Tepeden tırnağa siyahtı. Gömleği. Dövmeleri. Saçları. Yakından bakılmadığı sürece gözlerinin ma-

visi bile gölgeler altında kalıyordu. Gerçekten de Atlantik'in ıssız dalgalarıyla bölünmüş iki farklı dünyadan gibiydik.

O bir adrenalin parıltısı, çıplak ayakların altında hissedilen pürüzlü raylar ve çarpmak üzere olan bir yük treninin sirenleri gibiydi.

Ve ben buna hayran kalmıştım.

Gözlerinde anlaşılmaz bir şeyler vardı. "Burada güvende olacaksın."

Ona inandım.

Ama karanlık silueti gözden kaybolmadan önce "*moy kotyonok*"ın ne anlama geldiğini hatırladım.

Kediciğim.

BÖLÜM

Beş

wallflower
(i.) utangaç, tuhaf veya içine kapanık kimse

Mila

Rahatlamayı umarak haplardan birini dişlerimin arasında ezdim ve ardından spor çantamı karıştırıp telefonuma baktım. Ta ki şu anda soğuk bir Rus sokağında duran kabanımın cebinde olduğunu hatırlayana kadar. Birkaç blok ötedeki çantamı bulmuşken arka kapılarının yanındaki kabanımı bulamamış olmaları şaşırtıcıydı.

Kapı çalındı ve düz beyaz bir elbise giymiş, on yedi yaşından büyük görünmeyen kızıl saçlı bir kız odaya girdi. Kanepenin yanındaki sehpaya bir kâse çorba ve bir dilim ekmek koyarken gözlerini aşağıda tuttu. Ona teşekkür ettim ve saatin kaç olduğunu bilip bilmediğini sordum ama sonra

arkasını dönüp odadan çıkmadan önce konuştuğumu bile fark etmemesinden İngilizce bilmediğini düşündüm. Ya da hiç konuşmuyordu.

Çorba o kadar güzel kokuyordu ki ağzımı sulandırdı ama solyanka çorbasına benziyordu, yani içinde et vardı. Ortaokulda bir hayvan kesme belgeseli izlediğimden beri vegandım. Borya bundan nefret ediyordu ama benim için her zaman özel bir şeyler yapardı. Ne olursa olsun, stresliyken asla fazla yemek yiyemezdim. Ve şu anda düşüncelerimle baş başaydım, saldırının rasgele olup olmadığını veya Ivan'ın buraya gelmemden korkmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum.

Babamın başı gerçekten belada olabilir miydi? Zina yapmış ve bazı kötü insanlarla çalışmış olabilirdi; ancak aşırıya kaçacak kadar kumar oynamaz veya içki içmezdi. Tanrı aşkına, trafik ışıklarına dikkat etmeden yürümeye bile kalkışmazdı. Denese bile daha fazla yasalara saygılı biri olamazdı. Bu düşünceyi aklımdan savuşturdum. Moskova'nın zorlu bir bölgesinde yürüyen yalnız bir kadındım. Ne bekliyordum, Ritz'e* kadar bir geçit töreni düzenlenmesini mi?

Aklım böyle endişelerle doluyken, bir an önce tuvaleti kullanmam gerektiğini fark ettim.

Vücudumdaki kurumuş kana bakmaktan kaçınarak harap olmuş bluzumu sarı bir Beach Boys tişörtüyle değiştirdim. Loş koridorda ilerlerken sağdaki aydınlık bir odadan tencere ve tavaların tıngırtısı ve ara sıra da Rusça küfürler geliyordu. Büyük, endüstriyel bir mutfaktı. Ne kadar süredir baygın olduğumu merak ettim çünkü günü kapatıyorlardı.

Tuvaleti bulup işimi hallettikten sonra lavaboya gittim.

* Moskova'daki 5 yıldızlı, ünlü bir otel.

Ellerimi ve karnımı sabunla ovdum. Kanın akışını izlerken midem bulandı. Saldırganımın bir hastalık taşıyabileceği düşüncesiyle ürperdim. Psikopatlık dışında bir hastalık tabii.

Aynada buz mavisi gözlerime baktım. Sokakta yanıma yaklaşıp bana kartvizitini veren bir mankenlik ajansı çalışanı çarpıcı gözlerim olduğunu söylemiş olmasına rağmen, her zaman gözlerimin canlılıktan ve parıltıdan yoksun olduğunu düşünmüştüm. Adamın teklifi ilgimi çekmişti. Modeller bolca seyahat ediyor, bir televizyon ekranının ardındaki dünyayı görebiliyorlardı ama babam hiçbir şey duymak istemeyerek bu konuyu hemen kapatmıştı.

Geceyi geçireceğim geçici odama geri dönmeye başlamıştım ki bir ses -*onun sesi*- beni durdurdu. Kendi işime bakmalıydım. Bayan Marta, kimin geldiğini görmek için pencereden dışarı bakarak derslerimizi böldüğümde hep böyle derdi. Fakat bu cazibeye karşı koyamayarak ters yöne yöneldim.

Koridor karanlıklaştıkça aklıma bir söz geldi: *Merak kediyi öldürür.*

Ürpermemeye çalıştım.

Bir barmen, eski bir ahşap barın arkasında bardakları yıkıyordu. Dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir gömleği, pantolon askısı, ön kolunda da kurukafa ve kemik dövmesi vardı. Benim olduğum yöne bir bakış attığında, ellerini bir havluya silerek beni izlemek için durdu.

Yutkundum ve bakışlarımı ondan uzaklaştırıp, çoğunlukla boş olan eski restoranda, yuvarlak masaların ve kabinlerin üzerinde gezdirdim. Ronan'ı kolayca buldum çünkü karşısında oturan üç adam onun söylediği bir şeye kahkahalarla güldüler. Bir kolunu tembelce koltuğunun arkasına dayamıştı ve ağzında bir puro vardı. Beyaz bir duman bulutu

üfleyişini ve dudaklarına bir gülümsemenin yerleşmesini izlerken, loş salonda kısık sesle Rus Çingene müziği çalıyordu.

Bulunduğum yere bakarak gözlerini gözlerime dikti.

Madam Richie'nin sesi bana karnavaldaki aşırı sıcak karavanı ve dekora kaşlarını çatan bir grup genç ponpon kızı hatırlattı. Gözleri kapalı bir şekilde ellerini mor kristal küresinin üzerine koymuştu. Sigarası dudaklarından tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Bana bakmak için bir gözünü açmış, sonra odaklanmak için tekrar kapamıştı. Kristal küresi dumanla ve kim bilir daha neyle dolarken kaşları çatılmıştı. Avucumu tutup bakmam için beni masanın yarısına kadar çektiğinde soluğum kesilmişti. Sonra onu güldüren bir şey görmüş ve *kahkaha* atmıştı.

Arkasına yaslanıp dirseğini masaya dayamış ve sigarasından uzun bir nefes çekmişti. "Ee, sen ne bilmek istiyor?"

Bana anlattıklarını biraz ciddiye almam endişe verici olmalıydı ama sözlerini asla aklımdan çıkaramamıştım. Cansız okşamalardan ve Fransızca fiil çekimlerinden fazlasını istiyordum. Yumuşak elli ve mokasen ayakkabılı adamlardan fazlasını istiyordum. Benim istediğim bu adam gibi dilinde Rusça, parmaklarında dövmeler olan biriydi.

Purosunu dişlerinin arasına aldı ve bana göz kırptı.

Ofisine dönüp altıma bir şort pijama giydim. O göz kırpış mideme gergin bir ısı küresi yerleştirmişti. Koltuğa kıvrılıp yeni gizemli battaniyemi üzerime çekerken çorba kâsesi yandaki sehpada el değmemiş bir şekilde duruyordu. Moskova'daki ilk gecemi böyle geçireceğimi düşünmemiştim ve her şeyin ne kadar kötüye gitmiş olabileceği düşüncesiyle titredim...

Eğer denizyıldızı kolyem olmasaydı.

Bir restoran olmasaydı.

Ve gözleri sırlarla dolu, siyahlar içindeki bir adam olmasaydı...

Puro dumanı kokusu beni uyandırdı. Duvarlara bile sinmiş yoğun, erkeksi kokuyla karışarak duyularımı işgal etti.

Kanepede doğrulup oturdum ve masasında oturan Ronan'ın bakışlarıyla karşılaştım. Halimi düşünerek parmaklarımı uzun saçlarımda gezdirdim. Hiçbir tutamı aksatmadan düzleştiriyordum ama her uyuduğumda, o asi bukleler intikam almak istercesine geri dönüyordu. Kendimi sokmaya çalıştığım o kültürlü kalıba sığmayacak kadar vahşi ve asiydiler.

Yüksek bel şortumun ne kadar kısa olduğunun farkına varınca gerildim. Dün çantamı hazırlarken bir erkeğin ofisinde uyuyacağımı düşünmemiştim.

Ronan deri sandalyesinde gerileyerek ellerinin arasındaki bir stres topuyla oynadı.

Attı.

Sıktı.

Hafifçe gülümsedi. "Uykun ağırmış."

Kimsenin ona uyuyan birini izlemenin uygunsuz olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bunu biliyordu. Gözlerindeki alaycı parıltıdan bu kadarı belliydi.

Yoksa özünde o kadar centilmen biri değil miydi?

Huysuz kızıl saçlı beni sabahın dördünü biraz geçtiğinde uyandırdıktan sonra içine düştüğüm derin uyku, onunla ilgili kısa hafızamı köreltmişti. Varlığı hayattan daha büyüktü; gölgelerin olmaması gereken bir yerdeki gölgeydi. Hâlâ te-

peden tırnağa siyahtı, kravatsızdı ve sanki o mürekkepli parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş gibi bugün saçları biraz dağınıktı. Masasının üzerindeki kül tablasından yükselen dumanın girdabına bakılırsa, sabahın erken bir saatinde puro içiyordu.

Konuşurken hiçbir zaman sorun yaşamamış, kelimeleri dudaklarımın arasından çıkarmakta hiç zorluk çekmemiştim ama bu adamın tüm dikkati üzerimdeyken söylemek istediğim her şey boğazımda takılı kalıyordu. Bu yüzden, kendime derinden içerlememe neden olan bir kızarmayla başımı çevirdim ve hiçbir şey söylemedim.

Hafifçe kıkırdadı. Masasının üzerindeki *kablolu* telefona uzandı ve bir numara çevirdi.

İçimden inledim. Benim *komik* olduğumu düşünüyordu. Oysa onun bakışlarının tenimde azıcık gezinmesi bile beni güneş gibi ısıtıyordu. Ayrıca o hafif aksanlı ve olgunluğunu belli eden sesi yok muydu? Bütün gün dinleyebilir ve asla bıkmazdım.

Çıplak ayaklarımın üzerine kalktım ve buruşmuş ceketiyle battaniyesini düzgünce katladım. Bu, hattın diğer ucundaki kişiye söylediği Rusça cümlesinin ortasında dudaklarının garip bir şekilde seğirmesine neden oldu. Duvarda asılı olan fotoğraflara bakarak odayı gezerken bakışlarının tenimde kaydığını hissedebiliyordum. Fotoğrafların birinde sırıtan ve sigara içen birkaç adam vardı ama odak noktam, elinde tüfek ve ayaklarının dibinde ölü bir geyik olan genç Ronan'dı.

Hayatımda hiç silah görmemiştim.

Ve görmeyi de istememiştim.

Başka bir siyah beyaz fotoğrafta, sokakta duran on iki ya da on üç yaşlarında iki çocuk vardı. Ronan'ın yanağı kirle

gölgelenmişti ve kolu gevşekçe diğer çocuğun boynuna dolanmıştı. Diğer çocuğun somurtkan yüzü kameradan başka tarafa bakıyordu ama bu, resmi delip geçecek kadar keskin gözlerini gizleyememişti.

Yoksul görünüyorlardı. Hatta belki de evsizlerdi.

Bakışlarım, takım elbisesinden bileğindeki saate kadar Ronan'ın üzerinde gezindi. Babamın alışverişlerini her zaman ben yapardım çünkü kendisinin buna zamanı olmazdı ve onunla ilgilenecek bir karısı da yoktu. Ya da ben olmadığını sanıyordum. Babam her şeyin en iyisini giyerdi, bu yüzden pahalı erkek giyimine aşinaydım ve bu adam, bir Dormeuil Vanquish giyiyordu.

Fakirlikten zenginliğe...

Ne iş yaptığını merak ettim. Beş yıldızlı bir restorandan çok, küçük bir lokantaya benzeyen bu yerin sahibinden daha fazlası olduğu belliydi. Geçmişini bu şekilde dünyaya sergilemesini şaşırtıcı fakat aynı zamanda tatlı bulmuştum.

"Otur yemeğini ye, *kotyonok*."

Bana taktığı ad, muhtemelen ona kafasını okşayarak sevebileceği sevimli bir şeyi hatırlattığımı bilmeme rağmen içimi ısıttı. Kanepeye oturup bir kâse *kasha** ve taze meyveleri yemeye başladım.

Ronan hâlâ telefonda konuşuyordu. Telefonun kablosu eline dolanmıştı, diğer elinde de stres topu vardı ama meraklı bakışları benim üzerimdeydi. Ve sıcaklığı her santimimi ısıtıyordu. Yarısı yenmiş yemeği yandaki sehpaya koyduğumda ondan onaylamayan bir bakış aldım. Eğer bu bakışı babamdan alsaydım, kendimi tabaktaki her lokmayı yemeye zorlardım ama kararlılığımı korumayı deneyecektim. Ayrıca canım daha fazla yemek istemiyordu.

* Karabuğday ile yapılan bir Rus kahvaltılığı.

Telefonu kapattığında odayı yoğun bir sessizlik kapladı. Ellerimi çıplak baldırlarıma sürttüm ve onun önünde kendini kaybediyormuş gibi gelen sesimi aradım.

"Kabanımı bulamadınız, değil mi?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi, kendi alanına hükmeden bir gazete editörü gibi koltuğunda geriye doğru sallandı. "Çalınmadan önce çantanı bulduğumuz için bile şanslısın."

Bu bir hayırdı.

Dudağımı ısırdım. "Telefonum cebindeydi."

Tek söylediği, "Öyle miydi?" demek oldu ve onunkini kullanmamı teklif etmedi.

Daha fazla rahatsızlık vermek istemiyordum ve dün gece olanları Ivan'la paylaşma düşüncesi beni pek heyecanlandırmıyordu. O yüzden bu ihtiyacımı bir kenara ittim. Daha sonra tek kullanımlık bir telefon alır ve ona iyi olduğumu söylerdim.

Ronan bana bakıyordu.

Topu attı.

Sıktı.

Adam sürekli elleriyle bir şeyler yapıyordu ve bu dikkat dağıtıcıydı. Sessizlik odayı tekrar doldurduğunda yutkundum. O, sessizlikten son derece memnun görünüyordu ama ben rahatsız oldum ve konuşma ihtiyacı hissettim.

Boğazımı temizledim. "Bu yer... güzelmiş. Çok sıcak ve... davetkâr."

Benim gibi bir kız için davetkâr olmaktan çok uzaktı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Yavaşça gülümseyişi şehirleri mahvedebilirdi. "Seni bu kadar rahat hissettiren ne? En kısa zamanda düzelteyim." Yanaklarımda başka bir aptal kızarma yükselirken, beni bir tür karanlık ilgiyle izledi. Eğer bir Tanrı varsa, bana kesinlikle acır ve yerin dibine girmem için bir delik açardı. Pembeli

Güzel filmindeki Duckie gibi hissettim ve onun sonunun nasıl olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Müzik. Babam da aynı müziği dinliyor."

"Ne tesadüf," dedi Ronan. Sesi kayıtsızdı ama aynı zamanda tenimin altında bir ürperti uyandıran bir şeyle doluydu.

"Belki onu tanıyorsundur?" Uzak bir ihtimaldi ama konuşacak bir şey bulamadığım için başka bir ipucu bulmaya çalışabilirdim. "Alexei Mikhailov?"

Topu sıktı.

"Tanıdığımı sanmıyorum."

İçimi hayal kırıklığı doldurdu.

"Baban ne iş yapıyor?"

"Bir yatırımcı."

Tek bildiğim buydu. Babam benim yanımda asla işten bahsetmezdi.

"Hımm." Ronan beni bir süre inceledikten sonra, "Peki Amerikalı bir amigo kızını tek başına Moskova'ya getiren nedir?" dedi.

Önünde "AMİGO" yazan çantama baktım. "Lisede amigo kızdım, artık değilim."

"Yani tam olarak bir yıl önce mi?"

"Tabii ki de hayır," dedim sanki tamamen alakasız bir şey söylemiş gibi. "Bir buçuk yıl oldu."

Gülümsedi. "Ah, büyük hata etmişim."

Kısa bir sessizlikten sonra ona, "Moskova'nın sırları..." dedim. Kısık sesle dillendirdiğim sözler odayı doldurdu. "Sırları için geldim."

Beni uzun bir süre izledi -o kadar uzundu ki, bakışlarının ağırlığı altında kalbim yavaşladı- ve sonra ayağa kalkıp masasının etrafında dolaştı. "Kalacak bir yerin var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Albert'in sana bir oda bulmasını sağlayacağım." Bunu dedikten sonra kapıya yöneldi.

Terbiyem cömertliğini kabul etmeme karşı çıkıyordu ama daha büyük bir parçam ona minnettardı. Başım hâlâ ağrıyordu, Moskova'da bir araba ve kalacak bir yer arayarak amaçsızca dolaşmak istemiyordum. Gerçi içimde başka bir şey, meraklı ve *nefes nefese kalmış* bir şey, onu henüz bırakmak istemiyordu.

Ayağa kalktım ve bir anda, "Operaya ilgin var mı?" deyiverdim.

Durdu ve yavaşça bana döndü. "Nasıl anladın?"

Benimle dalga geçtiğini anlamam biraz zaman aldı. Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonunda aslında eğlendiğimi saklamak için altdudağımı dişlerimin arasına çektim. Gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydı ve nabzım, ateş ve benzin dolu bir fıçıya düştü.

Yutkundum. "Yakınlarda bir opera salonu biliyor musun?" Annem ve ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmeden eve dönmeyecektim. Belki önceden çalıştığı yerde biraz bilgi bulabilirdim.

"Birkaç tane var ama Moskovskiy en yakını."

Unutmayayım diye, "Moskovskiy," diye tekrarladım.

"Artık şehrin en iyi yerinde değil."

Restoranı da pek iyi bir yerde değildi ama bu düşünceyi dile getirmedim.

Ronan bir anlığına bana baktı ve yüzümdeki kararlılığı görünce gözlerini belirsiz bir şey bulandırdı. "Seni ben götürürüm. Bu akşam sekizde."

Sonra başka bir şey söylemeden beni bırakıp gitti ve ben düşünmeden edemedim...

Belki de Moskova *o kadar da* kötü değildi.

BÖLÜM

dépaysement
(i.) bilinmeyen bir yerde duyulan yabancılık hissi

"Hayır, gerçekten, kendi odamın parasını ödeyebilirim." Albert'in duymakta güçlük çektiği belliydi çünkü elinde çantamla otel koridorunda yürürken hep çilekeş görünen ifadesi bozulmamıştı. Dev gibi adama yetişmekte zorlanarak onu iki adım arkasından takip ediyordum.

İngilizce anladığını biliyordum. Yoldayken manzarayı seyretmek için cama dokunduğumda dikiz aynasından bana en sevdiği büyükannesine tokat atmışım gibi bakmış ve homurdanarak cama leke bulaştırmamamı söylemişti. Kaşlarını çatıp, başını hapisten yeni çıkmış gibi tıraş etmeseydi yakışıklı sayılırdı. Gerçi bu tavırla gerçekten de yeni çıkmış olabilirdi.

Beni gösterişli bir otele götürdükten sonra, asık suratlı odacıya bir tomar para verdi. Yaşlı adam, parlak oda anahtarını Albert'in eline tutuşturmadan önce tek bir soru bile sormadı. Uyuşturucu alışverişi yapıyor gibi görünüyorlardı. Ya da rüşvet. Burada işler nasıl yürürse yürüsün Albert'in yasadışı faaliyetlerine dahil olamazdım.

Sonunda ona yetiştiğimde, "Bak, sadece odamın parasını ödemek istiyorum," dedim biraz nefes nefese kalmış bir şekilde. "Eminim paranı harcayacağın başka birçok şey vardır. Dev külotlar ucuz olamaz."

Neredeyse eğlenmiş görünüyordu. Yoksa kabız mıydı? Emin olamadım.

"Patron ödüyor," diye homurdandı.

"Patron" kelimesi kulağa biraz fazla resmi ve tuhaf geldi. Ama ben bir işverene nasıl hitap edileceğini nereden bilecektim ki? Sahip olduğum tek iş gönüllü çalışmaktı.

"Biliyor musun, senin hiç Albert'lik bir havan yok," dedim ona.

Azıcık bile şaşırmadı.

"Sadece söylüyorum, 'Albert' dendiğinde insan farklı birini bekliyor. Tam olarak neşeli, yaşlı bir adamı hatta. Bu beklentileri boşa çıkardın Albert."

203 numaralı odanın önünde durdu.

"Sen daha çok şey gibisin... Igor."

Anahtarı kilide sokup kapıyı iterek açarken dudakları hafif bir hoşnutsuzlukla büzüştü. Doğal bir şekilde onu içeri kadar takip ettim.

"Duygularını göstermende sorun yok, Igor. Hepimiz bir şeyler hissederiz."

Çantamı kraliçe boy yatağın yanma bıraktı.

"Hele ki ağlayan erkekler yok mu? Çok seksiler."

Yüzündeki tiksinti ifadesi öyle komikti ki kapıya yönelip yanımdan geçerken gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Sonra görüşür müyüz?"

Homurdanıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Derin bir iç çekerek odayı inceledim. Yatağın yanındaki çalar saat sabahın dokuzunu gösteriyordu. Aniden jet lag etkisi ve diğer her şey bana bir kamyonet gibi çarptı. Ivan'a iyi olduğumu bildirmem gerekiyordu -ve biraz da sesini özlemiştim- ama otel telefonunu nasıl çevireceğimi bilemeyecek kadar yorgundum. Bu yüzden beklemesi gerekecekti.

Duş aldım ve cildimi iyice ovaladım. Bir havluya sarınarak odama geri döndüğümde kıyafet bulmak için çantamı karıştırdım. O sırada sokaktan gelen boğuk bir uğultu dikkatimi pencereye çekti. Dışarıda bir bisikletçi ile taksi şoförü tartışıyordu. Genç teslimatçı çocuk adamın arabasına gazete fırlattığında, huysuz taksi şoförü ellerini havada sallayarak bir şeyler söyledi. Tam arkamı dönmeye başlamıştım ki gözüm başka bir şeye takıldı.

Caddenin kenarına siyah bir araba park edilmişti. Tanıdık olmayan adam, dövmeli parmaklarının arasındaki sigaranın külünü pencereden dışarı döktükten sonra sigarayı tekrar dudaklarına götürdü. Buraya gelene kadar elleri mürekkepli biriyle hiç tanışmamıştım.

Ruslara özgü bir şey olmalıydı.

Yorgunluk üzerime çöktü, böylece çırılçıplak yatağa düştüm ve tam üç saat boyunca ölü gibi yattım. İnleyerek uyandığımda saçlarım hâlâ nemliydi.

Etiketini az önce çıkardığım yeni İspanyol paça kot pan-

tolon ve vintage tişört giyerken gülümsedim. Bana çok yakışmış, vücudumu pamuktan yapılma bir özgürlük gibi sarmışlardı. Daha sonra saçlarımı kurutup düzleştirdim, biraz çilekli dudak parlatıcısı sürdüm ve buraya gelirken palto yerine aldığım kalın hırkayı giydim.

Tek kullanımlık bir telefon almak için caddenin karşısındaki en yakın markete giderken soğuk, ciğerlerimdeki havayı kesti. Kıyafetlerim kışlık olmadığı içindi, resmen kabak gibi ortadaydım. İnsanlar bana bakıp duruyordu ve iki kez de laf atılmıştı. Miami'de büyüdüğüm için, alışık olmadığım bir durum değildi ama burada sanırım biri fotoğrafımı da çekmişti.

Bu ilgi, annemin burada gerçekten bu kadar ünlü olup olmadığını ve babamın bunu benden neden sakladığını merak etmeme neden oldu. Babam, annem hakkında konuşmayı sevmezdi. Bunun onu çok üzdüğünü düşünür, bu yüzden konuyu açmaya hiç cesaret edemezdim. Ama benimle en azından *birkaç* şey paylaşabilirdi. Mesela tanınmış bir opera sanatçısı olduğu gerçeğini...

Yeni aldığım telefonla Ivan'ın numarasını çevirdim.

Hemen cevap verdi. Sesi dikkatliydi. "Alo?"

"Selam, Ivan. Benim."

"Mila," diye soludu. "*Gde ty, chert voz'mi?*" *Hangi cehennemdesin?*

Ondan özür dileyecektim ama sesindeki rahatlama o kadar belirgindi ki bana hiç güvenmediği anlaşılıyordu. Ki böyle hissetmesinde can sıkıcı bir şekilde haklıydı ama yine de özür dileyemedim.

"Rahatla." Titreyerek hırkama iyice sarındım. "Ben iyiyim."

"Senin için çok endişelendim," diye çıkıştı.

"Neden bilmiyorum. Gayet iyi olduğum ortada." *Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz.*

"Nerede kalıyorsun?"

Bir giyim mağazasının vitrini beni içeri çekti. İçeri adımımı attığımda zil çaldı. Sıcaklık, rahat bir nefes vermeme sebep oldu.

"Açıkçası pek emin değilim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Rusça okuyamıyorum demek oluyor, Ivan." Kıyafetlerin asılı olduğu rafa yönelip elbiseleri inceledim. Bu gece opera salonunda bir gösteri olup olmadığını bilmiyordum ama olma ihtimaline karşı uygun giyinmeliydim. Anladığım kadarıyla aşırı giyinmek, az giyinmekten daha iyiydi. "Ayrıca dün gece bir restoranda kaldım ve adını göremedim."

Yavaşça, "Neden bir restoranda kaldın, Mila?" diye sordu.

Şey, işte şimdi sıçmıştım.

"Bunu sana söylemeyecektim," dedim ve sonra kendimi durduramadan, "Hep şu beyin sarsıntısı yüzünden," diye homurdandım.

"*Ne* yüzünden?"

Gerçekten gittikçe batıyordum.

Dudağımı ısırdım. "Kabul ediyorum, dün yaşadıklarım pek ideal bir durum değildi ama bunun kendime bakma yeteneğimle hiçbir ilgisi yok."

"Neden bahsediyorsun?"

İç çektim. Ona gerçeği anlatmalıydım çünkü asla iyi bir yalancı olamamıştım ve şu anda beynimin uydurmaya çalıştığı ayrıntılı hikâyeye kanma şansı hiç yoktu. Hikâyem bir otobüs, bir kedi yavrusu ve kahramanca bir benlik duygusu içeriyordu.

"Sana anlatacağım ama babama söylemeyeceğine söz vermelisin. Onu endişelendirmek istemiyorum."

"Söz veriyorum," diye homurdandı.

"Pekâlâ, eğer açıkça söylememi istiyorsan... Bir nevi saldırıya uğradım ve belki de neredeyse öldürülecektim."

Sessizlik.

"Ama merak etme. Görünüşe göre adamın yıldız kolye fobisi varmış, böylece kaçabildim." Bir elbiseyi rafa geri koydum.

Yaratıcı bir Rus küfrü savurdu. "Neredesin?"

"Alışveriş yapıyorum."

Ona bu geceki planlarımdan bahsetmeyecektim. İyi karşılanmayacağını biliyordum. En azından Ivan beni ispiyonladığında babam iyi karşılamazdı. Yoksa Ivan kiminle çıktığımı asla umursamazdı. Onun bu kayıtsızlığı, sırf bana baktıkları için diğer adamların kellesini uçuracak beyaz atlı bir şövalyenin olduğu ilk aşk fantezimi paramparça etmişti. Bu fanteziyi Bayan Marta'nın bana bakmadığı zamanlarda gizlice alıp götürdüğüm edepsiz kitaplarından yaratmıştım. Gerçi o fantezi diyarında havaya kanlar fışkırmıyordu, çünkü o diyarda kan diye bir şey yoktu.

Beklentilerim gerçekçi değildi, biraz ürkütücü ve fazlasıyla yasa dışıydı. Ama bir kız hayal de mi kurmayacaktı?

"Alışveriş mi?" Kafası karışmış gibiydi.

"Evet?"

"Saldırıya uğradın ve sonra kalkıp alışverişe gittin demek."

"Ne yapsaydım? Kendimden geçene kadar ağlasa mıydım?"

Belki travmatize olmalıydım ama bir şekilde, bu durum hâlâ sadece sinirlerimi bozuyordu. Umarım o Yaralı Yüz boktan bir gün geçirirdi.

"Mila... Etrafa bakmanı istiyorum." Sesi, kötü bir şey bekliyormuş gibiydi. "Seni izleyen biri var mı?"

Dondum, ensemin arkasındaki tüyler diken diken oldu. "Ne? Neden biri beni izlesin ki?"

"Sadece dediğimi yap. Ve bunu belli etmeden yap."

Omurgamdan yukarıya doğru tırmanan bir ürpertiyle, ön tezgâhta konuşan birkaç kadından, aksesuarları deneyen ve giysi raflarına bakan diğer kadınlara kadar mağazaya dikkatlice göz attım. Turist olduğum çok belli olduğu için bana arada bir bakıyorlardı. Ön camdan dışarı baktım ama sıra dışı bir şey göremedim.

"Annemin burada ünlü olduğunu biliyor muydun?" diye sordum. Belki de kadının Charles Manson benzeri bir hayran grubu vardı?

Ivan içini çekti.

"Biliyordun, değil mi?" diye suçladım. "Böyle bir şeyi neden bana söylemedin?"

"Çünkü ait olmadığın bir yeri araştırırdın."

"Ait olmadığım mı? O benim annemdi!"

"Biraz daha yüksek sesle söyle istersen, belki bütün şehir duymamıştır?" diye azarladı beni.

"Duyarlarsa duysunlar."

"Ben gelip seni alana kadar halka açık bir yerde kalmanı istiyorum."

Sesinin tonu gerilmeme neden oldu. "Ivan, beni korkutuyorsun."

"*Güzel.* Şimdi git ve satıcı kadınlardan birine telefonunu ver de nerede olduğunu öğreneyim."

Ön tezgâha doğru bir adım attım ama bir şey beni durdurdu. "Eve dönmeye hazır değilim."

"Bu senin isteklerinle ilgili değ-"

"Hayır, hiçbir zaman olmadı zaten, değil mi?" Sesim yük-

seldi. "Babamın diğer ailesinden haberim var. Artık bu sırrı saklamak için beni korkutarak eve döndürmeye çalışmana gerek yok. Bir kez olsun, kendi isteklerime öncelik vereceğim."

Sessiz kaldı. "Mila..."

"Hoşça kal, Ivan."

"*Mila-*"

Aramayı sonlandırdım.

Kızgın bir şekilde rafta duran askıyı kenara ittim. Ivan tekrar arayınca telefonu kapatıp cebime attım ama uğursuz sözleri hâlâ aklımda dönüp duruyordu.

BÖLÜM

Yedi

la vie en rose
(i.) gül rengi camlardan görünen hayat

Mila

Elbisem, üst kısmı kırmızımsı toprak rengi dantelden oluşan, sarı ve dökümlü bir elbiseydi. Birkaç santimlik göbek dekoltesi ve uyluk kısmındaki yırtmaç dışında mütevazı sayılırdı. Giydiğim topuklu ayakkabılar şeffaf ve ışıltılıydı, baldırlarımın yarısına kadar uzanan bağcıkları gurur duyduğum bacaklarımı öne çıkarıyordu. Atkuyruğu kraliçesiydim ama bu sefer düzleştirilmiş buklelerimi serbest bırakmayı tercih ettim ve her zamanki gibi hafif bir makyaj yaptım.

Hazırlığım bir saat erken bittiğinde, zamanın geri kalanını parlatıcı sürdüğüm dudağımı çiğneyip ileri geri dolaşarak geçirdim. Gerginlikten midem kasılıyor, başım dönüyordu.

Daha önce bir şeyler yemeliydim ama önüme yemek konulana kadar yemek yemeyi unutmak gibi sağlıksız bir alışkanlığım vardı.

Ronan'ın buna randevu olarak baktığını düşünmüyordum ama ciğerlerimi sıkıştıran bir beklentinin oluşmasını da durduramıyordum. Çok aptal olan romantik bir yanımın gözlerinden kalpler fışkırıyordu. Yakında, şu anda muhtemelen Teksaslı bir petrol varisini becermekte olan bir adamdan gelecek modası geçmiş evlilik teklifini kabul edecek olmam umurumda değildi.

Ronan, tam sekizde kapıyı çaldı.

Varlığı tüm koridoru tüketmişti sanki. Kara gözler, geniş omuzlar ve pürüzsüz siyah bir takım. Takım elbiseyi onun kadar iyi doldurabilen bir erkek görmemiştim. Varlığı dikişlere bile fazla geliyor ve onu zar zor tutabiliyorlarmış gibi görünüyordu.

Birbirimize normal sayılabilecek süreden bir saniye daha fazla baktık. Nefesim onun nüfuz eden sessizliği altında yavaşlamaya başladığında, dudaklarımdan bir kelime çıkarmak için kendimi zorladım.

"*Privet.*" *Merhaba.*

Tek kaşını kaldırdı. "Biraz Rusça biliyorsun demek?"

Boynum kızarmaya başladı. "Azıcık."

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Beklediğim gibi gerilemedi ve bu, aramızda sadece birkaç santim kalmasına neden oldu. O kadar yakındık ki nefes alamadım. Sarı elbisem, neredeyse siyah takımına değecekti. O kadar yakındı ki, parmak uçlarımda hafifçe yükselerek onu öpebilirdim. Ayağımda on santimlik topuklu ayakkabılar varken, ağzıyla göz hizasında duruyordum. Bu da onun en az 1.95 olduğu anlamına geliyordu.

Bana tepeden bakarken, "Bir kıza göre uzun sayılırsın," diye dile getirdi.

Kesik bir nefes verdim. "Teşekkürler."

Hafifçe güldüğünde içimden inledim. Bir erkek grubu konserindeki hayran kızlar gibi "SENİ SEVİYORUM!" pankartı açsaydım, ondan hoşlandığımı bu kadar belli edemezdim herhalde.

Koridorda yürürken ona, "Odamın parasını ödemek zorunda değildin," dedim.

"Ödemek istedim." Bunu sanki bir şey yapmak istemiş, yapmış ve gerisini sorgulamamam gerekiyormuş gibi söylemişti. Biraz göz korkutucuydu, o yüzden konuyu daha fazla uzatmadım.

"Pekâlâ, teşekkür ederim... Her şey için."

Başını bana doğru çevirdi. Gözleri düşünceli ama aynı zamanda o kadar derin bir şeyle doluydu ki, kalbim ritmini şaşırdı. Dışarı çıkana kadar hiçbir şey söylemedi. Soğuk, hırkamdan içeri hücum ederken titredim.

"Kabanın nerede?"

Bugün dışarıdayken bir tane almalıydım ama Ivan'ın telefonu ve belki-bir-randevu sayılabilecek buluşmamızın eli kulağında olması bu ihtiyacı aklımın bir köşesine itmişti.

"Kaybettim... Dün gece."

Hatırlamasıyla titreşen gözleri karanlıkla doldu. Yün takım elbise ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Ceket ağırdı ve o kadar güzel kokuyordu ki kanım ısınıp, bacaklarımın arasındaki bir noktaya doğru akmaya başladı. Ronan ceketinin altına bir gömlek ve yelek giymişti ama hava yine de her nefeste ciğerlerimi yakacak kadar soğuktu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

Sesinden keyif yansıdı. "Dediğin gibi, *kotyonok*, ben tam bir Rus'um."

Bu adamın üşüyeceğini düşünmem ne kadar da aptalcaydı... O, testosteron ve kastan yaratılmış, doğanın karanlık bir gücüydü. Muhtemelen her zaman ateşliydi.

Albert kaldırım kenarındaki bir arabaya yaslanmış sigara içiyordu. Ronan arka kapıyı açtı ve dikkatini Albert'e verip Rusça konuşurken elini bana uzattı. Uzattığı ele sadece baktığımda bakışları üzerimde yoğunlaştı. Elimi onunkine kaydırırken düzensiz nefesim yüzümün önünde buğulandı. Beyaz ten ve bronz ten. Fransız uçlu tırnaklar ve dövmeler. Yumuşak ve kaba. Farklarımız ağır çekimde ortaya çıktı. Hafifçe kısılmış karanlık gözleri, kaldırımdan arabaya binmeme yardım etmeden önce ellerimize düştü.

Sessizlik ve Ronan'ın varlığı arka koltuğu doldurmuştu. Kolu benimkine dokunduğunda, küçük temas tüm vücudumu etkisi altına aldı. Aramızdaki boşlukta bir elektrik akımı, o yeşil soda şişesindeki soda gibi fışırdıyordu.

O, pencereden dışarı bakıyordu, bense onu büyük bir zevkle izlemekten kendimi alamıyordum. Gömleği ve yeleği vücuduna nasıl da ikinci bir deri gibi uymuştu! Siyah kumaş, nasıl da kalın kollarının ve göğsünün şeklini almıştı! Her santimi sert ve heybetli görünüyordu. İçimdeki meraklı ateş, elimi bu yabancının karnında gezdirmek ve göründüğü kadar sıkı olup olmadığını öğrenmek için can atıyordu. Daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemiştim ve deneyimsizliğim beni kaynar su dolu bir kap gibi taşmakla tehdit ediyordu.

Yolculuk sırasında hiç yüzüme bakmadı. Yaptığım herhangi bir şeyi hissedip hissetmediğini veya beni sadece on

dokuz yaşındaki bir sorumluluk olarak mı gördüğünü merak ettim.

Altın kapılı ve loş aydınlatmalı tenha bir binanın kaldırımına yanaştık. Gideceğimiz yere benzemiyordu ama Ronan benim için kapıyı açarken sorularımı içimde tuttum. Mermer zemini ve ışıltılı avizesi olan büyük bir mağazaydı ve cam bir tezgâhın arkasında, kocaman açılmış gözlerle duran satış elemanı dışında boştu.

"Sanırım kapalılar," dedim sessizce.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Bir palto seç, *kotyonok*."

Bir an için ona bakakaldım, şaşkınlıktan nefes alışım yavaşladı. *Biri şu fangirlü durdursun!*

Paltoların asılı olduğu standa doğru topuklarımı mermerde ses çıkararak yürüdüm ve ellerimi prensiplerime meydan okuyacak kadar yumuşak olan vizon bir paltonun üzerinde gezdirdim. Buradaki her şey tam bir servete mal olmalıydı. Fiyat etiketinde üç sıfır bulursam şaşırmazdım.

Arkam ona dönükken, "Umarım kapında turistler sık sık saldırıya uğramıyordur, çünkü bu bayağı pahalı bir yardıma dönüşüyor," dedim.

Tek tepkisi sırtımda hissettiğim gülümsemesi oldu.

Ona bunu kabul edemeyeceğimi söylemek için döndüm ama bakışlarım onunkiyle buluştuğunda nefesim düğümlendi, kalbim yüksek gerilimli tel gibi hızla atmaya başladı. Ronan'ın elleri ceplerindeydi, saati loş ışıkta parlıyordu. Gözleri derin, *karanlık*, korkutucu bir alevle yanıyordu ama biliyordum ki yakından bakınca büyüleyici bir maviydiler.

Yutkundum. "Bana palto almana izin veremem. Bu çok fazla."

Bakışları hoşnutsuzlukla parladı. "Kimse bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez."

Ona her hücremle inandım.

Tam olarak ne iş yapıyordu ki?

Dudağımı ısırdım ve, "Kürk giymem," diye itiraf ettim.

Tek kaşını kaldırarak, "Bir de vejetaryen olduğunu söyleme sakın," dedi.

"Ah..." Ona mahcup bir gülümseme gönderdim. "Veganım."

Bana, sanki tuhaf bir kadın cinsindenmişim gibi dikkatle baktı. Bakışları beni çıldırttı, bu yüzden kıyafet askılarına göz atarak dikkatimi dağıttım. Beni korkutan, hiçbir şeyde fiyat etiketi olmamasıydı. Belki de *rahatlamalıydım.*

Elimi, buradakilerin en ucuzu gibi görünen beyaz, suni kürk paltoda gezdirdim ve, "Bu," dedim.

Görünüşe göre üzerimde olan bakışları kısıldı ama bana karşı çıkmadı.

Arabaya dönerken kirpiklerime kar taneleri düştü. Kaldırımda durup ilk kez karın yağışını izlemek için gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. Sanki yukarıdaki biri gelinliğini yırtıyor ve tül parçalarını aşağı savuruyordu. Bir kar tanesini avucumda yakaladım ve tenimde saniyeler içinde eriyişini izledim.

Başımı kaldırdığımda, Ronan'ın beni izlediğini fark ettim. Yoğun ilgisiyle yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Hiç hanımefendice olmayan bir şekilde dilimle kar tanesi yakalama dürtüsünü bastırarak arabaya doğru yürümeye devam ettim.

On dakika sonra Moskovskiy'e vardık. Zarif giyimli çiftler ön kapıdan el ele içeri giriyorlardı. Bazıları bize bakmak için yavaşlayınca avuçlarım ve boynum kaşındı, tenimdeki gözler Ivan'ın önceki uyarısını aklıma getirdi. Kalın paltomun

altında tüylerim diken diken oldu. Ronan ceketini tekrar giymemişti bile.

Sanırım Rus kanı onu sıcak tutuyordu.

İçeri girdik. Resimler çizilmiş yüksek tavanı ve altın kartonpiyerleri inceledim. Çok güzel bir yerdi ve annemin de tam olarak bu noktada durup durmadığını merak ettim.

"Hiç operaya gitmedin mi?" diye sordu Ronan.

Başımı iki yana salladım. "Hiç."

Gözlerim parıldayan avizedeyken, onu salonun içine doğru takip ettim. Mermer basamakları tırmandık. Koridordan aşağı indiğimizde kırmızı yelekli bir görevli sahnenin mükemmel manzarasını sunan özel bir locanın kapısını sessizce açtı. Kapılar bu adam için süzülerek açılıyor, diğer konuklar ise içeri girmek için kendi sıradan ellerine ihtiyaç duyuyor gibiydiler.

"Politikacı mısın?" Sıcak locaya adım attığımda merakıma yenik düştüm ama biraz daha düşündükten sonra, ne tür bir politikacının şehrin ters tarafındaki köhne bir restoranda, bileğinde Audemars Piguet saatle takıldığından emin olamadım.

Gülümsedi. "Hayır."

Yerlerimize oturup, sıraya girmiş insanların aşağıda yerlerini almalarını izlemeden önce aldığım tek cevap buydu. Rahat ama heyecan verici sessizlikte, dikkatim Ronan'ın kol dayanağına dokunan parmaklarına takıldı. Siyah kuzgunu, benim mürekkepsiz elime çok yakındı. Dün gece ona söylediğim şeyi anladığını hissetmiştim ve bu, şimdi söylediği üç kelimelik alıntıyla sadece doğrulanmış oldu.

"*Bir daha asla.*"*

* Edgar Allan Poe'nin Kuzgun adlı şiirindeki kuzgunun, kendisine yöneltilen her soruya verdiği cevaptır.

Ronan bakışlarını bana çevirdi ve göz kırptı.

Parmaklarında dövmeler vardı ve az önce ünlü bir şairden alıntı yapmıştı. Bu, her tarafımın gülünç derecede yanmasına neden oldu. O kadar sıcaklamıştım ki battaniye gibi hissettiren saçlarımı boynumun arkasından çektim. Ama bakışları açıkta kalan tenimi bir ateş gibi yakıp, köprücük kemiğimin üzerinden kayarak göğüslerimin arasındaki yıldız kolyeye yerleştiğinde daha da çok kızardım.

Bir tiyatro görevlisi, havadaki yoğun gerilimi duman gibi savuşturarak locaya girdi. Sadece bizim yararlandığımız bir hizmet gibi görünen içki siparişimizi aldı.

Ronan ikimiz için de, "Kors.* Soğuk olsun," diye yanıtladı.

"Sadece su alayım, lütfen," diyerek karşı çıktım.

Görevli, Ronan'ın emrini yerine getirmek için koşarken duraklamadı. Tekrar yalnız kaldığımızda, Ronan bana tatsız bir bakış attı.

"Rusya'dasın, *kotyonok*."

Ve böylece konu kapandı.

Su olmadığını bilerek bardaktaki berrak sıvıyı kabul ettim. Evde sadece ara sıra bir bardak şampanya içerdim. Bir şişe UV Blue votka ve 7UP gazozla yanlışlıkla sarhoş olduğum anı saymazsak tabii.

Alkol ve Mila Mikhailova'nın iyi anlaşamadığını anlamam için suda süzülen bir yatta geçirdiğim tek gece yetmişti. Babamın partiden önce onayladığı mütevazı mayoyu üzerimden çıkarmış ve sonra teknenin pruvasından açık suya atlamıştım. Erkeksi tezahüratlar, Atlantik'in dalgaları tarafından yutulmuştu. Ivan sonunda beni eve kadar taşımış, yol boyunca ne kadar ağır olduğumdan yakınmıştı. Sonunda eve vardığımızda ise, babamdan yediğim azar beni ayıltmıştı.

* Bir votka markası.

Kaşlarımı çatarak bardaktaki sıvıyı döndürdüm. Babamın azarlaması bir şekilde hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Üstelik onun gözünde uçağa atlayıp Moskova'ya gitmek, çıplak yüzmekten çok daha kötüydü.

"On bin dolarlık bir bardak votkaya kaşlarını çatan gördüğüm ilk kadınsın."

Dudaklarım şokla aralandı ve Ronan'a baktığımda gözlerinde hafif bir parıltı gördüm. Görünüşe göre bana aldığı şeyin çok pahalı olduğunu öğrenince -*içmekten bahsetmiyorum bile*- dehşete düşeceğimi çözmüştü. Bu, ucuz bir palto seçtiğim için bana verdiği cezaydı.

Bu farkındalıkla ona baktım.

O da bana baktı.

"İstediğini her zaman elde eder misin?" diye cesurca sordum.

Cevabı, bardağını benimkine tokuşturmak oldu. "*Na zdorovie.*" Şerefe.

Bunu kazanamayacaktım ama bardaktaki saf alkole bakıp durarak kendime işkence etmek de istemiyordum. İçkiyi tek dikişte bitirdim.

Gözlerini sahnede tutan Ronan, ben boğazımdaki yanma yüzünden öksürürken hafifçe kıkırdadı.

İçki mideme ateş gibi yerleşirken, büyülü bir şey havayı elektriklendirdi ve perdeler açılıp performans başladığında kalabalık sessizleşti.

Operanın adı *Maça Asi*'ydı. Rusça olduğu ve beynimle dilim arasındaki filtre iki parmak alkolle bozulduğu için çok fazla soru sordum. Ronan bunu sorun etmemiş gibi görünüyor, genellikle votkasından su içer gibi rahatça bir yudum aldıktan sonra olanları benim için çeviriyordu.

"Hepsi ölmezse hayal kırıklığına uğrayacağım," dedim sahnedeki karmaşaya doğru.

Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Sonsuza dek mutlu yaşamalarını umut edecek türden bir kız olacağını düşünmüştüm."

Benim sonsuza dek mutlu olacağımı çılgın bir falcı söylemişti ama ne yazık ki peri masallarına ve batıl inançlara inanmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Gözlerimi sahneye dikip, yıldız kolyemi ileri geri çekiştirdim. Midemdeki votkanın uyuşturucu sıcaklığı sözlerimi yumuşattı. "Şimdilik-mutlu-yaşadılar sonuna inanıyorum. Böylesi... daha gerçekçi. Benzersiz. Kolyemi bırakıp ona baktım, sıcaklık ve hafiflik içimdeki her hücreye yayılmıştı. "Benzersiz şeyleri severim."

Moskova'nın göbeğinde, kırmızı kadife bir sandalyede oturuyordum. Opera şarkıcısının sopranosu aramızda titreşirken bu adamın bakışları üzerimdeydi. Votka ve büyüyle sarhoş olmuştum. Ve tüm bunlar, yaşadığım en iyi şimdilik-mutlu anıydı.

Birbirimize bakışımız ne kadar uzadıysa, sarhoşluğum kan dolaşımıma o kadar hızlı yayıldı. Gözlerim yarı kapalı bir şekilde başımı sandalyemin arkasına yasladım.

"Susadım."

"Sarhoş oldun." Bunu neredeyse suçlarcasına söylemişti.

Hafifçe gülerek, "Bana sen içirdin," dedim.

"Kardeşlik yemini eden oğlanlar gibi kafana dikeceğini düşünmemiştim."

Dudaklarından çıkan benzetme beni gülümsetti. "Her şey istediğin gibi olamaz."

Yüz ifadesi kesinlikle olabileceğini söylüyordu ve bu keskin, otoriter kıvılcım ağzımı tamamen kuruttu.

Yumuşak, durgun bir ses tonuyla, "Çok susadım," diye tekrarladım.

Bir an için bana düşünceli ve bulutlu geceden daha karanlık bir ifadeyle baktı, sonra yeniden doldurulmuş bardağını bana verdi. Parmaklarını şıklatacağını ve gümüş tepside Perrier marka doğal maden suyu getirileceğini düşünmüştüm ama onunla içeceği paylaşmaktan da şikâyet etmeyecektim. Beni gözlerinden daha az yakan votkadan bir yudum aldım. Bardağı ona geri verdikten sonra, Liza'nın hipnotize edici sesini sessizce dinleyip gösteriyi izlemek için dikkatimi tekrar sahneye yönelttim.

Ya sandığımdan daha sarhoştum ya da Liza sözlerinin arasından bana bakıp duruyordu. Uzun siyah saçları ve egzotik görünümüyle muhteşemdi. Bana değil, Ronan'a baktığını anlamam biraz zaman aldı.

BÖLÜM

Sekiz

basorexia
(i.) birini aniden öpme isteği

Mila

Ara verildiğinde, tiyatro görevlilerinden biri Ronan'ın eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. Ronan kâğıdı okuduktan sonra cebine koydu. Notu Liza'nın yazdığını biliyordum, içime doğdu diyebilirdim.

Perdeler kapanıp ışıklar tekrar yandığında, koridordan çıkışa yöneldik ama bir şey beni durdurdu. Duvardaki şatafatlı altın çerçeveli bir portre. Annemin saçları zarifçe topuz yapılmıştı, gözleri hayat dolu bir ışıkla parlıyordu. Ronan, arkamda bekledi ve esrarengiz benzerliği fark etse bile hiçbir şey söylemedi.

Yutkundum ve çıkışa yönelen Ronan'ı takip ettim.

Annem burada sahne almıştı. Artık emindim. Belki yarın geri gelip bazı çalışanları sorgulayabilirdim. Ailesi olup olmadığını ve onları nerede bulabileceğimi bilen birileri olmalıydı.

Dışarıdaki kalabalığın arasına girip eski moda bilet gişesinin yanından geçtiğimiz sırada, yerde ince, yırtık pırtık bir battaniyeye sarılarak oturan yaşlı bir kadın dikkatimi çekti. Delice bir ifadeyle dolu olan gözleri beni bulduklarında, hırıltılı, korku dolu fısıltısı kulaklarıma ulaştı.

"*D'yavol.*"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, kesik kesik çıkan nefesim havada bir buğu kümesi oluşturdu. Durdum ve arkamda kızıl boynuzlu bir şeytan bekleyerek omzumun üzerinden arkama baktım ama Ronan kolumu yakaladı.

"Yolu kapatıyorsun, *kotyonok.*"

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Kadını yanlış duymuş olmalıydım, değil mi? Beyin sarsıntısı halüsinasyon görmeme neden olur muydu ki?

Arabaya ulaştık ama tereddüt ettim. "Özür dilerim," dedim. "Hemen döneceğim."

Arkamı dönüp kalabalığın arasından geçmeye çalışarak bilet gişesine doğru ilerledim. Benim geldiğimi görünce yaşlı kadının korkudan gözleri büyüdü. Ayağa kalkmaya başladı ama onu rahatlatmaya çalıştım.

"*Nyet... druz'ya.*"

"Arkadaş" dediğimi sanıyordum ama bana sanki ona amca demişim gibi baktı ki bu, can sıkıcı bir şekilde mümkündü. Topuklu ayakkabılarım ve kürkümle önünde çömeldim, el çantamdan birkaç ruble alıp uzattım. Ona tüm paramı verebilmeyi dilerdim ama bir ATM'den nakit çekersem Ivan'm

beni bulacağını ve zorla eve götüreceğini biliyordum. Henüz dönmeye hazır değildim.

Kadın bir an için ihtiyatla rublelere baktı ama sonra sanki yok olabileceklerini düşünüyormuş gibi onları elimden kaptı. Elleri kıpkırmızıydı, derisi soyulmuştu. Şiddetli bir rüzgâr estiğinde titremeye başladı. Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırdım.

Of, siktir et.

Paltoyu çıkarıp omuzlarına yerleştirdim. Resmen içinde kayboldu. Ronan'ın, hediye ettiği lüks paltoyu az önce çılgın evsiz bir kadına vermem konusunda nasıl hissedeceğini bilmiyordum ama kadın burada donarken, vicdanım bu gece sıcak bir yatakta uyumama izin vermezdi.

Kirli ellerini beyaz kürkün üzerinde gezdirdi, yüzünde korkuyla karışık saygı ifadesi vardı. "*Angel*," diye soludu. "*Ty angel*."*

Melek olduğuma inanması, *D'yavol* yorumu konusunda daha iyi hissetmeme sebep oldu. Belki de aklı *Supernatural*'ın bir bölümünde takılı kalmıştı.

Arabaya dönerken Ronan'ın bakışlarından kaçındım, tepkisinden endişeleniyor ve sarhoşluğumun devam etmesini diliyordum. Albert yolcu kapısına yaslanmıştı, temkinli gözlerle beni izliyor ve bir sigara daha içiyordu.

"Bu seni öldürür, biliyorsun değil mi?"

Sigarayı dudaklarına götürüp derin derin içine çekti.

Meydan okumasına tek kaşımı kaldırdım. "Böyle sigara içmeye devam edersen, göçüp gittiğinde bir sürü kızın kalbini kıracaksın."

Homurdandı.

* (Ru.) Sen bir meleksin.

Sonunda bakışlarımı Ronan'ın okunamayan ifadesine çevirdim. Bize içki servisi yapan görevli koşarak yanına geldi ve Ronan'a sessizce bir şeyler söyledi. Ronan'ın aşağı inen gözlerinde bir şeye sinir olduğunu görebiliyordum.

"Hemen döneceğim, *kotyonok*." Karanlık bakışları vücudumda gezindi, ince sarı kumaşla çevrili her kıvrımımı okşadı ve ateşe verdi. "Arabada bekle. Palton yok."

Opera kapılarına doğru yürüdü, kırmızı yelekli görevli süs köpeği gibi onu arkasından takip etti. Ronan kalabalığın içinde göze çarpıyordu ama bu sadece insanlar geçmesi için Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldığından değil, aynı zamanda sanki ayaklarının altındaki yolun sahibiymiş gibi rahat ve güçlü yürüyüşünden de kaynaklanıyordu. İnce ince yağan karın içindeki karanlık siluetinin görüntüsü, tenimin altındaki her sinire, yaşam destek ünitesindeki bir kalbin sabit *bip* sesi gibi yoğun ve durgun bir şey gönderdi.

Dengemin şaştığını hissederek, bana resmen gözlerini deviren Albert'e döndüm. Görünen o ki, patronunu çaktırmadan süzme konusunda pek iyi değildim. Yanaklarım soğuktan kızarmıştı ama kanım alev alev yanıyordu. Bu yüzden yanında arabaya yaslandım. Kolum onunkine değdiğinde sanki onu tükürme yarışmasına davet etmişim gibi baktı bana.

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana böyle bakmaya devam edersen, benden hoşlandığını düşüneceğim."

"Sana arabaya binmeni söyledi."

"Aşırı patronvari, değil mi?"

Ne doğruladı ne de inkâr etti, sadece ileriye baktı ve sigarasının dumanını üfledi.

"Ciddi soruyorum," dedim sert bir şekilde. "Dikkatlice

cevapla, çünkü bu seninle arkadaş olup olmayacağımızı belirleyecek." İşin ciddiyetini anladığından emin olmak için biraz daha bekledikten sonra, "Duckie'yi mi tutuyorsun yoksa Blane'i mi?"* diye sordum.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Hangi dili konuştuğunu bile bilmiyorum."

Gülümsedim. "Popüler kültürü takip etmiyor musun? Seksenlerin filmleri geri döndü, anlarsın ya."

Başı ağrıyor gibi görünüyordu ve ben küçük bir kahkaha atmamı engelleyemedim.

Bir süre sonra, "Sevgilin var mı?" diye sordum.

"*Nyet.*"

"Ağzının ne kadar iyi laf yaptığını göz önüne alınca, bu nasıl mümkün olabilir anlayamıyorum."

Cevap vermeyip, upuzun boyuyla öylece dikilmeye devam etti. Boyu iki metrenin üzerinde olmalıydı. Tüm hayatım boyunca kendimi aşırı uzun hissetmiştim, bu yüzden gruptaki en kısa kişi olmak iyi gelmişti.

"Homurdanıp duran dev gibi tiplere bayılan, Emma adında bir arkadaşım var," dedim ona. "Öylelerinin özünde en tatlı, en duygusal insanlar olduklarını ve onlara ağaca tırmanır gibi tırmanmak istediğini söyler hep."

Hiç tepki göstermedi.

İç geçirdim. "O kadar yukarıdan beni duyamıyor musun acaba?"

Gözlerinden eğlenceye yakın bir şey geçtiğinde, zafer kazanmış gibi hissettim ve devam ettim.

"Her salı akşamı evsizler barınağında gönüllü olarak çalışırız." Çılgın kadının gecenin içindeki bir hayalet gibi

* Pembeli Güzel filminin iki erkek karakteri.

ortadan kaybolduğunu fark ettiğimde, buz gibi bir ürperti hissederek kollarımı ovuşturdum. "Hobileri arasında örgü örmek, koleksiyon defteri yapmak ve kediler var." Dudaklarının iğrenmiş gibi kıvrılmasına güldüm. "Düşünsene, sana üzerinde küçük çanlar olan büyük boy bir Noel kazağı örebilir."

Sanki bu onu cezbetmiş gibi, soğuk bakışları üzerimde yoğunlaştı.

"Söylemen yeter, hemen aranızı yaparım," dedim. "Uzun mesafe ilişkilerinden her zaman en sağlam aşklar çıkar."

Bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi beni izledi ama sonra gelişigüzel bir şekilde, "Aletimi gırtlağına sokmamdan ve şaplak atmamdan hoşlanır mı?" diye sordu.

Beni şok etmeye çalışıyordu ve bunu başarmıştı. Yüzümün kızarmasını engelleyemedim ve bu, sonunda hafifçe gülümsemesine neden oldu. Belli ki bu dev piç, sadece utancıma tepki verecekti.

"Imm, emin değilim ama sorabilirim."

"Sor bakalım." Sigara izmaritini kaldırıma attı.

"Hey," diye kızdım. "Sadece bir gezegenimiz var, Albert."

Sigarayı söndürüp yerden almadan önce bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. İzmariti ceketinin cebine koyduğumda ise kaçırdığımdan kesinlikle eminmiş gibiydi.

"Mars'ta mı yaşamak istersin?" diye sordum. "Ben hiç istemem."

"Çoktan Marsh olmadığına emin misin?"

"Ha ha. Aşçımız Borya'nın tuvaletin yanında tuttuğu fıkra kitabında bile daha iyi espriler okumuştum."

Bu bana gerçek bir kahkaha kazandırdı, fakat kahkahası çıktığı gibi kayboldu. Çünkü Ronan arkamda duruyor, bizi

aslında ikimiz de Marslıymışız ve onu rahatsız ediyormuşuz gibi izliyordu.

Arabanın kapısını açtığı gibi arka koltuğa geçtim. Yanıma oturduğunda sessizlik göğsüme bir baskı yaptı. Ronan bana bakmıyordu bile, pencereden dışarıyı seyrediyordu. Varlığı beni tedirgin etmeye başladı. Paltomu vermeme memnun olmadığını anlamam için söylemesine gerek yoktu. Konunun para değil, başka bir şey olduğunu hissediyordum.

"Özür dilerim." Yutkundum. "Palto için."

Araştıran, düşünceli bakışları benimkiyle buluştu. Ağırlığı vücudumu gergin bir enerjiyle sersemletti. "Çok özür diliyorsun."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat bu adamın babamınkilerle boy ölçüşecek türden olan, sessiz onaylamayışı beni tüketince ağzımdan çıkan, "Üzgünüm," demek oldu.

"Üzülme," dedi. "Başkalarının ne düşündüğü sikinde bile olmamalı. İnan bana, seni umursamıyorlar."

Nedense sözleri bir uyarı gibi geldi.

Ronan, Valentino giymiş, ağzında "sik" kelimesi olan bir muammaydı... Bu zıtlığı neden çekici bulduğumu bilmiyordum. Belki de değişik ve dürüst geldiği içindi.

"Bu çok karamsar bir bakış açısı."

Sanki tatlı bir şey söylemişim gibi gülümsemesini engellemeye çalıştı. "Gerçekçi bir bakış açısı."

Yanıldığını, herkesin ona kötülük etmeye çalışmayacağını kanıtlamam gerekiyormuş gibi hissettim. Sonsuza dek mutlu yaşadılar büyüsüne inanmıyor olabilirdim ama iyiliği en saf hallerinde görmüştüm. Bir adamın, üzerindeki gömleği çıkarıp ona daha çok ihtiyacı olan birine verdiğini görmüştüm. Annelerin çocuklarını besleyebilmek için kilometrelerce

yürüdüğünü görmüştüm. Bu dünyada iyilik vardı ve bunu ölene dek savunacaktım.

"Ofisindeki o fotoğraftaki çocuk... Eminim o seni önemsiyordur."

O ikisinin -sokaktaki o iki pis, evsiz çocuğun- arasında bağlılık diye çığlık atan bir şey vardı.

"Peki seni önemseyen kim?"

Tereddüt bile etmedim. "Babam." Bunun doğru olduğunu biliyordum. Benden sakladığı sırlar ve terk edilme kaygılarım olsa da, beni sevdiğini biliyordum.

Ronan, cevabımda hoş olmayan bir şey buldu. "Yumuşak bir kalbin var."

Hiçbir şey söylemedim çünkü bazen can sıkıcı olabilse de bu doğruydu.

"Olmasın," dedi sanki bu değiştirebileceğim bir şeymiş gibi. "Yumuşak olanları kırmak daha kolaydır."

Bu adama bu kadar yorgun bir hayat görüşünü kimin verdiğini, onu soğuk sokaklarda tek başına bırakanın kim olduğunu merak ettim. Ona her ne olduysa, hâlâ kibar ve cömertti ve bunu inanılmaz derecede çekici bulmadan edemiyordum.

"Yumuşak olanlar en sadık olanlardır," diye karşı çıktım.

"Ve saf."

"*Güvenilir* demek istedin herhalde."

"Saf demek istedim," diye mırıldandı.

"İnsanlarda iyiyi aramak suç değildir."

Albert, sürücü koltuğunda homurdandı. Görünüşe göre konuşmamıza kulak misafiri oluyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Eğer dünya bu kadar kötüyse, o zaman neden bana, bir yabancıya yardım ettin?"

Birbirimize bakarken sözlerim havayı boğucu hale getirdi. Başka yöne bakmam gerekiyordu -kafamda bir klik veya pat sesi duymadan önce bakışlarımı başka yöne çevirmek için duyduğum fiziksel çekime teslim olmam gerekiyordu- ama yapamadım. Yapmak istemiyordum. Her nasılsa, bu bir meydan okumaya dönüştü. Ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Ya da belki de bu, alışık olmadığı bir durumdu.

Bakışları kısıldı. "Kazanamayacağın oyunlar oynama."

"Kaybetmeyi hazmedemeyen biri değilimdir," dedim, henüz pes etmek istemiyordum.

"Başkalarını düşünmek konusunda senden iyisi yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Aksine örnek verebileceğim bir sürü şey vardı ama ağzımdan kaçan savunma kendi kulaklarıma bile sığ geldi. "Bazen başka seçeneğim olmadığında süt ürünleri tüketiyorum."

Kendini tutamamış gibi hafifçe güldü. "Bu endişe verici bir konu, *kotyonok*. Sana bir daha aynı gözle bakabileceğimi sanmıyorum."

Bundan tek anladığım, beni tekrar görmek isteyebileceğiydi.

Yanaklarımdaki sinir bozucu yanmayı görmezden geldim ama ifadesinin sertleşmesine bakılırsa, o bunu fark etmiş olmalıydı.

"Dua et ki fazla tatlısın."

"Sen de tatlı şeylerin biraz tadını çıkarabilirsin. Etrafta bolca var." Teklif, nasıl anlaşılacağına dair en ufak bir fikrim olmadan ağzımdan kaçıverdi.

Aramızdaki tüm oyunbazlık, gözlerinin yoğunluğu altında kayboldu. Bakışları beni bir alevin sıcak teması gibi yaktı.

Gerginlikten kalbim sıkışarak atmakta kararsız kaldı. Fakat sonra başparmağını altdudağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi ve başka tarafa bakmaya başladı.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşirken tuttuğum nefesimi bıraktım.

Yüzüme bakmadı bile ama zaferimi hissetmiş olmalı ki kuru bir mizahla, "Yine de o kadar mütevazı bir kazanan değilsin," dedi.

Keyifle doldum ama arabanın ani hareketiyle, başım dönmeye başladı.

Elbette bunu da fark etti. "En son ne zaman yemek yedin?"

Dudağımı dişledim. "Bu sabah."

Gözlerinde onaylamayan bir ifade belirdi. Muhtemelen son yemeğimin onun ofisinde yarısını yediğim yemek olduğunu anlamıştı. "Kendini sık sık aç bırakır mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Sadece bazen unutuyorum."

"Canın ne yemek istiyor?"

Her şey olurdu cidden. Ama aklıma bir şey geldi. "Patates kızartması."

Gülümsedi. "Ne kadar da Amerikalı bir kız..."

Beş dakika sonra elimde bir kutu sıcak patates kızartması vardı. Cennetten çıkma tuzlu parçaları afiyetle yedim. Yemek yememi, az önce izlediğimiz operadan daha çok ilgi göstererek izledi ve kalbimin göğsümde ateşle oynamasına neden oldu.

Ona bir tane teklif ettiğimde sinir oldu.

"Sana aldığım şeyleri başkalarına vermeyi bırak."

Küçük bir gülümsemeyi gizlemek için ağzıma patates attım.

Gözleri ağzıma kaydı ve dudaklarımdaki tuzu yalarken vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Başını çevirmeden önce Ronan'ın irisleri ıssız bir siyahtı.

Kısa yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Eli bacağının üzerinde duruyordu. Hayatımda bir erkeğin ellerine hiç bu kadar dikkat etmemiştim. Bir kadına özgüvenle, ikna edici bir şekilde dokunduklarına bahse girebilirdim... Hatta belki de biraz kabaca. Bunu düşünürken, yırtmacımdan görünen uyluğum aşırı duyarlılıkla titredi. Bacağımın onunkine değdiği yerden itibaren tüylerim diken diken oldu ve Ronan'ın dövmeli parmağı bacağına vurmaya başlarken, kısılmış bakışlarıyla bu teması izledi.

İçimde havai fişekler patladı.

Elini açıktaki çıplak tenime ve elbisemin altına kaydırdığını hayal edince bedenim yanmaya başladı. Sadece fikri bile bende uyuşturucu etkisi yaratmış ve kanımı kaynatıp, kıpır kıpır bir enerjiyle dolmamı sağlamıştı.

Fakat bana dokunmayacağını biliyordum. Ben *saf* ve masumdum. Beni farklı görüp ciddiye almasını istiyorsam, dizginleri elime almam gerekiyordu. *Liza* gibi adım atmalıydım.

Kadının gönderdiği, muhtemelen bir tür seksi teklif sunan notu cebinde taşıdığını bilmek ve onunla buluşmaya gitmek için beni arabada bırakmış olabileceği gerçeği tuhaf bir his yarattı... *Kıskançlık*. Rahatsız edici bir şey içimi sıktı ve kıskançlığın yeşil ateşi bana cesaret verdi.

Şey, azıcık cesaret diyelim.

Odama kadar benimle birlikte yürürken, sinirlerim adeta benimle oynuyor, içimi altüst ediyordu. Ellerim terlemişti, bu yüzden onları elbiseme sildim.

Dalgın dalgın, "Bana ne iş yaptığını hiç söylemedin," de-

dim dikkatimi dağıtmak için. Çünkü bu az miktardaki cesaretim, kapıma doğru attığım her adımda kayboluyordu.

Bir adım geriden bir şeyler söylüyordu ama tek kelimesini bile duyamıyordum. Kalbim boğazımda attı, kan tenimin yüzeyine hücum etti ve sonra, yaptım.

Arkamı döndüm ve cümlesinin ortasında onu öptüm.

Dudaklarımızı tam denk getirememiştim. Acemiceydi. Dişlerimiz birbirine çarpmıştı.

Geri çekildim ve başparmağıyla ağzının kenarını silerken gözlerinin saf bir eğlenceyle parladığını gördüm. Oysa ben fena sıcaklamıştım, dudaklarımızın küçük temasının ne kadar büyük bir başarısızlık olduğu konusunda utanamayacak kadar kendimden geçmiştim.

"*Kotyonok.*" Kelimeyi kısık bir uyarıyla söylemişti. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Değilim.

Hem de hiç...

Başımı iki yana salladım.

Beni izledi. "Randevuya çıktığın herkesi genellikle böyle öper misin?"

Yani bu bir *randevu* muydu?

Başımı iki yana salladım ve nefes nefese, "Sen ilksin," dedim.

Gözlerindeki eğlence zevke dönüştü. Sıcacıktılar. Yoğun bir tatminin yanında başka bir şey daha vardı. Öne çıktı, sırtımı kapıya dayadı ve ellerini başımın üstündeki çerçeveye koydu. Nabzım, kulaklarımda uzaktan gelen bir uğultu gibiydi, sesini tenimde dolaşan titreme ve vücudunun yakınlığı yüzünden zar zor duyabildim. Nefes alacak kadar hava bulamıyordum.

Sesinin sıcak yankısı, derin ritmi ağzıma o kadar yakındı ki, tadını alabiliyordum. "İlk olmayı her zaman sevmişimdir."

Sonra dudakları benimkilere hafifçe, küçük bir fısıltı gibi dokundu. Sanki ben çok gençmişim ve daha fazlasıyla baş edemeyecek kadar masummuşum gibi.

Ağzının bu küçücük dokunuşuyla içime öfkeli bir ateş düştü. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çok daha fazlasına.

Yüzüne dokundum, elimi yanağından saçlarına doğru kaydırdım ve dudaklarını benimkilere daha sıkı bastırdım. Bundan hoşlanmadı ve bunu bana altdudağımı ısırarak gösterdi. Dişlerinin etimi sıyırması boğazımdan umutsuz bir ses çıkardı. Anlaşamayacağımızı ve aramızda sadece derince aldığım solukları bırakarak uzaklaşabileceğini düşündüm ama önce üst, sonra altdudağımı tatlı bir şekilde çekiştirdi.

Vücudum onunkine dokunduğunda tenimin altındaki her bir santimim titriyor, uyuşuyor ve alevleniyordu. Kalçalarımı salladım ve ona daha da yaklaştım. Pahalı siyah takımının ardında inanılmaz bir sıcaklık hissettim ve sonra ağzının içini yaladım. Refleks gibi dilimi emdi. Ateş, küçük ateş parçacıkları beni içten dışa tüketti.

Geri çekilerek, "*Ty dazhe na vkus sladkaya*,"* dedi kabaca.

Dediği şeyin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama soracak kadar umurumda değildi. Sadece ağzının benimkinin üzerindeki baskısını geri istiyordum. Altdudağındaki yara izinin üzerinde dilimi gezdirme dürtüsüne yenik düştüm.

Yalamak havayı edepsiz, şehvetli bir günah gibi doldurdu.

Karanlık bir bakışla aramızdaki kısa mesafeyi kapattı ve ben, kendimi kaybediverdim. İçindeki herhangi bir çekince,

* (Ru.) Tadın bile tatlı.

dudaklarımızın her dokunuşunda, birbirine her bastırışımızda eriyip gitti. Her öpücük öncekinden daha sert, daha ıslaktı. Küt tırnaklarım sırtından kayarken içimi bir alev yaktı. İnledi ve ağzı benimkinin üzerinde daha sert kaymaya başladı.

Ronan bir adım daha yaklaştı ve sertliğini göbeğime bastırdı. Dudakları boğazıma indiğinde, inleyerek başımı kapıya yasladım. Elleri üzerimdeki pervazı kavramaya devam ediyordu. Boynuma, derinlerimde kıvılcımlar uyandıran, sıcak ve ıslak öpücükler kondurarak ilerledi. Görüşüm bulanıklaştığında, bacaklarımın arasında şiddetli bir zonklama başlamıştı. Her saniye daha da alev alan, patlayıcı bir ateş topu gibiydim.

Dudakları köprücük kemiğimin üzerine geldi ve elbisemin üzerinde kalan yumuşak eti ısırdı. Göğüs uçlarım, ağzının yakınlığı ve sıcaklığıyla gerildi. Koridorun ortasında aklımı kaybediyordum. Elbisemi aşağı çekmesi, göğüslerimi ortaya çıkarması ve ağzını onların üzerine koyması için her şeyi yapardım.

Ellerim her yerindeydi: yüzü, saçları... Şimdiyse göründüğü kadar gergin olan karnını hissetmek için yeleğinin altından yukarı doğru kayıyordu.

"*Dokun bana*," diye yalvardım.

Elleri başımın üstünden ayrılmadı ama neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bacağını benimkilerin arasına bastırdı. Klitorisimin tam üstüne. Nefes nefese kaldım. Bedenimi bacağının üzerinde hareket ettirdiğimde, omurgamdan aşağı doğru bir zevk dalgası inmeye başladı. Orgazmın tomurcuklanan baskısını daha şimdiden hissediyordum.

Kıpkırmızı olmuş, ıslanmış ve arzu dolu bir *ihtiyaçtan* başka bir şey değildim.

Geri çekildi, gözleri kısıldı ama ona sürtündüğüm yeri izlerken alev alevdiler. Elbisemdeki yırtmaçtan görünen çıplak bacağımı izledi. Omuzları ve kollarındaki kaslar gerildi. Durmaya çalışıyor olabileceği fikri, bunun devam etmesini daha da çaresizce istememe neden oluyordu.

Ağzını tekrar benimkinin üzerine çekmek için elimle saçlarını avuçladım. Reddetti. Daha sert çektim. Göğsünden kaba bir ses çıkardı, sonra meydan okumayla parlayan gözlerini benimkilerle buluşturdu. Dudaklarını dudaklarıma sürttü ama öpücüğü derinleştirmek için hareket ettiğimde ulaşamayacağım bir şekilde geri çekildi. Beni kızdırmaya ya da dizginlerin kimin elinde olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Sabırsızlıkla beklediğimde bana istediğimi verdi ve altdudağımı *sertçe* ısırdıktan sonra yaladı.

Ağzının içine doğru inledim ve daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarak bacağının üzerinde sallandım. Uyluklarımın arasında boş bir baskı oluştu ve gittikçe arttı. Onu edepsizce öptüm, ağzının içinde umutsuzca sesler çıkardım.

Dudaklarıma karşı hırıltılı bir sesle, "*Siktir*," dedi. "Üzerime mi boşalacaksın, *kotyonok*?" Aksanlı sesi sinir bozucu bir şekilde kum gibi aşındırıcıydı.

İstesem bile bir şey söyleyemezdim.

Bacağını bana daha çok bastırdı.

Yüzümü boynuna gömdüm ve orgazm bana ciğerlerimden nefesimi kesen bunaltıcı bir cehennem gibi çarptığında onu ısırdım. Sonrasında, ona dayanır bir halde titriyordum.

Sonunda bana dokundu, saçımı tuttu ve bana bakmak için başımı geri çekti.

Gözlerim yarı kapalı bir şekilde başım kapıya yaslandı. Belki de beni bu kadar kolay ve gülünç derecede hızlı bir

şekilde orgazma ulaştırmasından utanmalıyım. Fakat vücut sıcaklığından, ne kadar sert olduğundan ve damarlarımdaki inanılmaz karıncalanmadan başka bir şey hissetmiyordum.

Upuzun hissettiren bir süre boyunca bana baktı. Sonra hiddetli bir şeyin gözlerindeki şehveti yok ettiğini gördüm. Omuzları gergin bir şekilde geri çekildi ve bu, nefesimi düzene sokmaya çalıştığım o anda üşümeme neden oldu.

"İçeri gir ve kapıyı kilitle, Mila." Hiç yumuşak değildi, öneride bile bulunmuyordu.

Onu bir süre izledim ve sonra tek kelime etmeden kabul ettim.

Kapı arkamdan kapandığında, dudaklarının sıcaklığı hâlâ tenimi alev alev yakarken titreyerek aşağı kaydım.

BÖLÜM

Dokuz

moonstruck
(s.) romantiklikten şaşkına dönmek

Mila

Kapıya tıklanınca uyandım. Saatin daha yedi olduğunu görünce inleyerek yastığımı yüzüme çektim. Sabahın erken saatlerine kadar Rus sitcomları izlemiştim. Tenim Ronan'ın ağzının etkisiyle alev alev yanarken uyumam imkânsız hale gelmişti.

Öpücüğün ne kadar hızlı değiştiğine, halka açık bir koridorda sadece uyluğunun baskısıyla nasıl *orgazm* olduğuma hâlâ inanamıyordum. Ergenlik hormonlarımın ve bastırdığım şehvetin coştuğunu düşünmek isterdim ama buna aramızdaki kimyanın neden olduğunu biliyordum. Sadece aynı odada bulunduğumuzda bile sıcak kaldırımdaki güneş gibi

cızırdayan türden bir kimyaydı. Ve artık onun da bunu hissettiğini biliyordum. Sonrasındaki rahatsız edici tepkisinin sadece on dokuz yaşında olduğumu hatırlamasından kaynaklandığını varsayabilirdim.

Sanki bu her şeyi değiştirecekmiş gibi, ona aslında yirmi yaşında olduğumu söylemeyi planlamıştım.

Kapı çalınmaya devam edince içimi çekip yorganı üzerimden attım ve kısmen Ivan'ın karşımda durmasını bekleyerek kapıyı açmak için odanın öbür ucuna yürüdüm. Fakat sadece üstünde kese kâğıdı olan büyük beyaz bir kutuyu tutan genç bir çocuk vardı.

"Mila Mikhailova?"

"Imm, evet?"

Paketleri kollarıma bıraktı ve koridorda gözden kayboldu.

Çocuk gittikten sonra kapıyı ayağımla kapatıp kutuyu yatağın üzerine bıraktım. Önce kese kâğıdına bakıp gülümsedim. *Kahvaltı.* Kutuyu açtığımda ise bir kart buldum.

Bunu da birine verme.
-Ronan

Uzun suni kürk paltoyu çıkardım. Bu, öncekinden daha yumuşak ve daha lükstü. Aşırı pahalı olmalıydı ama benim saf kalbim yine de pır pır etti. Paltoyu giydim ve kendimi yatağa bıraktım. Sonra, parmaklarımı beyaz kürkte gezdirirken lezzetli vegan hamur işlerini yedim.

Ronan'dan hoşlanıyordum.

Hem de çok hoşlanıyordum.

Onu düşünmek bile kalbimi heyecan verici bir ritimde attırıyordu. Moskova'ya cevaplar almak için gelmiştim ama şimdi, bu *duygunun* nereye varacağını görmek istiyordum.

Evde beni neyin beklediğini düşününce hamur işi midemde ekşidi: korkunç bir ders, Carter ve sıkıcı bir hayat. Bundan sonsuza dek kaçabilmeyi dilerdim ama Ivan'ı karanlıkta bıraktığım için suçluluk duygusu beni boğmaya başlamıştı bile. Ona nerede olduğumu söylemeden ve yaşadığım ilk özgürlüğe veda etmeden önce bir haftadan fazla dayanamayacağımı biliyordum. Bu yüzden Moskova'daki yedi günümü en iyi şekilde değerlendirmeyi planladım.

Kendimi yataktan kaldırarak duş aldım ve cilveli limon rengi bir elbise ile bavuluma zar zor sığan ama moral için gerekli gördüğüm bir çift diz üstü çizme giydim.

Lobide yürürken tezgâhın arkasındaki kızı gülümseyip, "*Zdravstvuy*,"* diye selamladım.

Gözleri büyüdü, sonra bakışlarını önündeki bilgisayara indirdi. Gülümsemem soldu. Buradaki herkes tek bir bakışla benden nefret ediyor gibiydi. Belki Amerikalı olduğumu anlayabiliyorlardı. Bugünlerde Rusya ile ilişkilerimiz *o kadar mı* kötüydü?

Kadının yanındaki asık suratlı kapı görevlisi beni sessizce inceledi. *Matilda*'daki Bayan Trunchbull kadar arkadaş canlısı görünüyordu ama en azından varlığımı kabul etmişti.

Ön kapıdan geçerek soğuk ve bulutlu bir gökyüzüyle buluştum.

Yürüyüş yolum uzundu ve bacaklarımın açıkta kalan kısmını üç blok sonra hissedemez olmuştum ama paramı idareli kullanmam gerekiyordu, ulaşım için boşa para harcamak

* (Ru.) Merhaba.

istemiyordum. Ivan'ın ne kadar garip davrandığı göz önüne alınınca, özgürlük haftam sona ermeden önce beni Miami'ye geri götürmek için ne yollar deneyeceğini bilmiyordum.

Moskova, zengin mimarisi ve tarihiyle çok güzel bir şehirdi. Her yeri kocaman açılmış, meraklı gözlerle inceledim. Burada doğmuştum ve sokaklarında yürümek beni köklerime yakın hissettiriyordu. Burada hava bile daha ferahtı, ciğerlerimi özgürlüğün tadıyla dolduruyordu.

İki kez durup yön sormak zorunda kaldım ama sonunda opera binasını bulabildim. Rüzgâr atkuyruğumu uçurduğunda paltomun içinde titredim. Salon kapalı görünüyordu ama yine de ön kapıyı açmayı denedim.

Kilitliydi.

Daha sert denedim ama bir işe yaramadı. Ellerimi cama dayayarak içeri baktım. Ara solon boştu, yerleri süpüren hademe bile yoktu. Belki daha geç saatlerde şansım yaver giderdi.

Hiçbir şey elde edemediğim için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde geri yürüyüşe başladım.

Birkaç blok ilerledikten sonra ensemde tanıdık bir farkındalık hissettim. Rahatsız edici bir ürperti tenime sızarken durup arkamı döndüm. Kaldırımda etrafımdan yayalar gelip geçiyordu ve kimse bana ilgi göstermiyor gibiydi. Bu yüzden rahatsızlığımı savuşturmaya çalıştım.

Çok uzaklaşmamıştım ki tekrar aynı şeyi hissettim. Arkama bir kez daha baktığımda, sokaktaki kalabalığın arasında, erkeksi dudaklara sigara götüren dövmeli bir el gördüm. Görüntü bana dün otelimin karşısındaki arabasında oturan adamı hatırlattı.

İçim buz gibi oldu. Ivan'ın dediği gibi gerçekten biri beni izliyor olabilir miydi?

Neden ki?

Ellerimi ceplerime sokup adımlarımı hızlandırırken, seks ticareti gibi korkunç şeyler düşüncelerimi tüketti. Tekrar arkama baktığımda, siyah paltolu adamın rahat bir mesafeden sigara içerek beni takip ettiğini gördüm. Hızla aldığım her kesik nefesle göğsüm sıkıştı. Otelin kapısına geldiğimde, tekrar arkama baktım ama adam gitmişti.

Sonra sert bir şeye çarpıp bağırdım.

"Sakin."

Bu sesi tanıyordum. Ronan beni yerimde tutarken elimi kalbime koydum.

"İyi misin?"

"Ben sandım ki..." Nefesim kesildi.

Belki o adam sadece yakınımdan geçiyordu ve bu bir tesadüftü. Bana zarar vermek isteseydi, bunu ben ıssız bir sokaktaki boş bir binaya, açık hedef gibi giderken yapardı. Değil mi?

Paranoyak olmaya başlamıştım. Ve bunun için Ivan'ı suçluyordum.

"Özür dilerim," dedim ve geriledim. Huzursuzluğum onun sıcak varlığıyla solup gitti.

"Sana özür dileme konusunda ne demiştim?"

Kaşlarımı çattım. "Sana çarptım. Bana öğretilen görgü kurallarında özür dilenir."

"İki kez," dedi düşünceli bir şekilde.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Bana iki kez çarptın."

Nasıl unutabilmiştim? Nefesim kesildi. İçimde yabancı bir farkındalık kıvılcımları çaktı. Madam Richie'nin kahkahası aklımda yankılanıp duruyordu. Tenimden bir ürperti geçti.

Kafam karışmış ve biraz rahatsız olmuş bir şekilde, bunun için tekrar özür dilemek üzere ağzımı açtım ama gözleri kısıldığında geri kapadım.

"Bu şehir seni çiğ çiğ yiyecek."

Bunun gerçekten olacağını düşünüyordum. Hayal gücüm, zombilerin beynimi yediği korkunç bir sahne yarattı.

"Batıl inançlı değilsin, değil mi?" diye sordum birden.

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Elbette batıl inançlıyım. Ben Rus'um."

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim. "Harika. Bana senin de tüm o *D'yavol* saçmalıklarına inandığını söyleme sakın? Kırmızı tene ve çatallı kuyruğa inanmamaya devam etmek istiyorum ben."

Başparmağını altdudağında gezdirerek bana ciddi bir şekilde baktı.

"Ah, o gerçek, *kotyonok*."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Kargaşa yaratıp, geceleri bakireleri kaçırıyor."

Bunu o kadar içten söyledi ki küçük bir kahkaha koyuverdim. Aramızdaki her donmuş nefese ağır ve sıcak bir şey yerleşti.

Beni incelerken gözleri temkinliydi. "Görüyorum ki paltoyu almışsın."

"Aldım. Teşekkür ederim. Diğerini başka birine verdikten sonra kesinlikle hak etmiyorum ama yine de minnettarım."

"Burada palton olmadan beş dakikada donarsın." Sıcak bakışları kalçalarımda durdu, sonraki sözleri sitem doluydu. "Ve muhtemelen pantolon giymeyi düşünmelisin."

Aşağı baktım. Paltom elbisemi tamamen gizlediğinden, altına hiçbir şey giymemiş gibi görünüyordum. Gardırobum

pratik olmayabilirdi ama buradayken tüm giydiklerim *benim* seçimimdi.

"Miami'de büyümüş olabilirim ama Moskova'da doğdum," dedim. "Bende de biraz Rus kanı var."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, aramızdaki sıcaklık bir duman bulutu gibi kayboldu ve yerini soğuktan daha dondurucu bir şey aldı. Her sessiz saniyede ciğerlerim daha da sıkışıyordu. Sonra otel kapılarını işaret ettim.

"Yukarı... gelmek ister misin?"

"Hayır."

Tamam. Geri çevrilmiştim.

"O zaman sadece otelimin önünde gizli gizli dolaşıyor muydun? Ve kadınların farkında olmadan sana çarpmalarını mı bekliyordun?"

Arkadan bir homurtu sesi geldi ve döndüğümde Albert'in kaldırımda durmuş sigara içtiğini gördüm.

Ronan arabaya doğru yürüdü. "Gel. Öğle yemeğine gidiyoruz."

Sormuyordu ama abayı yakmış kalbim tek bir itirazda bile bulunmadan beni ona doğru çekti.

Bana bakmak için döndü. "Yine patates kızartması bekleme."

"Madem öyle..." Sanki aniden fikrimi değiştirmişim gibi ellerimi paltomun cebine sokarak durdum.

Bu bana, midemi bir yudum sıcak çikolata gibi ısıtan yumuşak bir kahkaha kazandırdı ve ben de Albert'e zafer dolu bir gülümseme gönderdim. "Günaydın, Igor."

Gözlerini devirdi, sigarasını kaldırıma atmak üzereydi ama ben anlamlı bir şekilde, "Mars," dediğimde durdu.

Meydan okuyan bir bakışmadan sonra isteksizce otelin

plastik sigara haznesine doğru bir buçuk metre yürüdü ve sigarayı attı. Ronan, tuhaf atışmamızı tek kaşını kaldırarak izliyordu.

Albert'le özel bir şey paylaşıyormuşuz gibi, "Aramızda bir şaka," dedim.

Albert aynı fikirde değil gibi görünüyordu. Arabanın etrafından dolaşırken homurdandığını duydum.

"Bunu konuşmuştuk," dedim endişeyle. "Burada hepimiz seni önemsiyoruz. Utanmana gerek yok."

Koca cüsseli adam, sürücü koltuğuna oturmadan önce, alaycı bir eğlencenin küçücük bir izini gizlemek için yüzünü ovuşturdu. Ronan, bizi keyifsiz bakışlarla izledi. Eğlenmiyordu, bu çok açıktı.

Tek kelime etmeden arka kapıyı benim için açtı. Yanıma oturduğunda yutkundum. O kadar güzel kokuyordu ki duyularımı sarhoş etti ve dün gecenin hatırasını geri getirdi. Terlemiş ellerimi uyuşmuş çıplak baldırlarımda gezdirdim.

"Bu arada yirmi yaşındayım, on dokuz değil."

Sanki bir elimi ve üç parmağımı gururla gösterirken sekiz yaşında olduğumu ilan eden bir çocukmuşum gibi, bu itirafımla eğlenmiş görünüyordu.

"Öyle mi?"

Yutkundum. "Doğum günüm birkaç gün önceydi."

"Ben otuz iki yaşındayım, *kotyonok*."

Ah.

Hâlâ yirmilerinde olduğunu düşünmüştüm. Yaşımı düzelterek muhtemelen vicdanını azıcık bile rahatlatmadığımı fark ettim. On iki yaş neydi ki? Tecrübesizliğimi ve üzerine mi boşalacağımı sorduğu zamanki edepsiz, deneyimli sözlerini göz önünde bulundurursak fazla olmalıydı.

Gerçi dün geceki davranışlarım kesinlikle masum görünmüyordu.

Sessizleştik. Yoğun bir gerilim varken kalbim nasıl atacağını şaşırıyordu, bu yüzden manzarayı seyrederek dikkatimi dağıttım. Bulutlar dağılmıştı ve ben dalgınca kolyemdeki yıldızı ileri geri çekerken güneş ışığı yüzüme yayıldı. Ronan'a baktığımda beni izlediğini fark ettim. Derin ve garip bir şekilde. Sanki ben başının üstündeki bir çatıdan sarkan keskin bir buz parçasıymışım ama ışıltı dikkatini dağıtıyormuş gibi.

Şu an ona dokunursam ne yapacağını merak ettim. Elimi uyluğundan yukarı çıkarsam... Sonunda bana dokunur muydu? Sıcaklık her tarafıma yayıldı ve nefesimi yavaşlattı. Gözlerimdeki yumuşak sıcaklığı görmüş olmalıydı çünkü onun gözleri de kararmıştı. Şehvetten mi yoksa öfkeden mi, emin olamadım.

"Miami'de kendini korumayı öğretmiyorlar herhalde."

Dondum. "Senden uzak durmam için beni uyarmaya mı çalışıyorsun?"

Bana tehditkâr bir bakış attıktan sonra başka yere baktı ve takım elbisesinin pantolonundaki bir parça tiftiği silkeledi. "Evet. Yerinde olsam hemen dışarı çıkar ve kaçardım."

Ona dik dik baktım.

Bakışları bana döndü ve dudaklarına yavaşça bir gülümseme yerleşti. Şaka yapıyordu. Ama gözlerindeki merhametsizce ifade kaybolmadı.

Yutkundum ve pencereden dışarı baktım.

Birkaç gece önce kaldığım restoranın ön kapısından girmek bugün bir farklı hissettiriyordu. Eski ve biraz tozlu bir yer olabilirdi ama burnuma gelen nefis kokular resmen salyamı akıttı. Buraya ilk geldiğim günün aksine, mekân bugün doluydu.

O geceden hatırladığım bir adamla göz göze geldik. Sigara içen adamdı. Bir bardak berrak sıvıyı yudumlarken bara yaslanmıştı. Bakışlarında o kadar sert bir şey vardı ki üşüdüm. İlk fırsatta ABD-Rusya ilişkilerine bakmam gerekiyordu.

Ronan paltomu çıkardı ve parmaklarının elbisemin kumaşından aşağı kayması kalp atışlarımı bacaklarımın arasına yansıttı. "*Zholtoye*," dedi düşünceli düşünceli. Gözleri, sanki paltomun altında ne olduğunu merak ediyormuş gibi elbisemin üzerinde gezindi. *Sarı.*

Nefes alışım yavaşladı. "*Tebe... nravitsya zheltoye?*" *Sarıyı sever misin?*

Bakışları yukarı çıkıp gözlerimle buluşup ciğerlerimdeki her nefesi çalarken beni sindirip alev alev yaktı. Bana hiç cevap vermedi ama içimden bir ses sarıyı ve dudaklarımdan çıkan acemice Rusçayı sevdiğini söylüyordu.

Köşedeki loş ışıklı bölmeye oturduk ve sohbetimiz bir yabancıyla olması gerekenden daha kolay ve zahmetsiz ilerledi. Ronan üniversiteye gidip gitmediğimi sordu. Ona hayatımın ne kadar saçma olduğunu göstermemek için konuyu değiştirdim ve kendisiyle ilgili sorular sordum. Soyadının Markov olduğunu ve New York'ta hamile karısı ve küçük kızıyla yaşayan bir ağabeyi olduğunu öğrendim. Ronan onlardan duygusal bir şekilde bahsettiğinde onun için biraz daha eridiğimi hissettim. Yakında beni macun gibi şekillendirebilecekti.

On bin dolarlık bir bardak votkadan buz küpü alıp ısırırken, nazik ama aldatıcı görünüyordu. Bana sadece ağzının benimkinin üzerinde oluşunu, edepsiz öpüşme şeklini ve ellerinin tenimdeki yokluğunu hatırlattı.

Cebimdeki telefon aralıksız çalmaya başladı. Ekranda babamın numarasını gördüğümde, telefon parmaklarımdan

kaydı ve sanki tüm yemek odasının dikkatini çeken bir çarpma sesiyle masaya düştü.

Cihazın gümüş çatal bıçak takımlarını ve göğsümdeki kalbi titreterek çalmasını izledim. Aramaya cevap verirsem babamın beni doğruca eve giden uçağa bindireceğini biliyordum. Onu mutlu etmek için her şeyi yaptım; İstemediğim bir adamın evlilik teklifini kabul edecek kadar bile ileri gittim. Sonunda koridorda fısıldanan o sözlerin yok olacağını, babamın benimle gurur duyacağını ve her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Ronan tek kaşını kaldırdı. "Sorun mu var?"

Babamdan ve işe aldığı bebek bakıcısından saklandığımı paylaşmak istemeyerek başımı iki yana salladım. Zaten yaşımla ilgili çekinceleri vardı...

Titreyen ellerimle telefonu kapatıp cebime geri koydum. Sadece bir hafta istiyordum. Bir hafta kimseyi öldürmezdi.

Öğle yemeğimizi bitirdiğimizde, sigara tiryakisi, Amerikalılara karşı bariz bir tiksintiyle masaya yaklaştı. Bana bakmadı ama düşmanlığını tenimde hissettim. Koyu sarı saçları ve biraz önce banyoda yatmış gibi buruş kırış bir ceketi vardı. Belki gerçekten banyoda yatmıştı. Klasik bir yakışıklılığı vardı, ancak muhtemelen yabancı düşmanlığı üzerinde çalışsa iyi olurdu.

Ronan'a duyamayacağım kadar alçak bir sesle Rusça birkaç kelime söyledi.

Ronan ayağa kalktı. "Bana bir dakika ver, *kotyonok*."

Başımla onayladım ve arkadaki koridora gidişini izledim. Adam baya popülerdi.

Sarışın, ellerini ceplerine sokarak masanın yanında kaldı. Bana ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakıyordu. "*On-*

ları nezaketinizle öldürün," benim mottom buydu.. Şey... Her zaman değil tabii ama üzerinde çalıştığım bir prensipti.

"*Zdravstvuy,*" dedim gülümseyerek. "Ben Mila."

Gözleri vücudumda tiksindirici bir şekilde gezindikten sonra pis bir gülümsemeyle, "Kostya," diye yanıtladı. Bakışları yoğun bir ilgiyle kısıldı. "Sana süslü şeyler satın alıyor olabilir ama onun için başka bir işe yaramaz fahişeden fazlası değilsin. Bunu unutma."

Gülümsemem kayboldu.

Hayatım boyunca kimse benimle böyle konuşmamıştı. Evde hakaretler yüzünüze karşı değil, arkanızdan söylenirdi. Bu yabancı beni tanımıyordu veya hâlâ bakire olduğum gerçeğini bilmiyordu, yine de "fahişe" lafı göğsüme bir yumruk gibi indi.

Burada pek çok kişi tarafından hoş karşılanmadığımı bir kez daha hatırladım. Bu, dışlanmış hissetmeme neden oldu; ait olmadığım bir yerdeki gülünç bir şeymişim gibi hissetmeme. Ne gerçekten Moorings'e aittim, ne de buraya. Reddedilme hissi, gözlerimden aşağılayıcı yaşlar gelene kadar boğazımı bir mengene gibi sıktı. Yanağımdan aşağı bir damla yaş inerken Kostya çok memnun görünüyordu.

"İzninle," dedim ve ceketimi kabinin arkasından alıp ön kapıya doğru yürürken üzerime geçirdim. Kapıyı iterek açtığımda buz gibi hava tenimi okşadı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Albert kaldırımda arabaya yaslanmıştı ve sigara içiyordu. Ona doğru ilerlediğimde kaşları çatıldı. Yanında arabaya yaslandım ve şehrin soğuk, endüstriyel kokusunu içime çektim.

Sigarasının dumanını üflerken, "Yüzün kıpkırmızı," dedi kayıtsızca.

"Albert," diyerek iç çekim. "Bazen bir kız gerçeği duymak istemez. Tıpkı elbisesinin içinde kıçının büyük görünüp görünmediğini sorduğunda, aslında göründüğünün söylenmesini istememesi gibi."

Kaşlarını çattı. "Biri kıçına büyük mü dedi?"

Hayır, sadece bana *işe yaramaz fahişe* dediler.

"Onun gibi bir şey."

"Büyük değil."

Keyifli bir ses çıkardım. "Kıçıma bakma."

"Ben bir erkeğim. Erkekler bakar."

Tam o sırada yanından hamile bir kadın geçti ve Albert'in gözleri kadının kıçına takılmaktan çekinmedi.

Karnına vurdum. "Kes şunu. Kadın hamile, seni sapık."

"Bu, biriyle yatmakta sorun görmüyor demek oluyor."

Erkek zihniyeti cidden anlaşılmazdı.

Bakışları kaldırımdaki kadını takip ederken, "Sapık ne demek?" diye sordu.

Hafifçe güldüm. "Sapık işte..." Hâlâ kafası karışmış görünüyordu, bu yüzden devam ettim. "Bugünlerde, sadece aklında sürekli seks olanlara deniyor."

"Her erkek öyledir."

"Olabilir ama her erkek kadınların gırtlağına aletini sokup şaplak atmak istemez, Igor."

Sigara dumanını üfledi ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen anlamlı bir bakışla gözlerime baktı. "Artık Miami'de değilsin, *sarışın*."

Garip bir sessizliğin ardından, sigarasını vermesi için elimi uzattım. Albert, sigarayı parmaklarımın arasına yerleştirmeden önce bana şüpheyle baktı. Cesur hissederek sigaradan derin bir nefes çektim ve bu, öyle sert bir öksürüğe

neden oldu ki, akciğerlerimden birinin ağzımdan çıkacağını sandım.

"Aman tanrım, bu korkunç!"

Sigarayı geri aldı. "Ne bekliyordun?"

Öksürükler arasında, "Acayip havalı görünmeyi bekliyordum," diye şikâyet ettim. "*Tiffany'de Kahvaltı* filmindeki Holly Golightly gibi."

"Ne anlatıyorsun, hiç bilmiyorum."

Bu o kadar rezil bir durumdu ki, konuşamıyordum bile.

Bir elimi göğsüme koydum. "Tanrım, kanseri şimdiden hissedebiliyorum."

Güldü.

Birden başım öyle bir döndü ki tökezledim. Albert pençeye benzeyen eliyle kolumu yakalayarak beni sabit tuttu.

"Yuh," dedim gülerek. "Sanırım kafayı buldum."

"Siktir," diye kıkırdadı. "Çok dayanıksızsın."

Sonra beni serbest bıraktı. Havadaki eğlence gergin ve yanıcı bir şeyle sönüp gitti. Bir bombayı patlatabilecek bir şeyle. Gülümsememe tereddüt yerleşti ve arkamı döndüğümde Ronan'ın arkamda durduğunu gördüm.

Albert'a söylediği tek şey, "*Nyet*," oldu. Çok sert ve soğukkanlı bir *hayır*.

Yanlış bir şey yapmışım gibi hissederek yutkundum.

Ronan arka kapıyı açtı, ben arka koltuğa otururken delici bakışları şoföründen ayrılmadı. Yanıma oturup kapıyı kapatır kapatmaz, ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da kendimi özür dilemekten alıkoyamadım. "Özür dileri-"

Boynumdan tutup dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Soluğum kesildi, bacaklarımın arasına bir ateş düştü ve o ateş, vücudumdaki her hücreyi yalayıp geçti. Sert tutuşuy-

la eridim, dilinin benimkinin üzerinde sıcacık kaymasında kayboldum. Göğsüne değen meme uçlarım sertleşti ve daha aşağıdaki bölgelerime kıvılcımlar gönderdi. Ağzına karşı *mmm* diye bir ses çıkardım. Altdudağımı dişlerinin arasına alırken inledi.

Eli çıplak kalçamdan yukarı kayarken, o mürekkepli parmakların hissiyle titredim. Dokunuşu içimde nefes kesici, saf bir istek uyandırıp tenimi karıncalandırdı. Tadı çok güzeldi; doğrudan kanıma votka enjekte ediliyordu sanki. Avucu bacaklarımdan yukarı ilerledikçe, bacaklarımın arasına bir şey çarpıyor ve yerinde boş bir sızı bırakıyordu.

Arzuyla titriyor, dudaklarımızın her temasıyla yanıyordum. Kendimde Albert'in arabada olmasını umursayacak iradeyi bile bulamadım. Elini istediğim yerde -*ihtiyaç duyduğum yerde*- hissedemeden durup öpücüğü sonlandırdı.

Parmakları boynumun arkasını sıkarken, dudaklarıma karşı kaba bir şekilde, "*Nyet*," dedi.

Rusça *hayır* havada titreşirken, birbirimizin ağızlarına karşı yumuşak nefesler alıp verdik. Eli bacağımdan aşağı kaydı, elbisemi uygun görünene dek aşağı indirdi ve sonra beni bıraktı. Eliyle ağzını silip pencereden dışarı bakarken omuzlarını bir gerginlik ele geçirmişti.

Tenimin altındaki sıcak coşkuya kafa karışıklığı eklendi. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve nefesimi düzene sokmaya çalışırken ciğerlerimdeki baskı iyice arttı.

Albert'in bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluştu, soğuk gözlerinde bir endişe kıvılcımı vardı.

Nefes alıp dışarıya baktım.

Eğer Kostya'nın söylediği şey doğru olsaydı, Ronan az önce bana *işe yaramaz bir fahişe* gibi davranabilirdi. Albert

yanımızda olsa bile, onu durduracak gücümün olup olmadığını bilmiyordum. Fakat Ronan bir şey yapmamıştı. İşler fazla ileri gitmeden durup elbisemi düzeltmişti.

Sessiz ve gergin bir araba yolculuğundan sonra, Ronan beni odama kadar geçirdi. Kapıma ulaştığımızda ona döndüm, nefes nefese, beklenti içinde. Bakışları tenime ağır bir yük gibi yerleşti ve beni içten dışa ısıttı. Beyaz suni kürkümle siyah Armani takımı arasındaki boşluğu dolduran şeyler belliydi: Arzu, yumuşakça alınan nefesler ve gözlerimden fışkıran kalpler.

"Teşekkür ederim... Öğle yemeği için."

Gözleri ağzıma kaydı, başparmağı altdudağımda gezinirken bir soluk verdim. "*Klubnika.*"

Çilek?

Dudak parlatıcım. Çilekliydi.

Başparmağı beni terk etmeden önce altdudağımı hafifçe aşağı çekti, tenimde sertçe kayışı içime alevler gönderdi. Nazik bakışım onunkiyle buluştuğunda, kendimden emin bir şekilde biliyordum ki odama gelirse bana istediğini yapmasına izin verirdim.

Bunu yüksek sesle de söylemiş olabilirdim çünkü bu duygu koridorda yakıcı bir dalga gibi gezindi.

Gözlerinde tembel ve sıcak bir şey titreşti ve sonra anahtarı elimden alıp kapının kilidini açtı. "*Do svidaniya, kotyonok.*"*

Anahtarı paltomun cebine koydu. Durup karanlık silüetinin uzaklaşmasını izledim.

* (Ru.) Hoşça kal, kedicik.

BÖLÜM
On

nazlanmak
(s.) istekli olduğu halde isteksiz görünmek

Mila

Ronan'ı iki gün boyunca görmedim. Zamanımı onu düşünerek, var olabilecek en kötü özel dedektif olarak ve babam ile Ivan'ın sesli mesajlarını silmekle geçirdim.

Yiyecekler, müşterilerle ilişki becerisi zayıf olan aynı genç çocuk tarafından saati saatine teslim edildi ve düşünceli bir şekilde hep vegandılar. Bu beni rahatlatmıştı, çünkü birincisi: sınırlı miktarda olan para sorunumu çözmüştü; ve ikincisi: o çok yoğun ve kafa karıştırıcı öpücüğün ardından Ronan'ın beni unutmadığını anlamamı sağlamıştı.

Opera binasına daha yoğun saatlerde iki kez daha gittim ama ne zaman birisini annem hakkında sorgulasam, suskun

bir şekilde bana baktılar, haç işareti yaptılar ya da sadece dönüp gittiler. En basit deyimiyle sinir bozucu bir durumdu ama aynı zamanda... endişe vericiydi.

Tek tesellim, eli dövmeli adamı bir daha görmemem ve dışarıdayken çok daha temkinli olmamdı.

Kapıyı arkamdan kapattım, turistik gezimden yeni dönmüştüm. Annem hakkında bilgi edinmenin önceliği, şehrin güzelliği ve cömert bir adamın düşünceleriyle karışmıştı diyebilirdik. Ya da belki de içimdeki, Pandora'nın bir daha asla kapatamayacağım kutusunu açmakla tehdit eden huzursuz edici bir his yüzünden oyalanıyordum.

Kapı çaldığında botlarımı çıkarmış ve paltomu asmıştım. Akşam yemeğinin geldiğini biliyordum ama teslim edenin Ronan olduğunu görünce şaşırdım. Derinliklerime hücum eden sıcaklık ve beklenti, iki gün önce işleri bıraktığımız anın belirsizliğiyle savaşıyordu.

"Selam," dedim kesik bir nefesle.

Gülümsedi. "*Kotyonok*."

Kapıyı açtığımda içeri girdi, iri vücudu ve varlığı boşluktaki havayı emdi. Odamda, sanki ona ait bir yermiş gibi gezinmeye başladı. Belki de öyleydi. Belki de başarılı bir otelciydi. Merakım depreşti ama kendimi tuttum. Ona daha önce mesleğini sormuştum ve onu öpme konusunda o kadar gergin olduğum için tek kelimesini bile duymadığımı kabul etmeyi reddediyordum.

Elindeki torbayı pencerenin yanındaki masaya koyduğunda ona, "Daha önce son birkaç gündür beslendiğim kadar beslenmemiştim hiç," dedim.

"Şaşırmadım, Bayan Patates Kızartması." Bana baktı, sonra bakışları giydiğim ayçiçeği desenli elbiseme kaydı. El-

bisem ve dizüstü çoraplarımın arasında azıcık tenim görünüyordu ve bakışlarının o küçücük yerde olması bile kalp atışlarımı rayından çıkardı.

Şifonyere yaslandım ve odanın içinde dolaşarak eşyalarıma dokunmasını izledim. Komodinin üzerindeki *Vanity Fair* dergisine, çilekli dudak parlatıcıma... Parmağının ucuyla bir saç bandını kaldırdı. Görünüşe göre ilginç bir yaratıktım.

"Demek *moy kotyonok* burada uyuyor," dedi özenle yapılmış yatağımın ayakucunda durarak.

"Ofis koltuğun kadar rahat değil."

Bana tembel bir bakış attı. "Özlemiş gibisin."

"Özledim."

Sohbetimiz masum sayılırdı ama içerdiği imalardan boğazım sıkışıyordu.

Kanepeye oturdu ve bana ağır bir bakış attı. Pencereden giren güneş ışığı siyah takım elbiseli vücudunda yayıldı ve parmaklarının arasındaki kalp şeklindeki mavi küpeyi ışıldattı.

Ellerimi kulaklarıma götürdüğümde tek kulağımın boş olduğunu fark ettim.

Gülümsedi.

Küpenin ne kadar süredir kayıp olduğunu ya da onu nasıl bulduğunu bilmiyordum ama Ronan hiçbir şey söylemedi, sadece küpeyi başparmağı ve işaretparmağı arasmda döndürdü. Varlığı duyularımı şaşkına çeviriyor, her nefesimin zorlukla çıkmasına neden oluyordu.

"Tatilin keyifli geçiyor mu?"

Yutkundum. "Hem de çok."

"Moskova'nın nesinden hoşlanıyorsun? Patates kızartmalarımızdan olmasa gerek." Eğleniyordu.

Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırıp kolyemle oynadım. "Mimarisinden. Canlı renkleri ve zengin tarihinden. Her gün şapelden gelen çanları duymaktan ve şehrin, burada yüz yıl yaşasam bile her şeyi görmeme yetmeyecek kadar çok şey sunuyor olmasından hoşlanıyorum." Odaya bir an sessizlik hâkim oldu, ancak ikimiz de bitirmediğimi biliyor gibiydik.

Belki beni sert bir şekilde sustururdu ama bunun ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Ona olan çarpık, tüketici hislerimi açıklayıp kurtulmaya ihtiyacım vardı. Buradaki zamanım sonlandırılmadan önce daha *fazlasına* ihtiyacım vardı. Ya da belki de en çok ihtiyaç duyduğum şey, bu kadar saygı duyulan, bu kadar buyurgan ve zinde görünen bu adamdan kabul görmekti. Sarı, asi, yüreğimi ortaya koyduğum her parçamı kabullenmesiydi.

"Ve senden," diye ekledim yumuşak bir sesle. "Senden hoşlanıyorum."

Yoğun birkaç saniye boyunca beni izledi, sonra gözleri koyulaştı. "Kendini utandırmaktan zevk mi alıyorsun?"

Boynumdan yukarısı kızarmaya başladı ve sıcak bir kırılganlık hissi ağzımdan çıkan sonraki kelimelere sızdı. "Neyden zevk aldığımı biliyor olmalısın."

Bacağına sürtündüğüm zamanın anısı, aramızdaki elektrikten kıvılcımlar çakmasına, odadaki havanın alev almasına neden oldu.

Bakışlarında sıcaklıkla hoşnutsuzluk arası bir şey parıldarken küpemi ceketinin cebine koydu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Görünüşe göre, ilk kez randevuya çıktığın adamların bacaklarından. Tüm Amerikan kızları senin gibi sıradan mı?"

Bana resmen basit demişti. Alınmıştım ama bunu belli

etmemeye çalıştım. Nedense beni sinirlendirmeye çalışıyordu. Onun da bu çekimi hissettiğini biliyordum ve şu anda, şehrin yarısı tarafından reddedildikten sonra onunla oyun oynamak istemiyordum.

Hava, rahatsız edici bir hisle dolmuştu. Kolyemi bırakıp şifonyerin kenarına tutundum. "İstediğin kadar inkâr edebilirsin ama ikimiz de aramızda bir şeyler olduğunu biliyoruz."

Bakışları kısıldı. "Aramızda hiçbir şey yok. Güven bana Mila, eğer şimdilik-mutlu-yaşadılar sonu diye bir şey varsa bile, asla senin olmam."

Adımı genç ve aptalmışım, cazibe kadar basit bir şeyi anlayamayacak kadar toymuşum gibi söylemişti. Beni sinirlendirmeye çalışıyorsa eğer, bunu başarmıştı. Acı bir şey onu sertçe suçlar gibi konuşmama yetecek kadar ciğerlerimi yaktı.

"Saf olabilirim ama yalancı birini gördüm mü anlarım."

Şaşkınlığını belli eden tek şey duraklamasıydı ama kısa bir süre sonra yerini yavaşça yayılan bir gülümseme aldı. "Demek içinde biraz ateş var."

İçimde o kadar çok ateş vardı ki, hiçbir fikri yoktu. Yıllarca bir yanardağ gibi birikmiş, gürlemiş, dar bir kıyafet gibi beklentilerin dikişlerine baskı yapmıştı. Patlamaya çok yakındı.

"Dikkatli ol."

Bu uyarı, bardağı taşıran son damla oldu. Ateş mi görmek istiyordu?

İşte şimdi görecekti.

"Buraya gelmenin tek sebebi beni senden uzak durmam için uyarmaksa eğer, çık dışarı." Sözlerim odadaki havaya kampçı gibi indi ve soğuk bir adrenalin hissiyle birlikte içimde titreşti.

Gözleri sertleşti ve içlerindeki gölgeler yüzeye çıktı. "Kimse benimle böyle konuşamaz."

Yıllardır içimdekileri saklı tuttuğum şişenin kapağını çıkarıp atmıştı. Artık tepkilerimi durdurmam mümkün değildi. Kanepemdeki heybetli ve tehditkâr varlık bile bunu başaramazdı.

"Belki de en büyük problemin budur."

Karanlık bir şekilde eğlenerek, "*Kotyonok*," diye alay etti. "Ne tür bir boka bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yokken, benim problemlerim için çok endişeleniyorsun."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama konuyu bana çevirmesinden hoşlanmadığımı biliyordum. Odadaki yalancı oydu. Bu yüzden sonraki sözlerim ona gerçeği kabul ettirmek için bir irade savaşı başlattı.

"Bunu sen de hissediyorsun," diye ısrar ettim.

"Hissetmiyorum."

Dediği doğruysa eğer, bu soğuk şehirde donarak ölmem onu rahatsız etmezdi, değil mi? Hüsrana uğramış kalbim, bir enerji patlaması yaşamama neden oldu. Gidip pencereyi kaydırarak açtım. Ardından, bana aldığı paltoyu aşağıya atmak niyetiyle yanından geçtim. Ancak o kadar ileri gidemedim. Ayağa kalktı ve paltoyu elimden alıp yatağa fırlattı.

"Oyun mu oynamak istiyorsun?" Sesi sinirliydi. "İyi, oynarız."

Belki de doğruydu. Belki de Miami'de kendini korumayı öğretmiyorlardı.

Ensemi kavradı, beni döndürdü ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Hâlâ öfkeliydim, bu yüzden sert göğsünü ittim ama bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi.

Dudaklarıma karşı, "Benimle savaşma," dedi sertçe. "Kazanamazsın."

Güzel bir cevap yapıştırmak için ağzımı açtım ama bunu, dilini ağzımın içine kaydırmak için kullandı. Böylece o ıslaklığa ve sıcaklığa, damarlarımda kıvrılıp zonklayan bunaltıcı ateşe kapıldım. Tam erişim sağlaması için parmak uçlarımda yükseldim; bedenimi onunkine uydurmaya çalışıyordum. Nefes nefeseydim, onu daha da yakına çekmek için ceketini avuçladım.

İnledi ve ellerini uyluklarımın arkasına kaydırdı. Niyetinin farkına vardığımda ağzına karşı itiraz eder gibi bir ses çıkardım. Esnek vücutlu ama uzundum -hafif değildim yani- ve beni bu kadar kolay kaldırması inanılmaz derecede seksiydi.

Uzun bacaklarımı ona doladığımda, vücutlarımızın birbirine ne kadar iyi uyduğunu fark ettim. Çıplak kalçalarımı sahiplenici bir tavırla sıktı, sanki onları çok fazla düşünmüş ve bunun için bana kızmış gibi sert bir ses çıkardı. Bir elini elbisemin altına kaydırdı ve popomu avuçlayarak bizi kanepeye götürüp oturdu.

Bacaklarının üzerine oturdum, elbisemi başımdan çıkarabilmesi için ağızlarımız birbirinden ayrıldı. Yere düşen kumaşın yumuşak sesi, hareketlerimizin aciliyetini yavaşlattı.

Vücuduma baktığı yerlerde tüylerim diken diken oldu. Gözleri dizüstü çoraplarımın dantelli uçlarında, beyaz tangamın ince askılarında, göbek deliğimde gezindi ve memelerimin her nefeste tangamın takımı olan sutyenime baskı yapmasını izledi.

"*Idealnaya*," dedi kabaca.

Mükemmel.

Kalçalarımı kavradı ve avuçları yukarı doğru kaydı. Dokunuşu bacaklarımın arasında baskı yaratırken hafifçe iç ge-

çirdim. Başparmağını belimdeki sararmış çürüğün üzerinde gezdirdiğinde gözleri vahşice titreşti. İçimdeki tüm karşı koyma isteği, aleve karşı direnen bir esinti gibi kaybolarak yerine ağır ve daha yumuşak bir şey bıraktı.

Nazik okşayışları beni kalbimden tutup ona doğru çekti.

Ağzına doğru, "Bunu sen de hissediyorsun," diye soludum.

Altdudağımı ısırdı ve, "Kapa çeneni," diye cevap verdi ama hiç kendinden emin bir cevap değildi.

Kıçımın çıplak kıvrımlarını okşadı ve tenime değen teni içimdeki her siniri sıvılaştırdı. Dudakları boğazımdan göğüslerime doğru indi ve göğüslerimin üzerini ısırdıktan sonra sert elini sutyenimin altına kaydırıp mememi sıktı.

İçim zevkle doldu, boynuna doğru inledim.

"*Pomni.*"* Dudaklarını kulağıma bastırdı. "*Ti eto prosila.*"**

Rusça kelimeleri anlamaya çalışacak zamanım olmadı çünkü sutyenimin kopçasını açıp üzerimden çıkardı. Göğüslerim serin havanın çarpmasıyla ağırlaştı ve bir anlık utangaçlık hissi baş gösterdi. Bu adamla ne yaptığımı, bundan tek parça halinde çıkıp çıkamayacağımı, hatta çıkmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Kafamın içindeki düşünceler gergin hissetmeme neden oldu ama başparmağını meme ucumda gezdirirken gözlerindeki puslu, neredeyse saygılı ifade beni yeni bir özgüvenle doldurdu.

Eğildi ve meme ucumu ağzına alarak emdi. İnleyerek başımı geriye düşürdüm ve bir elimi Ronan'ın saçlarına daldırıp meme ucumu her çekiştirdiğinde saçlarını sıktım. Diğerine geçtiğinde ağzının ıslak sıcaklığını bacaklarımın arasında hisseder oldum ve midemden aşağı alevler inmeye başladı.

Memelerim bir avuç kadardı ama onlara gösterdiği ilgiye

* (Ru.) Unutma.

** (Ru.) Bunu sen istedin.

bakılırsa bunu umursamışa benzemiyordu. Aralarında geçiş yaparak ısırıp yalamak ve emmek için yumuşak etlerimi birbirine bastırdı. O kadar sıcak, o kadar dengesiz bir hisle dolmuştum ki, onu uzaklaştırsam mı yoksa hiç durmaması için mi yalvarsam bilemedim.

Ağzının sıcaklığı içimdeki fitili ateşledi ve hızla bacaklarımın arasındaki, her saniye daha da ıslanan ve daha hassas hale gelen nemli bölgeye gönderdi.

"*Daha fazla,*" diye yalvardım.

Meme ucumu dişlerini sürterek serbest bıraktı ve ağzını boynuma doğru yöneltti. "İstediğin ne?"

Herhangi bir şey.

Her şey.

Sadece çaresiz bir ses çıkararak ereksiyonuna sürtünebildim.

Ve sonra eli ihtiyacım olan yerle buluştu, tangamın üzerinden amımı avuçladı ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi.

"Bu mu?"

Tenim alev aldı, kulaklarımdan ayak parmak uçlarıma kadar her yerim yanıyordu.

Başparmağı tanga ipimin altına kaydı ve ipi biraz aşağı çekti. "*Snimi eto dlya menya.*"

Ne dediğini, hatta Rusça deyip demediğini bile bilmiyordum ama sonra dudaklarını kulağıma bastırarak emrettiği şeyi tercüme etti.

"Benim için çıkar."

Tangamı uyluklarımdan aşağı iterken ellerim titremeye başladı, kucağına iyice yerleşerek kumaşı bacaklarımdan tamamen çıkardım. Bir nefes verdi, en mahrem yerimi in-

celerken bakışları kapkaraydı. Ellerini bacaklarımda gezdirirken çoraplarımı da aşağı çekti. İçim arzuyla kabarmıştı.

"O sabah ofisimdeyken bacaklarının görüntüsü beni sertleştirmişti."

Tanrım, bu çok seksiydi. Masasının arkasında sertleşmiş bir halde oturduğunu hiç anlamamıştım. Başından beri beni çekici buluyordu ve bu, çok hoşuma gitti.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ama Ronan vücuduma tekrar bakmak için bana sadece bir anlığına boyun eğdi. Tamamen çıplaktım, o ise takım elbisesinin ceketini bile çıkarmamıştı. Gündüz gözüyle bakınca bir otel odasında çok edepsizce davranıyormuşum gibi geldi.

"İlk kez randevuya çıktığın her adamın üzerine boşalır mısın?" diye sordu, gözleri kısılmıştı ama vücudunun alev alev yandığını hissedebiliyordum.

Şimdiye kadar ona karşı hep dürüst olmuştum, en azından bunu sonuna kadar devam ettirebilirdim. "Senden başka kimse bana orgazm yaşatmadı."

Saçımı tutmadan önce tek uyarım, bir anlık duraksaması oldu ve atkuyruğumdan tutup başımı geri çektiğinde nefesim kesildi. Boynumu tavana doğru eğen acımasız tutuşa direnemeyerek hızlı soluklar alıp verdim.

"Bana yalan söyleme."

Agresif tutuşuyla, kelimelerimi kullanarak savaştım. "Yalancı olan sensin, ben değilim."

Bir saniye sonra saçımdaki tutuşunu gevşetti ama dudakları boynumda gezinirken, bana inanmadığını biliyordum. Avucunu klitorisime bastırıp çok hafifçe ovuşturdu. Eli sertti ve bu kadarı benim için yeterliydi. İnlememek için dudağımı ısırdım.

Elleri benimkilerden daha yumuşak olmasaydı, belki Carter da boşalmamı sağlayabilirdi ama bir kez daha düşününce... Hayır, muhtemelen yapamazdı. Ronan ile kıyaslayınca, Carter'a karşı ufacık bir tutku bile hissetmiyordum.

Ronan, bacaklarımın arasındaki elini izledi ve kabaca, "Zaman tutsaydım, seni otuz saniyeden daha kısa bir sürede boşaltabildiğimi görebilirdik," dedi.

"Ödül mü istiyorsun?"

Çenemden tutup gözlerimi gözlerine çekti. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Sesi ve yanaklarımı sıkan parmaklarından, önümüzdeki iki saniye içinde yorgun ruhunu yatıştırmamı beklediğini anladım. Kendisi gerçekleri saklarken, benim açıklamamı istiyordu. Ne kadar da ironikti! Ve sinir bozucu. Avucu, klitorisimin üzerinde eziyet edici bir şekilde hareket ederken sinirlenmeye başladım. Benimle oynuyordu ve artık sabrım tükenmişti.

"Tamam. Gerçeği mi istiyorsun?" diye çıkıştım. "Eğer otuz saniye içinde boşalmamı sağlayamazsan, bunu yapacak başka birini bulurum."

Eli durdu ve hamur gibi uzayan birkaç saniyenin ardından alçak bir sesle kıkırdayıverdi. Sesindeki tüm mizahı gölgeleyen karanlık bir şey, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bir an çok tatlı, sonra ateş püskürüyor..." Çenemi ısırırken nefesimi tuttum. Ardından gözlerini benimkilerle buluşturdu. İçleri öyle bir yoğunlukla doluydu ki, bedenimdeki tüm sıcaklık yok oldu. Başparmağını dudaklarımda gezdirirken ürperdim.

"Say bakalım," diye emretti.

"Ne?" diye soludum.

"Say. Dedim."

İki parmağını ıslaklığımın üzerinde kaydırdı ve sonra parmaklarını içime itti. Sırtımı yay gibi gerdim, tırnaklarımı omuzlarına geçirip zevkle ve biraz da acıyla inledim. Bu, alışık olduğum her şeyden daha sertti ama sanki içimde bir fitili ateşliyor gibiydi.

"Siktir," diye mırıldandı. "Say hadi."

"Otuz..." diyerek bir nefes verdim. "Yirmi dokuz..."

Kalın parmaklarını içime sokup çıkarırken, damarlarımda zihin uyuşturan, nefes kesici uyuşturucu geziyormuş gibi kendimden geçtim. Derinlerimdeki bir noktayı ovuşturuyor, sıcak baskısı her tarafıma yayılıyor ve göz bebeklerim gözkapaklarımın ardında kayboluyordu.

Ronan popoma bir şaplak atarak saymamı hatırlattı. Beklenmedik tokat canımı yaktı ama aynı zamanda klitorisime, boynuna karşı inlemekten başka yapabileceğim her şeyi engelleyen bir titreşim gönderdi. Göğsünde titreşen gürlemeye bakılırsa, tepkim hoşuna gitmişti. Gerçi gürleme, alaycı bir tonla bitmişti.

"Devam et."

Şu anda bir şey söyleyebilecek durumda değildim, bu yüzden başımı iki yana salladım.

Bir sonraki şaplak, o kadar zevk vermedi. Bağırmama ve ona sinirle bakmama neden olan bir ateş parçası değmişti sanki tenime. Gülümsemek istiyormuş gibi görünüyordu ama gülümsemedi; bakışlarımdaki sinirli ifade gözlerimin yarı yarıya kapanmasına neden olan şehvetle yer değiştirene dek beni parmaklarıyla yavaşça becermeye devam etti.

"Yirmi beş," demeyi başardığımda, yanan kıçımı okşayarak acıyı yatıştırdı, vücudumdaki tüm kasları eritti ve sonra

dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak iç çekişlerimi yuttu. Kendimi eline bastırır ve dudaklarına karşı nefes nefese saymaya devam ederken öpücüğü incelikten yoksundu. Yaklaşan orgazmım omurgamdan aşağı kıvrılarak iniyordu ve ben daha yirmiye bile gelememiştim.

Beni on saniyeden daha kısa sürede boşaltırsa bana asla inanmazdı.

Soğuk terler dökmeye başladım ve elimden geldiğince uzun süre dayanmaya çalışırken tırnaklarımı pazılarına batırdım.

Boynumu ısırdı. "*Malen'kaya lgunishka.*" *Küçük yalancı.*

"Yirmi... "

Titredim, içimdeki ateş beni patlamakla tehdit ediyordu. Sanki kazanmak için buna ihtiyacı olmadığını biliyormuş gibi, fazla çaba sarf etmiyordu bile. Parmaklarının üzerinde hareket eden bendim. Amacımdan sapmıştım ama umursamayı geçmiştim. Çok ıslanmıştım ve bunu engellemeye bile çalışmıyordum. Islaklığım elinden bacaklarıma damlıyordu.

"Ortalığı pisletiyorsun, *kotyonok.*" Bunu, kenetlenmiş dişlerinin arasından söylemişti.

"Özür dile-" Parmaklarını kıvırıp, yıldızları görmemi sağlayan bir noktaya doğru sertçe ittiğinde, nefesim kesildi ve özrümü tamamlayamadım.

Bana kaba bir şekilde, "On beş," diye hatırlattı.

Hiçbir şey söyleyemediğim için başımı iki yana salladım.

Başparmağını klitorisimin üzerine bastırdı ve parmağını daha da içime soktu. Bu ekstra baskı beni uçurumdan aşağı itmeye yetti. Yanıp sönen bir ateş saçıldı, görüşüm kararadı ve kalbim, içimde pompalanan kavurucu kana ayak uydurmaya çalışırcasına hızla attı.

Parmakları içime yavaşça girip çıkarken nefesimi düzenlemeye çalıştım. Kulaklarımdaki çınlama azaldı. Parmaklarının etrafındaki etim son kez zonklayana dek elini çekmedi. Uyuşuk bir sıcaklık bedenime yayıldı ve beni daha önce hiç tatmadığım bir şekilde doyurdu.

Nefes nefese geçen on beş saniye.

Kazanmıştı ve bu, umurumda bile değildi.

Hafif bir memnuniyet sesi çıkararak boynunu öptüm. Adam, Carter'ın pahalı kolonyasının aksine çok güzel, çok erkeksi kokuyordu. Baş döndürücü koku bana bir doz dopamin gibi çarptı.

"Şimdi yine tatlılaştı." Sesi yumuşak ama kontrollüydü. Sanki onu öpmeyi bırakmamı istiyormuş gibi boynunu benden uzaklaştırdı. Sıcaklığı ve orgazm sonrası mutluluğuyla, onu durduramayacak kadar kendimden geçmiştim.

Parmaklarımı ereksiyonunun üzerinde gezdirdim ve kalın, sert hissinin tadını çıkardım. Dudaklarım ve dişlerim boynundan aşağı bir yol izlerken elim her santimini hissetmek için kendi iradesiyle hareket ediyordu. Çok geçmeden tıslադı ve beni durdurmak için bileğimi kavradı.

"Sikişmeyeceksek bundan daha fazlasını yapamam."

Ah.

İçimde bir tereddüt oluştu.

Buna hazır mıydım? İkna olmam zor değildi. Pantolonunun fermuarını açıp onu saniyeler içinde içime alabilirdim, çok kolay olurdu. Ancak bir şey beni geri tutuyordu. Aramızdaki bu bağı kendisinin de hissettiğini itiraf etmemesi gerçeği. Gururum, karşılığında kendisinden bir parça vermeden her şeyime sahip olmasına izin vermiyordu.

Ona baktığımda, gözlerimin ardındaki direnişi gördüğü-

nü biliyordum. Eğlenen ama aynı zamanda sinirli bir nefes vererek dudaklarımdan öptü ve ardından beni kucağından çekip ayağa kalktı. Çıplaktım, üşüyordum ve kıçım hâlâ yanarken, onun kapıya doğru yürümesini izledim.

"Yemeğini ye," diye buyurdu ve sonra, bana bir kere bile bakmadan çıkıp gitti.

BÖLÜM

On Bir

zemblanity
(i.) kişinin hiç bilmek istemediği bir şeyi kaçınılmaz bir biçimde öğrenmesi

Mila

Kollarımı atıştırmalıklarla doldurarak market koridorunda yürüdüm: patlamış mısır, cipsler ve tuzlu şeyler aldığım için aldığım tatlı şeyler. Hislerimi yiyerek bastırdığım apaçık ortadaydı ve tezgâhın arkasındaki kadın alışverişe başladığımdan beri beni yargılıyordu.

Onu görmezden geldim ve aldıklarımın yanında içmek için bir şişe salatalık aromalı soda aldım.

Dün geceden sonra, eve dönüp Carter'ın elmas yüzüğünü takmanın yaklaşan azabı sinirlerimi altüst ediyordu ama hayatımı sonsuza dek terk edemezdim. Özellikle de beni hoş

karşılamayan bir şehir için. Hatta hayatımda ilk kez bir şeyler *hissetmemi* sağlayan bir adam için bile.

Ronan'ın ilgisini kendimde bir haftadan fazla tutabileceğime inanacak kadar saf değildim. Onu bir daha görememe düşüncesi şimdiden içimi sıcak bir kömür gibi yakıyordu. Ona bir de bekâretimi verirsem durum ne kadar kötü olurdu?

Eve dönmek zorundaydım.

Sahip olduğum tek kalıcı yer orasıydı.

Aldıklarımı tezgâhın üzerine bıraktım. Kasiyer yaptığım alışverişten hiç etkilenmemiş görünüyordu ama ürünleri kasadan geçirirken tek kelime etmedi.

Son kâğıt rublelerimden biriyle ödeme yaptıktan sonra yakındaki bir ATM'ye uğramaya karar verdim. Ronan'ın cömertliğinden daha fazla faydalanamazdım. Bu, artık doğru gelmiyordu.

Kapıdan çıkarken birine çarptım.

"*Izvinite pozhaluysta*," diyerek özür diledikten sonra torbamdan düşen çikolatayı almak için yere uzandım ama dövmeli parmaklar benden önce davrandı.

Ronan'ın ellerine fazlasıyla aşinaydım ve bu parmaklar onun değildi.

Bakışlarımı adamın yüzüne kaldırdığımda içimden buz gibi bir nefes kaçtı. Daha önce iki kez gördüğüm adamdı. Soğuk gözleri tenime dokundu ve kıyafetlerimin altına buz gibi bir his gönderdi.

Ağır Rus aksanıyla, "Daha dikkatli olmalısın," dedi.

Yutkundum. "Haklısınız. Özür dilerim."

Elindeki çikolataya baktı ve onu sahiplenici bir tavırla tuttu. Kalp atışlarım boğazımda takılı kaldı, ayaklarım kaldırımda donuvermişti.

"Dışarıda olmak için geç bir vakit. Bu kadar genç..." dedi ve vücudumu süzerek, "Bu kadar *güzel* bir kız için," diye ekledi.

Saat sadece dokuz buçuktu ama güneş saatler önce batmıştı. Marketin dışındaki ışıklar çok parlaktı ve neredeyse göz kamaştırıyordu ama korku beni bir gölge gibi sardı.

"Bu saatlerde dışarıda kötü adamlar olur, anlarsın ya..." Dikkati, hiç acele etmeden açtığı çikolatadaydı. Bir parça kopardı ve bakışları benimkiyle buluştu. "Sana kötü bir şey olmasını istemeyiz, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"O zaman devam et." Bana çikolatayı uzattı ama ben çoktan uzaklaşmıştım ve gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyordum. "Atıştırmalıklarının tadını çıkar... *Mila*."

Adım dudaklarından o kadar rahatsız edici bir şekilde döküldü ki ciğerlerim sıkıştı.

Kötü bir şey olacakmış hissinden kurtulamayarak sokakta amaçsızca yürüdüm. Cuma gecesiydi ve birçok kişi dışarıdaydı ama kalabalık endişemi bastırmak konusunda pek etkili olmadı.

ATM'ye uğradıktan sonra, şanslıydım çünkü sinemanın önünde bir taksi durup yolcu indirdi. "Boş" ışığı yanmadan arka koltuğa geçtim.

Şoför bir sürü şeyden -bu geceki vardiyasının sonlanmasından ve annesiyle ilgili bir şeyden- Rusça şikâyet etti ama ona bir tomar nakit para verdiğimde çenesini kapadı. Ronan'ın restoranını anlaşılmaz bir şekilde tarif ederken beni dikiz aynasından bıkkınca izledi. Telaşlı bir halde, sanki bir yardımı dokunabilirmiş gibi Ronan'ın tam adından bahsettiğimde, şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı.

Adamın sinir olmuş ifadesi yok oldu ve bana sanki kafamdan boynuzlar çıkmış gibi baktı. "*Vy uverenny*?" *Emin misin*?

"*Da*?"*

Arabayı çalıştırmadan önce, kulağa "Bu işten nefret ediyorum," gibi gelen Rusça bir şeyler mırıldandı.

Titreyen ellerimle Ivan'ın numarasını çevirdim. Telefon çaldıkça sabırsızlığım arttı. Sonunda sesli mesaja düştü.

"Ivan..." diye başladım, boğazım sıkışmıştı. "Neler oluyor anlamıyorum ama sanırım haklısın. Biri beni izliyor olabilir. Sana inanmadığım için üzgünüm..." Yutkundum. "Ben... Ben bir adamla tanıştım. Adı Ronan ve restoranı var. Şimdi oraya gidiyorum. Vardığımda sana adresi mesaj atarım." Sesim çatladı. "Korkuyorum, Ivan."

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için aramayı sonlandırdım.

Arabadan inip kapıyı kapatır kapatmaz şoför hızla uzaklaştı, muhtemelen eve, annesinin yanına gitmek için acele ediyordu. Restoran karanlığa bürünmüştü. Kapalı görünüyordu ama kapı kilitli değildi, iterek açtım ve içeri girdim.

Omzunda bir havluyla bardakları yıkayan barmen beni ihtiyatla izledi. Kostya, koridorun yanındaki tabureye oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Beni görünce sertçe bana baktı.

"Ronan içeride mi?" diye sordum.

Rahatsız edici bir süre boyunca beni düşünceli gözlerle süzdü, sinirimi bozan bir sessizliğin ardından tek kelime etmeden koridoru işaret etti. Barmen çok net bir küfür savurdu. İki adam söz dalaşına girdi ama duyacak kadar yanlarında durmadım.

* (Ru.) Evet.

Boş ve karanlık olan mutfağın yanından geçtim. Ronan'ın ofisinin önünde durduğumda, oranın da boş olduğunu gördüm. Fakat koridorun sonundan birkaç erkek sesi kulağıma ulaştı. Ayaklarımı sese doğru hareket etmeye zorlarken, ürpertici huzursuzluk geri geldi ve midem kasıldı. Arka odanın aralıklı duran kapısını açtım.

Kalbim durdu.

Bir adam, metal katlanır bir sandalyede oturuyordu. Masanın üzerinde duran elleri bileklerinden bağlanmıştı. Yüzü yara bere içinde, beyaz tişörtü kanla kaplıydı. Midem bulandı ama kafa karışıklığı ve korku, beni etkisi altına almaya çalışan baş dönmesine baskın geldi.

Albert arka kapıya yaslanmış sigara içiyor ve canı sıkılmış bir ifadeyle sahneyi izliyordu. Odada başka adamlar da vardı ama ben sadece Ronan'ı görebiliyordum.

Parmağını elindeki bıçağın keskin kenarında gezdirirken dirseklerini dizlerine dayamış bir şekilde oturuyordu. Alçak sesle konuşuyordu. Kelimeleri İngilizceydi. Sesi benimle konuştuğundan farklıydı. Karanlık ve heyecan vericiydi; şehvet, acı ve kontrol anında çıkabilecek türden bir sesti. Kulaklarımdaki uğuldamanın arasından sözlerini seçip bir yapboz gibi bir araya getirdim.

Bir kâbusu yaşıyor gibiydim.

Ronan, birinin serçe parmağa ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Kulağa ciddiyetsiz bir soru gibi geliyordu ama birkaç adam onu destekledi.

"Kıyaslayacak parmağı olmadan sikinin boyunu unutabilir."

İçlerinden biri, "Karısı kıçının parmaklanmasını özleyecektir," deyip odanın içinde kahkahaların patlamasına neden oldu.

Ronan gülümsedi. "Sanırım başka birinden istemesi gerekecek."

Ayağa kalkıp adamın ellerini masaya düz bir şekilde çarptığında görüşüm karardı, boğazım düğüm düğüm oldu.

"On parmaklı bir adam olarak son sözün var mı?"

Adam dişlerini sıktı.

Ronan kıkırdadı. "İyi o zaman."

Hızla geçen gümüş bir parıltıyla adamın serçe parmağı masadan yuvarlandı ve mide bulandırıcı bir sesle yere düştü. Acı dolu iniltisi, benim korku dolu sesimi bastıramadı.

Ronan'ın karanlık bakışları beni buldu.

Bıçaktaki kanı pantolonunun kenarına silerken, sanki gözlerindeki kalpsiz, acımasız parıltının altında felç olmuştum. Nefes alamıyordum. Sıcak bir adrenalin patlaması yaşamaya başladım.

Koştum.

Koridorun sonunda bir adamın beklediğini bildiğimden, hemen karanlık mutfağa daldım, paslanmaz çelik tezgâhın arkasına doğru emekleyip sırtımı tezgâha dayadım. Koridordan, giderek daha da yaklaşan yumuşak adım sesleri duyuldu. Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzüldü. Hıçkırıklarımı tutmak için ağzımı kapattım.

Korku ciğerlerimi sıkıştırıyor, her nefesimi daha alamadan engelliyordu.

"*Kotyonok*," diye alay etti. Sevgi sözcüğü, karanlıkta bir yerden geliyordu. Işıkları açmamıştı. Nedeninin, bu çarpık saklambaç oyunundan zevk alması olduğunu biliyordum.

Sesinden uzaklaştım.

Işık gelen bir yere ilerlediğimde servis kapısının barın yanına açıldığını gördüm. Göğsüm beklentiyle inip kalktı. Hiç

düşünmeden ayağa kalkıp kapıya doğru koştum ama kollar beni arkamdan yakalamadan önce karanlıktan çıkamadım.

Ronan'ın eli ağzımı kapatarak çığlıklarımı bastırdı. Güçlü tutuşuna karşı savaşırken gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Nereye gidiyorsun, *kotyonok*?" Tehditkâr sözlerini, dudaklarını kulağıma bastırarak söyledi. "Parti daha yeni başlıyor."

Boynumun arkasına sivri bir şey battı.

Ve sonra bilincim, yavaşça kapandı...

Ta ki her şey karanlıktan ibaret olana dek.

KISIM II

"ŞEYTANLA OYNAMAK İSTER MİSİN?"

-Anonim

BÖLÜM
On İki

faodail
(i.) şanslı bir keşif

Ronan

Bedeni kollarıma yığılınca boş şırıngayı yere fırlattım. Buradaki ilk gecesinde benimle karşılaştığından beri iğneyi cebimde tutuyor ve kullanmak için doğru anı bekliyordum.

Ve şu an, siktiğimin doğru anı değildi.

Bir kolumu bacaklarının altına sarıp onu kaldırırken içim öfkeyle yanmaya başladı. Uzun sarı atkuyruğu cansız bir şekilde sallanıyordu. Paltosunun altına, kalçasına kadar yırtmacı olan bohem bir etek ve göbeğini açıkta bırakan bir tür bluz giymişti. Rus kışları için hiç de uygun değil.

Her zamanki gibi.

Başı yuvarlanıp vücuduma yaslandı, yanaklarındaki yaş

izleri hâlâ ıslaktı. Bakışlarımı yüzünden çektim ve arkamda Albert'i, temkinli gözlerle kollarımdaki kıza bakarken buldum. Buz gibi duygusuz biriydi ama gözlerinde zar zor belli olan ifadeden, Mila'ya yapacaklarımdan endişelendiğini tahmin edebiliyordum.

"Onu ben götürürüm," dedi.

Eminim götürürdü.

İçimde kızgınlık hissi alevlendi. "Sen gidip Adams'la pisliği temizleyeceksin. Tüm yer kan oldu."

Ona daha önce yer silmesini hiç söylememiştim ama bu kızı benden korumak istediği gerçeği... İşte bu tepemi attırmıştı. Mila şu an benimdi ve onunla ne istersem yapardım.

Boyun eğip tek kelime etmeden harekete geçmeden önce bakışları tekrar Mila'ya kaydı.

Albert bana her zaman sadıktı, benim için çok fazla kurşun yemişti. Ama Mila Moskova'ya ayak bastığından beri, onunla ilgili hiçbir adamıma güvenemeyeceğimi fark etmiştim. İlk sıçıp batırmaları, onun sadece kapıma gelene kadar korkutulmasını emretmişken, ona bir bakış atıp tecavüz etmeye karar verilmesiydi. Ahlaki pusulam güneyi gösteriyor olabilirdi ama beyin sarsıntısı geçirmiş, yara bere içindeki genç bir kızı kaçırmak... hiç doğru hissettirmemişti. Adil bir adam olmakla gurur duyardım, bu yüzden doğal olarak, Mila'nın saldırganının bedeni tek bir dişi veya parmağı olmadan Moskova nehrinde yüzüyordu.

"Andrei," dedim ve arka odada yanından geçtim.

Kürdanı ağzından çıkarıp beni ara sokaktaki arabaya kadar takip etti. Paketimi arka koltuğa yatırdım. Eteği yukarı sıyrıldı ve pürüzsüz, fit uyluklarını fazlasıyla ortaya çıkardı. Kızın pantolonlarla can sıkıcı bir sorunu vardı. Görüntünün

keyfini çıkarmak yerine, kumaşı aşağı çekme dürtüsü hissettim ve insan ahlakının böyle bir şey mi olduğunu merak ettim. Biraz mide bulandırıcıydı.

Kapıyı çarparak Andrei'ye döndüm. "Ona bakan bile olursa, öldür."

O aptal kürdanı tekrar ağzına soktu ve dikkatini arabanın camından kızın bacaklarına verdi.

Dişlerimi sıktım. "Buna sen de dahilsin. Kendi beynini dağıtmanı izlemekten daha iyi işlerim var."

Bana kısa bir baş selamı verdi ve bakışlarını pencereden ayırdı.

İçeri girdim ve koridorun sonundaki taburede oturan Kostya'ya doğru yürüdüm. Dikkati telefonundaydı. Yanında durduğumda Candy Crush oynadığını gördüm. Pislik herif küçük oyununa kendini o kadar kaptırmıştı ki konuştuğumda yerinden sıçradı.

"Şurada dört tane şeker var."

Dikkatlice bana baktı. "*Gde*?" *Nerede*?

"Şurada." Onları işaret ettim.

Kırmızı şekerleri birleştirip yok etti. "Sağ ol patron."

"Sıkıntı değil."

Sonra yüzüne yumruk attım.

Geriye doğru uçup yere düştü. Tabureyi tekmeleyerek yolumdan çektim ve yürürken telefonuna bastım, aletin çatırtısını duyabiliyordum. Gömleğinin yakasından yakalayarak ona tekrar vurdum ve parmak eklemlerimdeki yanmayı saygıyla karşıladım.

Rusça, "Kızın arka tarafa girmesine izin vermek için kahrolası iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye öfkeyle gürledim.

Burnundan kan akıyordu. "Kız zehirli. Tıpkı annesinin hikâyelerindeki gibi."

"İyi bir neden değil." Belimden silahımı aldım ve namlusunu kafasına dayadım.

Gerildi. "Onunla çok uzun zamandır oynuyorsun. Hepimiz Mikhailov pençelerini sana geçirdiğini görebiliyoruz."

Evet, belki bunu çok uzatmıştım ama burada lanet olası kararları *ben* verirdim.

"*Hepiniz*? Kızın bu gece buraya gelmesinde başka kimin parmağı vardı?" Tereddüt ettiğinde parmağım tetiğin üzerinde gerildi.

"Vasily," diye öttü. "Onu sadece korkuttu."

Öfke bedenimi ele geçiriyordu. İş bu kıza geldiğinde adamlarıma karşı sabrımı yitiriyordum. Ama beni en çok çileden çıkaran şey, *benden* başka kimsenin onu korkutmaya hakkı olmamasıydı.

"İşimi benden daha iyi yapabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. Bunu yapmak için beni öldürmesi gerekirdi ve ikimiz de bu savaşı asla kazanamayacağını biliyorduk.

Çenesi kasıldı. "Pasha benim kardeşimdi."

Talihsiz gerçek şu ki, parmaklarımı Mila'nın derinliklerine daldırırken çocuğun adını bile unutmuştum.

Belki de gerçekten zehirliydi.

Güzel kadınlardan payıma düşeni fazlasıyla almıştım ama bu kadın... Sanki vücudu sadece benim için tasarlanmıştı. Ne yazık ki, tüm o Amerikan amigo kızı görünümünün altında bir Woodstock* reklamı yatıyordu. Özgür aşka karşı bir garezim yoktu fakat barış işaretleri yapan biri olmadığımı söylemek yetersiz kalırdı.

Bir taksi şoförü-uyuşturucu satıcısı, Mila havaalanından çıktıktan dakikalar sonra onu tanımıştı. O zamandan beri,

* 1969 yılında "üç gün boyunca barış ve müzik" sloganıyla düzenlenmiş hippi festivali.

onun gülünç başarılarından birkaçını öğrenmiştim. Sınıf birincisi, amigo takımı kaptanı ve evsizler barınağında gönüllü çalışandı. On beş yaşındayken kambur balinaları kurtarmak için bir bağış kampanyası bile organize etmişti. Bu net bir resim çizmediyse eğer, prestijli lisesinde, "Nobel Ödülü Kazanması En Muhtemel Kişi" seçilmişti.

Tanrı intikamımı mükemmel, çevre dostu bir pakete sarılmış halde doğrudan elime düşürerek bana gülüyordu. Yine de Mila'nın ondan faydalanmam için resmen bana yalvarmasından sorumlu olmasa gerekti.

Üzerime gelip, sanki onu kurtarabilecek tek kişi benmişim gibi masum bir çaresizlikle gömleğimi tuttuğu andan itibaren, kasıklarımda yoğun, sinir bozucu bir ateş yanıyordu. Bunun kararlarımı etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurdum.

Alexei'nin kızını becermeyi bu kadar çok istemem hoşuma gitmiyordu ama bunu yüzüme vurulmasından nefret etmiştim.

"Defol gözümün önünden." Kostya'yı iterek kendimden uzaklaştırdım. "Midemi bulandırıyorsun."

Ayağa kalkıp elinin tersiyle yüzündeki kanı sildi ve çıkıp gitti. Makarov'umu* belimin arkasına koydum, öfkemden kurtulmak için omuzlarımı silkip arka odaya geri döndüm.

"Albert." Parmaklarımı şıklattım. "Gidelim."

Doğruldu ve elindeki kanlı bezi yere attı.

Dışarı çıkıp arka koltukta Mila'nın yanına kaydım ve yerleştiğimde başı kucağıma geldi. Saçları yaz günlerine benziyordu, gün ışığı altındaki buğdayların rengindeydi. Parmaklarımı atkuyruğunda gezdirmek için uzandım ama az önce

* Tabanca markası.

düşündüğüm saçma şeyi fark ettiğimde bu dürtüyü engelledim. Otuzlu yaşlarıma girmek beni tiksindirici bir şekilde duygusallaştırmıştı.

Uzun sarı kirpikleri, makyajsız yanaklarına yaslanmış ve dolgun dudakları aralanmıştı. Masum ve savunmasız görünüyordu ama Zehirli Sarmaşık'ın* gerçek hayattaki hali olup, sadomazoşist olaylarıyla ün salmış annesi de öyle görünüyordu.

Mila ne kadar naif görünse de benim içimi görecek ve "Kuzgun"dan alıntı yapacak kadar zekiydi.

Yumuşak kalbinin onun sonu olacak olması çok kötüydü.

Nefesi biraz sığlaştı ve ona çok fazla etorfin enjekte etmiş olabileceğim düşüncesiyle göğsüm sıkıştı. Yüzünü tokatladım. Uykusu bozulmuş gibi irkildi ve az önceki rahatsız edici his kayboldu.

Bu kızı umursamıyordum.

Sadece kadınları öldürmeyi sevmiyordum.

Gerçi ağabeyim ve ben annemizin kendi kusmuğuyla boğulmasını izlemekten başka bir şey yapmadıktan sonra, bu pek tuhaf kaçmazdı. Bazı kadınlar ölümü hak ediyordu. Özellikle de annem. Ve Mila'nın annesi.

Albert bizi şehrin dışındaki evime götürdü. Yol, en iyi ihtimalle bir saatten fazla sürüyordu ve oyuncağım eve varmadan uyanırsa ne yapar diye merak ettim. Ağlar mıydı, yalvarır mıydı? Yoksa Mikhailov renklerini mi gösterirdi?

Öğrenemeyeceğim için sinirlendim, hatta neredeyse ona ilaç verdiğime pişman olmuştum. Fakat arabamda histerik bir kadın için sabrım yoktu. Ya yatıştırıcı enjekte edecektim ya da onu bayıltana kadar boğacaktım. İkincisi daha az güve-

* Kurgusal bir süper kötü karakterdir.

nilirdi ve her ne kadar Alexei'nin herhangi bir çocuğu bunu ve daha fazlasını hak etse de, içimdeki bir şey, Mila'nın nefes almak için mücadele edişini duyma fikrini iyi karşılamadı.

Geçen yıl Alexei'yi Moskova'dan kovmuştum. Bu şehrin sadece bir hükümdarı olabilirdi ve ben, paylaşmaktan hoşlanmazdım. Gidip başka bir yerde yaralarını yalayacağını düşünmüştüm ama piç kurusu kaybetmeyi hazmedemeyen biriydi. Pasha'nın parçalanmış cesedi üç ay önce kapımın önünde belirmişti. Deliye dönmüştüm. Düşündükçe içim hâlâ yanıyordu. Alexei'nin kellesini alana dek söndürülemeyecek bir ateşti bu.

İçinde sevgi olduğunu düşünmezdim ama kızını Amerika'da gizlice büyüttüyse onu önemsiyor olmalıydı. Alexei teslim olduğunda, kızı evine dönmekte özgür olacaktı. Ancak o zamana kadar...

"*Moy kotyonok.*" Başparmağımı aralık dudaklarında gezdirdim. "Bu şehrin seni çiğ çiğ yiyeceğini söylemiştim."

Ona sadece Moskova'nın ve içindeki her şeyin sahibi olduğumu söylememiştim.

BÖLÜM
On Üç

morosis
(i.) aptalların aptalı

Mila

Ağzım kupkuruydu. Bir tutam saç yanağımı gıdıklıyordu. Kaşımak için uzandım ama ellerim hareket etmeyi reddedince kafam karıştı.

Karanlık ve tanıdık olmayan yatak odasındaki televizyondan gelen ışığa karşı gözlerimi kırpıştırarak açtım. Bileklerimin tahta bir sandalyenin kolçaklarına bağlandığını gördüğümde kalbim tekledi. İplere tutundum ama yumuşak bir inleme bakışlarımı şifonyerin üzerindeki televizyona çevirdi. Gözlerimin önünde oynayan sahneye baktım. İçimde bir tiksinti başlamıştı.

Ekrandaki inleme, Ronan'm kucağında çırılçıplak oturup elinin üzerine sürtünen *benden* geliyordu.

Bizi kaydetmişti.

Video, otel odamın yüksek bir köşesinden, tüm kaldığım süre boyunca orada olabilecek bir kamerayla çekişmişti. Ronan'ın üzerinde titreyerek boşalmamı izlerken aşağılanma duygusu midemi bulandırdı ve suyu sıkılan bez parçası gibi kalbimi burktu.

Sonra video tekrar oynamaya başladı.

Ronan'dan hoşlanmıştım.

Onu önemsemiştim.

O ise sadece beni kullanıyordu.

Bileklerimdeki ipleri çılgına dönmüş bir biçimde çekiştirerek onlardan kurtulmaya çalışırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Güçlü bir varlığın hissiyle donakaldım. Bu, bana artık yalnız olmadığımı söylüyordu.

Ronan kapının önünde duruyordu ve koridordan bir ışık huzmesi süzülüyordu.

Gözleri, omuzlarının genişliği, pahalı kıyafetlerinin tepeden tırnağa siyah oluşu... Sanki hepsi odadaki gölgeleri içine çekiyordu.

Karanlıktı, sadece karanlık...

Daha en başından aklıma bunu getirmişti. İçimde bir yerlerde, her zaman biliyordum.

"Kendine zarar vermekten başka bir şey yapamazsın. Düğüm atmayı hapishanede öğrendim."

Sesindeki kayıtsızlık damarlarıma sızdı ve kanımı içten içe dondurdu. Yaklaşmaya başladığında gerildim. Bakışları televizyona kayıp kucağında sallanmamı izledi.

"Sikimin üzerinde olduğun bir video daha iyi olurdu, yine de iyi bir şov çıkardın, *kotyonok*."

Bu adam, geçen hafta tanıdığım kişi değildi. O "cömert"

adamın yalandan başka bir şey olmadığını şimdi anlıyordum. Sadece hasta biri benim bu çarpık oyundaki bir piyon olduğumu bilmesine rağmen bana öyle dokunurdu, öyle *okşardı*. Çok aptaldım. Canavarın kollarına atlamış, aptal, saf bir kızdım.

Kaslarım gerildiğinde yüzümü buruşturdum, bana ne yaptıysa boynumun arkasında acısını hâlâ hissediyordum.

"Bana ne verdin?" diye soludum, sesim titriyordu.

Şifonyere yaslandı ve kollarını önünde kavuşturdu, omuzları neredeyse televizyondan gelen tüm ışığı engelliyordu. Daha dün bedenini ve gücünü çekici buluyordum. Şimdiyse, beni dehşete düşürüyordu.

"Etorfin."

Bunu bir yerde duymuştum ve sonra o yeri hatırladım: *Dexter* dizisinde. Adamın kurbanlarına işkence etmeden önce onları bayıltmak için kullandığı şey buydu. Testerelerin ve kopmuş uzuvların düşüncesi, özellikle Ronan'ın bir adamın parmağını hiç pişmanlık duymadan nasıl kestiğini hatırladığımda damarlarımı titretiyordu.

Beni kesip deşmek gibi çılgınca bir isteği varsa, neden bizi kaydetmeye gerek duyuyordu ki? Ve eğer seks ticareti çetesi için çalışıyorsa, neden beni bu kadar uzun süre güzel bir şekilde ağırlasın? Ofisinde uyuduğum ilk gece de dahil olmak üzere beni kaçırmak için birçok fırsatı olmuştu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve bilinmezlik içimi donduruyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ne şaşırtıcı bir soru..." dedi gözlerini parmaklarının arasında çevirdiği küçük bir şeye dikerek. Kalp şeklindeki küpem olduğunu biliyordum. "Sence ne istiyorum?"

Kalbim belirsizlikle çarparken ona sadece baktım.

"Gerçekten hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı. Gözleri eğlenceyle doldu. "Görünüşe göre kızları eskisi kadar zeki yapmıyorlar."

Aptaldım. Bunu biliyor ve kabul ediyordum. Ama bunu onun dudaklarından duymak içimde bir öfke patlamasına neden oldu.

Bileklerimdeki ipleri çekiştirerek, "Sadece ne istediğini söyle, seni psikopat," diye çıkıştım.

Şifonyerden uzaklaşırken gözlerinde çakan şimşek karanlığı delip geçti ve yüzümü kavradığında irkilmeme engel olamadım. Sesi kısık ve yumuşaktı ama bu beni bağırmasından daha çok korkuttu.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et yoksa ne kadar hasta olduğumu yakında öğrenirsin."

Nefesim tekledi ama gözlerine bakmaya devam ettim.

Rus ruleti oynuyorduk.

Gözümü kırptığım an ölecektim.

Belki bu benim için planladığından daha hızlı bir ölüm olurdu.

Gözleri, *Kazanamayacağın oyunlar oynama*, diye uyarıyordu beni.

Benimkilerse, *Bu bir oyun değil. Bir cehennem*, diyordu.

Gergin bir duraklamadan sonra beni serbest bıraktı. "Sen Mila, sadece amaca giden yolda bir araçsın. Yine de zevk almadığımı söyleyemem." İnlemelerim arttıkça bakışları televizyona kaydı. "Ne hevesli bir *kotyonok*..."

Midem kasıldı ama daha da kötüsü, kalbim göğsümden sökülüp çıkarılmış gibi ağrıyordu. Bu adama kendimi kaptırmıştım. Onu önemsemiştim, arzulamış ve *hissetmiştim*.

Madam Richie'nin kahkahası zihnimin karanlık köşelerinden süzülüp nabzımı ve kollarımdaki tüyleri yükseltirken gözlerimi kapattım.

Sandalyemin etrafında dolaştığını hissettiğimde gerildim.

"Dürüst olmak gerekirse, Alexei'nin kızından daha fazlasını beklerdim. Bu kadar kolay olman beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı."

Gözlerim, birden fazla anlamda açıldı. "Bu, babamla ilgili."

Kıkırdadı ve yaydığı titreşim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bir madalyayı hak ettin."

Ronan kollarını sandalyemin arkasına dayayarak etrafımı sardı ve ekranda parmaklarını becermemi izledi. Nefesimin yumuşak sesi ve kayıttan gelen inlemelerim odayı doldurdu.

Eğildi. Sesini bir uğultu gibi duyuyordum. "Baban bunu görse ne düşünürdü merak ediyorum."

Damarlarıma kadar bir tiksinti hissettim. Bu kadar sapkın olamazdı.

"Öğrenelim mi?"

Yüzümün önünde tuttuğu telefonun parlak beyaz kılıfını görünce kalbim sıkıştı. Benim telefonumdu. Kabanımla birlikte kaybolduğunu sanıyordum ama meğerse her zaman ondaymış.

Bana videonun taslakta beklediğini göstermek için babamla olan mesaj kutusuna tıkladı.

Bu gerçek olamazdı.

Başıma böyle bir şey geliyor olamazdı.

Panik tüm bedenime yayıldı, adeta etime pençelerini geçirip beni ısırıyordu. Kolçakları o kadar sıkı tuttum ki canım yandı.

"Lütfen yapma," diye yalvardım.

Başparmağı gönder düğmesinin üzerinde gezindi. "Göndermemem için ne yaparsın?" Sesindeki imayı anlamıştım. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, göğsüm durumun imkânsızlığıyla inip kalkıyordu. İki farklı yöne bölünmüştüm ama babamın o videoyu görmesindense vücudumu teslim etmeyi tercih ederdim.

"Her şeyi," diyerek ağladım. "İstediğin her şeyi yaparım."

Yüzünü saçlarıma sürterek, "Sorun şu ki," dedi usulca. "Her şeyini çoktan gördüm." Sözleri soğuk ve umursamaz bir hal aldı. "Cazibeni yitirdin."

Parmağının bir dokunuşuyla, mesajın gönderilme sesi kulaklarıma çarptı. Kalbim duruverdi ve benden uzaklaşmadan önce duygusuzca, "Amanın," deyişini zar zor duydum. Sanki küçük bir kazaymış gibi benimle alay ediyordu.

Asit boğazıma tırmandı ve sonra eğilip midemdeki her şeyi İran halısına kustum.

Önümde yere çömeldi ve başparmağıyla altdudağımdaki kusmuğu sildi. "Seninle ne yapacağım, *kotyonok*?"

Artık Versace giyen bir muamma değildi. Pantolonundaki kana ve elindeki kusmuğuma yabancı biri değildi. Beyefendi gibi giyinmiş bir canavardı.

Gözyaşlarıyla dolu bakışlarımı onunkilerle buluşturdum ve daha önce hayatımda hiç söylemediğim üç kelimeyi söyledim. "*Senden nefret ediyorum.*"

Gülümsedi. "Etmen uzun sürdü."

Aşağılanmayla titriyordum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ve bunu der demez eğlencesi kayboldu, yerini odadaki tüm sıcaklığı emen acımasız bir bakış aldı. Arka cebinden telefonunu çıkardı ve yüzüme tuttu. Ekrandaki fotoğraftan

iğrenerek başımı çevirdim ama yanaklarımdan tutarak bakmaya devam ettirdi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, görüntü hâlâ beynimi yakıyordu.

Kan. Çok fazla kan.

Parçalanmış et.

Cansız gözler.

Ekrandaki, sadece bir çocuktu.

"Baban bir yatırımcı değil."

Başımı iki yana salladım, yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. *Bundan...* babamın sorumlu olduğuna inanmıyordum. O yapmış olamazdı.

Ronan'ın tek dediği, "Oğlanın adı Pasha'ydı. İyi bir çocuktu," oldu ama ses tonundan bu adamın kara kalbinin bir yerinde o çocuğu önemsediğini anlamıştım.

Gözlerimi açtım. Koşullar göz önüne alındığında fena halde yersiz olmasına rağmen, çocuğa üzülmekten kendimi alamadım.

"Özür di-"

Yüzüme tokat attığı için sözümü bitiremedim. Sert bir tokat değildi, yine de şaşkınlık içinde başımı yana çevirmeme neden oldu. Hayatımda kimse bana vurmamıştı, bu yüzden bu hareketle dilim tutuldu.

"Sana daha önce söylemiştim, artık özür dilemeyi bırak," dedi sert bir şekilde.

Arka cebine koyduğu telefonum çaldı. Ronan, bir süre beni izleyerek telefonun çalıp durmasına izin verdi, sonra kendi telefonunu bırakıp benimkini aldı.

"Alexei," dedi. "Umarım Sibirya'da havalar güzeldir."

"Kızıma zarar verdiysen, sikini kesip fahişene yediririm."

Babamın sesi odadaki sessizliği bıçak gibi kesti. Sesi o kadar sert ve yabancıydı ki omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Az önce Ronan'ın bana vurduğu zamandan on kat daha sert bir tokat yemiş gibi hissettim.

Ronan kıkırdadı. "Her zamanki gibi çok yaratıcısın, Alexei. Ne yazık ki az önce gördüğün gibi, sikim kızına, senin saklandığın yerden çok daha yakın."

Bakışlarım beni esir alan kişinin parmaklarındaki dövmelere takıldığında ürperdim. Emirlerini yerine getiren adamları vardı, aşırı derecede zengindi ve görünüşe göre hapse girmişti.

Rus mafyasının adı neydi?

Bratva.

Bu, evimize gelip giden garip adamları, babamın işini gizlemesini, Rusya'ya gitmeme izin vermemesini ve Ivan'ı açıklıyordu. O kırmızı boyayı açıklıyo... *hayır.* Bunu düşünemezdim. Düşünürsem her şeyi açıklığa kavuşturacaktım. Sahip olduğum her şüpheyi. Bunun yanında babımın gizli ailesi hoş karşılayacağım bir şey gibi kalıyordu.

"Mila'nın meselemizle bir ilgisi yok," diye çıkıştı babam.

Ronan, soğuk bir şekilde, "Sana öyle geliyor," diye karşılık verdi. Düşünceli gözleri üzerimdeydi. "Kendisi Tatianna'nın ikizi olabilir. Tıpkı ona benzeyen bir kadını sikmiş olmak tuhaf olmalı."

Bunu tuhaf yapan tek kişi bu kalpsiz piçti.

"Mila annesine hiç benzemiyor."

Ronan şifonyere yaslanarak, "İşte buna inanırım," dedi. "Onun sadist bir kaltak olduğunu duydum."

Boğazım sıkıştı.

Yalan söylüyordu. Yalan olmalıydı. Yine de, Vera'nın bana

baktığında duyduğu korku da dahil olmak üzere, anneme verilen garip tepkileri hatırlamadan edemedim.

Hayır. Annemin hatırasını, en azından benim yarattığım hatırayı mahvetmesine izin veremezdim.

Babam dişlerini gıcırdatarak, "Yeter," dedi. "İkimiz de ne istediğini biliyoruz. Mila ile kendimi takas edeceğim."

Demek istediği şeyi anlayınca, hissettiğim dehşet ciğerlerimi sıkıştırdı. "Hayır," diye soludum.

Ronan'ın babama ne yapacağını biliyordum. Onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Hayatta yalnız kalacağım fikri, göğsüme ağır bir yük bindirdi.

Babamın günahlarını -sürdürdüğü bu gizli, ürkütücü hayatı- bilmiyordum ama her zaman iyi bir baba olduğunu unutamazdım. Hiç sahip olmadığım annemin yerine çocukken saçlarımı ördüğünü, bana uyumadan önce hikâyeler okuduğunu, alnımdan öptüğünü ve bana küçük meleğim diye seslendiğini...

"*Mila.*" Hattın diğer tarafından yorgun bir iç çekiş duyuldu. Dinlediğimi bilmiyordu ve pişmanlığı, sesini yumuşatmıştı.

Hıçkırarak, "Çok özür dilerim baba," dedim.

Ronan'ın gözleri kısıldı.

"Hayatımı senden bu kadar uzun süre saklamamalıydım. Sadece seni güvende tutmak istedim."

Bu yüzden mi herkese bebekken öldüğümü söyleyip bana Miami'de manastır hayatı yaşatmıştı?

"Bu olayların ucu sana dokunmamalıydı, bunun için üzgünüm. Benim hakkımda ne duyarsan duy, seni her zaman sevdiğimi bil, Mila." Bu, beni sevdiğini söylediğini üçüncü kez duyuşumdu ve kalbimi paramparça etti.

"Lütfen bunu yapma baba," diye yalvardım. "Seni öldürecek."

"Ivan senin yanında kalacak. Seni önemsiyor."

Hoş olmayan bir gerginlik havadaki oksijeni azalttı. Ronan başparmağını altdudağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi ve gözlerinden belirsiz bir şey geçti ama gözyaşlarımdan bunu ayırt edemiyordum.

Ağlayarak, "Hepsi benim suçum," dedim.

"Hayır," dedi babam sertçe. "Benim suçum ve bunun sorumluluğunu alacağım."

Sesi bana konuşmanın bittiğini söylüyordu. Cevap vermemek için, kan tadı gelene kadar dudağımı ısırdım. Metalik aroma normalde tansiyonumu düşürürdü ama bu durumun dehşeti içindeyken hiçbir etkisi olmadı.

Ronan düz bir ifadeyle sessizliği bozdu. "Bütün bunlar benim için aşırı duygusal."

Şu ana kadar, nefretin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Göğsümde şişen sıkı bir yıkım balonu gibiydi.

"Takas için bana koordinatları gönder," dedi babam.

Ronan sessiz kaldı, beni izlerken gözlerinde düşünceli ve çalkantılı bir parıltı vardı.

"Ne oldu, övünmeyecek misin? Hiç senlik değil, *D'yavol*."

Gerildim ve dudaklarım farkındalıkla aralandı.

Ronan ifademe kıkırdadı. "Bana ben uydurmuşum gibi bakma. Bir kadının içine gömülürken Hristiyan adımı bağırmasını tercih ederim."

Yanılmıştım. Şeytanın kırmızı teni ve çatallı kuyruğu yoktu. Edepsiz bir ağız, rahat bir gülümseme ve yozlaşmış bir kalple Moskova'da hüküm sürüyordu.

"Anlaştık mı?" diye çıkıştı babam.

Ronan birkaç saniye bana baktı, soğuk bakışları kollarımdaki tüyleri kaldırdı. "Hayır."

"*Nyet*?"

"Sanırım önce yeni oyuncağımla bir süre oynamak isterim."

Ona içimdeki korkuyu göstermek istemeyerek bakışlarına karşılık verdim. Neyse ki kıyafetlerimin altında döktüğüm soğuk terleri göremiyordu.

Babam dişlerini sıktı. "Ona dokunursan-"

Ronan, canı sıkılmış bir şekilde, "Sikimi kesip Nadia'ya yedirirsin," diye bitirdi. "Anladık."

Nadia mı?

Şeytanın bir sevgilisi vardı. Onu bodrumunda mı kilitli tutuyordu yoksa Liza'yı oynayan opera sanatçısı mıydı merak ettim.

"Seni davet etmeden önce Moskova'ya girersen, kızının cesedinin parçalarını FedEx kutularında evine gönderirim. *Ponimayesh*?" Anladın mı?

"Bunun için seni cehenneme geri göndereceğim, *D'yavol*."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye yanıtladı Ronan. "Yakında konuşuruz, Alexei."

Babam cevap veremeden aramayı sonlandırdı. Babam anında tekrar aradığında telefonu tamamen kapattı ve tahriş olmuşum gibi hissettiren ağır bir bakışla bana baktı.

Gözleri geceden daha koyu olmasına rağmen sakince, "Babana çok sadıksın," dedi. "Sana gösterdiğim şeyden sonra bile mi?"

O çocuğu ve ona yapılanları düşünmek bile istemiyordum. Midemi bulandırıyor ve *her şeyi* sorgulamama neden oluyordu. Fakat bunun için zamanım yoktu ve şu anda iki

seçeneğim vardı: Ya şeytan ya da babam. Seçim kolaydı. Bakışlarım bu inançla yandı.

Çenesinde bir kas atmaya başladı. "Sanırım düşündüğümden daha fazla annenin kanına sahipsin."

Onu tanıyamadan ölen annemin, onurlu bir anneden çok farklı bir şey olduğunu ima etmesinden nefret ettim. O bir yalancıydı. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren yalan söylüyordu.

Bana doğru yürürken vücudum gerildi. Gölgesi, göğsüme uzanıp, ciğerlerimden nefesimi çalan canlı bir varlıktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona.

"Yine yanlışın var, *kotyonok*," dedi sandalyemin çevresinde dolaşırken. "Baban yaptıklarının bedelini ödeyecek." Atkuyruğumdan tutarak başımı geri çektiğinde bir nefes verdim. Sesi sertleşti. "Kıymetli kızma yapacaklarım yüzünden ter dökecek. Seninle işim bittiğinde ise, kellesi şöminemin üzerini süsleyecek."

Yutkundum. "Sen hastasın."

Başparmağıyla dudaklarımı ovuşturdu ve kendimi ısırdığımda oluşan kanı yanağıma yaydı. "Hepimizin kusurları var, değil mi?"

Ona, katılmadığımı anlatırcasına baktım.

"*Malen'kaya lgunishka*," dedi kaşlarını çatarak. "Üzerime, hatta elimin her yerine ne kadar hızlı boşaldığını unutmadım. Bunu kendin söyledin; eğer benimle olmasaydı, başka biriyle olacaktı." Saçlarımdaki tutuşu daha da sıkılaştı. "Albert'le belki de."

Midem bulanıyordu.

Aşağılanmış hissediyordum.

Güçsüz hissediyordum.

Buna dayanabilir miydim bilmiyordum.

"Artık formaliteleri geçtiğimize göre, babana olacakların bir ön izlemesini verelim mi?"

Telefonu önümüze tuttuğunda gözlerimi kırpıştırdım.

Şeytan alaycı ve teknoloji meraklısıydı. Hastalıklı bir selfie çekmek için bize poz verdirirken atkuyruğumu acımasızca tutuşu boynumu ağrıttı.

"Kameraya gülümse."

Klik.

BÖLÜM
On Dört

machiavellian
(i.) kötü, zalim ve hilekâr kimse

Mila

Ronan, çektiği fotoğrafı incelerken, onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi, "En azından biraz çaba gösterebilirdin," dedi.

Bu adamın sorunları vardı.

Moskova sokaklarında yürüyen bir şeytandı.

Telefonu arka cebine koydu ve önümde çömeldi. Bileklerimdeki ipleri çözerek, dalgın bir şekilde başparmağını soyulmuş derimde gezdirdi. Bu küçük okşamalar yüzünden daha düne kadar beni önemsediğine ikna olmuştum ama belki de bu sıcaklık, gizli kötü adamların avlarının kalplerini ayaklarının altına almadan önce onları yanlarına çekmek için yaptıkları bir olaydı.

Duygusuz bir sesle, "Baban da senin kadar kaçık mı?" diye sordum.

Keyifli bir şekilde bana baktı. "Bilmem. Onunla hiç tanışmadım. Ama seni daha iyi hissettirecekse, benim annem de seninki kadar sadistti."

Gözlerim kızgınlıkla parladı ama ifadesi ve beni tekrar tokatlayabilecek kadar yakın olduğu gerçeği yüzünden dilimi tuttum. Ayağa kalkıp televizyondaki amatör pornoyu kapatmadan önce bakışlarında bir uyarı vardı.

Bileklerimi ovuşturup ayağa kalktım, kaslarımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum ve şifonyere yaslanıp dikkatini telefonuna vermesini dikkatle izledim. Muhtemelen o aptal fotoğrafı babama gönderiyordu.

Tokat atarken çok daha fazla güç kullanabilirdi; yanağımdaki kırmızı el iziyle daha iyi bir selfie olurdu. Beni incitmek istediğinden o kadar emin değildim. Belki de bunun gereksiz olduğunu görmesini sağlayabilirdim. Belki ruhum bozulmadan bundan kurtulabilirdim.

Yine de, ne yazık ki, konuştuğunda tüm güvenim yerle bir oldu.

"Kıyafetlerin," dedi gözleri hâlâ telefonundayken. "Çıkar hepsini."

Nefesim soğurken ona bakakaldım.

Ona sunabileceğim her şeyi çoktan görmüştü -ne zaman isterse izlemek için kaydetmişti- ama mesele bu değildi. Vücudumdaki her sinir onun isteklerine boyun eğmemek için savaşıyordu. Barış yanlısı yönüm, itaat etmek istiyordu. Beynim *hemen* soyunmaya başlamamı emrediyordu ama gururum ve kalbim bir şekilde beni diğer yöne çekti.

Sertçe yutkunarak bir adım geri gittim. Hareketim karanlık bakışlarını bana doğrultmasına neden oldu.

Bu şeytana ruhumu veremezdim.

Eğer istiyorsa, göğsümü söküp çıkarması gerekecekti.

"Hayır."

Sertleşen gözlerini, telefonunu şifonyere koyarken benden ayırmadı ve tüm korkunç dikkatini bana verdi. Kararlılığım kopmuş bir ip gibi sallandı. Bacaklarım yatağa değene kadar geriledim.

Bana doğru adım atarken, "*Kotyonok*," diye uyardı beni. "Senin kelime dağarcığında artık "hayır" diye bir kelime olmayacak. Sana bir şey yapmanı söylediğimde, gülümseyerek yapacaksın. Yapmazsan, işler senin için çok tatsız olacak. Kıyafetlerini. Çıkar. Dedim."

Benim için ne planladığını bilmem gerekiyordu. Hayal gücüm korkunç bir yerdi ve intikamını almak için sayısız rahatsız edici yol düşünüyordu. Bilinmezlik, ciğerlerimi sıkıca kavradı. Elinden gelenin en iyisini şimdi yapmasını istiyordum, yoksa endişe beni fiziksel olarak hasta olana dek yiyip bitirirdi.

Kalbim göğüs kafesime çarparken bakışlarına karşılık verdim.

"Hayır."

Bir an beni izledi ve sonra o kadar hızlı bir şekilde üzerime geldi ki bir çığlık attım.

Ronan beni yatağa sırtüstü fırlattı ve üzerime çıktı. Dönüp kasıklarına bir tekme atmayı başardım. Normal bir erkek yere düşer ve penisini tutardı ama bu canavar, sadece bir an duraksayarak gözlerini kapamış ve sonra sıktığı dişlerinin arasından hayvansı bir ses çıkarmıştı.

Dikkatinin dağılmasından yararlandım ve yataktan kalkmak için yüzüstü dönüp sürünerek ondan uzaklaşmaya ça-

lıştım. Ama o, bileğimi tuttu, beni çekip altına aldı ve sonra sırtüstü döndürdü.

"Beni kızdırmayı başardın," diye hırladı. "İyi bir hareket değildi."

Kalçalarıma oturduğunda onu itmeye çalıştım ama bir santim bile hareket edemiyordum. Bluzumu yırtarak açtı. Düğmeler yatağın etrafına saçılmıştı.

O kadar ağır ve hareket ettirilemezdi ki... Eğer bir Tanrı varsa, bu adamın ruhunu bu bedene koyarak dünyaya büyük bir kötülük yapmıştı.

Tüm gücümü kullanarak Ronan'la savaştım. Küt tırnaklarımı boynuna geçirdim. Hırlayarak bileklerimi başımın üzerinde bir yere bastırdı ve eteğimi bacaklarımdan aşağı çekerken bir eliyle orada tuttu. Dişlerimi ön koluna geçirdim.

"Dikkat et," diye tehdit etti. "Beni tahrik ediyorsun."

Karnımın üzerinde aniden kendini belli eden sertliği bunun kanıtıydı. Bu savaşı kazandıktan sonra *-ki kazanırdı-* bana neler yapabileceğini düşünmek kalbimi sıkıştırıyordu. Soğuk korku dalgası, zayıf bir tıslamayla göğsümde yanan ateşi söndürdü.

Hareketsiz kalarak onu eğlendirdim.

Geri kalan kıyafetlerimi çıkarırken vücudum titriyordu. Beni oyuncak bebek gibi hareket ettirdi. Sutyenimi açmak ve bluzumu kollarımdan çıkarmak için beni döndürdü. Tangamı baldırlarımdan aşağı kaydırırken, içgüdüsel olarak, çıkarabilsin diye -ya da belki de sadece kontrolün bende olduğunu hissetmek için- bacaklarımı kaldırdım.

Göğüslerimin arasındaki yıldız kolye dışında çırılçıplak yattım.

Kalçalarıma oturup, bileklerimi başımın üzerinde tutan

Ronan, altındaki bedenimi inceledi. Ben hızla nefes alıp verirken o, hiç yorulmamış gibiydi. Kırgınlık hissi içimde gittikçe artıyordu. Ondan insani bir tepki görmem gerekiyordu. Ondan kurtulma şansım olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Eğilip vücudunu benimkinin üzerine yatırdı. Sıcak hissettiriyordu ve bunun, cehennem alevleriyle geçirdiği zamandan kaynaklandığını biliyordum. Yüzünü boynuma bastırıp burnunu tenime sürttü. Sesi sertti ama kendini tutuyor gibiydi.

"Şahinleri nasıl evcilleştirdiklerini biliyor musun?"

Sessizce tavana bakmaya devam ettim.

Dudaklarını boğazımdan aşağı kaydırdı. "Onları bir yere kilitliyorlar ve gözlerini kapayıp elle besliyorlar."

"Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Boğuk bir sesle kıkırdayıp kalçalarını benimkilere bastırdı, ereksiyonunu bacaklarımın arasında sert bir şekilde hissettim. Görünen o ki, cazibemi tamamen yitirmemiştim. Bedenlerimiz birbiri için yaratılmış gibi birleşiyordu. Ne saçmaydı ama!

Kayıtsız kalmak istedim ama bedenim hevesle karıncalanıyor, her dokunuşuyla hassas bir şekilde alev alıyordu. Gömleğinin düğmelerinin tenime değmesi, tüm vücuduma yayılan bir ürpertiye neden oldu.

Bacaklarını benimkilerin arasına kaydırdı, bileklerimi serbest bırakıp uyluklarımı kavradı ve sertliğini bana tamamen bastırabilmek için parmaklarını yumuşak etime batırarak bacaklarımı genişçe açtı. Klitorisimdeki sürtünme içime bir parça ısı gönderip sıcak su damlası gibi korkuma sızdı.

Kalbim garip bir şekilde dörtnala koşuyormuşum gibi atmaya başlamıştı, vücudumun onu bu kadar kolay kabul et-

mesi midemi sıkıştırıyordu. Ellerini tuttuğumda, onları kalçalarımdan çekmeme izin verdi ama sadece çoktan olmak istediği yerde olduğu için yaptı bunu. Dişlerinin arasından çok insani bir şekilde nefes verdi.

Tek insani zayıflığının şehvet olmasına şaşmamak gerekirdi tabii.

Ellerini tutmaya devam ederek bana dokunmalarını ve duyularımı rahatsız etmelerini engellemeye çalıştım ama bu hareket aniden çok samimi gelmeye başlayınca onları bıraktım.

"Lütfen bunu yapma," dedim nefes nefese.

Beni dinlemiyordu. Avuçlarını kalçalarımda gezdiriyor, belimi tutuyor ve beni ereksiyonuna daha sert bastırıyordu, bu da içimi yeniden tutuşturuyordu. Vücudumda gezinen ellerini izlerken, gözlerindeki karanlığın yerini puslu, parlak bir şey aldı. Artık başka bir yerdeydi, Vikinglere etrafı yağmalayıp kadınlara tecavüz ettiren kana susamışlığın yaşandığı bir yerdeydi.

Onunla savaşmamalıydım. Ya da belki de pes etmeyip sonuna kadar savaşmalıydım. Fakat bu asla kazanamayacağım, nafile ve gülünç bir savaş olurdu ve ben çoktan kendi içimde o savaşı vermekle meşguldüm: Dokunuşunun sıcaklığı, aklımdaki kırgınlığı bulandırmaya çalışıyordu.

Bir elini başımın yanına koyup eğildi ve boynumu öptü, tenimi ağzına alıp emmeden önce ısırdı ve şüphesiz, başka bir iğrenç fotoğraf için üzerimde bir iz bıraktı. Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Mememi kavrayıp sıktı ve başparmağını meme ucumda gezdirdi. İçimdeki çatışmadan dolayı soğuk terler dökerek bu sıcak hisse karşı çıkmaya çalıştım.

Bunu istemiyordum.

Fakat boynumdan aşağı öpücükler kondurarak inip ağ-

zını göğüslerimin arasında gezdirirken vücudum istemediğime ikna olmamıştı. Şaşırtıcı derecede nazikti. O kadar nazikti ki, bundan nefret etmiştim.

Bana zarar vermesini istiyordum.

Canımı yakmasını istiyordum.

Yalnızca o zaman sadece nefret hissedebilirdim.

Bir meme ucumu ağzına aldığında, bacaklarımın arasındaki ağrıyan boşluğa bir ateş püskürtüldü sanki. Ronan'ı itmeye çalıştım ama bileklerimi tutup yatakta iki yanıma bastırdı ve sanki demir bir zincirle orada tuttu. Diğer mememe geçti ve meme ucumu emmeden önce göğsümün üst kısmını dişleriyle sıyırdı. İnlememek için yanağımı ısırarak kendimi tuttum.

Aşağı doğru inmeye başladı. Dilinin ıslak sıcaklığı göbek deliğimle buluştu. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp kokumu içine çektiğinde vücudum bir yay gibi gerildi. Sıcak nefesi klitorisimi okşuyor, içimde bir ateş yakıyor ve kaslarımdaki gerilimi tereyağı gibi eritiyordu.

"*Kotyonok*," dedi. Sesindeki hafif gürleme, kadınlığımın her bir parçasını heyecanlandırdı. "Eminim tadın da kokun kadar tatlıdır."

Kazandığında yapmaya niyetlendiği şeyin *bu* olacağını hiç düşünmemiştim.

İki yanımdaki ellerimle yorganı sıktım, kalçalarımı ıslak *sıcaklığa* doğru kaldırma dürtüsüyle mücadele ediyordum. Bu onun için beni küçük düşürmenin başka bir yoluydu. Aklım hâlâ ondan nefret ederken bedenimi istediği gibi davranmaya zorluyordu.

Yalvarmam da savaşmam da onu durdurmamıştı. Paniğim artarken, ağzım aklıma gelen ilk şeyi tükürürcesine söyledi.

"Sen nasıl bir sadistsin? *Bunu* işkence olarak mı görüyorsun?"

Uyluğumun iç kısmına ıslak bir öpücük kondurdu. Sesinden, hafifçe gülümsediğini hissettim. "Şu anda içimden sana işkence etmek gelmiyor. Seni ağzımla ne kadar hızlı boşaltabileceğimi görmek istiyorum."

Bunu çok hızlı bir şekilde başarabileceği konusunda kendisine güvendiği belli oluyordu. Onca şeyden sonra bile, ben de muhtemelen başarabileceğini düşünüyor ve bundan nefret ediyordum. Bedenim bana zevk ve yiyecek verdiğini, içimde sonunda yaşadığımı hissettiren çaresiz bir *istek* uyandırdığını unutmamış gibiydi. Hâlâ buna sımsıkı tutunuyor, bırakmak istemiyordu.

İçim utançla doldu ve gözlerimin arkasını yaktı.

Ondan nefret ediyordum.

Beni küçük düşürmüştü. Kullanmıştı. Kalbimi parçalamıştı. Ve istediğini -*babamın kellesini*- elde ettiğinde beni çöpe atacaktı.

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken uzak bir yere gittim. Issız ve hissiz bir yere. Dudakları tenime tekrar dokunamadan vücudumdaki ani teslimiyeti hissetmiş olmalıydı, çünkü gözleri yüzüme çevrildi. Beni uzun, boğucu bir an boyunca izledi ve sonra benden uzaklaştı.

Tavana baktım, aldığım her rahat nefesle vücudum titriyordu.

Birkaç saniye sonra geri döndüğünde bileğimi tuttu ve yatak başlığının demirine bağlamaya başladı. Diğer bileğime geçtiğinde karşı koymadım.

Muhtemelen acınası olduğumu düşünüyordu. Teslimiyetle kendimi bırakmıştım ve yanaklarımda gözyaşı izleri vardı. Ama artık onun ne düşündüğü umurumda değildi.

Çenemi tuttu ve ona doğru bakmam için yüzümü çevirdi. "Uslu durabileceğine inanana kadar bağlı kalacaksın."

Ona bakıyor ama onu görmüyordum. Bunu fark ettiğinde, havadaki gerginlik ciğerlerimi sıktı, sonra serbest bırakıp durgun su kadar sakin ve cansız bir yere yerleşti. Başparmağı beklenmedik bir şekilde yanağımda gezindiğinde bir nefes verdim. Dudaklarıma kayıp altdudağımı hafifçe aşağı çekti. Yumuşak bir okşamaydı ama sert bir sahipleniş barındırıyordu.

"Sakın bana oyuncağımı çoktan kırdığımı söyleme," dedi düşünceli bir şekilde.

Yıllarca süren itaatle sıkıca kilitlenen tüm duygular yüzeye çıktı ve gözlerimde şimşekler çaktı. "Cehenneme git."

Gülümsedi. "İyi uykular, *kotyonok*."

BÖLÜM

On Beş

acatalepsy
(i.) bir şeyi gerçekten anlamanın olanaksızlığı

Mila

Kapı arkasından kapandığında hareket etmedim. Serin bir esinti açıkta kalan tenime dokunup içime bir ürperti gönderdi. Çıplaktım ve üşüyordum, bileklerim rahatsız edici bir şekilde başımın üstünde sabitlenmişti ama yine de uykuya dalmayı başardım.

İnsanın kendinden nefret etmesi çok yorucuydu.

Vücuduma çarpan güneş ve mesanemdeki rahatsız edici baskıyla uyandım.

Odayı gün ışığında ilk görüşümdü. Özenle işlenmiş demir başlığı ve beyaz yorganı olan büyük boy bir yatağın ortasında yatıyordum. Kan rengi kalın perdeler, altında bir okuma kol-

tuğu olan pencereyi çerçevelemişti. Alan büyüktü ve geleneksel Rus tarzı bir zenginliği yansıtıyordu. Etrafta hiç kişisel eşya göremeyince misafir odasında olduğumu tahmin ettim.

Gözlerim, banyo olduğunu umduğum yere açılan aralıklı ahşap bir kapıya takıldı. Gerçekten işemem gerekiyordu ve aşağılanma listeme altıma işemeyi de eklemek istemiyordum.

İplere asılarak bileklerimi kurtarmaya çalıştım ama o kadar sıkı bağlanmıştı ki tek yapabildiğim derimi soymak oldu. Öfkeli bir hayal kırıklığı sesi çıkardım ve ipleri sertçe çektim, gerekirse yatak başlığını sökmeye bile hazırdım.

Kapının açılma sesiyle donup kaldım.

Dar kot pantolon ve hamile karnının üzerine yıpranmış bir tişört giymiş siyah saçlı bir kadın kapıda duruyordu. Kalçasının yanında, dizüstü yün çoraplar ve elbise olarak büyük boy bir Possessed* tişörtü giymiş iki-üç yaşlarında bir çocuk vardı. Ve yemin ederim ki, beni yargılarcasına izliyordu.

Rahatsız edici bir an boyunca, kadının Ronan'ın kız arkadaşı ve çocuğun da kızları olabileceğini düşündüm. Fakat sonra kadın konuştu.

"Lütfen bana bunun bir tür müstehcen rol yapma oyunu olduğunu söyle."

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama ifadem ona bilmesi gereken her şeyi söylemiş olmalıydı.

İçini çekti ve, "Ağabeyinin ailesiyiz," diye mırıldandı.

Ronan'ın, yengesinden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. Bu kadın o olabilirdi ama üzerinde duracak zamanım olmadı. Çünkü havalı lacivert takım elbisesi olan bir adam elinde bir alıştırma bardağıyla kapıdan içeri girdi.

* Bir death metal grubu.

Kadın, kızı kalçasında daha yükseğe kaldırdı. Başıyla beni işaret ederken sesi duygusuzdu. "Christian, kardeşinin yaptığına bak."

Adamın bakışları üzerime geldiğinde bedenim utanç içinde gerildi. Gerçi adam çıplaklığımdan çok durumu değerlendiriyor gibiydi. Yüzü nefes kesiciydi, sanki kusursuz bir şekilde buzdan oyulmuştu ve gözleri bana Ronan'ın ofisindeki o fotoğrafı hatırlattı.

O, diğer çocuktu.

Christian gözlerini benden kaçırdı ve basitçe, "Kız bir Mikhailov," dedi.

"Mikhailov nedir?" diye sordu küçük kız.

Kadın boştaki elini beline koydu. "Şeytanın kızı olsa bile umurumda değ-"

"Yakın sayılır," diye yanıtladı Christian.

"Şeytanın boynuzları olur." Kız bana hayal kırıklığıyla baktı. "Onun boynuzları yok."

Garip çocuk bir yana, asıl D'yavol dedikleri Christian'ın kardeşi değil miydi? Herkesin bana bir tür canavarmışım gibi bakmasından nefret etmiştim. Fakat artık babamın nasıl bir işin içinde olduğunu bilmemle birlikte, Moskova'ya geldiğimden beri aldığım tüm soğuk, korkulu bakışlar bir anda anlam kazandı.

Kadın, "Onu böyle bırakmayacağım," dedi.

"Anne," diye fısıldadı kızı. "O benim bebek izleyicim mi?"

"Bebek bakıcısı. Ve hayır, *cara mia**."

"Ah." Kız dudaklarını büzdü. "O zaman muhtemelen gitmesine izin vermeliyiz, baba."

Bu kız kaç yaşındaydı? Ve bir engerek yuvasında mı yetiştirilmişti?

* (İt.) Canım.

Christian, karısının ve kızının kendisine karşı birlik olmasından memnun görünmüyordu ama onlarla tartışmadı. Kızı, karısının kollarından aldı ve bana döndü. Sesi bir Rus kışından daha soğuktu.

"Karıma dokunursan, kardeşimin sana yaptığı şey benim yapacaklarımın yanında eğlenceli kalır."

Yutkundum.

Karısı gözlerini devirdi. "Biraz sert biri ama iyi niyetlidir." Kadın kapıyı kapatmaya çalıştı ama adam ayağıyla kapanmasını engelledi ve kadına açık bırakması için anlamlı bir bakış attı. Kadın sözünü dinleyecekmiş gibi masumca gülümsedi. Adam gittiğinde ise, çita desenli stilettolarını sabırsız bir şekilde yere vurarak adamın koridorda fark etmeyeceği kadar uzaklaşmasını bekledi ve sonra kapıyı kapattı.

"Bu arada, ben Gianna." Bana doğru yürüdü. "Eminim sana Mikhailov diye seslenilmesini tercih etmiyorsundur?"

Kocasının ürkütücü olduğunu ve kayınbiraderinin bir yere kapatılması gerektiğini göz önüne alınca, ondan ne bekleyeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim. Sonunda ise, "Mila," diye cevap verdim.

"Tanıştığıma memnun oldum, Mila." Yatağın kenarına oturdu. "Nerelisin?"

"Miami."

"Ah, Miami'ye bayılırım. Başka hiçbir yerde daha iyi Küba yemeği yemedim," dedi eğlenerek. "Gerçi Küba'ya da gitmiş sayılmam."

Ona bakakaldım. Nasıl bir dünyaya adım attığımdan emin değildim ve bu başımı ağrıtmaya başlamıştı.

Gianna, İtalyan olduğunu düşündüğüm bir dilde mırıldanarak bileğimdeki iple boğuştu. Moskova'ya ayak bastığım-

dan beri tanıştığım en hoş -aklı başında mı emin değildim- insandı.

"Düğüm atmayı hapishanede öğrenmiş," dedim duygusuz bir tonla.

Sinir olmuş gibi, "Eminim ki daha birçok şey öğrenmiştir," diye kaçamak bir cevap verdi. "Onun da üçlü seks yapıp yapmadığını merak ediyorum."

Şaşkın ifademe güldü. "Üzgünüm, azgın hapishane hemşirelerine olan nefretim kabarıyor bazen. En garip zamanlarda aklıma geliyorlar." Sonunda bileğimi serbest bırakıp diğerine geçti. Kolumu yanıma indirdiğimde kaslarımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum. "Ronan bir kadını yatağa bağlayıp onu orada yalnız bırakacak biri değil hiç. Umarım bu sadece geçici bir huydur."

Deliliğin buralarda bir kural olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Sadece umut edebiliriz," dedim kuru bir sesle. Sonra tedirginlikle ekledim. "Kız arkadaşı burada mı yaşıyor?"

Bu onu eğlendirdi. "Ronan tek eşli olana kadar cehennemin donacağına eminim." Bana bakmak için durakladı, bakışları Ronan'ın bıraktığı öpücük izinin olduğunu bildiğim boynuma takıldı. "Ama tekrar düşündüm de... Bu beni biraz iyimser hissettirdi."

Şaka yaptığını düşünmüyordum.

Kocasıyla nasıl bir araya geldiklerini hiç görmek istemezdim herhalde.

"Nadia'nın onun kız arkadaşı olduğunu sanıyordum," dedim yavaşça.

Burnunu kırıştırdı. "Şükürler olsun ki değil. Korkunç bir elti olurdu. Akşam yemeği sohbetlerini hayal ediyorum da..."

Birinin erkek arkadaşıyla kırıştırmadığımı bilmek içimi bir nebze olsun rahatlattı. Bu, durumu sadece daha hastalıklı hale getirirdi. Ancak, şu anda endişelerimin en küçüğü buydu.

"Kocamın ve kardeşinin işlerinden uzak durmaya çalışıyorum ama bazen kulak misafiri olmama engel olamıyorum. Ronan'ın problemi babanla, seninle değil." İtalyanca bir küfür savurarak ipi çekti. "Eminim ikna olması uzun sürmez ve sonra her şey yoluna girer."

İkna olmasının, babamın kafasının Ronan'ın şömine rafını süsleyeceği anlamına geldiği gerçeğine kayıtsız görünüyordu. Tavana bakarken, bu durumun umutsuzluğu içime ağır bir baskı yaptı.

"Babam benim için kendini takas etmeyi çoktan kabul etti."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyleyse Ronan sana neden hâlâ ihtiyaç duyuyor?"

"İşkence etmek için."

Güldü ve ciddi olduğumu anlayınca kendini dizginledi. "Şey... Bu ilginç."

Aklı başında biri, bu durum için farklı çok farklı kelimeler kullanırdı.

Diğer ip de çözülünce yataktan yuvarlanarak kalktım. "Teşekkür ederim. Ben sadece-"

"Git. Ben de sana kıyafet bulayım."

Şükürler olsun ki aralıklı kapı gerçekten de bir banyoya açılıyordu. İşimi görürken rahat bir nefes verdim. Bir kalıp sabunla ellerimi ve yüzümü yıkadım. Sonra banyo çekmecesinde bulduğum diş fırçasıyla dün geceki şenliğin asitli tadını ağzımdan atmaya çalıştım.

Odaya geri döndüğümde aniden çok ama çok çıplak hissettim.

Gianna elinde bir kıyafetle yatakta oturuyordu. "Al bakalım."

Giymeden önce ona teşekkür ettim. Siyah, büyük beden tişörtün üzerinde Elvis Presley'nin yüzü vardı ve tişört sadece kalçalarıma kadar geliyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Bir tek bu tişörtü alabildim. Ronan bana intikam yemini eden huysuz bir bakış attı."

İfadem onu alarma geçirdi.

Gülümsedi. "Sanıldığı kadar kötü biri değildir, yemin ederim."

"Bir adamın parmağını kestiğini gördüm ve babamı da öldürecek."

"Ah." Burnunu kırıştırdı. "Sanırım bu onu kötü belirtiyor, değil mi?"

Kötü gösteriyor, diye içimden düzelttim.

Yüzüne karşı söyleyemeyecek biriydim.

"Baban için üzgünüm. Gerçekten. Ama artık yeraltı dünyasındasın ve burada hiçbir şey her zaman siyah ve beyaz değildir."

Kapıya doğru ilerlerken sözlerini düşündüm.

"Gitmeliyim. Kocam bana akşam yemeğine kalmayacağımızı söyleyen bir bakış attı. Tabii bu çok kötü oldu çünkü kimse Polina kadar iyi medovik* yapamıyor." Bir eliyle hamile karnını ovuşturdu. "Her neyse, bir dahaki karşılaşmamızda daha az ip ve daha çok kıyafet olacağından eminim."

Sesi iyimser geliyordu ama ben yalnızca vücut parçalarımın FedEx kutularında gönderilişini, babamın tabutunu ve

* Ballı, cevizli bir Rus pastası.

eğer bundan kurtulursam, bir başıma katlanacağım dünyayı görebiliyordum. Midem sıkıştı. Gözlerimin arkası yanmaya başladı.

Gianna'nın bakışları merhametle doldu. Eli kapı kolundayken, "Unutma... İçinde bir tanrıça var," deyip koridora çıktı ve sonra bana bakmak için döndü. "Sadece onu bulmalısın."

BÖLÜM
On Altı

strikhedonia
(i.) "Canı cehenneme!" diyebilmenin verdiği haz

Ronan

Kütüphanedeki masamda, elimde yakılmamış bir puroyla oturuyordum. Ağabeyim uyumakta olan Kat ile birlikte kanepede oturduğu için sigara içmekten kaçınıyordum. Davet edilsin ya da edilmesinler, kapım onlara her zaman açıktı ama zamanlamaları biraz sinir bozucuydu.

Soğuk gözleri üzerimdeyken odaya sessizlik hâkimdi. Söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyordum ve ne hakkında olduğunu da biliyordum ama yine de bekledim.

"Misafir odanda, yatağa bağlı çıplak bir kız var."

Kaslarım, onu çıplak görmesi fikrine isyan ederek gerildi. Daha önce kadınları ne ağabeyimle ne de başka biriyle

paylaşmayı umursamadığım düşünülürse, garip bir tepkiydi. Yine de kendimi sandalyeme yaslanıp, "Kendisi oyuncağım oluyor," demeye zorladım.

Rahatsız edici duygunun, Mila'yı yakalayanın ben olmamdan kaynaklandığını varsayıyordum. Bütün işi ben yapmıştım. Başka kimsenin onun ıstırabını görmesini istemiyordum. O, benimdi.

"Oyuncağın bir Mikhailov'a benziyor."

"Çünkü öyle."

"Babası isteklerini kabul etmedi mi?"

Puronun ucunu kesicimle kestim. "Etti."

O meraklı gözleriyle beni izledi. Christian -ya da onu tanıdığım şekliyle *Kristian*- her zaman, olması gerekenden fazlasını görebiliyordu. Bu, acayip sinir bozucuydu.

"Öyleyse neden hâlâ yatağına bağlı?"

Bakışlarım kısıldı. "O, benim oyuncağım."

Bakışlarını üzerimden çekti, belli ki ihtiyacı olan her şeyi görmüştü.

"Takası yapsan iyi olur."

Öfkelenmiştim ama sesimi kayıtsız tuttum. "Ben sana süslü masa başı işini nasıl yapacağını söylemiyorsam, sen de bana benimkini nasıl yapacağımı söyleme."

Alexei'nin bu kadar çabuk pes etmesine şaşırmıştım.

Ve şaşırmaktan hoşlanmazdım.

Öte yandan, Mila'dan istediğimi almadan önce ondan vazgeçme düşüncesi, içimi ilkel, şiddetli bir şeyle doldurmuyordu. Daha iyi bir fikrim vardı, değerli kızını bir süre daha tutarak Alexei'nin acısını uzatacaktım. Eğer onun yaptığının aynısını yapsaydım, Mila'nın parçalanmış bedenini ona geri göndermem gerekirdi. Fakat Mila'nın tenine zarar gelsin is-

temiyordum. Onu kaç kez boşaltabileceğime bakarken altımda çırılçıplak yatmasını, tırnaklarının sırtımda olmasını istiyordum. İçim bu ihtiyaçla, sıcak ve amansız bir şekilde yanıyordu. Bunu bir kez yaşadığımda, bu takıntının biteceğinden emindim.

Böylece hem pastam duracak hem de karnım doymuş olacaktı.

Kristian kayıtsızca, "Uyluğunun iç kısmında bir öpücük izi var," dedi.

Bakışlarım normal bir adamı öldürebilirdi. Mila'yı çıplak bırakmak yerine bir rahibe kıyafeti giydirmeliydim. Gerçi ağabeyim o zaman bile kışkırtıcı gözlemlerde bulunabilirdi. İstediği zaman ziyaret etme izni verdiğime pişman olmaya başlamıştım.

"Normal insanların normal hobileri olur," dedim. "Neden sen de etrafındaki herkesi incelemeyi içermeyen bir hobi edinmiyorsun?"

Gözlerinde bir gülümseme oynadı. "Bir kere sen benden iki kat daha bomboksun."

"Bir kadına oral yapmamı, onun tutsağım olmasından daha endişe verici bulman farklı bir hikâye anlatıyor."

"İlkini biraz karakter dışı buluyorum. Ve de ilginç."

"Sen televizyondaki yarım saat süren bilgi reklamlarını da ilginç buluyorsun, o yüzden seks hayatımla ilgili şeyler sana anlamlı gelmiyorsa kusura bakma."

Bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar oral yapmıştım. Hepsi de ben azgın bir gençken, önümdeki amcığı yemekten kendimi alamadığım zamanlarda yaşanmıştı. Ama bir kez aşina olduğumda bu arzu, soğuk çocukluk hatıralarım yüzünden azalmıştı. Hatıralarım, aralıklı duran bir dolap

kapısından gördüğüm, annemin bir fahişe olarak çalıştığı anları ve müşterileriyle birlikte ağabeyime yaptıkları hastalıklı sapıklıkları içeren cinsel eylemlerle doluydu. Mila'ya neredeyse oral yapacak olmamı, onu çıplak, bağlı ve insafıma kalmış bir şekilde görmenin beni gerçekten tahrik etmesine bağlayabilirdim.

Gianna odaya girip kanepenin yanındaki bavuluna yöneldi. Bavulun içindeki kaotik kıyafet yığınından bir şey alırken bakışlarım hareketlerini takip ediyordu. Bana bir bakış attığında, sertleşen ifademle ona küçük tutsağımı giydirecekse kızına bildiğim tüm Rusça küfürleri öğreteceğimi söyledim. Ve sokaklarda kaldığım zamanlar ile hapishane yaşamım arasında birkaç iyi küfür öğrenmiştim.

Gözlerini kıstı ve odadan çıkıp gitti.

"Karın rehinemi serbest bırakmasa iyi olur," dedim puromu dişlerimin arasına alırken.

"Kaçsa bile fazla uzaklaşacak değil ya."

Evin etrafı seksen dönümlük ücra bir araziyle çevriliydi. Çıkmak için en iyi koşullarda dört saatlik bir yürüyüş gerekirdi. Mila, ben onu yakalayamadan karlı yolculuğunu tamamlasa bile, emrimdeki beş bin adamın hepsi peşinde olurdu. Rusya'dan asla çıkamazdı.

Ağabeyim FBI'ın yozlaşmış direktörü için çalışıyordu ve eğer istersem muhtemelen Alexei'yi bulabilirdi. O zaman tüm bu maskaralık biterdi. Ama bu benim meselemdi, onun değil.

"Tek amcıklı hayat nasıl gidiyor?" dedim.

Bakışları sertleşti.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Küçük karısı konusunda çok hassastı. Ondan önce de tam olarak paylaşım-

cı biri sayılmazdı ama artık tüm bel altı sohbetler tamamen bitmişti. Bir kadının, hayatını kontrol etmesi umurunda bile değildi. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Annemiz içimizdeki tüm sevgiyi sikip atmıştı. Mecazi olarak tabii ama yine de gerçek de buna o kadar yakındı ki, içimde karanlık bir eğlence yükseldi.

"Son zamanlarda pek bir yaramazlık yaptığını duymadım," dedi. "Eh, yatağındaki ergen dışında en azından."

Bakışlarına karşılık verirken puromu masama vurdum. "Meşguldüm."

"Nadia Smirnova için de mi meşguldün?"

Küçükken, ağabeyimin gülünç yüzünün yanında hep ikinci tercih olurdum. Kadınlar konusunda her zaman biraz daha çaba sarf etmem gerekti ama bu beni sadece daha da profesyonel yaptı. Opera şarkıcısı ve efsanevi şaplak-meraklısı Nadia Smirnova'yı bir yıl önce masama yüzüstü yatırıp becermem on beş dakikamı almıştı. Kolay ve her şeye hazır biriydi, yine de kıskançlığı değerinden fazla sorun haline gelmeye başlamıştı.

"Nadia boşalırken tokatlanmayı seviyor. Keyfimi kaçırmaya başladı bu."

"Sevimliymiş."

Kıkırdadım.

Gözleri boynumdaki tırnak izlerine takıldı. "Oyuncağını henüz evcilleştirmemişsin gibi görünüyor."

Sandalyemde geriye doğru sallandım. "İyi şeyler zamanla olur."

Kollarında Kat ile birlikte ayağa kalktı. "İntikamın önünde duruyor." Kapıya ulaşınca bana döndü. "Onu almanı ve yemeğin sana karşılık vermeden önce onunla oynamayı bırakmanı tavsiye ederim."

Cevabımı içimde tuttum. Çünkü oyuncağımı, en azından onun önerdiği şekilde yemeyeceğime dair güvence veren bir cevap olurdu ve bunu demek onun eline bana karşı kullanması için daha fazla koz verirdi.

"Misafir odan dolu olduğu için kalacak başka bir yer bulacağız."

"On odam daha var. İstediğini al."

"Çevrenin pek aile dostu olacağından emin değilim."

"Bence Kat için endişelenmeniz gereksiz. Muhtemelen o da doğacak erkek kardeşi için birden fazla ölüm planı yapıyordur." Şaka yapmıştım ama kardeşini en azından kölesi haline getirebileceğini düşünüyordum.

Kristian bunu komik bulmuşa benzemiyordu.

"Ne kadar süre kalacaksınız?" diye sordum.

"Bir kaç hafta. Gianna bebek doğmadan önce burada biraz zaman geçirmek istiyor."

O gider gitmez, puromu yaktım ve derin bir nefes çekip ayaklarımı masama yerleştirdim.

Mila'nın benimle savaşmasını beklememiştim. Ayrıca onu çırılçıplak görür görmez kendimi kaybetmeyi de beklememiştim. Sadece onunla ilgili o kadar çok şey vardı ki... Dokunacak ve oynayacak çok şey. Uzun bacakları ve pürüzsüz, saf cildi. Yeni keşfettiği nefreti ve sinirle parlayan gözleri. Sonunda kendimi derinliklerine ittiğim zaman o gözlerin tekrar yumuşadığını görmek istiyordum.

Düşüncelerimi kapıda beliren Viktor böldü. Tıraşlı kafasındaki komünizm simgesi çekiç ve orak dövmesine ışık vurdu. Hapishanede, kaçak soktuğu dikiş iğnesini botunun topuğuyla yakarak yaptırmıştı o dövmeyi. Butyrka'nın aşırı kalabalık hücrelerinde geçirdiğim zamandan kalma birkaç

hatıradan daha fazlasına sahiptim. Dövmeler ve ittifaklar buna dahildi.

Bana Rusça, "Nikolay yine sorun çıkardı," dedi.

*Vorum** vergi kaçakçılığından ve kullanılmış araba satışından- aslında bodrumdaki genelevden- her zaman yeterli miktarda para kazanmıştı.

"On iki yaşında bir kızı pazarlamaktan tutuklanmış."

Puromu ısırdım, göğsüme ateşli bir kırbaç inmişti sanki. Doğrusunu söylemek gerekirse, fuhuş işinden nefret ediyordum. Moskova sokaklarından tamamen kovabileceğimi düşünseydim, bu işe hiç bulaşmazdım. Fakat Tanrı bile bunu başaramamıştı, bu yüzden bundan biraz faydalanıyor olabilirdim.

Ama pedofililer... En çok onlardan nefret ediyordum. Kanlı çarşaflardan, tiksindirici kolonyalardan ve kirli masanın üzerine atılan bozuk paraların çınlamasından. Hapishanede, zorla bir denizkızı dövmesi yapılarak işaretlenirlerdi. Tabii dövmelenecek kadar uzun süre gözümden kaçarlarsa. Yoksa onları çıplak ellerimle öldürürdüm.

"Nerede şimdi?" diye sordum.

Viktor bana, avucumun içinde olan çok sayıda polis memurunun çalıştığı bir hücrenin adını söyledi.

"Nikolay'ın karısına acısını paylaştığımızı söyleyen bir kart gönder," dedim.

Viktor tek kelime etmeden gitti. Nikolay sabaha karşı hücresinde asılmış olarak bulunacaktı.

Masamda duran kalp şeklindeki sahte küpeye bakarak çember şeklinde bir duman üfledim. Benim küçük veganım ne kürk ne de elmas takıyordu. Soyadı göz önüne alındığın-

* Vor: Sadece Rus mafyasındaki bir mertebe olup, mafya içerisinde deneme süreci sonrası kendini kanıtlamış üyelere verilen addır.

da, yumuşak kalbi beklenmedik bir şeydi ama aynı zamanda içinde bir ateş de saklıydı.

O ateşin ne kadar yandığını görmek istiyordum.

Sonra da onu söndürmek istiyordum.

Mila'yı istiyordum ama bunu, onun da istemesini istiyordum. Gözyaşları sinirimi bozmuştu. Yüzüne hafif bir tokat attıktan sonra gözlerinde beliren şok ifadesi bile yanlış hissettirmişti. Nadia olsa, ışık hızında ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çökmüş olurdu ve bana bir yavru kambur balinayı boğmuşum gibi bakmazdı.

Görünüşe göre, bu kızı tokatlayarak yola getiremeyecektim. Bu da işleri biraz daha karmaşık hale getiriyordu. Özellikle de onun özür dilemelerine dayanamadığım için. Özürleri bana, tüm bu olanlarda onun masum olduğunu hatırlatıyordu. Bana vicdanım varmış gibi hissettiriyorlardı ve bu hiç de işe yarar bir şey değildi.

Dün geceden sonra, onun yanında kendime güvenemezdim. Boynumdaki tırnak izleri tazeyken ve beni ısırmaya cüret etmesinin sıcak farkındalığını hâlâ yaşarken mümkün değildi. Onu birkaç gün kendi haline bırakıp, sakinleşmesine izin verecektim.

Bu sırada ben de...

Beyaz bir duman bulutu çıkarırken aklıma *Ivan* geldi. Bedenim hafifçe gerginleşti.

Oyuncağımla işim bittikten sonra onun üzerinde hak iddia edecek adamı bulmak istiyordum.

BÖLÜM

On Yedi

kakistocracy
(i.) gelmiş geçmiş en kötü insan tarafından yönetilmek

Mila

PAT. PAT. PAT.

Pencerenin önünde oturmuş, karlı çorak topraklardaki tek tavşanın dikkatini çekmeye çalışarak soğuk cama tıklatıyordum. Son dört gündür arkadaşım olmuştu. Bu odada kilitli kaldığım dört gündür.

Sıkı bir topuzu, sürekli çatık kaşları ve görünüşe göre sadece ortaçağdan kalma siyah bir elbisesi olan orta yaşlı bir kadın, günde üç kez yemeğimi getiriyordu.

"Bana Yulia diyebilirsin. Burada hizmetçiyim. Dağınıklığı hiç sevmem," diyerek kendini tanıtmıştı.

Cevap vermemiştim, çünkü sürekli kilitli olan kapının

sonunda açılmış olmasıyla meşguldüm. Kapıya doğru adım atmıştım ama koridorda göğsünde saldırı tüfeğiyle duran bir adam gördüğümde donup kalmıştım. Koşarsam, kurşun yağmuruna dizileceğimi düşünmüştüm.

Açılmayan cumbalı pencereden gördüğüm kadarıyla, ücra bir yerde bulunan evin ikinci katındaydım. Etrafta kar ve ağaçlardan başka bir şey olmayan, taştan yapılmış büyük bir evdi. Camı kırıp, bacağımı kırmadan aşağı atlamayı başarabilsem bile, sadece Elvis'in için için yanan gözlerinin olduğu bir tişörtün beni uzağa gidebileceğim kadar sıcak tutacağından şüpheliydim.

İlk gün her yemeği reddederek Yulia'dan kınayan bir bakış ve, "Başın belaya girecek," lafı aldım.

İkinci gün, kahvaltıyı reddettiğimde bana bir not verdi.

Reddettiğin her yemek, odanda geçireceğin başka bir gün olacak·
Akıllıca davran, kotyonok·

Notu tuvalete attım. Sonra öğle yemeğini reddettim.

Yulia bana başka bir not uzattı.

Sadece oyuncağımın onu elle beslememi istediğini varsayabiliyorum·
Ama bilgin olsun, parmaklarımın ağzında olduğunu düşünmek beni sertleştiriyor·

Sonraki yemeği yedim.

Yatak odasında, yapacak hiçbir şey ve televizyonda ama-

tör porno dışında izleyecek hiçbir şey olmadan saatler geçti. Tek parça giysimi banyo lavabosunda bir kalıp sabunla yıkadım ve sırf can sıkıntısından ve belki de misilleme olarak Ronan'ın su faturasını arşa çıkararak elde edeceğim küçük intikam arzumdan dolayı gereğinden fazla duş aldım.

Çok geçmeden, yalnızlığın en kötü işkence olduğunu anladım. Özellikle de şüphelerimin üzerinde durmak. O çocuğun ölümünden babamın sorumlu olup olmadığını ve eğer öyleyse, bunun için ona sırtımı dönüp dönemeyeceğimi merak ediyordum. Arzuladığım kadar onurlu bir insan olmadığım açıktı çünkü olabileceğimi düşünmüyordum.

Gerçek şu ki, sevgi kendi kendine hizmet ediyordu. En temel ilkelerimi bozan, ahlaksız ve açgözlü bir canavardı. Sadakatle ayrılmaz bir ikiliydiler ve boğazımı sıkıca kavrıyorlardı.

Düşüncelerim ve duvarlar her gün biraz daha üzerime geliyordu.

Cama tekrar vurduğumda tüylü arkadaşımdan bir bakış aldım. Bana doğru burnunu çekti. "Sanırım sen ve ben bir başınayız, dostum," diye fısıldadım.

Sonra gökten bir kartal indi, pençelerini uzatıp tavşanımla birlikte tekrar havalandı ve geride karlı bir çorak araziden başka bir şey bırakmadı.

Uyandığımda karanlık ve yatağımın başında bekleyen bir Siyahlı Kadın'la karşılaştım.

Korku ciğerlerimi sıkarken, yatak başlığına doğru geriledim. Gözlerim mehtaplı odaya alışırken rahat bir nefes verdim. Hayalet, sıska hizmetçiden başkası değildi.

"*Tanrım*," diye çıkıştım. "Senin sorunun ne?"

Yulia tek kaşını kaldırdı ama yemin ederim ki kapıya doğru gidip ışığı açarken kemikli omuzları sessiz bir eğlenceyle sallandı. Rahatsız edici uyandırılmadan dolayı kalbim hâlâ çarparken, tepede yanan ışığın sertliğine karşı gözlerimi kırpıştırdım.

"Aşağı inmen gerekiyor, *devushka**."

Kelimeler tenime kalın, boğucu bir macun gibi yerleşti ve içimdeki her şey suskunlaştı. Duvardaki saate baktım ve saatin on iki olduğunu gördüm. Yavaşça, "Gecenin bir yarısı," dedim.

Yulia yorganı üstümden çekti ve yatağın ayakucunda katlamaya başladı. "Tembellik insanı uyuşukluğa iter, Haylaz kişi de aç kalır."

Az önce bana tembel mi demişti? En önemlisi de, şeytana yardım ve yataklık ederken gerçekten İncil'den alıntı mı yapmıştı? Yaşadığı deliliğin üzerinde uzun süre durmadım. İronik düşünceler buz gibi bir endişe selinde uçup gitti. Ronan'ı günler önce beni buraya kilitlediğinden beri görmemiştim. Sanırım aklında planladığı o kadar çok kötülük vardı ki misafir odasındaki tutsağını unutmuştu. Yalnızlık aynı anda hem rahatlık hem de bir cehennemdi.

Görünüşe göre beni tekrar hatırlamıştı.

Belki de bu sembolik gece yarısı saatinde, sonunda beni babamın hayatıyla takas etmeye karar vermişti. Ya da bu, işkencenin başlayacağı zamandı. Belki de en iyi intikamın beni öldürmek olduğuna karar vermişti.

Hayal gücüm kafamda bir sirk kurmuştu ve ölümüme dair görüntüler yanıp sönüyordu: Ronan beni karın içine itiyor, saçlarımı tutan dövmeli eli beni dizlerimin üzerine

* (Rs.) Küçük Hanım/Kız.

çökmeye zorluyor ve kibirli bir ifadeyle gözlerimin arasına bir kurşun sıkıyordu.

Tir tir titremeye başladım ve tutunacak bir şey bulmak için Yulia'nın çektiği çarşafı yakaladım. "Aşağı inmeyeceğim."

Gözleri kısıldı ve çarşafın diğer ucunu çekiştirdi. "*Da, ty poydesh.*" *Evet, ineceksin.*

Geri çektim. "*Nyet, ya ne poydu.*" *Hayır, inmeyeceğim.*

Bakışları şiddetlendi. "Kalk bakayım. Onları yeterince beklettin."

Onlar?

Bu tek kelime bedenimi ve ruhumu mahvetti ve çarşaf parmaklarımdan kaydı. Yulia çarşafı geri çekerken kendini beğenmiş ifadesi zafer doluydu, ama içimde biriken korkudan dolayı neşesini bir süre sonra göremez oldum.

Belki Ronan beni öldürmezdi. Belki önce beni tüm adamlarına ikram ederdi. Midem bulandı. O kadar hasta hissettim ki hareket edemedim. Nefesim hızlandı, göğsüm sıkıştı. Panik içimde bir fırtına kopardı ve bu korkunç gerçeklikten bayılarak uzaklaşmanın eşiğindeydim ama Yulia yatağa ipeksi bir kumaş parçası koyduğunda bu soluksuz his durdu.

Kumaşa baktım.

Beyaz, mütevazı bir elbiseydi ve benim boyumda bile yere değecek kadar uzun görünüyordu, bu yüzden kolay bulunmamış olsa gerekti. Eğer adamları sadece yırtıp atacaksa, Ronan neden bu elbiseyi bana göndermek için uğraşmıştı ki?

Rahatsız edici bir şekilde, belki de sadece ölüm olur düşüncesiyle ciğerlerimdeki tutuş hafifledi.

Yine de Gucci içinde ölmeyi reddediyordum.

Her nasılsa, akbabalar lüks bir elbiseyle süslenmiş cese-

dimi yerken donmuş bir mezarda yattığım görüntü içimde eğlence dalgası yarattı. O dalga midemi doldurdu, göğsüme yükseldi ve ardından, gözlerime yaşlar getiren dengesiz bir şenlik haliyle kahkaha attım. Yulia bana intihar etmekten bir kahkaha uzaklıktaymışım gibi baktı. Yavaşça kendime geldim, yanaklarımdaki yaşları sildim ve kapıya yöneldim.

"Giyinmelisin, *devushka*."

Durmadım.

Sesi sertleşti. "Bundan memnun olmayacak."

Günler önce bu ifade beni yönetirdi, her hareketimi ipe bağlı bir kukla gibi kontrol ederdi. Şimdiyse, damarlarımda çılgın bir neşe ve ufukta bekleyen bir ölüm varken, beni hiç etkilemiyordu.

"Ben ipek giymem," dedim ve elbiseye kısa bir bakış atmak için kapıda durdum. "Sen alabilirsin." Gözlerim muhtemelen uyurken bile giydiği boğucu siyah üniformasına takıldı. "Gardırobunun biraz çeşitliliğe ihtiyacı var gibi görünüyor."

Gürleyişi beni koridorun sonuna kadar takip etti. "Ben beyaz giymem!"

Bugün itibariyle, ben de giymeyecektim.

Eğer kurban edileceği yere yürüyen bir bakire olsaydım, bunu kullanılmış siyah bir elbise içinde yapmak isterdim.

BÖLÜM

On Sekiz

fress
(i.) çekinmeden, iştahla yemek

Ronan

Ter ve düşmanlık yemek odasını tatlı bir gölge gibi sarmıştı, yine de bir iğnenin düşmesini duyacak kadar bir sessizlik hâkimdi. Ya da sadece çatalımın çıkardığı sesleri.

Benim için sıradan bir akşam yemeği değildi ve bunun, Alexei'nin yara bere içindeki bedenleri ve egoları sandalyelerine bağlı iki adamının varlığıyla bir ilgisi yoktu. Akşam yemeğini sekizde yemeyi tercih etmemdi mesele.

Polina, başındaki yamulmuş fırfırlı uyku başlığı ve geceliğiyle bitmiş tabağımı almak için içeri girdi. Kuşkusuz ki onu yataktan kaldıran şey bana hizmet etme arzusundan çok meraktı. Dedikodu yapmak ve yemek pişirmek onun en

iyi yetenekleriydi. Benden yirmi yaş büyük ve muhtemelen benden daha kilolu olsa da, onu evlenmeyi düşündüğüm tek kadın yapan da bu ikinci yeteneğiydi. Ergenken yaşadığım yoksulluk ve dört yıllık hapis cezası bana yemekten daha çok zevk almayı öğretmişti.

Polina orada durup misafirlerime bakmaya devam edince ona Rusça, "Bu kadar," dedim.

Meraklı dalgınlığından neredeyse sıçrayarak, "Elbette," diye mırıldandı, ardından odadan öyle hızlı çıktı ki başlığı uçtu. Kolu tekrar kapıya uzandı, bir el fırfırlı başlığı bulana kadar etrafı taradı ve sonra başlık ve aşçının geri kalanı gözden kayboldu.

Alexei'nin yeğeni Alexander, olayı küçümseyerek izledi ama hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen tek kelime ederse dilini keseceğim konusunda uyarıldığı içindi. Yemek yerken, Alexei'ye olan sadık duyguları dinlemekten daha mide bulandırıcı bir şey olamazdı.

Albert uzun masanın ucunda oturuyordu, gözleri soğuktu ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yanında Viktor oturuyordu ve ikisinin de ürkütücü bakışları misafirlerimin üzerindeydi. Aşırı rekabet ve testosteron beni susatmaya başlamıştı. Ve de sıkmaya.

Sandalyemde arkama yaslanarak puromun ucunu kestim ve Mila yakında ortaya çıkacak mı yoksa kıçını buraya sürüklemek zorunda mı kalacağım merak ettim. Sabır bir erdemdi. Dört gün boyunca misafir odamda mahsur kalmış tutsağı oynamasının tek nedeni buydu. Elbette koşullar ve nihai hedefim o kadar erdemli değildi. Yalnızlık, en güçlü adamları bile gözyaşlarına boğmanın zahmetsiz bir yoluydu.

Puromu yaktım ve inzivaya çekilmenin Mila'nın mizacını

değiştirip değiştirmediğini merak ettim; nefretini köreltmiş ve onu iyi, itaatkâr bir oyuncağa dönüştürmüş müydü? Bu düşünce sikimi zonklattı ve nasıl davranacağını öğrenmek için içimi çok sabırsız bir ihtiyaçla doldurdu. Her iki tepkiyi de rahatsız edici buldum, bu yüzden gidip onu alma dürtüsüne kapılmak yerine birkaç dakika daha beklemeye karar verdim.

Kapının yanında duran hizmetçiye bana bir içki doldurmasını işaret ettim. Kız her zaman olduğu gibi, bir kilise faresi kadar sessizce hareket etti. Bardağımı fazla doldurmadan önce titreyen bileğini tuttuğumda bile fare gibi bir ses çıkardı. Ses, acıdan kaynaklanıyordu ama onu incitmediğimi biliyordum.

"*Izvinite pozhaluysta*," diye mırıldandı. *Üzgünüm.*

Bileğini tutan elimle beyaz elbisesinin kolunu birkaç santim kaldırdığımda mor bir çürük ve rahatsızlığının kaynağı ortaya çıktı. Onu serbest bıraktım. Telaşlı bir şekilde özürler mırıldanırken dökülen votkayı temizlemeye başladı.

Kızın adını bilmiyordum ama bilmem gerekirdi. Elini alnına koydu ve sallandı, başının döndüğü açıktı. Suçlunun, kolay öfkelenen babası olduğunu biliyordum. Kendisi benim güvenilir bir infazcımdı. Genelde adamlarımın aile dramına karışmazdım ama Viktor'a onunla konuşması için sessiz bir emir verdim. İyi hizmetçiler bulmak zordu ve benimkilere kötü davranılması hoşuma giden bir şey değildi. Bu yüzden işlerini bile düzgün yapamıyorlardı.

"Git," dedim kıza. "Bu gece artık gerekli değilsin."

Tek kelime etmeden odadan kaçtı.

Alexander'ın gözleri tiksintiyle parladı, muhtemelen hizmetçilerimi düzenli olarak dövdüğüme inanıyordu. Cesaret

gösterisinden eğlenerek sadece tek kaşımı kaldırdım. Arkadaşı ter içindeydi ve hayatı için yalvarmaktan birkaç dakika uzaktaydı.

Sonunda Mila kapıda belirdi.

Puroyu ağzımdan çektim, kısılmış gözlerim vücudundan aşağı, Gianna'nın ona verdiği, kıçını zar zor kapatan aptal tişörte kaydı.

Elvis'in ortasındaki sırıtan yüzü, odada eğlenen tek yüzdü.

İçim öfkeyle yanmaya başlasa da, başka bir şey daha vardı. Karanlık bir şekilde tatmin edici bir şey. Bu, içinde biraz savaşma isteği kaldığının kanıtı olabilirdi ama daha çok, daha sonra bunun için kıçına şaplak atacağım anlamına geliyordu.

"Buraya gel, *kotyonok*."

Tüm yol boyunca bakışlarımdan kaçınarak itaat etmeden önce bir an duraksadı. Onun için yanımda bir sandalye ayırmıştım ama giyinme emrime karşı geldiği ve gözlerime bakmadığı için yanıma geldiğinde gergin vücudunu kucağıma çektim.

Mila'nın kaskatı duruşu bana bu oturma düzeninden daha fazla rahatsız olamayacağını söylüyordu ama şikâyetini dile getirmedi. Kalp atışlarının yalanladığı bir umursamazlıkla yara bere içindeki bağlı adamları görmezden gelen Mila, tatlıyı yemek istediğine karar verdi.

"Bu *medovi*-?" Masanın altından sahiplenici bir şekilde amcığını avuçladığımda, cümlesinin geri kalanı nefes nefese çıktı.

Ya gezegenin en iyi kışkırtıcı şeyiydi ya da Gianna iç çamaşırları konusunda cimriydi. Avucumun içinde sıcak, çıplak bir am vardı ve Mila'nın kıçı kucağıma yerleştiğinden beri yarı sertlikte olan aletim artık taş gibi sertti.

"Üzerinde ne var?" Kulağına karanlık bir şekilde sordum.

Soluk soluğa kalmıştı, ellerimi faydasız bir şekilde uyluklarının arasından çekmeye çalıştı ama yine de bariz olanı söyleyerek benimle alay etmeyi başardı. "Bir tişört?"

Alaycılığı beni kızdırdı mı yoksa daha da mı fazla tahrik etti karar veremedim. "Neden sana gönderdiğimi giymedin?"

Kızgın bir şekilde, "Ben ipek giymem," diye karşılık verdi.

Zavallı ipekböceklerine zarar verilmesiyle ilgili bir sorunu olacağını bilmeliydim.

Onu yukarı sürükleyip o elbiseyi giymeye zorlamaktan bir saniye uzaklıktaydım ama tepkisi her şeyi değiştirmişti. Yumuşak bir kalbi vardı. O kalbi yok etmek istemiyordum. Sadece avucumun içinde tutmak istiyordum.

Ve şu an elim biraz meşguldü.

Onu uyarırcasına sıktım. Nefesi kesildi, elimden kaçmak için sırtını kamburlaştırdı ama çabalamakla bir yere varamayacağını anlayınca durdu ve küt tırnaklarını elime batırdı.

Albert'in gözlerinden ufak bir huzursuzluk geçti. Benim gözlerim ise ona endişelerini de alıp gitmesini ve kendini becermesini söyledi. Bakışlarını, Alexander'ın öfkeli ifadesine çevirdi.

Odadaki düşmanlık görmezden gelinemeyecek kadar rahatsız edici hale geldiğinde, Mila sonunda misafirlerimize baktı. Yüzü güzel olana odaklanmış gibiydi.

"Fazla heyecanlanma, *kotyonok*," diye mırıldandım. "O senin kuzenin."

Dudakları aralanırken elimi tutuşu gevşedi. Şimdi Alexander'ı ve önümüzdeki sahneyi daha dikkatli incelemeye başlamıştı. Alexander'ın bağlı bileklerinden, yanındaki adama ve masanın üzerinde duran tabancaya baktı.

Başparmağımla yumuşak kalçasını okşadım. "Aile birleşimi için daha iyi bir zaman olamazdı, değil mi?"

Yutkundu ve akşam yemeği partime karşı açık bir tiksintiyle, "Bir cenaze bundan daha iyi olurdu," dedi.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "Gördüğünüz gibi, evcil hayvanımın görgü kuralları üzerinde hâlâ çalışıyoruz."

Mila ya küçük düşürücü lakabından ya da görgü kurallarının eleştirilmesinden hoşlanmamıştı çünkü tırnakları elimi kanatmasa bile etimin üzerinde küçük hilaller bırakmıştı. Kıvırcık, asi saçları yüzüme değiyor ve etrafa hafif bir yaz kokusu yayıyordu. Genelde kucağımda masumiyet ve güneş gibi kokan alıngan bir kadın olmasından rahatsız olacak olsam da şu an değildim.

"Babana ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı, gözleri Alexander'ın üzerindeydi. Bir kadının, bacaklarının arasındayken başka bir adama bağlılıkla baktığı hiç olmamıştı. Adamın onun kuzeni olması, içimde alevlenen hüsranı dindirmiyordu.

Başparmağımı klitorisine bastırıp yavaş bir daire çizerek ovuşturdum. Çıplak teninde tüyler diken diken olurken beni görmezden gelmeye çalıştı. Tatlı tepkisi, yumuşaklığı ve ıslaklığı... *siktir*. Hareketime devam ettiğimde, hızlı ve küçük nefesler vermeye başladı, boynundan yukarı pembe bir kızarıklık yükseldi. Yüzünü boynuma çevirdi ve, "Lütfen yapma," diye fısıldadı.

Yumuşak sözleri içime işledi ve rahatsızlığımı kasıklarımda dolanan sıcak bir sıvaya dönüştürdü. Dikkatini tekrar bana yöneltmesiyle elimi çektim. Bunu, o dudaklarından "lütfen" lafını çıkarmak için kendini zorladığı için yapmış

olabilirdim. Ya da belki de ona erkeklerle dolu bir odada orgazm yaşatabileceğimi bildiğim ve içimdeki bir şeyin bu fikirden hoşlanmadığı içindi.

"Babana onu davet etmeden önce Moskova'ya gelirse seni eve göndermek için bir sürü FedEx kutusuna ihtiyacımız olacağını söylemiştim." Başparmağımı çenesinde gezdirdim. "*Ty pomnish eto*?" *Hatırlıyor musun*?

Ürkekçe bakan, parıltılı mavi gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Sanki aklından uçup gitmiş gibi başını iki yana salladı. Gülümsemek istedim çünkü kahretsin, sevimli sayılırdı. Yine de yeğenim dışında biri için bunu düşünmüş olduğum gerçeği, bu dürtüyü bastırdı.

"Bulduğum kişinin baban değil de onun iki adamı olduğunu düşünürsek, farklı bir karşılık düşünmeliyiz." Takımımın cebine uzandım ve masaya bir altın kurşun bıraktım. "Madem oyunlara bu kadar düşkünsün, Rus usulü oynayalım mı?"

Mila, Alexander yoğun sessizliği bölmeden önce, mermiye uzun bir süre baktı.

"Bu işin onunla bir ilgisi yok," diye hırladı Alexander.

Viktor, konuştuğu için Alexander'ın dilini kesmek üzere ayağa kalktı ama onu elimle durdurduğumda yerine geri oturdu.

Albert'in sert bakışlarıyla karşılaştığımda, odadaki herkesin Mila'nın altıda bir şansla namlunun diğer ucunda olacağına inandığını anladım. Bu saçmalığı fark etmemle içimi kuru bir eğlence doldurdu.

Mila'yı vurmayacaktım.

Daha onu becermemiştim bile.

Albert ifademde gördüğü şeyle yumuşamış görünüyordu

ama ben artık eğlenmiyordum. Sertleşen bakışlarımla ona, Mila ile ne istersem yapabileceğimi ve onun buna karışamayacağını söyledim. Bakışlarıma karşılık verirken, bana gerçekten de meydan okuyor olabileceği düşüncesiyle içimde karanlık ve acımasız bir sıcaklık belirdi. Albert ile dövüşmek istemiyordum ve bunun nedeni, kazanacağını düşünmem değildi. Kazanamazdı. Aslında, hapishanede ağabeyime hakaret ettikten sonra, benden hem daha uzun hem de daha kilolu olmasına rağmen onu neredeyse ölümüne dövmüş olmam sadakatini kazanmamın sebeplerinden biriydi. O benim aynı zamanda... dostumdu. Bu kelime kulağa biraz melodramatik ve tatsız geliyordu ama ilişkimizi tanımlayabileceğim en yakın tabir buydu.

Rahatlamış bir şekilde bakışlarını çektiğinde, içimde Mila'ya karşı bir kızgınlık alevlendi. Sadece benim aklımla değil, adamlarımınkiyle de oynuyordu. Bu yüzden tepkisini izlemek için, yarını göremeyebileceği oyununu oynamaya devam ettim.

"Yapar mısın lütfen, *kotyonok*?"

"Bekle," diye bağırdı Alexander.

"Cezayı biz hak ediyoruz, o değil."

"Kapa çeneni," diye tısladı arkadaşı ve yanılmıyorsam Alexander'ı masanın altından tekmelemişti.

Mila, tartışmalarını böldü. Tabancayı kaptı ve mermiyi silindirlerden birine soktu. Ardından, sanki bana doğru tutmayı düşünüyormuş gibi elindeki tabancaya baktı. Güldüm ve o bunu devam ettiremeden tabancayı elinden aldım.

Tabancayı Alexander'a doğrulttuğumda iki şaşırtıcı şey oldu. Alexei'nin yeğeni rahatlamış görünüyordu ve Mila ise... Eh, sonunda küçük oyunumuzu umursamaya başlamış gibiydi.

"Hayır!" Kucağımdan kaçmaya çalıştı ama odadaki herkese bana ait bir yerini göstermesini engellemek için onu tuttum. "Sandım ki..."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne sandın?" Kendi hayatı için yalvarmazdı ama tanımadığı iki adam için yalvarırdı. Bu aptalca, kendini düşünmeyen hareketi, şimdiye kadar yaşadığım en rahatsız edici şeydi.

"Sandım ki sen..."

"*Hvatit.*" *Yeter.* Şu an ağzından çıkacak başka bir kelimeyi daha dinleyemezdim. Çenesinden tutarak gözlerini gözlerime çektim. "Sen ve ben, *kotyonok*..." Sesim yumuşarken başparmağımla yanağını okşadım. "Daha yolun başındayız."

İkna olmuş görünmüyordu, bu yüzden yüzünü yaklaştırdım ve sözümü kısa bir öpücükle mühürledim. Bir heykel gibi taş kesmişti ama dudakları yumuşak, hoş, sıcak ve bir şekilde hâlâ çilek tadındaydı.

Dudaklarını bana hafifçe bastırması, sikimdeki ağrıyı ham bir zonklamaya dönüştürdü ve bir parça ironi ortaya çıkardı. Küçük bir öpücük benden bir kadının dilinin sikimde olmasından daha güçlü bir tepki alıyorsa, sevişmem gerekiyor demekti.

Tetiği çektim.

Pat.

Mila rahat bir nefes veremeden, Alexander'ın yanındaki adama ateş ettiğimde sıçradı. Patlama duvarlarda yankılandı. Namludan duman yükseldi ve adamın cansız bedeni masaya yığıldı. Mila bir eliyle ağzını kapatarak üzerimde titredi.

"Sanırım istediğin cenazeyi göreceğiz," dedim kuru bir sesle.

Kan, masanın üzerinde yayıldı ve tatlı tabağıma ulaşırken gözlerim kısıldı.

"Ben sanırım..." Mila'nın sesi kısıldı, başı yana düştü ve sonra bilinçsiz bir sarı saç ve bacaklar karmaşası halinde kollarımda gevşedi.

"Kızın sorunu ne?" diye sordu Alexander. Dikkatli bakışları Mila'yı inceliyor, yanındaki ölü adama bakmıyordu bile.

Mila'nın ağırlığını ayarladıktan sonra başını omzuma dayadım. Bilinçsiz formuna gözlerimi kısarak, sahte bir endişeyle bakarken puromdan bir nefes çektim. "Emin değilim. Sence bir şeyler mi yemeli?"

Dumanı üfledim ve parlayan gözlerimle Alexander'a baktım. "Mikhailov kadınlarının hayatta kalmak için sadece becerilmesini gerektiğini sanıyordum." Nedense ona Mila'nın fobisinden bahsetmek istememiştim. O küçük ayrıntılar bana aitti.

"Seni orospu çocuğu," diye köpürdü. "O annesi gibi de-"

"Yorma kendini," dedim sıkılarak. "Daha önce de duydum."

"Gitmesine izin ver. Onun yerine beni alabilirsin."

"Baştan çıkarıcı bir teklif ama tipim değilsin." Onu buradan çıkarması için Viktor'a bir bakış attım. "Onu soyun," diye emrettim. "Yaralı bir köpek gibi Alexei'ye geri dönebilir." Viktor onu ayağa kaldırırken Alexander'la göz göze gelince, "Alexei'ye kızının ne kadar iyi durumda olduğunu söylemeyi unutma," dedim.

Bana dik dik baktı. "Siktir git."

Viktor, adamın güzel yüzünü masaya çarpmadan önce karnına bir yumruk attı. Pastamın üzerine kan sıçradığında iç çektim.

Dışarı sürüklenirken, "Kurtlara dikkat et," diye ekledim. "Umarım ağızlarının tadını biliyorlardır."

"Cehenneme git, D'yavol..."

Viktor onu kapıdan dışarı çıkardı.

Albert ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce sandalyemde arkama yaslanıp ona sinir bozucu bir bakış attım. Mila uyandığında garip bir şekilde memnun hissederek ağzımdan bir duman halkası çıkardım. Puromu dişlerimin arasına aldım ve kanlı pastayı ona doğru çektim.

"*Medovik* yer misin, *kotyonok*?"

Yüzü soldu ve içimden hafif kıkırdama kaçarken kucağımdan inip saksıdaki bir bitkiye kustu.

BÖLÜM

On Dokuz

cacoëthes
(i.) mantıksız bir şey yapma dürtüsü

Mila

Başımı pencereye dayayarak camdaki buzdan örümcek ağlarının ötesine baktım. Ay ışığı karın üzerine gümüş bir örtü örtmüştü ve donmuş çorak arazi elmas gibi parıldıyordu.

Benim açımdan bakınca, kendimi kuleye kapatılmış bir prenses gibi hissediyordum. Kristal bardaklar ve pastalarla dolu bir yemek masasında adamları başlarından vuran bir canavar tarafından esir tutuluyordum.

Midemdekileri Ronan'ın saksı bitkilerinden birine çıkarıp elimin tersiyle ağzımı sildikten sonra, artık hangi çılgınca nedenden ise, kapıdan çıkıp kafesime geri dönmeme izin vermişti. Bu, bir katliamın ortasında yapılacak en güvenli şey

gibi gelmişti. Ama bu odada iki gün daha geçirdikten sonra, alnında kurşun deliği olan bir adamın hatırası bile hava alma arzusunu bastıramamıştı. Yalnızlık canımı yakmaya, duygularımı altüst etmeye ve bedenimi sarıp *sıkmaya* başlamıştı.

Bulduğum, muhtemelen Ronan'ın son "oyuncağına" ait olan eski bir rujla banyo aynasına çentikler atmaya başlamıştım ve şu an yedinci gündeydim

Cehennemde tam bir hafta geçmişti.

Kapı açıldı ve Ronan'ın gölgesi kanatlarını yere sererken içimi bir ürperti kapladı. Tahta bir sandalyeyi odanın ortasına doğru çekip ona oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı.

Bakışlarım, arkasındaki açık kapıya kaydı. O korumanın hâlâ koridorda olup olmadığını merak ettim. Şu noktada, bu adamla aynı odada tıkılıp kalmaktansa vurulmayı tercih ederdim.

"Artık batıl inançlı mısın, *kotyonok*?"

D'yavol'un vücut bulmuş hali bana baktı. Tasarımcı elinden çıkma siyah takım elbiseler giyen, dövmelere ve büyüleyici bir yüze sahip bir adam olarak şekilleneceği hiç aklıma gelmezdi. Bir daha asla bu kadar saf olmayacaktım.

Pencereden dışarı baktım ve, "Evet. Eğer bir şeytan varsa, bir Tanrı da olmalı," dedim.

"Birinin seni kurtaracağını mı sanıyorsun?"

En azından birinin denerken öldüğü düşüncesiyle boğazım düğümlendi. Birden aklına Ivan geldi. Onu özlemiştim. Onun güvenli, rahatlatıcı dokunuşunu özlemiştim. Yanındayken aramızda yeterince kıvılcım olmamasını bile özlemiştim. Artık Ronan'la aramdaki kimyanın, yalnızca büyücülük olabileceğini biliyordum.

"Moskova'ya vardığından beri, küçük kullan at telefonuna

çok sayıda çağrı aldın." Duraklaması bunaltıcıydı, o kadar durgun ve ağırdı ki, tüm dikkatimi ona vermekten kendimi alamadım. "Bazıları babandan ama çoğu başka bir numaradan."

Ivan'a yönelik ince tehditle gerildim.

"Seni benden kimse kurtaramaz." Gözleri karanlık bir kayıtsızlıkla parlıyordu. "Tanrı bile." Sözcükler havayı yoğunlaştırdı, her saniyeyi vurgulu bir tehditle doldurdu.

Bakışları vücudumda gezindi, açık sarı buklelerimden tişörtüme ve oradan da çıplak bacaklarıma kaydı. Vücuduma sadece bakışlarının dokunması bile hem sıcak hem de soğuk bir ateş yaktı içimde ve bacaklarımın arasındaki elinin hatırası canlandı.

Koşullar ne olursa olsun, sert bir parmağın her kadının vücudunda tepki yaratacağına inanmak istiyordum. Yine de, annemin sadist olmasıyla ilgili söylediği sözler ve Ronan'ın bu çarpık durumda bile beni boşaltabileceği gerçeğiyle tenim gergindi. O adamların önünde, varlığından bile haberdar olmadığım bir kuzenin önünde beni küçük düşürebilirdi ama yapmamıştı. Nedenini bilmek istediğimden emin değildim.

Damarlarıma rahatsız edici bir sıcaklık yayan incelemesinin yoğun hissiyle "İyilik sonunda her zaman kazanır," demeyi başardım.

Görünüşe göre bu fikri eğlenceli bulmuştu. Sandalyesinde arkasına yaslanıp, beni karanlık ve tembel gözlerle izledi. O gözler dumanlar dökülen bir kazanın içinde yaratılmış olmalıydı.

"Kuzenime ne yaptın?" diye sordum.

"Babana geri dönmesine izin verdim."

İfadem kuşkuluydu. "Neden?"

"Şans," dedi basitçe.

"Bütün işlerini şansa mı bırakırsın?"

"Bazılarını." Kötülükler dolu kalesinin görüntüsünden zevk alarak odaya bir göz attı. "Azıcık şans, beni buraya getirdi, anlarsın ya."

"Bence aradığın kelime 'narsisizm.'"

Gözleri keyifle parladı. "O da var."

"Şans" kelimesini tekrar söylemeyi reddediyordum çünkü Wall Street'te yürürken kafasına piyano düşmesini hak eden biri varsa o da bu adamdı. Bu yüzden doğaçlama bir şekilde alay ettim.

"Sanırım ben sığınağına girdiğimden beri iyice narsist oldun, değil mi?"

"Mmm," diye kabaca mırıldandı, gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Sanırım oldum."

Ronan, tek bir bakışıyla dünyayı yeniden doğru yola sokabilirdi. Veya beni, farklı frekanslarda olduğumuza inandırabilirdi. İyi ve kötü. Piç kurusu elbette beni anlamıştı.

Bakışları penceredeki küçük çatlağa takıldı. Dün, çaresizce oksijen bulma çabasıyla oturduğu sandalyeyi cama fırlatarak oluşturmuştum onu. Yulia yemek tepsimi yere koymuş ve gözlerinde dedikodu alarmları çalan bir bakışla odadan kaçmıştı.

"Odanı sevmediğini duydum."

"Daha konforlu olabilirdi."

Gülümsedi. "Benim odamı daha konforlu bulacağına eminim."

Gülümsemesinden nefret ettim. Beyaz dişleri parlıyor ve dudakları onurlu bir şekilde yukarı kalkıyordu. Yakışıklı bir beyefendinin gülümsemesine sahipti ve bu nasıl da yalandı! Yine

de en nefret ettiğim şey, gülümsemesinin bana, ilk etapta eline nasıl düştüğümü ve vücudumu nasıl kendi tarafına çektiğini hatırlatıyor olmasıydı.

Yutkundum. "Odam gayet iyi."

Yarım yamalak teslimiyetime güldü. "Benden acayip hoşlandığını unutmayalım."

"Tabii."

"Hayranlığın çok tatlıydı."

Sinir oldum. "Daha önce de söylediğin gibi, herhangi biri olabilirdi." Kayıtsızca omuz silktim ve sözlerini tekrarladım. "Albert belki de."

Gözleri buz gibi oldu, vücudu siyah gömleğinin dikişlerini gerdi. Ya oyuncakları konusunda sahipleniciydi ya da aşırı şişirilmiş egosuna bir darbe inmişti.

"Ama kural olarak," dedim soğukkanlılıkla, "insanların parmaklarını kesen erkeklerden uzak durma eğilimindeyim."

"Yine de babana hâlâ sadıksın," diye kaşlarını çattı.

Zayıf noktamı bulmuştu. İnkâr duvarları örmüştüm ve onları yıkmasına izin vermeyecektim.

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" diye bağırdım. *Nadia* gibi?

Gözleri sinirle parladı. "Dikkat et."

Öfkem, basit uyarının altında boğuldu. Pencereden dışarı baktım. "Beni burada daha ne kadar tutacaksın?"

"Canım ne kadar isterse."

"Bu odadan çıkmak istiyorum."

"Artık Kansas'ta değilsin Dorothy. Her istediğini elde edemezsin."

Bu dört duvar arasında daha fazla sıkışıp kalırsam aklımı

kaybederdim. Ciğerlerim her saniye daha da sıkılaşıyordu ve çok geçmeden nefes alamayacak hale gelecektim. İçim sıkıntıyla dolarken, dudaklarımdan zorla iki kelime çıkardım.

"Uslu duracağım."

Uzun bir süre beni izledi, gözlerinden okunamayan bir şey geçti. "Kanıtla."

Bunu nasıl yapmamı istediğini düşünmek bile istemiyordum. Seçenekler çok fazlaydı ve hepsi de aşağılayıcıydı. Bakışlarına karşılık vererek bekledim. Sadece bana ne istediğini söylemesini bekliyordum. Muhtemelen dizlerimin üstüne çöküp aletini emmemi isteyecekti.

"Yalvar."

Tiksinti, içime asit gibi yayıldı. Aletini emmeyi tercih ederdim. Çünkü o aşağılanmadan ağzımı yıkayarak kurtulabilirdim. Ama yalvarmak? Göstermeyeceğim ve gösteremeyeceğim bir zayıflıktı. Sözler doğrudan ruhuma bir darbe indirirdi. Özgür olmayabilirdim ama ruhum hâlâ *bana aitti.*

Bana bunu yaptırdığı için, beni bu seviyeye düşürdüğü için ondan nefret ediyordum.

Bu ateşle birlikte sıcak, yabancı ve amansız bir şey yüzeye çıktı.

Bakışlarımız yoğun bir gerilim taşıyordu. Onun gözleri duygusuzdu, benimkiler ise içimdeki şiddeti gizlemek için savaşıyordu. Pencerenin önündeki oturaktan önce bir ayağımı, sonra diğerini indirerek ayağa kalktım ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Ona doğru yavaşça emeklerken, Ronan'ın gözleri sıcaklık ve şüpheyle kısıldı. Çok alaycı ve duygusuzdu. Çok zekiydi.

"İstediğin bu mu?" Sesim farklıydı, iç çamaşırı gibi baştan çıkarıcıydı.

Delici bakışları her hareketimi izledi, kısık sesle söylediği sözlerden zevk aldığı belli oluyordu. "Başlangıç olarak."

Dizlerimin ve ellerimin yerde çıkardığı sesler, kalbimin düzenli atışı ve intikamımızın tatlı gümbürtüsü odayı doldurdu.

Açık bacaklarının arasına girdim ve uysal bir evcil hayvan gibi yüzümü pantolonuna sürttüm. Sertleşmişti. Sadist herif bundan tahrik oluyordu.

Dizinin üzerinde duran dövmeli parmaklarını yanağımla okşadım. Elini açtı ve yanağımı avucuna yerleştirdiğimde adeta memnuniyetle gürledi.

Elimi ereksiyonunun üzerinden göğsüne kaydırarak, "*Lütfen...*" diye yalvardım. Sonraki sözlerim sertti. "*...Git kendini becer.*"

Onu olabildiğince sert ittim.

Ahşap sandalye, sahibini de alarak geriye doğru devrildi ve Ronan'ın ağırlığının altında parçalandı. Ronan'ın homurdanması odada titreşti. Kalbim boğazımda atıyordu. Ayağa kalkmıştım ama Ronan düştüğü yerden fırlayarak ayak bileğimi tuttu ve beni de aşağı çekti. Yere o kadar sert çarptım ki bir bağırış kaçıverdi ağzımdan.

"*Kotyonok.*" Sıkılı dişlerinin arasından kıkırdayarak söylemişti bunu. "Boku yedin."

Beni geriye doğru sürükledi. Yardım için İran halısına tutundum. Tişörtüm belime kadar sıyrıldı ve çıplak tenimi ortaya çıkardı. Beni altına almasına izin veremeyeceğimi biliyordum, yoksa bu savaş biterdi. Teslim oluyormuş gibi yapıp halıyı bıraktım ve, "Üzgünüm!" dedim nefes nefese

"Hayır, değilsin," diye hırladı. "Sadece kaybettiğini biliyorsun."

Benden iyi bir dövüş beklemiyordu. Savaştan yüreği katılaşmış bir adama karşı çıkan bir kızdım. Fakat artık beyin sarsıntım geçmişti. Artık içimde bir delik açan yakıcı bir nefretim vardı. Bu bastırılmış duyguları kontrol edemedim ve tam yerinde saldırıverdiler.

"Haklısın," diye itiraf ettim. "Azıcık bile üzgün değilim."

Dirseğimi geriye doğru salladım ve sert bir şeye vurdum. Ağrı koluma yayıldı. Ronan tıslադı ama bileğimi daha da sıkı tutmaya başladı. Piç herif cehennem azabından yapılmıştı herhalde.

Birden beni serbest bıraktı. Neden bıraktığını öğrenmek için durmadım; Bu şansı değerlendirerek kapıya doğru emekleyip ayağa kalktım.

Koridorda bir adamla çarpıştığımda tüfeği yere düştü.

Koruma, "*Chto za khren*'," diye küfrederek beni tuttu.

Sıcak bir adrenalin patlaması beni ele geçirip; etten, kemikten ve hayatta kalma mücadelesinden ibaret kıldı. Neredeyse onun kadar uzundum, bu yüzden boyumu suratına kafa atmak için kullandım. Görüşüm kararırken, burnunun mide bulandırıcı çatırtısıyla kafama bir ağrı saplandı. Adam misilleme yapamadan dizimi kasıklarına geçirdim. Koruma inleyerek yere düştü.

Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Sadece bir an, ahlak kurallarımı batan Titanik gibi altüst etmişti.

Koruma, uzun saçlarımdan bir avuç yakalayarak beni sert parkeye sırtüstü çarptı. Savunmasız bir an için sersemledim.

"*Tupaya blyad*," diye mırıldandı. *Aptal fahişe.*

Parmaklarım soğuk metale dokunduğunda onu sıkıca kavradım. Adam kalçalarıma oturdu ve terli ellerimden silahı almaya çalışırken parmaklarım kaydı. *Pat, pat, pat* sesleri

havayı kesti. Patlamalar ellerimde ve tetiğin üzerindeki parmağımda titreşti. Kulaklarım çınladı. Hem koridor hem de bedenim donakaldı.

Adamın cansız ve ağır vücudu, üzerime düşerek ciğerlerimdeki havayı kesti ve paniğim histeriye dönüştü. Hareketsiz uzuvlar, cansız gözler ve yapışkan kan yığınında boğuluyordum. Boğazımı yırtan bir çığlık attım ve adamı üzerimden ittim. Kan zeminde yayılıyordu. Geriye doğru sendelerken üzerinde kaydım.

Hızlı hızlı nefes alırken gözlerimi tavana diktim.

Ronan koridorda durdu, bakışları korumanın bedenine inince duygusuz bir sesle mırıldandı. "Pekâlâ, hassiktir."

Sıcak kan tişörtümü ıslatmıştı, kollarım ve bacaklarımdan aşağı damlıyordu. Her nasılsa, manzara karşısında afallamıştım. Gözlerinde, ölümcül bir darbe aldığını fark eden bir kötü karakterin gözlerindeki bakış vardı. Artık kötü olan bendim. Yaptığım şeyin dehşeti ve son adrenalin patlaması beni ayağa kaldırdı.

Ronan'ın bakışları bana çevrildi, içlerinde bir uyarı vardı. Fakat ben çoktan merdivenlerden iniyordum. Bir elimi duvara dayayarak kan yüzünden kaymayı engelledim. Gözlerim bir çıkışa takıldı, giriş salonuna vardığımda ön kapıları iterek açtım ve çıplak ayakla dışarı, buzlu yuvarlak araba yoluna koştum.

Olduğum yerde duruverdim, sert nefeslerim havada donuyordu.

Her yönde bekleyen eli tüfekli adamlar tarafından korunan avluyu parlak ışıklar aydınlatıyordu. Karlı yollarda Alman kurtları geziniyordu. Bir ek binaya bağlı köpekler beni fark fark ederek varlığımdan rahatsız olmuş gibi havlamaya

başladığında kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Kaçmaya kalksam beni paramparça ederlerdi.

İlk gözyaşı düştü ve umutsuzluk bedenime o kadar ağır bir baskı yaptı ki dizlerimin üzerine düştüm. Bu yerden kaçış yoktu. Ahlakımı altüst eden ve beni tanımadığım birine dönüştüren *ondan* kaçış yoktu. Gerçek şu ki, kim olduğumu bilmiyordum. Hiçbir zaman anlayamamıştım.

Rüzgâr buklelerimi kamçılarken, yanaklarımdan yaşlar süzüldü ve soğuk, buzlu parmaklarını tenime geçirdi. Kendimi yüzünde kir ve elinde Edgar Allen Poe olan o kıza, uzun zamandır hiç olmadığım kadar yakın hissettim... Ve bu beni çok korkuttu. Buradan sağ kurtulup eve dönersem, Miami'nin sıcak kaldırımına düşen bir kar tanesi gibi oraya ait hissetmeyecektim.

Ronan'ın varlığını sırtımda hissettiğimde, işkencenin başlamasına hazır bir şekilde hareketsiz kaldım. Önümde çömeldi ve yanağımdaki yaşları sildi. Sözleri saçlarımı karıştıran esintinin arasından durgun çıktı.

"O Tanrın şimdi nerede, *kotyonok*?"

Tüylerim diken diken oldu ama soğuktan değildi. Şeytanın yumuşak bir tarafı olması beni ürpertmişti. Hiçbir şey beni karanlığa adım atmaya çağıran bir fısıltıdan daha korkutucu olamazdı.

Ardından vücudumu kaldırdı ve beni cehenneme geri taşıdı.

BÖLÜM

Yirmi

hagridden
(i.) büyülenmiş olduğundan dolayı kederli kimse

Ronan

Biri, beş yıllık yaşam planımda neleri hayal ettiğimi sorsaydı, buna kanlar içindeki bir Amerikalıyı, onu rehin tuttuğum misafir odasına taşımayı dahil etmezdim. Rehineler için bodrumda özel bir yerim vardı. Ayrıca sikim ıslak bir yerde olmadıkça bir kadını kucağımda taşımazdım ki şu an taşıma pozisyonum bile ona uygun değildi.

Onu merdivenlerden yukarı taşırken Mila sessiz kaldı. Kollarımdaki ağırlığı iyiydi. Tercih ettiğim kadın tipindeydi; kırılma endişesi olmadan sertçe sevişebilecek türden.

Sadece vücudunun benimkine yaslanmış olmasının verdiği his bile, kasıklarıma kanın hücum etmesine neden oldu. Sertliğimin nesnesi ise bu arada çaresizlik kokuyordu.

Olması gerektiği gibi.

Resmen yüzüme dirsek atmıştı. Kızı öldürmek istemiyordum -nekrofili bana göre değildi- bu yüzden dudağımı ve öz kontrolümü yardıktan sonra, Adrik'in koridorda bir AK-47 tutmasının onu durduracağına inanarak onu serbest bırakmıştım. Herifi yere serip kahrolası silahını alabilecek yeteneği olduğunu hesaba katmamıştım.

İşin garibi, onun acı dolu çığlığını duyduğumda, içimde sıcak ve tatsız bir his belirmişti. Bu duyguyu yalnızca büyük bir sabırsızlıkla beklediğim Noel hediyemi kargocunun sallayarak kırmasıyla ilişkilendirebilirdim. Adrik hediyemi mahvetmişti.

Mila, yumuşak kalpli bir Amerikalı olarak yetiştirilmiş olabilirdi, ancak gerektiğinde bir Mikhailov olabildiği artık açıktı. Bu gerçek beni tahrik etmemeliydi, yine de benden kaçmayı başarmasını ve Adrik'e üç kurşun sıkmasını izledikten sonra tek düşünebildiğim onu o kanın içinde sert bir şekilde becermekti. Bu dürtü benim için bile biraz çarpıktı.

Bu kıza ve beni sürekli sertleştirmesine sinirlenerek onu odasında yere bıraktım.

Zorlukla soludu, saçlarını yüzünden savurdu ve bana kızgın bir bakış attı. Gülümsememi bastırdım ve ip almak için şifonyere yöneldim. Mila ayağa kalktı ve delici mavi gözlerini dikkatli bir şekilde benimkilerle buluşturdu

Siktir, büyüleyiciydi. Stephen King'in Elvis hayranı Carrie'si gibi görünürken bile.

Kana bulanmış ama bayılmamıştı. Belki de oyuncağımın fobisini aşmasını sağlamıştım. Elimde iplerle, yerdeki kırık sandalyeden kaçmarak ona doğru yürüdüm.

Gerileyip başını iki yana salladı. "Hayır."

İşte yine o kelimeyi söylemişti.

Gözlerim kısıldı. "Bunu konuşmuştuk."

Badem gözleri neredeyse bir yalvarmayla yumuşadı ve bu görüntü, hem göğsüme inen bir yumruk etkisi yarattı, hem de sikimi sızlattı. Rahatsız edici his, öfkemi ön plana çıkarıyordu. Çıplak kıçına odaklandığımda kanım çekildi. Benim açımdan aptalca bir hataydı. Ve şimdi tek bir bakışla bana niyetlerimin kötülüğünü sorgulatıyordu.

Orada öylece durduğunda, "Şu anda benimle savaşmak istemezsin," diye uyardım.

Çünkü onu incitmek ya da becermek gibi pişman olacağım bir şey yapardım. İlkinin olmasından hiç hoşlanmayacağımı fark ettim ve ikincisini de zorlayarak yapmak istemiyordum.

Bir süre yere baktıktan sonra tehdidimi ciddiye aldı ve yatağa gidip sırtüstü yattı. Uslu bir şekilde ellerini başının üzerine kaldırırken tişörtü kalçalarına kadar çıktı. Bakışlarımı bacaklarının arasındaki gölgeli tepeden ayırmaya zorlayarak bileklerini yatak başlığına bağlamaya başladım.

Tavana baktı ve tek kelime etmedi. Gözleri o kadar mavi ve berraktı ki neredeyse şeffaftı ve şu anda o nefret ettiğim kayıp yere sürükleniyordu.

Son iki gündür Moskova'da, "*D'yavol*" mesleğimin nahoş yönleriyle uğraşırken, vahşi sarı saçlar ve yumuşak Amerikan aksanı hoşlanacağımdan daha sık aklımdan geçti. Hatta Yulia'nın Mila'nın yaptıklarıyla ilgili saatlik güncellemeleri arasında bile. Sırf düşüncelerimi işgal ettiği için, onu sefaletinde yalnız başına bırakmalıydım. Ama onda ihtiyaç duyduğum bir şey vardı. Hâkimiyetimi yitirmemek için bir şeye ihtiyacım vardı. Onun da beni en az benim onu düşündüğüm kadar düşündüğünü söyleyecek bir şeye.

Bileklerini sabitledikten sonra yatağın kenarına oturdum ve bir elimi çıplak uyluklarında gezdirmekten kendimi alamadım. Bileklerini kesme ihtimaline karşı ona jilet verilmemişti ama artık bunun gibi kolay bir ölümü seçmeyeceğini hissediyordum.

Elimi pürüzsüz bir cilt ve hafif sarı tüyler üzerinde gezdirmekte değişik ve masum bir şekilde seksi bir şey vardı. Gençliğimden beri tıraşsız bir kadınla birlikte olmamıştım ve onlar da genellikle bir sokak duvarına karşı yapılan giyinik sikişlerdi.

"Tıraş olman gerek, *kotyonok*."

"Senin de kararmış ruhuna ulaşman ve vicdanını bulman gerek."

Kıkırdayıp avucumu yukarı kaydırdım, en çok istediğim yeri atladım ve tişörtünün altından başparmağımla kalçasını okşadım. "Az önce birini öldüren ben değilim, değil mi?"

Yanağından bir damla yaş süzüldüğünde bunu söylediğime neredeyse pişman olmuştum. Muhtemelen Adrik'in cenazesine katılmak ve değersiz ailesinin her bir üyesinden özür dilemek istiyordu. Aslında onların değersiz olup olmadıklarını bilmiyordum ama çoğu aile öyleydi.

"Ağlamayı kes."

Bir damla gözyaşı daha akarken, "Ağlamıyorum," diye ısrar etti.

Kahretsin. Bu tüm keyfimi kaçırıyordu.

"Nefsi müdafaaydı," dedim. Aslında Adrik'i öldürmesi umurumda bile değildi. Yumuşak kalpli kadınlar tarafından alt edilen adamlara ihtiyacım yoktu. "Söyle."

"Ama-"

"Söyle."

"Nefsi müdafaaydı," diye duygusuzca savuşturdu.

Neden küçük bir zeytin dalı uzattığımı bilmiyordum. Rahatsız edici gözyaşlarından dolayıydı belki de ama daha çok, duyguları olan bir kadınla tanışmayalı uzun zaman geçmişti. Belki de hiç tanışmamıştım. Mila benim için keşfedilmemiş sulardı, sonuna kadar anlam veremediğim bir özveriyle doluydu. Ve ben fareyle oynayan bir kedi gibi, onunla bir süre oynamak istiyordum.

Çıplak belinin girintisini kavradım, o kadar küçüktü ki ellerimi etrafına sarsam muhtemelen parmaklarım birbirine dokunurdu. Bir kadında fark ettiğim ilk şey beli olmazdı ama otel odasında Mila'yı çırılçıplak soyduğumdan beri, o kucağımda bana binerken belini tutmak istiyordum. Normalde, tahammül edemediğim bir pozisyondu. Bu garip arzuyu, daha önce istediğim bir kadını becermek için beklemek zorunda kaldığım en uzun sürenin bu olması gerçeğine bağlıyordum. Onunla ilgili küçücük şeyler bile dört yıl sekssiz geçen bir sürenin ardından hapisten yeni çıkmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Diğer elimi başının yanına koydum ve sarı bir bukleyi parmaklarımın arasına aldım. "Siz Amerikalıların araba kazalarının olduğu yerlerde yaptığı gibi koridora bir haç koyacağım. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa küllerini bile birlikte serpebiliriz."

İğrenmiş bakışlarıyla buluşmak benden küçük bir kahkaha kopardı.

"Senin dışarıda bakireleri kaçırıp Moskova'yı korkutuyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Bu gece babanla karşılaşmadığım sürece, şehir güvende olacak." Bu bir yalan olabilirdi; iş ve cinayet gibi konularda iyimserdim.

Yutkundu ve bakışlarını tavana çevirdi. "Ne kadar da yüce gönüllüsün."

"Büyük laflar etmen, burada doğru şeyi yapmamı zorlaştırıyor," dedim çenesini ısırmadan önce.

Titrek bir nefes verdi. "Umutsuz bir vakasın, biliyorsun değil mi?"

"Ben de sadece küçük bir yardıma ihtiyacım var sanıyordum." Memesinin kıvrımının altını başparmağımla çok hafifçe ileri geri okşadım. Göğüsleri her nefes alışında kalkıyor, meme uçları tişörtünün üzerinden belli oluyordu ve bu bana ne kadar hassas ve tatlı olduklarını hatırlatıyordu.

Dudaklarımı kulağına kaydırarak, "Bahse girerim göğüslerini emerek boşalmanı sağlayabilirim, *kotyonok*," dedim.

Bedenini ele geçiren titreme, beni henüz aklından çıkarmadığının tek göstergesiydi, bu yüzden biraz daha ileri gittim. Çıplak memesini avuçlayarak yumuşak eti sıktım ve başparmağımı meme ucunun etrafında gezdirdim. Ardından boynundaki nabzı emerek arkamda başka bir iz bırakmak için derisini dişledim. Göğsü daha hızlı inip kalkıyordu ama ellerimin üzerindeki etkisini göstermeyi reddediyordu.

Bu kızın kanla kaplı olmasına rağmen neden bu kadar güzel koktuğunu bilmiyordum ama memesinin elimdeki hissi ve tatlı kokusu görüşümü karartmaya başlamıştı. Mila kilisedeki bir vaftizci gibi sıkıcı davranırken, kasıklarımdaki amansız ağrı kabardı.

Kayıtsızlığı beni sinirlendirmeye başlamıştı, bu yüzden daha aşağı indim ve onu *sertçe* ısırdım. Acıyla tısladı ama dilimle ısırığı yatıştırdığımda ipler gerildi, başı yana düştü ve vücudunun çaktırmadan yay gibi gerilmesi bana artık o kadar da kayıtsız olmadığını söyledi.

Eserime, arkamda bıraktığım koyu renk ize bakmak için geri çekildim. Mila'dan önce birinin üzerinde iz bırakacağımı hiç düşünmemiş olsam da içimde ilkel bir şey onu kendi küçük dama tahtam gibi işaretlemekten keyif almıştı.

"Sanırım senin rengin kırmızı," dedim misafir yatağımdaki kanla ve öpücük izleriyle süslenmiş bu kıza.

"Çok beklersin," diye karşı çıktı ama sesi boğuktu, sözleri inatçı değildi.

Sonunda başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirip çimdiklediğimde, düzensiz nefesi aralanmış, ıslak dudaklarının arasından çıktı. Yine de beni görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Bana hasta diyorsun..." dedim, "...ama sen de biraz sorunlu olabilirsin."

"Ben senin gibi değilim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bundan emin misin?"

"Psikopat olmadığıma mı? Evet."

"'Sosyopat'ı' tercih ederim. Sosyal açıdan daha kabul edilebilir."

"Şu halimiz de 'sosyal açıdan kabul edilebilir' diye haykırıyor zaten."

Bu kız, ben onu geçici, akılsız seks kölem olarak kullanmak konusunda ciddi olmaya çalışırken bile beni eğlendirmek gibi tuhaf bir yeteneğe sahipti. Ve ben, insanların planlarımı baltalamasından hoşlanmazdım.

Elimi karnından aşağı, bacaklarının arasına kaydırdım ve başparmağımı ufacık bir baskıyla klitorisine bastırdım. Gözlerini sıkıca kapatarak bu hisle savaşmaya çalıştı ama ona biraz ovaladığımda altdudağını düz beyaz dişlerinin arasına aldı ve kalçalarını hafifçe oynattı.

Görüntü, içimi omurgamdan aşağı doğru kıvrılarak inen ve sikime ağır bir şekilde yerleşen yoğun bir sıcaklıkla doldurdu. Ateşli, ıslak ve öğrendiğim kadarıyla bir yumruktan daha sıkıydı. Ona ihtiyacı olanı vermek istiyordum. Sırf gözlerinin yuvarlanmasını izlemek için iki parmağını odak merkezine kaydırmak istiyordum. Şu noktada bana izin vereceği fikri, içimdeki her bir iradeyi kanım kulaklarımda uğuldamaya başlayana dek harekete geçirdi.

Bir kadına oral yapmıyor ve kontrolü ele almasına izin vermiyor olabilirdim ama bencil bir sevgili de değildim. Yine de daha önce bir kadının boşalmasını sağlamakla hiç bu kadar ilgilenmemiştim. Aynı anda üç kadının beni bu kızdan daha çok sertleştirdiğini bile söyleyemezdim. Alexei'nin kızı olduğu gerçeği, sadece o mide bulandırıcı pastanın kremasıydı.

Masum gibi davranmakta, erkekleri kıvrandırmakta tam bir profesyonel olmalıydı zaten. Tıpkı annesinin, Alexei'nin ortaya çıkıp adamların alnının ortasına bir kurşun sıkmadan önce yaptığı gibi.

Mila ipleri sıktı. Gözleri kapalıydı ve yanaklarında pembe bir kızarıklık vardı. Ona doğru düzgün dokunmamıştım bile ama o çoktan boşalmak üzereydi. Sadece bir aptal onu ilk boşaltan kişi olduğuna inanırdı. Kız tam bir tetikleyiciydi ve kendini kollarıma nasıl attığını düşünürsek cinsel açıdan aktif olmama şansı yoktu.

Elimi durdurdum ve, "Seni kaç adam boşalttı?" diye sordum.

Rahatlamış ya da hayal kırıklığına uğramış bir şekilde derin bir nefes aldı. Onun bile hangisi olduğunu bildiğinden emin değildim ama cevap vermek istemediği açıktı.

"Bana cevap ver," dedim.

Sessizlik.

İnatçıydı ama ben de öyleydim.

Bacaklarının arasına bir tokat attım.

Bana öldürücü bir bakış atmadan önce nefesi sıkıştı. "Pardon, saymam mı gerekiyordu?"

Dişlerim birbirine kenetlendi. Durmam için yalvarana kadar ona yaşattığım her orgazmı saymasını sağlamaya yemin ettim. Buna tam şu anda, burada başlama arzusuna teslim olmadan önce elimi çekip ayağa kalktım.

"Yaramaz evcil hayvanlar ödüllendirilmez."

Öfke, bakışlarındaki tüm arzuyu soğuttu. "Yaptıkların sana geri dönecek, *D'yavol.* Ve bu olduğunda, yanan haline gülümseyeceğim."

Kahretsin. Bu biraz seksiydi. Ve sinir bozucu.

Yüzünü kavradım. "Eğer ben düşersem, seni de yanımda götürürüm. Mikhailov kanın beni cehennemde serin tutar."

Gözlerinden belirsiz bir parıltı geçti ve sonra tavana bakarak kimsenin cesaret edemediği kibirli bir şekilde beni kovdu. Onu sertçe serbest bırakıp sıcak bir hüsranla odadan çıktım ve Yulia'yı takıntılı bir zihniyetle kanı temizlerken buldum.

Kadın yedi yıl önce korumalardan ve silahlardan korkmadan ön kapımı çalmış ve, "İş istiyorum," demişti.

Onu iki yerden tanıyordum.

Çocukluğumda, bana ve ağabeyime sıcak yemek vermiş ve bir kar fırtınası sırasında arabasına sığındığımızı görüp gece için bize kalacak bir yer ayarlamıştı. Ayrıca, kocasını bir et satırıyla kesip haberle çıkmış ama tek bir açıklama bile yapmamıştı ve on yıl boyunca akıl hastanesinde kalmıştı.

Bunu iki kez düşünmeliydim ama onun yerine kapıyı ardına kadar açıp, "Bugün başlayabilirsin," demiştim.

Bu evin sadık bir çalışanı olduğunu kanıtlamıştı ki bu paha biçilemez bir şeydi.

Ön verandada durup İlya'nın ceketinin cebindeki sigara paketini aldım, bir sigara çıkardım ve dudaklarımın arasına koydum. Araba yolundan, Albert'in cesetle uğraşmakla meşgul olduğu garaja doğru bir kan ilerliyordu.

Paketi İlya'nın cebine geri koydum. "Çakmak?"

Zippo'sunu çıkarıp verdi. Sigaramı yaktım, derince içime çektim ve avlunun karşısında duran Pavel'e bağırmadan önce yolda duran arabaya doğru yöneldim.

Sıska ve hâlâ ergenlik çağının sonlarında olan en yeni üyem tereddüt etti.

O yanıma gelirken sigaramı içerek onu izledim. Ağzımın kenarından dumanı üfleyerek, "Kıçında bir sopa falan mı var?" diye sordum. "Yoksa kız arkadaşın dün gece yeni bir şey mi denedi?"

Bahçede kahkahalar yankılandı.

Çocuk kıpkırmızı olmuştu. "Hayır."

"Hadi gidelim. Sen sürüyorsun." Sigarayı kara fırlattım ve arka koltuğa oturdum.

Sigaranın tadından nefret ediyordum ama bir miktar nikotine ihtiyacım vardı. Orta konsoldan bir tane Big Red* aldım, bir tane de Pavel'in kucağına attım ve beyaz parmak eklemleriyle direksiyonu kavramasını izledim.

"Araba kullanmayı biliyorsun, değil mi?"

"Çabuk kavrarım," diye kekeledi.

Tanrım.

* Sakız.

Viktor adamlarımı işe alır ve eğitirdi ama görünüşe göre araba kullanmak bu eğitime dahil değildi. Beni götürmesi için başka birini bulabilirdim ama onun yerine koltuğuma yaslandım ve Moskova'ya tehlikeli bir yolculuk yapmak için hazırlandım. Pavel'in eninde sonunda öğrenmesi gerekecekti.

Saatime baktıüımda elimdeki ve gömleğimdeki kanı fark ettim. Çocuk fren ve gaz pedalını karıştırmış olmalıydı; araba aniden öne doğru fırladı ve sonra aniden durdu.

Görmezden geldim.

Bana araba kullanmayı on bir yaşımdayken annemin müşterilerinden biri öğretmişti. Bacağıma silah dayayarak bana arabayı altmış km hızda tutmamı söyleyecek kadar kafası uçmuştu. Hayatımın en uzun sürüşüydü.

Bir saat sonra Alfonso ile toplantım vardı. Kolombiyalı uyuşturucu baronunun son kokain sevkiyatı çamaşır deterjanıyla seyreltilmişti ve ben de ürettiğim şeyin saf olduğundan emin olmayı bir öncelik haline getirmiştim. Rublyovka'daki bir kimyager, tüm ürünlerimi bodrumunda test ediyordu. Önümde ilginç bir toplantı vardı ama benim tek düşünebildiğim misafir odasındaki yatağıma bağlı olan kızdı.

Başparmağımı yarılmış altdudağımın üzerinde gezdirdim ve onu nasıl yola getireceğimi düşündüm. Ne yazık ki elmaslar ve kürkler işe yaramayacaktı. Biraz önce azıcık bir baştan çıkarmaya tepki vermişti ama onu sadece boşalmak istediği için benimle birlikte olmak isteyeceği bir noktaya getirmek istemiyordum. Bana ihtiyacı olmasını istiyordum; yalvarmasını, sadece *benim* için yaşamasını ve nefes almasını istiyordum.

Diğer yandan, muhtemelen tüm bunlara ayıracak zamanım olmayacaktı, bu yüzden sert ve istekli bir sevişmeye razı olacaktım.

Bu kızı nasıl teşvik edeceğimden emin değildim. Kovalamacanın heyecanı, kasıklarımı sıkıştıran bastırılmış gerginlikle karışmıştı. Nadia da dahil arayabileceğim birden fazla kadın vardı ama bir şekilde, hiçbirini aramayacağımı biliyordum. Şu anda sikimde olmasını istediğim tek dudak, çilek tadında olandı.

Mila beni ne kadar bekletirse, o kadar pişman olacaktı.

Cebimdeki telefonu çaldı. Bu sabah biraz şeytanca bir zevk alma dürtüsüyle telefonunu tekrar açmıştım. Ekranda Ivan'ın adını gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Ronan'ın Et Lokantası. Moskova'daki en büyük sosisin evi."

"*Ty sukin syn.*" *Seni orospu çocuğu.*

Kıkırdadım. "Orospu uygun ama 'amcık' annemi daha iyi tanımlayabilirdi."

Sıktığı dişlerinin arasından, "Ona dokundun," dedi.

"Anneme mi?" diye eğlenerek savuşturdum. "Hayır. Ben bile ensesti hiç çekici bulmuyorum." Sonra ekledim. "Ayrıca cinsel yolla bulaşan hastalıkların da büyük bir hayranı değilim."

Acı bir ses çıkardı. "Eminim onlarla bir geçmişin vardır. Şehrin yarısını becerdin."

"Hayır. Her zaman prezervatif takarım." Sonra popüler bir sağlık kuruluşunun sloganını söyledim. "Korunmak, sağlık ve mutluluğun anahtarıdır."

"Sen yürüyen bir ölüsün, biliyorsun değil mi?"

"Sınırda yaşamak her zaman sikimi biraz karıncalandırmıştır."

Pavel dur işaretini kaçırdı ve bir çiftlik kamyonuna tam yandan çarpmayı kıl payı engelledi.

"Tanrı aşkına, çocuk!" diye çıkıştım.

Direksiyondaki elleri gerildi. "Siktir, üzgünüm!"

"O videoyu çekmesi için onu nasıl zorladın?" diye hırladı Ivan.

Sohbet şimdiye kadar eğlenceli ve oyundan ibaretti. Ancak videoyu izlediği düşüncesiyle kanım kanamaya başladı. Mila'nın bedenini daha önce bizzat gördüğü, onu becerdiği düşüncesiyle... İçim hoşnutsuzlukla doldu ama yıllar süren eğitimin sayesinden ifademi kayıtsız tutmayı başardım.

"İyi gösteriydi, ha?"

"Onu izlemektense annenin cesedini becermeyi tercih ederim."

Güzel.

İşte bu iyiydi.

Gerçi artık o videoyu babasına gönderdiğime pişman olmuştum. Onu başkalarına göstereceğini düşünmemiştim ama gösterdiyse, onlar ölü adamlar demekti. Sevse de sevmese de şu an için bana aitti, her bir santimi benimdi. Bu duyguyu analiz etmeyi reddediyordum. Yapacak yeterince işim vardı.

"Ona şantaj yapmadığın sürece bunu yapmazdı."

Ona zarar verip vermediğimden çok, onun isteyip istemediğiyle bu kadar ilgilenmesi ilginçti. Belki de onun yumuşak kalbini sert bir kötülük kabuğunun kapladığını biliyordu.

"Onu çok iyi tanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Herkesten çok."

Gülünç ışıltılı telefonu tutuşum daha da sıkılaştı. "Görünen o ki inandığın kadar iyi tanımıyorsun." İma açıktı: Şantaja gerek olmamıştı.

"Söyleyeceğin herhangi bir şeye inanacağımı sanıyorsan

aptalsın, *D'yavol.*" Sesine kırgınlık sızmıştı ve bir iğrenme duygusuyla, adamın ona karşı *hisleri* olduğunu fark ettim. Bunları Mila'nın da paylaşıp paylaşmadığını merak ettim. Bu fikir, yirmi dört saat boyunca Hallmark kanalını izlemekten daha itici görünüyordu.

"Yataktaki hünerlerimi bir çay içerek anlatmayı tercih ederim ama bugün bir istisna yapacağım. Seni temin ederim, Mila'nın hiçbir şikâyeti yok." *Yoktu* diye içimden düzelttim.

"Unutma, intikamını aldığında Mila bana geri dönecek. Kimin hünerleri daha iyi o zaman göreceğiz."

Dişlerimi gıcırdattım. Derimin altında kana susamış bir *his* alevlendi. Ölümcül bir sakinlikle, "Kaç, Ivan," diye uyardım onu. "Hızlıca kaç. Çünkü seni yakalarsam, seni çıplak ellerimle parçalarım."

Aramayı sonlandırdım.

Piç kurusu benim şehrimdeydi ve oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Fakat benim kadar iyi değil.

Onu bulacaktım.

Ve bulduğumda... Şöminemin üzerinde adının yazdığı bir boşluk vardı.

BÖLÜM

Yirmi Bir

abience
(i.) birinden kaçınmak için duyulan güçlü istek

Mila

Doğan güneş odayı bağlı bileklerim ve intikamımla birlikte aydınlattı.

Yulia siyahlar içinde odaya girdi ve yerdeki kırık sandalyeyi fark ettiğinde sinirlendi. Beni görünce istifini bozmadı, ürkütücü bir melodi mırıldanırken acele etmeden ortalığı topladı. Ronan'ın, çalışanlarını nerede bulduğunu merak ettim. Tımarhaneden mi?

Kurumuş kan, vücudumda karıncalar geziyormuş gibi hissettiriyor, kaşındırıyor ve tahriş ediyordu. Karınca hissinden daha kötüsü, yüzeye çıkmaması için savaştığım suçluluk duygusuydu. Kendimi savunduğum için pişmanlık duyma-

malıydım ama yine de bir şey göğsümü sıkıştırıyordu. Bedenimdeki kanın, asla yıkayamayacağım sonsuz bir leke olup olmadığını merak ettim. O adamın ailesi, çocukları var mı diye merak ettim. Bu fikir midemi bulandırdı. Bu yüzden yüzüncü kez bu düşünceyi kafamdan attım ve beni tamamen yutmadan önce buradan kaçmam gerektiğine karar verdim.

Bakışlarım, tek amacı oymuş gibi odanın tozunu alan Yulia'yı buldu. Her kadının içinde biraz annelik içgüdüsü olmalıydı. Belki bana yardım etmesi için duygularıyla oynayabilirdim. Şifonyere sertçe vurduğunda sıçradım. Ardından, rahatsız edici bir tatmin duygusuyla bir örümceği yere fırlattı. Açıkça görülüyordu ki onun annelik yönü çoğu kişininkinden daha azdı ama başka seçeneğim de yoktu.

"Çocuğun var mı?" diye sordum.

"*Ikh slishkom mnogo.*" *Çok fazla.*

Tam olarak en iyi başlangıç sayılmazdı ama Roma da bir günde inşa edilmemişti zaten. "Benim yerimde onlardan biri olsaydı ne yapardın?"

"Onlara bulup da bunamamalarını söylerdim."

Gözlerimi yavaşça kırpıştırdım. "Rus nimetlerine yabancı olmalıyım. Amerika'da kaçırılmak, Noel sabahı bir kutu tereyağlı kurabiye ve büyükannenin senin için ördüğü çirkin atkıyı almakla aynı şey değil."

Göz devirerek halının sağ tarafına ilerledi. "Günde üç kez beslenmekten daha kötü şeyler vardır."

"Bütün gece kanla kaplı bir şekilde yatağa bağlı kalmak gibi mi?"

"Kendini bu karmaşaya sen bulaştırdın, *devushka*." Ya yan odada kalıyordu ya da olanları görmek için duvarlarda açtığı gizli delikler vardı. Beni, burada yanlış olan benmişim gibi

resmetmesine sinirleniyordum ama onun haklı olduğunu hisseden bir yanımın olmasına daha da çok sinirleniyordum.

"Sen olsan burada gıkını çıkarmadan yatardın herhalde," dedim inanamayarak.

"Dramatiksin. Efendim kötü bir adam değil."

Bu evde ne zaman her türlü mantığa meydan okuyan biri benimle konuşsa, başıma sürekli bir ağrı giriyordu. Ronan'ın bir vampir romanının sayfalarından çıkma klasik bir kötü adam olması için ihtiyaç duyduğu tek şey sivri dişlerdi. Yulia'nın bunu görememesi gerçeği, ayrıca ona "Efendim" diye hitap etmesi, Ronan'ın doğaüstü bir güçle onun beynini yıkadığı anlamına geliyordu.

"Senin zamanında erkeklerin nasıl flört ettiğinden emin değilim ama yirmi birinci yüzyılda, bu..." Bileklerimdeki ipleri çektim. "...tam olarak en iyi üçüncü randevu sayılmaz."

"Amerikalılar. Çoğunuz açgözlüsünüz."

Başımı yastığa geri koydum. Yuliadan hiçbir yardım gelmeyeceği belliydi.

"Çişim var," diye mırıldandım.

"Tebrikler."

"İyi." Omuz silktim. "Çarşafları yıkayacak ben değilim ya."

Kısılan gözleri benimkilerle buluştu, onlara meydan okurcasına karşılık verdim. Aklı başında herkesin rahat edebileceğinden daha uzun süren bir bakışmanın ardından, Yulia yatağa geldi ve hızlı bir beceriyle bileklerimi çözdü. Bu, onun halatlarla veya Ronan'ın oyuncaklarıyla ilk kez uğraşmadığının göstergesiydi.

İşimi gördükten sonra banyo aynasındaki ifademe baktım. Korkunç bir korku filmindeki, elektrikli testereyle ilk öldürülen üniversiteli kıza benziyordum. Beni bu duruma

sokan aptallığı düşününce... ne kadar da doğru bir karşılaştırmaydı! Midem bulanmaya başladı, bu yüzden duşun sıcak suyunu açtım, üzerimi çıkardım ve akan suyun altında durdum.

Kan, yuvarlanarak gidere aktı ve bu görüntüyle, boynumun arkasında soğuk karıncalanmalar başladı. Hatıram içime bir gelgit dalgası gibi çarptı, atan kalbimi göğsümden kopardı ve Atlantik'in derinliklerine batmasına izin verdi.

Bay Tavşan'ı sarkık kulağından tutarak, penceremden parlak kırmızı bir aracın araba yoluna girişini izledim. Bu kadını sadece birkaç kez, babam beni yatırıp uyuduğumu düşündükten sonra görmüştüm.

Bir gün önce komşu çocuğa annem olmadığını söylediğim anı hatırlayarak kaşlarımı çattım. Bana çok aptalmışım gibi bakmış ve sonra herkesin bir annesi olduğunu, yoksa yetim olduklarını söylemişti. Ben yetim olmak istemiyordum.

Bu kadının da benim gibi uzun sarı saçları vardı.

Belki de o, benim annemdi.

Aniden çok susadım ama babamın yatağımın yanına bıraktığı bardağa dokunamazdım. Su eskimişti ve muhtemelen içinde toz vardı.

Geceliğim ve elimde Bay Tavşan'la birlikte merdivenlerden parmak uçlarımda indim. Babam her zaman, olmam gerektiği gibi yatakta olmadığımı ona söyleyen bir altıncı hissi olduğunu söylerdi ama buna ancak dört yaşındaki bir çocuk inanırdı ve ben dün beş yaşıma basmıştım.

Koridordan bağırışlar geldiğinde korktum. Babam sesini hiç yükseltmezdi. Çok kızgın olmalıydı. Seslere doğru sürüklendim ve kapalı kütüphane kapısının önünde durdum.

Pat!

Kalbim yerinden çıktı. Geriye doğru sıçradım ve Bay Tavşan parmaklarımdan kaydı.

Sonra bir sessizlik oluştu.

Kapının altından sızan kırmızı boya, en sevdiğim oyuncak hayvanı ıslattı. O benimdi ve şimdi mahvolmuştu. Bir hıçkırık boğazıma tırmanırken onu yerden kaldırdım. Sıcak boya ellerimi ve geceliğimi lekeledi. Her şey pislenmişti ve şimdi banyo yapmam gerekecekti. Her şey mahvolmuştu.

Kütüphane kapısı açıldı. Babam kötü bir söz söyledi ve vücuduyla kapıyı kapattı ama arkadaşının uzun sarı saçlarını ve her yerinde kırmızı boyayla yerde uyuduğunu görebiliyordum.

Kapıyı kapatan babam beni kaldırdı. Yanaklarım yaşlarla ıslanmıştı.

"Bay Tavşan mahvoldu," diye ağladım.

"Onu temizleriz."

Gözyaşlarım yavaşlarken burnumu çektim ve, "Susadım," diye fısıldadım.

"Yatağının yanında su var."

"İçinde amipler var." İşaretler filmindeki Bo'nun evresinden geçiyordum.

"Onların ne olduğunu bilmiyorsun."

Beni banyo yapmaya zorladı ve saç kremiyle saçımı taradı. Bunu yapmazsa buklelerim çok karışır ve tararken canım acırdı.

"Baba, arkadaşın... O, benim annem mi?"

Bakışları yumuşadı. "Hayır, meleğim."

Beni havluyla sardığında gözlerim ağırlaştı. Ve uyumadan önce aklımdaki son görüntü, giderden akan kırmızı boyaydı...

Duştaki duvara yaslanarak aşağı kaydım, içimdeki her hücreye bir uyuşukluk yayıldı. Aklımın bu anıyı, bir kendini

koruma eyleminde ortaya çıkmayacak kadar derine ittiğine inanmak isterdim ama bu yalandı. Bilinçaltımda, bir şeylerin doğru olmadığını her zaman biliyordum, her şey göründüğü kadar parlak değildi ve fedakâr bir hayat yaşayarak gerçeği görmezden gelmenin suçluluğunu bastırmıştım. Yine de her şey apaçık ortadayken mutlu bir cehalet içinde yaşayamazdım.

Babam iyi bir baba olabilirdi.

Ama iyi bir adam değildi.

Şimdi bile ne yapacağımı bilmiyordum. Bu dünyada her şey çarpık ve karmakarışıktı. Uyuşukluğum azaldıkça, sadakatimin nerede olması gerektiği konusundaki belirsizlik beni perişan ediyordu.

Kendimi yerden kaldırıp bir havluya sarınarak banyodan çıktım ve Yulia ile çarpışmadan önce bir adım geri geriledim. Lafı uzatmadan amigo çantamı kollarıma attı.

"Giyin. Sonra da kahvaltıya in."

Tereddüt ederek, kollarımda yabancı hissettiren çantaya baktım. Bu evde bir hafta geçirmiştim ve geçmişim şimdiden uzak bir anı gibi gelmeye başlamıştı. Bu odadan çıkmak istemiştim ama bugün hiçbir şeyden o kadar emin olamıyordum.

Yulia sabırsızca, "Bu bir rica değildi," diye tersledi.

"İnmezsem ne olur?" Benden nereden baksan 15 cm daha kısa olan küçük gövdesine anlamlı bir bakış atarak, "Beni sen mi indirirsin?" diye sordum.

İfadesi sertleşti ve bir homurtuyla topuklarının üzerinde kapıya döndü, adımları bir amaçla doluydu. Beni şikâyet edecekti ve bu sabah istediğim son şey iri yarı bir psikopat tarafından sürüklenmekti.

"İneceğim," diye hırladım.

Duraksadı ve sonra yavaşça, muzaffer bir gülümsemeyle bana döndü.

"Musibet kadın," dedim dudaklarımın arasından ve, "Velet," diye bir karşılık duydum. Beni sekiz yaşındaki bir çocuğun seviyesine çekmesine izin vermeyi reddederek hakareti görmezden geldim ve sanki bu yerden kaçmanın anahtarı varmış gibi çantamın içini karıştırdım. Ne yazık ki içindeki tek şey bir yığın parlak giysiydi.

On üç yaşımdan beri bu kadar uzun süre tıraşsız kalmamıştım ama bunu gizlemek için pantolon giymek, Ronan'ın dile getirilmemiş bir savaşı kazanacağını hissettiriyordu. Görünüşüm hakkında ne düşündüğü umurumda değildi ve eğer bu onu rahatsız ediyorsa, bu daha da hoşuma giderdi. Omuzları açık, dökümlü bir bohem elbise giydim ve şeytanın inine girerken ihtiyaç duyacağım özgüven için derin bir nefes aldım.

Çıplak ayakla Yulia'yı koridorda takip ettim. Korumanın öldüğü noktadan geçerken boğazım düğümlendi. Havada bir limon kokusu vardı ve zemin cilalanmış gibi parıldıyordu. Yulia sabahını dizlerinin üzerine çöküp kanı temizleyerek mi geçirdi merak ettim.

Aşağıya indiğimizde etrafı incelemeye başladım. Evin dekorasyonu, yüksek tavan, beyaz kartonpiyerler ve mermer zeminle görkemliydi. Ancak İran halıları, koyu renk perdeler ve uyumsuz mobilyalar ona sıcak ve erkeksi bir hava katmıştı. Hapishane hücrem olmasaydı, buranın neredeyse rahat olduğunu bile söyleyebilirdim.

Ronan yemek odasındaki uzun masanın ucunda oturuyordu. Yüksek arkalıklı sandalyesine bir kral gibi yaslanmıştı ve gözleri ruhu kadar karanlıktı. *Narnia*'nın çarpık bir versi-

yonu gibi, gardırobuna girersem cehenneme gideceğimden emindim.

Ondan elimden geldiğince uzağa oturmak niyetiyle masanın diğer ucunda durdum, ancak Ronan soğuk bir bakışla yanındaki sandalyeyi ayağıyla itti.

Nasıl da centilmendi ama!

Yanına oturmaktansa penceremden iki kat aşağı atlamayı tercih ederdim ama gururum içimdeki çekinceyi ortaya çıkarmama izin vermiyordu. Ben de her gün yaptığım bir şeymiş gibi ona doğru yürüdüm; sanki günler önce aynı odada bir adamı kafasından vurmamış gibi... Oturdum. Duyduğum tek ses sandalyemin mermerdeki yumuşak sürtünmesi ve Ronan'ın araya giren varlığıydı.

Benim yaşıma yakın siyah saçlı bir kız odaya girdi ve önümüzde duran masanın üzerine sessizce çini porselen tabaklar koydu. *Blini*. Taze reçelle servis edilen Rus krepi, Borya'nın evde vegan tarzında hazırladığı en sevdiğim yemekti.

Vegan olmayan bir şeyi yemek zorunda olmak midemi bulandırdı ama deneyecektim. Uyum sağlayamazsam bu dünyada hayatta kalamazdım ve beni canlı canlı yemesine izin vermeyi reddediyordum.

Bir bliniyi çatallayıp tabağıma bıraktım. Ronan sadece sandalyesinde geriye yaslanmıştı ve krepin üzerine reçel eklememi izlerken parıldayan küpemi parmaklarının arasında dönüyordu. Krebi keserken, hâlâ hareket etmeyince durdum.

"Pardon, önce şükür duası mı etmek istemiştin?"

Eğlendi. "Pek âdetim değildir ama sen istersen, seni dinlerim."

"Çarpılmayacağından emin misin?"

"Buna bel bağlamış gibisin."

Pencerenin yanındaki bir bitkiyi sulamak için odaya giren Yulia'nın bakışlarını yakalayarak, "Ben kimim ki buldum da bunayacağım?" dedim.

Yine *homurdandı.*

Gözlerimi masaya çevirdiğimde Ronan'ın beni yoğun bir şekilde izlediğini gördüm. "Çalışanlarıma patronluk taslama, *kotyonok.*"

Uygun bir şekilde azarlanmışım gibi hissettim.

Gıcık olarak, "Bana öyle seslenme," dedim.

"Sana istediğim gibi seslenirim."

Ona öfkeyle baktım. "Benimle uğraşmak kendini büyük ve güçlü mü hissettiriyor?"

"Hayır. Beni sertleştiriyor."

"Sertleşme" lafı havada asılı kalırken bana imalı bir şekilde bakmaya devam etti. Kabalığının beni etkilediğini göstermeyi reddediyordum.

"Merak ediyorum da, centilmenliğin doğuştan gelen bir davranış mı yoksa özel ders mi aldın?"

Küpemi cebine soktu ve kolunu tahtına dayadı. "Aldıysam ne olacak? Yelp'e girip kötü bir yorum mu yazacaksın?"

"Şeytan'ın Yerel Psikopatlar Enstitüsü eminim ki kötü yorumlara alışkındır."

Başparmağını altdudağındaki yara izinde gezdirirken içinden boğuk bir kıkırdama kaçtı. Güldüğünde tehditkâr görünmüyordu. Normal bir adam gibi göründüğü de asla söylenemezdi. Eskimeyen, aldatıcı bir şey her zaman vardı.

Vücudumun her santimini okşayan gülüşü sona erdiğinde, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Tabii ki hayır. Kan ve suçluluk içindeydim.

Ronan'ın bebek gibi uyuduğundan emindim.

Bir *bliniye* çatalımı sertçe batırarak tatlı bir şekilde, "Harika uyudum. Teşekkürler," dedim.

"Acınası bir yalancısın."

"Hepimiz senin kadar iyi bir yalancı olamayız, değil mi?" Krepin, çamur gibi bir tadı vardı. "Beni burada ne kadar tutacağını söyle."

Gözlerinin parlaması, ona ne yapacağını söylememden hoşlanmadığını gösteriyordu.

Parmağını çay fincanının kenarında gezdirdi ve ensemin arkasındaki tüyleri diken diken eden bir *yüzüğü* ortaya çıkardı.

"Bu küçük gösterinin bir bitiş tarihi olmalı."

Yoğun bakışlarla beni izliyordu ve elindeki o *yüzük* sinirlerimi yıprattıkça yıpratıyordu. Görünüşe göre bana sadece değersiz biriymişim gibi bakacaktı. Sessiz kaldığı her saniye, kalp atışlarım gerginliği kaldıramaz hale gelene kadar uzuyordu. Tehlikeli bir bölgeye yaklaşıyordum, ısırılmadan önce ne kadar yaklaşabileceğimi görmek istediğim bir engerek yuvasıydı ama nefret ve pervasız bir cesaret duygusu beni cesaretlendirmişti.

"İyi. Söyleme." Çay fincanımı dudaklarıma götürerek omuz silktim. "Eminim Albert buralarda bir yerlerde gizleniyordur. Konuşkan biri olmayabilir ama onu konuşturmanın bir yolunu bulabileceğime eminim."

Eli savrulup boğazımı tutmadan önce bile çok ileri gittiğimi biliyordum. Beni kendine çekti. Fincan parmaklarımdan kaydı ve sıcak çay elbiseme döküldü ama tutuşunun altındaki nabzımdan başka bir şey hissedemedim. Çay fincanının yanındaki *yüzük* gözden kayboldu.

"Beni manipüle etme," diye hırladı.

Elinin baskısı altında yutkundum. İstese nefes borumu ezebilirdi. Boğazımı, nefes alışımı azıcık engelleyen bir şekilde sıkmasının ardındaki ima, nefes almama ve yaşamama izin verdiğini ve buna minnettar olmam gerektiğini gösteriyordu.

Başımı tavana doğru eğdim ve içimdeki her içerlemeyi gösteren gözlerimle gözlerine baktım. Fakat başparmağı boynumun yanından aşağı kaydığında duyduğum rahatsızlığa garip ve elektriksel bir şey karıştı. Eylemi, havadaki zehirli sıcaklığı körelterek basit bir yumuşak dokunuşla ortadan kaldırdı.

"Eve gitmeye çok hazırsın... Seni orada ne bekliyor, *kotyonok*?"

Parmağıma takılacak ağır bir elmas ve Florida güneşinin altında parıldayan altın kapıların ardında yaşanacak monoton bir hayat. Aslında babam olmadan Miami'de hiçbir değerim yoktu ama bu adamın bunu bilmesine izin veremezdim.

Kesik nefeslerimin arasından, "Hayatım," dedim.

"Artık senin hayatın *bu*." Sesi tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Seni, işimiz bittiğinde serbest bırakacağım, daha erken değil."

Birkaç saniye birbirimizin öfkesini soluduktan sonra beni serbest bıraktı. Boğazımı ovup elinin geride bıraktığı sıcaklığı yok etmemek için kendimle mücadele ettim. Adrenalinin geçmesiyle donup kalarak, çay fincanını ağzına götürmesini izledim.

Dövmeli parmaklar ve çini porselen. Hades'le yemek yiyen Persephone gibi hissettim. Tek fark, tanrıçanın yeraltı dünyasının hükümdarına âşık olmasıydı.

Ve bizimkisi ilahi bir aşk hikâyesi değildi.

"Seni ne kadar erken serbest bırakırsam, babana o kadar çabuk veda edersin. Yerinde olsam onun iyiliği için, beni yatıştırmak konusunda daha iyi bir iş çıkarırdım."

Çernobil'de çıplak bir gezinti, kulağa bu adamı "yatıştırmaktan" daha iyi geliyordu.

Elbisem sırılsıklam olmuştu, boynum muhtemelen kıpkırmızıydı ve gözlerimdeki nefretten şakaklarım ağrıyordu. Mantıklı bir insan bana acır ve beni bu çarpık çay partisinden azat ederdi. Ne yazık ki Ronan, Bay Hyde* kadar mantıklıydı.

"Yemeğini ye."

Her nasılsa, iştahım yerindeydi ya da öyleymiş gibi davranacak kadar gururluydum. Şeytan, Givenchy takımının içinde, elinde bir iPhone ile sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve yanılmıyorsam bir *oyun* oynuyordu. Pac-Man'in çarpık bir versiyonu olduğunu hayal edebiliyordum ama emojisi noktalar yerine ruhları yiyordu.

"İşin bittiyse Yulia sana odana kadar eşlik edecek."

Tam o sırada Yulia kapıda belirerek Rus çayı ve kara büyüyle beslenen bu evin duvarlarının canlı olduğuna dair tüm şüpheleri ortadan kaldırdı.

Sandalyemi geriye ittim ve bir görev bilinciyle Yulia'yı odama kadar takip ettim. Okul müdiresi gibi şıngırdayan anahtarlarıyla beni kafese kilitledi.

* Dr. Jekyll ile Bay Hyde romanında, yaradılış olarak kötü ve alçak olarak tasvir edilen kişilik.

BÖLÜM

Yirmi İki

sapiosexual
(i.) zeki insanlara ilgi duyan veya cinsel açıdan onlardan etkilenen kişi

Mila

Ronan ve ben üç gün boyunca aynı oyunu oynadık. Ciddi evlilik sorunları olan bir çift gibi birlikte kahvaltı yaptık, sonra o büyük ihtimalle birilerini kandırmak ve sakatlamak için Moskova'ya gitti ve bana da odama kadar eşlik edildi.

İçten içe çığlık atmak istesem de, biraz özgürlük kazanmak ve bu kâbustan kurtulmak için dilimin izin verdiği kadar iyi davrandım.

Ronan, Yulia ve sessiz hizmetçi her gün gördüğüm tek yüzlerdi ve kafam karışmaya başlamıştı. Bu değişimin ne

zaman yaşandığını bilmiyordum ama sadece aklımı tüketen sıkıntıdan kurtulmak için kahvaltıyı dört gözle bekler olmuştum.

Üçüncü sabah, bir aydınlanma yaşadım.

"Ne yaptığını biliyorum," dedim yemek masasında.

Ronan bakışlarını muhtemelen eline yapıştırılmış olan iPhone'dan kaldırdı. Eğer "Tatlı!" ve "Lezzetli!" diyen derin *Candy Crush* sesleri aptal cihazından gelmiyorsa bile, sürekli olarak mesajlar ve e-postalar geliyordu.

Tek kaşını kaldırdı. "Ne yapıyormuşum?"

"Beni Stockholm sendromlamaya çalışıyorsun."

Gülmek istiyormuş gibi göründü. "Böyle bir fiil olduğunu sanmıyorum."

"Sanki 'sik' kelimesini tek bir cümlede isim, fiil ve zarf olarak kullanan birinden dil bilgisi tavsiyesine ihtiyacım varmış gibi."

"Sik çok yönlüdür."

"O kadar da çok yönlü değil."

Bakışlarının tüm ağırlığı bir şok dalgasına rakip olabilirdi. "Seni siktiğim zaman, *kotyonok*, söz veriyorum, 'sik' kelimesini benim siktiğimin ömrü boyunca kullandığımdan daha fazla şekilde kullanacaksın."

Sözleri ve bakışlarındaki yoğunlukla altüst olmuşken bu bir bakışlarımı kaçırmama ya da koltuğumda kıpırdanmama savaşına dönüştü. Verdiği incelikten yoksun söz nefesimi yavaşlatmıştı ama midemin çukuruna sinir bozucu sıcak bir dalga gönderen şey, konuşmanın her bir bölümünde sik kelimesini nasıl doğru kullanacağını bilmesiydi. Zarfı bile doğru kullanmıştı.

"Senin için yeterince çok yönlü mü?" diye sordu.

İfadesi çok şey anlatıyordu.

Ronan: 1

Mila: 0

Vazgeçemedim ve, "'Siktiğimin' biraz gereksizdi," diye mırıldandım.

"Kaybetmeyi hazmedemeyen biri değilsin sanıyordum."

Sessizce cevabını düşündüm. Hiçbir zaman rekabetçi bir insan olmamıştım ama Ronan'la yaptığım her konuşma kazanmam gereken bir dövüş gibi geliyordu. Belki bir Rus mafyası tarafından kaçırılmak bir kızı değiştiriyordu ya da sadece altındaki canavarı ortaya çıkarmak için derisinin kenarlarını soymak istiyordum. Yakışıklı bir yüz ve tasarımcı elinden çıkma takım elbiselerle kendini bu kadar kolay gizleyebilmesi hiç adil değildi.

Ayağa kalktı, telefonunu cebine koydu ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Yarın görüşürüz, *kotyonok*." Sonra başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve sanki dünyaya hükmetme planları tarafından yutulan önemsiz bir şeymişim gibi beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Soruma hiç cevap vermemişti ama ilgisizliği ve geri çekilmesi yanıldığımı düşündürüyordu; bedenimi ve ruhumu manipüle etme planı aklının ucundan bile geçmemişti. Şimdi, bu sonuca vardığım için gülünç hissediyordum. Benimle yatmayı bu kadar çok istiyorsa, bunu elde edebilirdi. İnsanların nazik bir adam tanımına pek uyuyor değildi. Belki de beni zorlayacak kadar umursamıyordu. Belki bu sabah "randevuları", bir yandan kahvaltısını ederken bir yandan da alay etme arzusunu tatmin ediyordu.

Kaşığımı, beni yemeye zorlamadığı yulaf ezmesinin içinde çevirdim. Midemde huzursuz bir his kabardı. İğrenç bir

şekilde, bunun Ronan'ın bana olan ilgisini kaybetmesinden mi, yoksa babamın hayatının geri kalan saatlerinin zaman çizelgesinde kısalmasından mı kaynaklandığından emin olamadım.

Senaryonun en tiksindirici kısmı bunların hiçbiriyle ilgili değildi. Ronan'm sırtı, 'sikten' türeyen kelimelerini ve orman kokusunu da yanına alarak gözden kaybolurken, yerini bir yalnızlık duygusu aldı. Yulia'nm varlığının dolduramayacağı bir yalnızlık.

"Je le hais. Tu le hais. Nous le haïssons." Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorsun. Ondan nefret ediyoruz. Tavana bakarak bitkin bir halde Fransızca fiilleri çekimleyebildiğim en eğlenceli şekilde çekimledim.

Kapı açıldı ve kırık kapı kolunu yerden almak için eğilmesiyle geçen kısa bir duraklamanın ardından Yulia, "Burası bir ev. Ahır değil," dedi.

Sabahın beşinde, acı verecek kadar sağlam olan kapıya vurarak, "ÇIKARIN BENİ!" diye bağırmamdan bahsettiğine inanıyordum. Ama kim bilebilirdi ki? Bu evde, Fransızca konuşmamdan bile rahatsız olmuş olabilirdi.

Onu görmezden gelerek, sıfır coşkuyla, *"Je le déteste. Tu le détestes.*

Nous le détestons." Ondan hoşlanmıyorum. Ondan hoşlanmıyorsun. Ondan hoşlanmıyoruz.

Tavanla arama sert bir yüz girdi. "Neyin var?"

"Regl oldum," diye açıkladım.

Sanki ben tuhaf ve iğrenç bir yaratıkmışım gibi burnu kırıştı ve kapıyı arkasından kilitlediğine emin olarak bir anlı-

ğına odadan kayboldu. Sonra geri dönerek yüzüme bir kutu tampon attı.

Alnımı ovuşturarak, "Of," diye şikâyet ettim.

Kıs kıs güldü.

"Cadı," diye mırıldandım.

"Cadaloz."

Bugün, kramplarımın en yoğun olduğu gündü. Bu sabah, bu odadan çıkmak için her şeyi yapmaya karar vermiştim: alaycılığımı dizginler, ruhumu satar, şeytanın aletini emer... Ne olursa yapardım. Bu çılgınlığa bir gün daha dayanırsam, *Drakula*'daki Renfield gibi delirirdim. Çoktan geceleri uyku tutmaz olmuştu ve veganlığımı sorguluyordum. Yarın böcek yiyor olabilirdim.

Bu ay hamile kalmadığım için beni cezalandıran rahmim dilimi kontrol etmeyi çok daha zorlaştıracaktı. Mükemmel biri olduğumu asla söyleyemezdim ama regl dönemimdeyken...? Mükemmellikten çok ama çok uzaktım.

"Kahvaltıya geç kaldın, *devushka*."

"Bırak burada huzur içinde öleyim."

"Bu odayı seviyorum. Git aşağıda öl."

On dakika sonra, güneş rengi bir bluz ve dökümlü bir etek içinde, arkamda Yulia ile birlikte yemek odasına girdim. Beni geç teslim ettiği için Ronan'a özür dilercesine baktı. Çıkarken ona başını eğseydi hiç şaşırmazdım.

Telefonu kulağında olan Ronan, sadece onaylayarak başını salladı. Sandalyeme yöneldim ve tabağımı meyveyle doldurdum. Ronan, hattın diğer ucundaki kişinin söylediklerine gülümsedi. Muhtemelen Nadia'ydı. O kadın için biraz üzülüyordum ama aynı zamanda keçi başlı şeytanın kişiliğine sahip olduğuna da inanıyordum.

Ronan tembelce Rusça yanıtlar verirken, sıcak çayıma üç küp şeker eklememi izledi. Ağzımda acı bir tat vardı ve sadece hastalıklı derecede tatlı bir şey onu geçirebilirdi.

Sonunda sevecen ve sinir bozucu bir vedayla telefonu kapatarak odayı sessizlikle doldurdu. Bir an sonra, "Eğer istediğin şeker hastası olmaksa, söyleyebilirdin," dedi.

Dilimin ucuna gelen cevabı yapıştırmamak için kendimi tuttum. *Sence bu, burada seninle geçirdiğim zamanı bitirmeye yeter mi?* Bunun yerine, samimi bir şekilde, "Gayet iyiyim. Teşekkürler," dedim.

Arkasına yaslandı, gözlerinden eğlenceye yakın bir şey geçti. "Gece geç mi yattın yoksa sabah erken mi uyandın?" İma çok açıktı: Bağırışlarımı ve kapıya vurduğumu duymuş ve beni görmezden gelmişti.

Je suis calme. Tu es calme. Nous sommes calmes. Sakinim. Sakinsin. Sakiniz.

"Heyecandan uyumak zor geliyor." Alaycılık, beni sık sık alt eden sinsi bir kaltaktı.

"Misafir odamın bu kadar harika bir eğlence içerdiğinin farkında değildim." Gözleri parladı. "Eh... En azından izlemen için bıraktığım şey dışında. İyi bir şov olduğunu biliyorum ama arada bir sitcomları da denemelisin."

Başa sarıp duran pornodan başka bir şey izleyemeyeyim diye televizyonuyla oynadığını ikimiz de biliyorduk. İçimde yükselen lavları dindirmeye çalışırken tenimi bir soğukluk dalgası kapladı. O odaya geri dönmeyi reddediyordum. Tekmeler ve çığlıklar için beni sürüklemek zorunda kalırdı ve onu yatıştırmazsam yapacağı şey tam olarak buydu.

"Televizyondan bahsetmiyorum." Bardağımdaki sıcak şekerden bir yudum alarak dilimdeki yanmanın tadını çı-

kardım. Daha önceki alaycı yorumumu nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden kelimeler ağzımdan öylece dökülmeye başladı. "Sadece... Konu buradaki atmosfer..." Gözlerim, bir süs masasının üzerinde duran porselen bir bebeğin saçlarını tararken bir şeyler mırıldanan Yulia'yı yakaladı. Dikkatimi tekrar Ronan'a çevirdim ve zorla gülümsedim. "O kadar romantik ki... Muhteşem bir Rus kışı manzarası, çok sağlam ortaçağ kapıları ve aramızdaki yaş farkı... Bir Disney filminde yaşıyor gibiyim."

Beni yoğun bir saniye boyunca izledikten sonra, sanki ağzımdan çıkanlara inanamıyormuş gibi derin ve içten bir kahkaha attı. Keyfi sözlerine de sızdı. "Şu anda bana karşı tamamen samimi olmadığını hissediyorum."

"Sana bu izlenimi veren ne, hiçbir fikrim yok."

Kahvaltının sonunda daha uzun bir tasma kazanabilmek için tutumumu sürdürmeye karar verdim ama orada oturup tabağına dokunmadan beni izlemeye devam ederse, bu yemek saatlerce sürebilirdi. Onu kızdırmadan on dakika dayanmak zor olacaktı ve her nasılsa, o zeki piç de bunu biliyordu. Bunu mümkün olduğu kadar acı verici bir şekilde uzatacaktı.

İstilacı varlığını görmezden gelmeye çalıştım ama bakışları ve sessizliği canlı bir varlık gibiydi, her bir omzuma oturan iki küçük şeytandı sanki.

Je l'ignore. Tu l'ignores. Nous l'ignorons. Onu görmezden geliyorum. Onu görmezden geliyorsun. Onu görmezden geliyoruz.

"Susadım, *kotyonok*."

Çatalımı dudaklarıma götürürken, ona hizmet etmemi isteyen sesindeki durgun ton karşısında duruverdim. İnana-

madığım bir anın ardından, bakışlarımı sandalyesinde oturan tembel piçe kaydırdım. İki elini de çok iyi kullanabildiğini tecrübelerimden biliyordum.

"Tembellik günahtır," dedim gözlerimi kısarak.

"Gurur da öyle," diye karşılık verdi. "Hatta en ölümcül günah olduğuna inanılır."

Uff. Şimdi ona hizmet etmem gerekiyordu, yoksa en büyük günahkâr ben olacaktım. Bu adama İncil'i öğretmek için zaman ayıran herkesten nefret ettim.

Çatalımı bırakarak zorla gülümsedim. "Çay mı su mu, *D'yavol*?"

Dirseğini sandalyesinin koluna dayadı ve sanki düşünüyormuş gibi başparmağını çenesinde gezdirdi. Gözleri, beni içine soktuğu küçük düşürücü durumdan zevk aldığını belli edercesine parlıyordu.

Masanın altında çıplak ayağımı sabırsızca yere vurmaya başladım, lanet bir karar vermesi için harcadığı her saniye öfkem yükseliyordu. Ayağımı sallamamı durdurmak için botu nazikçe ayağımın üzerine indi.

"Çay."

Bir fincan çay doldururken, "Şeker?" diye sordum.

"Hayır."

Attığım küp şeker bir *cup* sesiyle fincanın dibine indi, alerjisi olduğunu umarak fincanı ona uzattım. Tam çatalımı geri aldığımda ağzını tekrar açtı.

"Şimdi düşündüm de, su daha iyi olurdu."

Kendimi daha fazla tutamadım ve aklıma gelen ilk şey ağzımdan kaçıverdi. "Neden böylesin?"

Ufak bir eğlence parıltısı belirdi ama saygısız ses tonumla gözleri karardı ve o pahalı botunu ayağıma biraz bastırdı.

"Narsistsin, seni eğlenceli buluyorum."

Bu cümle başka kimseye bir anlam ifade etmeyecek olsa da amacına ulaştı ve aramızdaki boşluğu sessiz bir farkındalıkla doldurdu. Önceki konuşmamızdan "şanslı" lafına verdiğim karşılıkla alay ediyordu. Şeytan kaotik zihnimin işleyişini o kadar iyi anlamıştı ki, bu durum beni nasıl tanımlıyordu emin değildim.

Bir yakınlık hissi boğazımı sıktı ve ayağımı botunun altından çektim. Bugün herhangi bir özgürlük kazanma şansımı kesinlikle mahvetmiştim ve bunun için yalvarma alçakgönüllülüğümü de kaybetmiştim. Kendime iyice zarar vermeden buna bir son vermem gerekiyordu.

"Gidebilir miyim?"

Gözleri kısıldı. "Hayır."

Al işte, iyi davranmaya çalıştığımda olan buydu.

Gergin ve rahatsız edici bir sessizlik içinde uzun bir süre oturduk. Karnım çoktan doymuştu, bu yüzden tostumu küçük parçalara ayırarak kendimi eğlendirdim. Ben bir çocuk gibi yemek masasında oturmaya zorlanırken Ronan yemek bile yemiyor, mesajlarını kontrol ediyordu.

"Yemek yiyecek misin?" diye soruverdim. "Yoksa insanların kalplerini özel zamanlarında mı yemeyi tercih ediyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Özel zamanlarımda yemeyi tercih ettiğim şeyleri biliyorsun."

Bu konuşmaya devam etmek istemediğim için konuyu değiştirdim. "Babamla konuşmak istiyorum."

"Kıyamam."

Kanım kaynamaya başladı. "Söylesene, ruhunu mu sattın yoksa kötülük aileden mi geliyor?"

"Muhtemelen genetik faktörlerin bir etkisi vardır. Sen de biliyor olmalısın. Annenin kanını taşıyorsun."

Beni istediği kadar küçük düşürebilirdi ama annemin hatırasını kirletmesine izin vermeyecektim.

"Onun hakkında yalan söylemeyi kes," diye çıkıştım.

Tek kaşını kaldırdı ve dudaklarını bükerek sataşmaya devam etti. "Annen hasta biriydi, *kotyonok*. Ve hasta derken yavru köpekleri boğan türden bir hastalıktan bahsediyorum. Ama hasta olsun ya da olmasın, duyduğuma göre yatakta müthiş bir-"

Çayımı yüzüne fırlattım.

Tüm bastırılmış kızgınlığım, Ronan'ın bir şekilde sakin ama öfkeli ifadesinin etrafında bir konfeti gibi patladı. Her şey ölümcül bir şekilde durmadan önce, gerilim odadaki oksijeni emdi. Kanımda adrenalin ve soğuk bir korku gezinirken sandalyemde donakalmıştım.

Yüzünü eliyle sildi, sesi sakindi ama sıkılı dişlerinin arasından konuştu. "Önden başlaman için sana avantaj tanıyacağım."

Eğer ondan kaçarsam, beni kovalardı. Eğer kaçmazsam...

Beni öldürürdü.

FedEx kutuları gibi korkunç şeyler aklımda dans ediyordu. Korku ciğerlerimi deldi ve nefesimi çaldı. Ayağa fırladığımda sandalyem geriye doğru devrildi ve sonra, ben kaybettiğimde peşini bırakmam gerektiğini anlayarak odadan kaçtım.

BÖLÜM

Yirmi Üç

typhlobasia
(i.) gözleri kapatarak öpüşmek

Mila

Damarlarım panikle dolmuş bir şekilde yön duygusu hissetmeden banyo kapımı arkamdan kapayıp kilitledim ve geri çekildim. Kalbim boğazımda deli gibi atıyordu.

Ronan güvenilmez bir hilekârdı. Herkes avantaj tanımak için en az on Mississippi zaman geçmesi gerektiğini bilirdi. Merdivenin tepesine ulaşmam ve Ronan'ın ağır adımlarının beni takip etmeye başlaması üç saniye sürmüştü. Bir insan gücünün elvereceğinden daha hızlıydı, kendimi banyoya kilitlemeden önce gölgesi benim gölgemi neredeyse içine alıyordu.

"Kapıyı aç," diye talep etti Ronan, sözleri rahatsız edici bir şekilde fazla sakindi.

Banyonun içindekileri kulak temizleme çubuklarının sayısına kadar bilmeme rağmen kendimi savunmama yardımcı olacak sihirli bir şeyin ortaya çıkmasını umarak çekmeceleri karıştırdım. Yulia'nın banyonun yedek anahtarına sahip olduğuna şüphe yoktu ve efendisine seve seve yardım ederdi.

"Ben kırmadan önce kapıyı açmak için beş saniyen var."

Bir tarağı omzumun üzerinden fırlatırken, "Sana kolay gelsin." Bu düşünce içime bir belirsizlik dalgası göndermesine rağmen soğuk bir sesle cevap vermeyi başardım. Yatak odamın bununla aynı yapıdaki kapısını tekmeleyerek, yumruklayarak ve kilitle oynayarak kırmaya çalışmış ve bir dizi yara almıştım ama tek bir göçük bile oluşturamamıştım. "Aptal kapıların bir kasırgaya bile dayanabi-"

Pat!

Aramızdaki tek engel hızla açıldığında sıçradım, kapı duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki menteşesi kırıldı. Kapı, başka bir tekmeyle çerçevesinden tamamen ayrılana kadar beceriksizce sallandı, ardından sert tahta parçası, çıplak ayaklarımdan birkaç santim uzaktaki yere vücudumu sarsan yüksek bir sesle düştü.

Gözlerim ışıltısı olmayan kara gözlerle buluştuğunda parmaklarımın arasından bir diş fırçası kaydı. Soğuk bir korku beni oracıkta felç etmişti sanki. Misilleme beklentisiyle göğsüm inip kalkarken ona baktım. Bana ne yapmayı planlıyor olursa olsun, hayatım için yalvarmayı reddediyordum. Gurur beni cehenneme gönderecekse de, öyle olsun. En azından bu dünyayı itibarım lekelenmeden terk ederdim.

Ronan o pahalı botlarıyla kapının üzerinden geçerek bana doğru yürüdü. Bir metal şıngırtısı bakışlarımı ellerine indirdi ve kemerini çıkarmasını izlerken kalbim mideme saplandı.

Baba filmindeki Carlo'nun hamile karısını dövdüğü gibi beni kemerle dövecekti.

Başlarım şimdi itibarına!

"Üzgünüm!" Kelime, ağzımdan düzensiz bir nefesle çıktı.

"Hayır, değilsin, *malen'kaya lgunishka.*"

Bacaklarım beni geriye doğru taşırken uzaklaşmamı izledi. Taş duş zemininin serinliği ayaklarımla buluştu. Kapana kısılmıştım ve elindeki o gevşek kemerle bana yaklaşıyordu. Acıyı kabul ederek beni gerçeğe döndürmesine izin vermeliydim. Varlığının, ölümün habercisi olmaktan başka bir şey olmadığını hatırlamalıydım. Teoride kulağa hoş geliyordu, ama gerçekte? Acayip acıtacak gibiydi.

Bir şampuan şişesini alıp ona fırlattım. "Bunu hak etmiştin!"

Şampuan şişesinden ve fırlattığım diğer tüm nesnelerden kaçındı. Beni belimden yakalayıp dudaklarını kulağıma bastırarak karanlık bir sesle konuştu.

"Tıpkı senin kıçının kırbaçlanmasını hak ettiğin gibi."

Onu iterek en acıyacak yerine tekme atmaya çalıştım ama daha temas edemeden uyluğumu cezalandırıcı bir şekilde kavradı.

"Bir daha hayalarıma tekme atarsan," diye hırladı, "acısını sen dindirirsin."

"Bırak beni!" Mücadele etmeye devam ettim ama bileklerimi sıkıca kavradı ve kemerini etraflarına dolayıp bir düğüm attı.

Uzaklaştığında kaçmaya çalıştım ama kemeri diğer ucundan çekmesiyle göğsüne çarptım. Diğer ucunu tavandaki modern duş başlığına sabitleyerek kollarımı başımın üzerine kaldırdı.

Nefes nefese ve ihtiyatla yukarı baktım. "Sen ne-?" Üzerime buz gibi suyun akmaya başlamasıyla sözlerimin geri kalanı ağzımdan bir çığlık olarak çıktı.

Her iki ayağımı da yere basabilecek kadar uzundum, ancak kemer sudan kaçabileceğim kadar gevşek değildi. Tenime iğneler batıyormuş gibi hissettiren soğuk suyun beklenmedik akışıyla sıçrayıp öksürdüm.

"Sana benimle savaşman konusunda ne demiştim?" Yüzümü kavradı ve onunla göz göze gelmem için kaldırdı.

Su, Antarktika'dan gelen bir sağanak yağmur gibi saçımı ıslatıp elbisemi vücuduma yapıştırırken şiddetli bir titreme bedenimi ele geçirdi. Gözlerimi kırpıştırarak kirpiklerimdeki suyu uzaklaştırdım. Dondurucu sudan mı kaynaklanıyordu yoksa beni kırbaçlamayacağı için yaşadığım rahatlamadan mı bilmiyordum ama içimdeki savaşma isteği yok oldu ve beni titrer bir halde yalnız bıraktı.

Takırdayan dişlerimin arasından, "Soğuk," diye şikâyet ettim.

"Güzel." O da yarı sırılsıklamdı ama bundan kaçınmıyordu bile. Parmakları yanaklarımı sıktı. "Öfkelisin, *kotyonok*." Tutuşu bir dokunuş kadar hafifledi, kara gözleri benimkilerin üzerimdeydi. "Beni sana tasma takmaya zorlama."

Tehdidinden sonra özür dilemeliydim. Beni bağışlaması ve boynuma bir şey geçirmemesi için yalvarmalıydım ama onun yerine ağzımdan dökülen duygusuz sözler, "Umarım çay seni iyice yakmıştır," oldu.

Dudaklarındaki ufacık bir eğlence ifadesi gözlerindeki kızgınlıkla çatışıyordu ve tepkisi düşünceli, hatta belki de gayriciddiydi. "Seninle ne yapacağım ben böyle?"

"Beni bırakabilirsin."

Gözlerinden kurnaz ve çelişkili bir şey geçtiğinde beni yakında serbest bırakmayı planlayıp planlamadığını merak ettim; beni babamın hayatıyla değiş tokuş etmesi için günler mi vardı yoksa saatler mi? Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı, kendimi kaybolmuş ve yalnız hissetmeme neden oldu ama canlanan tek duygu umutsuzluk değildi.

"Mmm." Yumuşak ses dudaklarımda titreşti. "Henüz değil."

Şeytanı eğlendirmekten kurtulsam bile, iblislerinin beni ömür boyu takip edeceğini biliyordum. Botunun altındaki istenmeyen ve kısa sürede unutulmuş bir sakız parçasıymışım gibi arkasına bakmadan uzaklaştığını hayal ederken, vahşi bir duygu su yüzüne çıktı. Ben de *D'yavol*'a, onun bana olduğu gibi musallat olmak istiyordum. Ya da belki de bu sadece nefretimin elimden kayıp gitmesine izin vermem için bir bahaneydi.

Başparmağının elmacık kemiğimin üzerinde kaymasıyla titrek bir nefes verdim. Öfkesi ve okşayışı arasındaki tezatlık dengemi bozdu, karnımda bir şimşek çaktı ve onun sevecenliğini ve onayını kazanmak için içimde mantıksız bir arzu uyandırdı.

Sanki onu ısırıp ısırmayacağımı test ediyormuş gibi başparmağı dudaklarımda gezindi. Isırmadım. Hatta parmağını hafifçe ağzıma sokmasına izin verdim. Boğazından gelen alçak ses havadaki soğuğu bastırdı, suyun sıcaklığını birkaç derece artırdı ve o anda tek istediğim, *sıcaklıktı*.

Cehennem ateşi şeklinde gelse bile.

Ağzımı başparmağının etrafına kapadım, bu yüzden dilimin ve dudaklarımın sıcak temasından kurtarmak için parmağını çekmesi gerekecekti. Gözlerindeki alevler beni de

yaktı ve onayının ağırlığı bacaklarımın arasına bir sızı yerleştirdi.

İçimdeki sıcaklık, tenimdeki soğuk işkenceyle o kadar çelişiyordu ki başım dönüyordu. Kafayı bulmuş gibiydim. Yerden yirmi kat yükseklikte, on bin dolarlık bir votkayla sarhoş olmuştum sanki ve başparmağı beni terk ederken altdudağımı aşağı çektiğinde dokunuşuna teslim olmaktan başka bir şey yapamadım.

Deriyle sarılmış bileklerim, tenime akan buz gibi su ve aralık dudaklarımız... Aramızdaki, yarı kapalı gözler ve aysız geceler gibi hissettiren çekimin altında zaman yavaşladı. Beyaz ten ve diken diken olmuş tüyler. Sırılsıklam bir Brioni* ve dövmeler. Bencillik ve açgözlülük.

Aramızdaki mesafeyi kapatma ihtiyacı nefesimi kesti. Ronan'ın sıcaklığının ve baş döndürücü orman kokusunun bulaşmadığı bir oksijen bulamadım. Başım suyun üzerindeydi ama yine de boğuluyordum. Nefes nefeseydim, bu günahın doyuma ulaşmayacağını biliyordum.

"Lütfen, beni buradan çıkar."

İkimiz de sözlerimin iki farklı anlam barındırdığını biliyor gibiydik: biri bu buz gibi ceza, diğeriyse içsel kafesimdi.

Çarpan kalbim ve suyun sesi yoğun sessizliği bir anlığına doldurdu.

"Özgürlüğünü istiyorsan, onu kazanmalısın." Aşağılayıcı ve imalı ifadesi aramızdaki büyüyü bozmalıydı ama kültürlü ve normalden daha yoğun bir aksanın sızdığı sesi, boynumdan aşağı inen bir okşayış gibiydi. Kendimi o okşayışa bırakmak istedim.

Bir aptal gibi, "Reglim," dedim ve bunu Carter kadar tat-

* İtalyan erkek giyim markası.

sız bulacağını umdum. Böylece bu ahlaksız andan kurtulabilirdim. Fakat bunu sorun yapmayacağını bilmeliydim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Birazcık kandan korktuğum olmadı hiç."

Yutkundum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Yaratıcı ol."

Boğazım kurudu, tereddüt içinde oyalandım. Benden ne istediğinden ya da kollarım başımın üstünde bağlıyken ne yapabileceğimden emin değildim. Bu benim biraz özgürlük edinme, yenik biri olarak dizginleri elime alıp bir kaçış planı yapma şansımdı ama ilk boğulan ben olursam bu ne işe yarardı? Sanırım sadece yüzmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Parmak uçlarımda yükselerek aradaki mesafeyi dudaklarımız birbirine çok yakın olana dek kapattım, içimden geçen her titremeyle dudaklarım dudaklarına dokunacak kadar yakındık. Bir anlığına, ondan devam etmem için güven uyandıracak herhangi bir tepki bekleyerek ağzına doğru soludum ama hiçbir tepki vermedi. Sinirlenip, dayanıksız bir şekilde kendimi düşünerek dudaklarımı onunkilere tamamen bastırdım.

Kemer biraz gevşediğinde beceriksizce başımın üstünde tuttuğum kollarımı omuzlarına koydum. Tadı tarçın, günah ve o kadar erkeksi bir şeydi ki, onu solumak için derin bir nefes aldım. Ağzım onunkinin üzerinde hareket ettikçe tüm tereddüdüm yok oldu ve yerini, beni ayak parmaklarımın uçlarına kadar kavuran bir ateş seli aldı.

Öpüşüme karşılık vermiyordu. Hatta kahvaltıda oynadığı küçük oyunlara bile şu andan daha fazla dikkatini veriyor gibiydi. Birden, ondan bir tepki almak, nefes almak gibi bir ihtiyaca dönüştü.

Onu tatlı bir şekilde, yavaşça öperken, bacağımı kaldırıp kalçasına doladım ve onu daha yakına çektim. Sonra altdudağındaki yara izini yaladım. Sert bir nefes verdi, akan suyun altına doğru adım attı ve ellerini iki yanımdan duş duvarına dayadı. Sıcaktı, o kadar çok ısı yayıyordu ki titreyerek kendimi ona bastırdım.

Kanım kaynıyor, damarlarımda titreşiyordu. Dilimi ağzına soktum, onu dişleriyle sıyırarak emdi ve ıslak sıcaklığı bacaklarımın arasında hissettim. Dudakları benimkilerin üzerinde, her baskı ve yalayışta daha buyurgan bir hal alarak hareket etti. Bacağım onu daha da yaklaştırmak için kalçasını sıkarken, bir eli duvardan ayrıldı ve uyluğumu kavrayarak parmaklarıyla etimi sıktı.

Altdudağımı ısırdığında, ben onu daha sert ısırdım. Göğsünün derinliklerinden gelen hırlama üzerimde titreşti. Arzu içimde alevlendi ve serbest bırakılmayı talep eden bir top haline geldi. Dokunuş ve hislerden ibarettim, o kadar sıcak bir şehvet bulutunun üzerinde süzülüyordum ki o bulut dağılırsa hayatta kalamayacağımdan emindim.

Öpücüğümü derinleştirerek inleyiverdim. Dilini benimkine sürterek inlememi yuttu. Ateş ve buz tarafından tüketiliyordum. Vücudumu ona doğru gerdim. Temasa, sürtünmeye ve bağışlanmaya çaresizce ihtiyacım vardı.

Ama beni buraya getiren cehennemdi.

Ve beni buradan çıkaracak olan da cehennem olacaktı.

Dudaklarını çektim, yaladım, ısırdım, dudaklarıma bastırdım ve soludum. Bacaklarımın arasında filizlenen sızıyı doldurmak için aniden her şeyi yapardım. Kahrolası regl. Ağzına doğru umutsuz bir *hmm* sesiyle kendimi ona daha da bastırdım, vücutlarımız birbirine bir yapboz gibi uydu.

Kalçamı sıktı. Kendini tutması -bana zarar verip *canımı yakabilecek* olmasına rağmen bunu yapmıyor oluşu- sadece çaresizce daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Sızımı hafifletmek için sertleşmiş uzunluğuna sürtünmeye başladığımda öfkeli bir ses çıkardı ve bacağımı üzerinden çekip aniden uzaklaştı.

Soğuk suyun altında kalakaldım ama su, Ronan'ın geride bıraktığı sıcaklığı yok edemedi. Her nefeste göğsüm inip kalkarken, duşu kapatmasını ve hiçbir şey olmamış, sanki hiç etkilenmemiş gibi bileklerimi serbest bırakmasını izledim. Bense altüst olmuştum, sanki tek ayağım mezarda, diğeri de dengesiz durumdaydı.

Sonra Ronan uzaklaştı, ardında özgürlük şansımla birlikte kafesimin kapısını açık bırakarak gitti ama gidişini izlemekten başka bir şey yapamadım. Kızaran bileklerim ve hâlâ dudaklarımda hissettiğim ağzının sıcaklığıyla tir tir titriyordum.

BÖLÜM

Yirmi Dört

qui vive
(i.) dikkatli ve uyanık olmak

Mila

"Öğle yemeği vakti." Yulia kapıda durduğunda, iki asır önce modası geçen elbisesinin dantel kenarı sallandı.

Oturma odasındaki kanepede oturuyor ve bir şey görmeyerek büyük ön pencereden dışarı bakıyordum. "Meşgulüm." *Kendi çaresizliğim içinde boğuluyordum...* Bu da bir meşguliyetti.

Gözleri kısıldı.

Ronan'ın yüzüne çay fırlatmıştım ve o, beni öldürmemişti. Kalıcı bir iz bile bırakmamıştı. En azından vücudumda. Aklıma gelince, gururum bunun üzerinde fazla durmama izin vermiyordu. Özellikle de sakallarının cildimde bıraktığı

tahriş ve yeni canlanan arzu hâlâ geçmediği için. Orada, sapkın ve huzursuz bir ihtiyaç sarmalı vardı.

Artık, bana fiziksel olarak işkence etmek istemediğini düşünüyordum ama aynı zamanda yumuşak kalbimi botlarının altında ezmeyi eğlenceli bulduğundan da emindim. Niyeti başından beri intikamken, neden benimle bu kadar uzun süre oynuyordu ki? Belki de sadece düzgün bir video çekmeye çalışıyordu. Yine de beni öğle yemeğine çıkardıktan sonra otel odama girmek bile istememişti.

"Seni tekrar odana kilitleyecek," diye uyardı Yulia.

Ona kırgın bir bakış attım, sonra ayağa kalktım ve onu yemek odasına kadar takip ederken, "Yulia, annemi tanıyor muydun?" diye sordum.

"Anneni herkes tanırdı. O, ünlüydü." Burnunu buruşturdu. "Tanrı'nın o kadının bu kadar yetenekli olmasına neden izin verdiğini anlamıyorum. İşine akıl sır ermiyor."

"Nasıl biriydi."

"Ahlaksız."

Yulia için, sabah yediden sonra uyumak da ahlaksızlıktı.

"Daha spesifik olabilir misin?"

"Hareket eden her şeyle zina yapardı."

"Yani cinsel olarak özgürdü." Her ne pahasına olursa olsun onunla ilgili en iyisini görmeye çalışıyordum.

Yulia yemek odasının kapısında durdu ve bana sert bir bakış attı. "Zina günahtır. Eşini aldatmak da öyle." Annem, babam evliyken onunla yattığı için böyle söylemiş olmalıydı. "Ayrıca gururlu, açgözlü ve zalimdi."

"Yulia," diyerek iç çektim. "Bütün ölümcül günahları sayıyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Bana inanmıyor musun?"

"Sana inanmaya çalışıyorum ama bana, onun gerçekten kötü bir günahkâr olması dışında pek bir şey vermiyorsun."

Gözleri kısıldı. "Babana işlerinde yardım ederdi." Başını eğdi ve bana neredeyse sempatik bir bakış attı. "Gerçi nasıl yardım ettiğini duymaya hazır olduğunu düşünmüyorum."

İçimden huzursuz bir enerji geçti. Merakım bunu sormam için yalvarıyordu ama kalbim bana belki de gerçekten hazır olmadığımı söyledi. Bu yüzden, aynı sessiz hizmetçinin bana *golubtsy** servis ettiği masada tek başıma oturdum. Bir lahana rulosunu keserek, aşçının hayvansal ürünleri çıkardığını fark ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, bana sunulan tüm yemekler vegandı.

Yemeğimi bitirdikten sonra giriş kapısına yöneldim. Sahte kürk mantom bir askılıkta asılıydı ve ayak bileklerinde biten botlarım sanki gecelik misafirmişim gibi yerde duruyordu. Paltoyu ve ayakkabıları giyip dışarı çıktım.

Çift kanatlı kapının her iki yanındaki korumalar sustu. Aslında, ben dairesel yoldan çıkıp kalın karda güçlükle ilerlerken, avludaki herkes susarak adımlarımı izliyordu. Kaçarsam muhtemelen beni bacağımdan vururlardı. Ne de olsa Ronan'ın teminatını öldüremezlerdi.

Köpek kulübesi olarak kullanılan ek binaya doğru yol aldım. Köpekler benim gelmemi izlerken zincir tasmaları izin verdiği kadar koştular. Önlerinde durdum, karda lüks paltomun içinde diz çöktüm ve onlara ne kadar güzel yavrular olduklarını söyledim. Çok keskin dişleri olan yavrular.

Beni ısırmayacaklarından biraz emin olduğumda, avucumu yukarı kaldırarak elimi çitin içinden uzattım. Sadece biri beni koklamak için geldi, diğerleri ise benim tarafımdan

* Rusya'ya özgü, pirinç veya karabuğdayla birleştirilen kıymayla doldurulmuş lahana rulolarıdır.

okşanarak çok alçalmak istemiyormuş gibi oldukları yerde kaldı. Dost canlısı olanın tüylü boynunu kaşıdım ve elimi yaladığında gülümsedim. Hiç köpeğim olmamıştı. Babam köpekleri sevmiyordu. Ama her zaman bir tane istemiştim.

Samur rengi tüyleri olan bir Alman kurt köpeği, asık bir suratla kapının yanında tek başına duruyordu. Varlığım onu rahatsız etmişti. Onunla tatlı bir şekilde konuştum ama mesafesini korudu, kuyruğunu sallıyor ve tüyleri diken diken oluyordu. Onu yeterince üzdüğümü hissederek, evin etrafında kısa bir yürüyüş yapmak için ayağa kalktım. Korumaların gözleri, üzerimde bir hedef göstergesi varmış gibi sırtıma dikilmişti.

Bulutlar aralandı ve güneş karların üzerinde parladı. Mülkün etrafı ağaçlarla kaplıydı ve medeniyeti bulmak için ne kadar yürümem gerektiğini, hatta arada sırada yoldan geçenlerin olduğu bir yol olup olmadığını merak ettim. Ronan'ın bahçesinin bir metre dışında bir otoyol olsa bile, oraya nasıl ulaşacağımdan emin değildim. Gece nöbetindeki adamaları ve şüphesiz ki benden daha hızlı olan köpekleriyle pek şansım yoktu.

Evde özgür bırakılmamdan faydalandım. Birinci kattaki her kuytu köşeye bakmak saatlerimi aldı ama ne yazık ki buradan kurtulmamı sağlayacak gizli bir geçit bulamadım.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama muhteşem bir evdi.

Duvarları orijinal tablolar kaplamıştı, her mobilya parçası zamansız bir çekiciliğe sahipti ve her odanın farklı bir ruh hali vardı. Dört taş duvar gibi değil de, ev gibi hissettiriyordu.

Sonra kütüphaneyi buldum.

Yüksek tavana kadar uzanan raflar, çeşitli renkte kitaplarla doluydu. Odanın önünde büyük bir maun masa vardı ve

karanfil kokusu havayı doldurmuştu. Neyi daha rahatsız edici bulduğumu bilmiyordum: Ronan'ın *ilk baskılardan* oluşan bir rafın yanında sigara içmesi mi yoksa beni burada tuttuğu süre boyunca bu alanı onunla paylaşmak zorunda kalmam mı?

Raftan aldığım ilk kitap John Milton'ın *Kayıp Cennet* kitabıydı. Ne kadar da ironikti! Roman, Şeytan'ı kibirli ve kendi çöküşüne aracı olarak tasvir eden ve sonunda Tanrı'ya karşı savaşını kaybetmesini anlatan bir şiir dizisiydi.

Çıkarken kitabı Ronan'ın masasına bıraktım.

Evde göze batan tek eksik elektronik aletlerdi. Tek bir telefon, radyo veya bilgisayar bulamadım. Ya frekanslar Ronan'ın yeraltı dünyasıyla iletişimini bozuyordu ya da yardım çağırabileceğim her şeyden kurtulmuştu.

Akşam yemeğimde bana çatalımın çıkardığı sesler ve çelişkili düşüncelerim eşlik etti. Gerçeğe göz yumduğum ve babamı kaybetme düşüncesine dayanamayarak onu koruduğum için babam kadar kötü biri olup olmadığımı merak ettim. Tanımadığım kaç aile üyemin olduğunu merak ettim. Ama en çok, şeytanın bu gece neyin veya *kimin* tadını çıkardığını merak ettim.

Oda, onun varlığı olmadan hareketsiz ve boştu ve bir şekilde yokluğu, içimde yarattığı huzursuz hissi daha da yoğunlaştırıyordu. Çıkardığı onay sesinin hatırası vücudumda dolaştı ve tüylerim diken diken oldu. Sinirlenerek tabağımı kenara ittim ve içimden, *J'ai le syndrome de Stockholm. Tu as le syndrome de Stockholm. Nous avons le syndrome de Stockholm.* dedim. Sessiz hizmetçi yemek artıklarımı alamadan tabağı kaptım, paltomu ve ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım. Güneş batmıştı ama parlak ışıklar avluyu ve köpek kulübesine giden yolu aydınlatıyordu.

Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz korumaların sohbetleri bir kez daha durdu. Fakat en azından uzak duran köpekler birden tabağımdaki mantılarla ilgilenmiş gibi görünüp her biri birer tane aldıktan sonra parmaklarımı yalayarak temizledi. Köşede tek başına oturmuş bana bakan huysuz köpek için bir *pelmeni** ayırdım. Mantıyı yanına bıraktım ama köpek ona doğru hareket etmedi. Diğer köpekler ona geniş bir alan ayırmıştı, sürünün alfası mı yoksa sadece huysuz mu merak ettim.

Arkamdaki karları ezen adım seşleri duyuldu. "Ondan uzak dur," dedi Albert. "Aklı başında değil."

Köpek muhtemelen bu yerdeki aklı başında olan tek kişiydi.

"Adı ne?" diye sordum.

"Kaos."

"*Zdravstvuy*, Kaos," diye fısıldadım.

Albert'e döndüm ve boş tabağı midesine dayadım. Homurdandı ve çini porseleni düşmeden yakaladı.

Eve dönmeden önce ona tatlı bir şekilde, "Tüm ihanetlerini servis edecek bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedim.

Ön kapıya yaklaşırken, acımasız görünen bir korumanın yanından geçtim. Tüfeğinin kabzasıyla yanındaki adamı dürttü ve aralarında gülüşmelere neden olacak bir şey söyledi. Bir hafta önce, bariz hakaret mideme inen bir bıçak darbesi gibi gelirdi; sanki içimdeki tüm kirli sırları doğrudan görebiliyorlarmış gibi. Şimdiyse, bu kötülük kalesinde dayanabilmemin tek yolu bu sırlardı. İçimdeki bir şey sadece hayatta kalmayı değil, *başarılı olmayı* da istiyordu.

* Rus mantısı.

Dönüp adamlara baktığımda gözlerimdeki bir şey kahkahalarını durdurdu. Aramızdaki mesafeyi kapattım, acımasız görünen adamın dudaklarındaki yanmamış sigarayı alıp kendi dudaklarımın arasına yerleştirdim. Yanındaki adam otomatik olarak bana bir çakmak verdi.

Çakmağı ters çevirip gazı elime sıktım ve sonra çakmağı yaktım. Böylece avucumda bir ateş tutuyordum. Vahşi bir ruha sahip tek çocuk olmanın bir ergenken bana öğrettiği basit bir numaraydı ama korumaların elimdeki ateş topundan sigara yakmamı izleyişine bakılırsa, bir cadı olmalıydım.

Her zaman bir *Aşkın Büyüsü* fanı olmuşumdur.

Dumanı gevşek korumanın dudaklarının arasına geri soktum. Sigaradan alevler yükseldiğinde küfürler patladı ve ikisi de kıyafetlerine pat pat vurarak geri sıçradı.

Sonra, soğuk bir Rus göğünün altında avuçlarım titreyerek uzaklaşmak için döndüm. Dudaklarıma ilk kez samimi bir gülümseme yayılmıştı.

BÖLÜM

Yirmi Beş

madrugada
(i.) şafak vakti, gecenin günü selamladığı an

Ronan

Ellerim cebimde, kütüphane penceresinin önünde durup ışığın ufukta belirmesini izledim. Ayaklı duvar saatinin sabah sekizi göstererek çalması, dün gece Moskova'dan döndükten sonra üç saatten az uyuduğumu gösteriyordu. Güneş doğar doğmaz ben de uyanırdım.

Eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyordu.

Günün ilk ışıkları botlarımın uçlarına ulaştığında, sessiz kış sabahı hâlâ hareketsizdi. Altın ışınların içinde toz parçacıkları yüzüyordu. Görüntü bana kirli bir apartman penceresinden süzülen güneş ışığını hatırlattı; çatlamış dudakların arasından çıkan donmuş nefesleri, açlığı ve solmuş sarı çürükleri.

Çocukluğumda günün doğması, kardeşimle benim sokaklarda koşup yerel fırınlardan hamur işleri çalmak zorunda kalmamız anlamına geliyordu. Kristian dükkânı gözetler, pis işleri de ben yapardım. Annem tam olarak bir aşçı sayılmazdı. Ya da çocuklarını besleyen bir anne. O öldükten sonra evsiz kalmıştık ama daha iyiydik. Bu güne kadar, vücudum hâlâ her sabah yiyecek bulma ihtiyacıyla alarma geçerek uyanırdı. Bu istemsiz tepkiye travma deniyordu ama bunun kulağa biraz dramatik geldiğini düşünüyordum.

Güneş ışıkları sarı saçların üzerinde parıldadığında, sanki bedenime sıcak bir kırbaç çarptı, sıcaklık aşağılarıma doğru kayarak kasıklarımda sertleşti ve vücudumu iyice gerdi. Yükselen güneş, evimi çevreleyen ağaçların arkasında kaybolmadan önce Mila'nın başının üzerinde mükemmel bir hale yansıması yarattı. Bir an için cinsel açıdan çok engellendiğimden dolayı Mila'yı hayal ettiğimi sandım. Beni emerken o saçlarını yumruğumun arasında tutmayı kaç kez düşündüğümü yalnızca Tanrı bilirdi. Bunu onaylamadığından emindim ama belki de hepimizin mutlu olabilmesi için beklentilerini düşürmeliydi.

Ayçiçeği desenli bir elbisenin eteği göründü. Hayal gücümün çiçek desenli şeyler üretmeyeceğinden adım gibi emindim. Görünüşe göre Mila da erken kalkmıştı ya da sadece bir kaçış yolu bulmak için ayaktaydı. Pek endişelenmiyordum.

Dün yaşadıklarımız aklımda canlandı. Ağzının tadı ve benimkine dayanmış bedeninin verdiği his. Onu duş duvarına dayayıp becermekten beni alıkoyan tek şey; genç, değişken hormonlarının kaldıramayacağı bir şeye kalkışması için onu kandırdığım ve teslimiyetinin gerçek olmadığı düşüncesiydi.

İstediğim zaman cömert olabilirdim.

O zamandan beri kararım kötü bir diş ağrısı gibi peşimi bırakmıyordu.

Şu anda yapabileceğim milyonlarca üretken şey vardı ama onun yerine, sabahın bu erken saatinde oyuncağımın ne yaptığını görme ihtiyacıyla orada bekledim.

Mila bir ağacın etrafından dolaşıp tekrar görüş alanıma girdiğinde, gözlerim kısılarak vücudundan aşağı kaydı. Islak ve çamur içindeydi, ona aldığım lüks kürk manto bir omzundan sarkıyordu. Paltoyu şu haliyle bir ikinci el mağazası bile almazdı. Hiç domuzum olmadığından emin olmasaydım, onun bir domuz ahırının içinde yuvarlandığını düşünürdüm. Gördüğüm şeyin en gülünç kısmı görünüşü değil, yaptığı şeydi.

Yulia, elbisesinin tanıdık hışırtısıyla odaya girdi. Kahvaltının hazır olduğunu duyuramadan yanıma gelmesini işaret ettim ve Rusça, "Bunu bana açıkla," dedim. Yulia kadar net görebiliyordum ama yine de onaya ihtiyacım vardı.

Bir saniye bekledi, sahneyi farklı bir açıdan görmek için başını eğdi, sonra sırtını dikleştirip kollarını önünde kavuşturdu. "Kız elinde bir yavru çaprazgagayla ağaca tırmanıyor. Uçup uçamayacağına görmek istiyor sanırım."

Başparmağımı ham bir keyifle yukarı kalkan altdudağımda gezdirdim. Mila'nın yavru kuşu ağaç dalından aşağı bırakmak üzere olmadığını biliyordum. Kuş çok küçüktü ve yuvasından düşmüştü, Mila da onu yerine koyuyordu.

"Kuşların parazitleri vardır." Yulia burnunu kırıştırdı. "Ayrıca o kadar çamuru eve getirmese iyi olur."

"Teşekkür ederim Yulia. Birazdan kahvaltıya geleceğim."

Hizmet edebildiği için sessizce memnun olarak başını salladı ve odadan çıktı.

Yakınlarda, Mila'nın izleyicileri vardı. Pavel görüş alanına girdi, düşerse onu yakalamaya hazır görünüyordu ki Mila'nın boyunun kendisininkinden uzun olduğu ve kızın altında ezileceği düşünüldüğünde, bu gülünçtü. Asıl güçlü motivasyonunun elbisesinin altına bir göz atmak olduğu ortaya çıktı. Çocuğu suçlayamazdım ama aynı zamanda yüzüne yumruk atmak için tuhaf bir istek duydum.

Sonra bir de, mantıklı olan Albert vardı. Mila'nın elinde bir kuşla ağaca tırmanmasını izliyordu. Mila'nın botu bir dalın üzerinde kaydı ve adım atacak daha iyi bir yer bulamadan ağaç kabuğu kara düştü.

Her yerimde bir kaşıntı ve rahatsızlık hissetmeye başlıyordum. Yulia çayıma nane koymuyor olsa iyi olurdu. Alerjim olduğunu ve bir Benadryl* reklamından daha kötü kurdeşen döktüğümü biliyordu.

Cebimden telefonumu alarak Albert'ı aradım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"*Da*?"

Rusça, "Onu oradan hemen indir," diye emrettim.

Bakışları pencereden benimkilerle buluştu. "Denedim, patron. Dinlemiyor."

"Bana kahrolası bir kadını yakalayamayacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Sadece bu kadını."

Bu kadının nesi bu kadar farklıydı? Mila'nın yükselişini izlemek için gözlerim ağaca doğru kaydı. Yuva ne kadar yüksekteydi ki? Cennet katında mıydı? Dişlerimi sıktım ve, "Neden bikinili çamur güreşi yapmış gibi görünüyor?" diye sordum.

* Alerji tedavisinde kullanılan bir ilaç.

"Köpeklerle oynuyordu," diye itiraf etmeden önce biraz tereddüt etti.

Hat bir anlığına yoğun bir şekilde sessizleşti.

"Kaos'la deme..." Bu bir sorudan çok bir hırlamaydı. O köpek agresif ve öngörülemez bir hale gelmişti ve uyutulması gerekiyordu.

"*Nyet.*"

Mila'nın biraz mantıklı olmasına sevindim.

"Kuşa dokunmamasını söyledim. Annesi artık geri gelmeyecek."

Kaos'un beş adamımı ısırmış olmasına rağmen hâlâ nefes almasının nedeni işte *buydu.* Albert lanet olası bir böceği bile öldüremiyordu.

Sabırsızca, "O bir mit," dedim ona.

Yanağını kaşıdı ve duygusuz, sıradan bir ses çıkardı. "O da aynen böyle dedi."

"Beş saniye içinde onun aşağıda olmasını istiyorum," diye tersledim ve telefonu kapattım.

Şu anda yapmak istediğim son şey Mila'yı lanet olası bir ağaçtan aşağı inmesi için ikna etmeye çalışmaktı. Muhtemelen daha yükseğe çıkmadan önce bana hakaret ederdi ve eğer ona şu anda dokunursam...

Albert, korumacı çabaları konusunda coşkulu olduğu açıkça belli olan Mila ile tartıştı. Mila, kuşu yuvasına döndürdükten sonra tekrar yeryüzüne inmeye başladı. Yerden on metre yukarıda, bir dalı kavrarken kayınca rahatlamam kısa sürdü. Başka bir dala tutunmadan önce ağaçtan bir adım aşağı kaydı ve yanılmıyorsam buna *güldü.* Albert bileğini tuttu ve onu kollarına çektikten sonra sert zemine bıraktı.

Mila'nın, çamurlu paltosundaki çam iğnelerini silkelemesini izledim.

Bana beni öldürmek isteyen beş adamın olduğu soğuk, karanlık bir hücre verirseniz, krep yapıp keyfime bakardım. Ama bana *bunu* verirseniz, siktiri çekmekten başka ne yapardım bilemiyordum. Henüz oraya varmamıştım, bu yüzden, kabul etmek gerekirse, birazcık kendimde değildim.

Telefonum çaldı ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak mesajı okudum.

Nadia: *Seni uzun zamandır görmüyorum. Beni özlemedin mi?*

Seksi özlemiştim, bu kesindi.

Gözümün köşesinden bir hareket yakalayarak bakışlarımı kaldırdım ve Pavel'in Mila'ya yaklaştığını gördüm. Çocuk ensesini ovuşturarak bir şeyler söyledi. Mila'yla İngilizce konuşmaya çalışıyor gibiydi. Muhtemelen İngilizcesi korkunçtu ama Mila bunu ona asla söylemezdi.

Nadia: *Bu gece uğra. Sana yemek yaparım... ve tatlı.* 🍩

Ben: *Polina daha iyi bir aşçı.*

Nadia: *Sikini de daha iyi emiyor mu?*

Ben: *Bir dakika verirsen öğrenirim.*

Aşçımla asla öyle bir şey yaşamazdım. Derimin altında mantıksız bir his geziniyor ve her saniye içime daha da yayılıyordu.

Nadia: ●

Nadia: *Peki ya şu Amerikalın? Seni nasıl benim kadar iyi boşaltacağını biliyor mu?*

Dişlerim kenetlendi. Nadia'nın Mila'dan bahsetmesi bile hoşuma gitmemişti.

Nadia: *Eminim bilmiyordur.*

Başımı kaldırdığımda Pavel'in *kızardığını* gördüm. Göğsünde AK-47 asılı olan çocuk!

Nadia: *Bu aralar senin neyin var? O son olay için özür dilemiştim...*

"O son olay" onu son görüşümdü. Ara sırasında hızlı bir oral seks teklif eden notunu geri çevirdiğim için kıskanç bir öfkeyle soyunma odasını dağıttığı zamandı.

Nadia: *Dün gece biriyle yattım.*

Ben: *Şok oldum.*

Hiç de olmamıştım.

Nadia: *Adam bana oral yaptı.* 😈

Nadia: *Bir kerecik olsun güzeldi...*

Yoksun bırakılmış gibi davranıyordu ama hem kadınların hem de erkeklerin ona sık sık oral yaptıklarını biliyordum. Sadece beni dizlerimin üzerinde görmek istiyordu. Sikimi kıyma makinesinden geçirmeyi tercih ederdim.

Pavel, Mila'ya bir şey göstermek için bir adım yaklaştı, başparmağı ve işaretparmağıyla boynundaki zinciri tutuyordu. Mila, sanki yanında durmak bile onu patlatacakmış gibi çocuğun silahından uzak duruyordu. Pavel Mila'nın kolyesini fark etmişti ve şimdi ona kendisininkini gösteriyordu. Ne kadar tatlı!

Nadia: *Ronan...*

Mila gülümsüyordu, muhtemelen burada onu dinleyecek tek kişiye -o da sikini ıslatmak için- sadist babasından sevgiyle söz ediyordu. Sahne canımı sıkmaya başlamıştı.

Bir şey yapıyor değildim, yine de bunun için gerçekten zamanım yoktu.

Cama vurdum. İkisinin de bakışları bana çevrildiğinde Pavel'e tehlikeli bir bakış attım. Yutkundu, Mila'ya kısa bir şeyler söyledi ve çamur içindeki tutsağımı bana dik dik bakması için yalnız bırakarak uzaklaştı. Berrak gözleri zehirli

olmalıydı. Tek bir bakışı göğsümü deliyor, içime ağır ve açgözlü bir şey yayıyordu.

Bakışlarımla ona, *Hemen içeri gir* dedim.

Sessiz yanıtı önemli değildi çünkü "kölelik" "köle" veya "anal" gibi şeyler içermiyordu. Mila, yoğun bir bakış attıktan sonra itaat etti ve evin önüne doğru yürüdü.

Nadia: *Kıskandığın* için *mi beni görmezden geliyorsun?*

Öyle bir şeyin nasıl hissettirdiğini bilemeyerek başparmağımı çenemde gezdirdim ama doğaçlama yapacaktım.

Ben: *Öfkeden kuduruyorum. Konuşamıyorum bile.*

Nadia: *Pisliğin tekisin.*

Ben: *Meşgulüm. Bana yazmayı bırak.*

Nadia: *Neyle meşgulsun?*

Ben: 🐱

Nadia: *Iııhhh!*

Masama oturdum ve kahvaltıdan önce kafamı boşaltmaya çalıştım. Gözüm masanın üstündeki bir kitaba takıldığında onu aldım. Tanrı'nın kazandığı ve *D'yavol*'un kaybettiği *Kayıp Cennet* idi. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Mila'yı becerirken ona bunu okutmalıydım.

BÖLÜM

Yirmi Altı

nedovtipa
(i.) imaları anlayamayan kişi

Mila

Ronan'ın Fruit Loops kâsesine süt dökmesini izledim. Hangisinin daha tuhaf olduğunu bilmiyordum: gerçekten bir Amerikan ürününü aldırmış olduğu gerçeği mi, yoksa ölümcül, dövmeli parmaklarının bir kaşık dolusu gökkuşağı renkli kahvaltılık gevreği ağzına götürmesi mi?

Ona bakmaya devam ettiğimde bakışları benimkilere doğru kalktı, hoş kaşlarından birini kaldırdı ve ardından kahvaltılık gevreklerin parçalanma serisi ve diş gıcırtısı duyuldu. Görüntü yatıştırıcıydı, içimi bir parça keyifle doldurmuş ve ağzının üzerimde olduğunu hatırlayan dudaklarım karıncalanmıştı. Yükselen sıcaklığı bastırmak için diz üstü çorapla kaplı bacaklarımı çaprazladım.

"Dilini mi yuttun, *kotyonok*?"

Bu saçma deyime kayıtsızmışım gibi davrandım ama içimde, tenimin altında gergin bir enerji titreşmiş ve dünkü aşağılanma ile bir zamanlar onun için hissettiklerime fazlasıyla yakın olan bir sıcaklığın arasına yayılmıştı.

"Başım ağrıyor," diye yalan söyledim.

"Bunun için bulduğum en iyi tedaviyi bilmek ister misin?"

"Çocukları kurban etmek mi?"

"İyi bir seks."

Bunun geleceğini biliyordum ama kaba sözleri yine de damarlarımda sıcak bir su gibi aktı. "Onu buralarda nerede bulacağımdan emin değilim, bu yüzden lütfen bana doğru yönü göster."

"Dün sikime nasıl sürtündüğünü konuşmayacak mıyız?"

Boynum yandı ama yine de net bir şekilde, "I-ıh!" demeyi başardım.

"Bu arada, acayip yaratıcıydı."

"Teşekkürler."

Kıkırdadı ve yumuşak kahkahası odayı doldurduktan sonra mısır gevreği ve badem sütü kutusunu bana doğru itti.

"Aç değilim," dedim.

Gözleri kısıldı. "Ye."

Bir anlığına ona baktım ama bunun başlatmak istediğim bir savaş olmadığını bildiğimden kabul ettim ve beni yemeye zorlayacak kadar önemsediği fikriyle ortaya çıkan aptal duyguyu görmezden gelerek kâsemi doldurdum. Kalbim dirayetli olmalıydı.

Tüm bu duygulardan bıkarak, elimden gelenin en azını yapmaya karar verdim ve kuru kahvaltılık gevrekten parmaklarımla her seferinde bir parça aldım ve mümkün oldu-

günca yavaş yedim. Sinirli bakışları üzerimdeyken ağzıma bir Fruit Loop atarak şımarıkça çıtırdatarak yedim.

Gülmek mi yoksa beni öldürmek mi istiyor, emin olamadım. "Beni senin gibi sınayan son adam, Moskova'da yedi parça halinde yüzüyor."

Bir lokma mısır gevreği boğazıma takıldı ama öksürmeyi ya da başka tarafa bakmayı reddettim. Ronan'ın *cinayet* işlediğini görmüş olsam bile bazen onun nasıl bir adam olduğunu unutuyordum. Belki de esaretin yan etkileri ya da gülümsemesi, kahkahası ve yakışıklı yüzü bakış açımı bozmuştu. Yine de, derinlerde, onlarla ilgisi olmadığını biliyordum.

Gevreği yutmak için kendimi zorladıktan sonra ağzıma bir tane daha attım. "Sanırım erkek olmadığım için narsist oluyorum."

"Kadın olmanla alakası yok."

Babamın kız arkadaşının olduğu çocukluk anım yeniden su yüzüne çıktığında bakışlarımı ondan çektim, göğsüm aniden sıkıştı. "Özel muamele istemiyorum." *Bunu hak etmiyorum.* "Bana, sana yanlış yapan herkese davrandığın gibi davranmalısın."

"Kurbanlık kuzu zihniyetini mide bulandırıcı buluyorum."

"Eminim özverili olmak senin için tahammül etmesi çok zor bir şeydir," dedim anlayışla.

"Beni çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?"

"Aslında içine kapanık olan karizmatik bir gangster? Cinsel sapkınlık? Sempati duymayı reddettiğim üzücü bir geçmişi olan bir kötü adam? Tik at, tik at, tik at. Üniversite sınavı konumu olsaydın, mükemmel bir sonuç alırdım."

Gözlerinden bir gülümsemenin izi geçti. "Bu saçmalıkları nereden uydurduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona asla söylemeyeceğim şey, benim de her zaman biraz içe kapanık olmamdı.

"Benim geldiğim yerde ya batarsın ya da yüzerek çıkarsın. Ben yüzerek çıktım." İblisleri korkutan ve gücünü yansıtan sesi ben ağına çekti. "Aynı şeyi kendin için söyleyemezsin, değil mi?"

Midemdeki kahvaltılık gevrek ekşi bir tat vermeye başladı. Kusurlarımı ve sırlarımı toplayıp, sonra da onları suratıma fırlatmasından nefret ediyordum. Çayıma odaklanıp bir yudum aldım. Acı tadıyla burnumu buruşturarak çaya biraz şeker ekledim.

"Özgürlük gününden keyif aldın mı?" diye sordu.

"Sen ve ben 'özgürlüğü' çok farklı tanımlıyoruz."

"Olabilir ama önemli olan benim tanımım, değil mi?"

Nedendir bilmiyorum, beni içinden yaylı palyaço çıkan oyuncak kutuları gibi sinir ediyordu. Belki de "yaramaz" davranmamı istediği içindi, böylece beni cezalandırmak ve sadist ruhunu doyurmak için bir nedeni olurdu.

"Evimde özgürce gezinmeye devam edebilirsin ama adamlarıma bulaşma." Sesinde bir tehdit vardı.

Çayımı karıştırarak ona tatlı bir gülümseme sundum. "Neden? Konuşmaya tenezzül edilmemesi gereken aşağılık bir Mikhailov olduğum için mi?"

"Senin sözlerin, benim değil."

Ronan iyice sinir bozucu olurken kafamda çocukluk oyuncağımın tuhaf, alaycı melodisi çalıyordu. Sadece sesindeki aşağılayıcı nüans değil, aynı zamanda adamın daha dün nasıl bir piç olduğunu unutmuş olmam sinir bozucuydu. Kendimi bundan daha çok küçük düşüremezdim.

"Sırf babam yüzünden benden bu kadar nefret ediyorsan, senin için üzülüyorum."

Eğlendiğini belli eden, ironik bir bakış attı. "Babasının düşmanıyla tanıştıktan iki saniye sonra onun için bacaklarını açan biri diyor bunu da. Belki de burada acınması gereken kişi sensindir."

"Bu senin görüşün. Ve berbat bir görüş." Tıpkı bu çay gibi. Resmen dilimde acı bir tat bırakmıştı.

Dengesiz bir enerji odaya yoğun bir hava kattı ve kalp atışlarımı yavaşlattı. Mükemmel olmadığımı söylemiştim ama şimdi çabuk öfkelendiğimi ve mantıktan çok gururum olduğunu öğrenmeye başlamıştım.

"Umarım, çarpık intikam arzunu yerine getirmek için beni kullanman, minicik vicdanına fazla ağır gelmez."

"İyiliğim için endişelendiğini duyduğuma sevindim ama havayı yumuşatmak adına söyleyebilirim ki..." Gözleri kararadı. "Her saniyesinden keyif aldım."

"Hop, Sansar Kaçtı" şarkısının sesi kulaklarımda daha da yükselirken, nefret içimde bir delik açtı. Sonra sesim intikamcı, neredeyse duygusal bir hal aldı.

"Bence bundan hoşuna gideceğinden daha fazla keyif alıyorsun."

Hareketsiz kaldı ve sonra bakışları beni zehirliymişim gibi inceleyerek bana döndü. Her nasılsa, acı çay, bakışlarının gücü altında yumuşak bir şekilde boğazımdan aşağı indi.

"Sana istediğim gibi sahip olabileceğimi ikimiz de biliyoruz. Fakat şansına küs, Mikhailov orospularına ayıracak vaktim yok."

Yüreğimde bir şey patladı ve içime, görüşümü puslu bir kırmızıya çeviren bir ateş yaydı. Yüzüne inen *tokat* odada titreşti ve avucumu acıttı ama kızarmış yanağı ve şiddetli bakışları kulaklarımdaki kanın uğultusunu bastıramadı.

Öfke, *pişmanlık* ve şaşkınlık içindeydim. Benden her şeyimi almıştı. Babamı, annemin hatırasını, masumiyetimi... Yine de pişmanlık duygusu ve boğazımda yükselen bir özür olmadan ona tokat bile atamıyordum. Bundan nefret ediyordum. Bu evden nefret ediyordum. Ama en nefret ettiğim şey, nefret etmediğim şeydi.

Duygularım arasındaki çekişme bedenimde ve yemek odasında hasara yol açtı. Ayağa fırladım ve Ronan'ın aptal Fruit Loops kâsesi de dahil olmak üzere masadaki tabakları yere indirdim. Çini porselenler paramparça oldu.

Ronan sadece masadaki kırılabilir her şeyi kırmamı izledi. Fırlatacak başka bir şey kalmadığında bedenim titredi, kendime duyduğum nefret damarlarıma dalgalar halinde yayılıyordu.

"Bitirdin mi?"

Kalbim kısa bir *bum-bum, bum-bum* sesiyle yavaşladı ve içimdeki tüm kan başımda bir ağrı olarak toplanmaya başladı. Şiddetin rahatlatması gerekiyordu ama kendimi pek iyi hissetmiyordum. Nefesimi düzenlemeye çalışırken midem bulandı. Tepedeki ışıktan gelen bir parıltı gözlerimi yakıp kulaklarımda bir çınlama yarattığında irkildim.

"*Mila.*" Ronan bana asla böyle seslenmemişti ama ciğerlerimdeki sıkışma dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Burada yeterince oksijen yoktu ama temiz hava bulmak için hareket etmeye çalıştığımda, bir baş dönmesi beni ele geçirdi. Kendimi toparlamak için masaya tutundum.

Bana bir şeyler oluyordu... Şiddetli bir hastalık dalgası içimde dolaşırken, sanki biri kalbimi demire bağlayıp suya atmıştı.

Çay.

Aniden yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü. Issız gözlerim Ronan'ınkilerle buluştu. Sözlerim ihanet kokuyordu.

"Beni zehirledin."

Sandalyesinden fırlamadan önce, "siktirlerinden" biri kulaklarıma çarptı ve tam bacaklarım pes ederken beni belimden yakaladı.

Sırtımı göğsüne yaslayıp iki parmağını boğazımdan aşağı itti. Öğürdüm, sonra eline ve mermer zemine kustum. İçimden başka bir şey çıkmayana kadar bunu tekrar ve tekrar yaptı. Durması için yalvardım.

Tenim sıcak terle yapış yapış olmuştu ve bu da beni titretiyordu. Bacaklarım jöle gibi zayıftı ve Ronan'ın parmaklarının boğazımdaki varlığından dolayı gözyaşları yanaklarımı ıslatmıştı. Ancak bunu bana yapanın o olmadığını bilmek, ciğerlerimdeki sıkışmayı hafifleten, rahatsız edici miktarda bir rahatlamaya neden oldu.

Beni kaldırdığında gözlerim açıldı. Sert ışığa karşı gözlerimi kırpıştırdım.

Ronan Yulia'ya bağırarak bir şeyler söyledikten sonra kadın odadan fırladı.

Ayçiçeği desenli elbisemi ve Ronan'ın Tom Ford takımını gökkuşağı rengi kusmuk lekelemişti. Şeytanın kollarında, siyah çayla zehirlenmiş bir şekilde mi öleceğimi merak ettim. Cehennemin beni hoş karşılayıp karşılamayacağını merak ettim. Aksanı, keskin dişleri ve dövmeli elleri var mıydı?

Madam Richie'nin kahkahası aklımda yankılandı, omurgamdan aşağı beni o kadar rahatsız eden bir ürperti gönderdi ki, zayıf nefeslerimin arasından, "Üzerine ne kadar kustuğumu düşününce, insan mesajı alacağını sanır," dedim.

"*Ne govori.*" *Konuşma.* Samimi ama kabaydı.

Beni salondaki kanepeye oturttu. Kaslarıma bir ağırlık çöktüğünde uzanmak için hareket ettim ama önümde dizlerinin üzerine çömelen Ronan beni ensemden tutarak oturur vaziyette kalmamı sağladı.

Duygusuz ifadesinden dramatik davrandığımı düşündüğü belli olan Yulia, Ronan'a bir bardak su ve beyaz bir hap verdi. Ronan hapı ağzıma sokmaya çalıştı ama elinden uzaklaşıp başımı iki yana salladım.

"*Voz'mi tabletku.*"

Başım zonkluyordu. Kaba Rusçayı anlamaya çalışacak enerjim yoktu.

"İngilizce lütfen."

Bana kısacık bir an durup baktıktan sonra bakışları tehlikeli bir şeyle doldu. "Şu lanet hapı al, Mila."

Daha önce bana uyuşturucu bir ilaç vermişti ve dersimi almalıydım. Yine de, gömleğindeki kusmuğum, dudaklarındaki, hâlâ duyabildiğim adım ve bakışlarının yakınlığıyla, hapı ağzıma koymasına izin verdim ve sonra bir bardak suyla ilacı yuttum.

Telefonu çaldığında, cevap vermek için ayağa kalktı. Başımı kol dayanağına dayadım ve baş ağrımı hafifletmek için gözlerimi kapadım. Yüzüme hafifçe pat pat yapılması inlememe ve gözlerimi tekrar açmama neden oldu.

"*Ne zasypay*," dedi bana.

"İngilizce," diye hatırlattım.

Bana Rusça konuştuğunu bile fark etmediğini söyleyen bir saniyelik farkındalığın ardında dişlerini sıktı ve telefondaki kişiye terör estirmeye devam etmek için uzaklaştı. Göz kapaklarım o kadar ağırdı ki tekrar kapanmalarına izin verdim ama huzurum, yanağıma bir kez daha vurulmasıyla bölündü.

Elimden geldiğince Ronan'a dik dik baktım. "Kes şunu."

Kulağında telefon varken, bakışları beni delip geçti. "Eğer uyursan, kıçına şaplağı yersin."

Uzun bir saniye birbirimize baktık. Suratına çay fırlattıktan sonra bunu yapmadıysa, zehirlendikten sonra uyuyakaldığım için beni hiç cezalandırmazdı. Yine de nedense tehdidine boyun eğdim ve gözlerimi açık tutmaya zorladım.

Bir an sonra, bakışlarını üzerimden çekerek ön kapıya yürüdü ve tanıdık bir yüzle geri döndü: Moskova'daki ilk gecemde tanıştığım doktor. Beni uyarmaya çalışan kişi. Bu ev o kadar uzakta bir yerde görünüyordu ki, buraya nasıl bu kadar hızlı geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayal gücümde, doktorun yeraltı dünyasında, Şeytan'ın Ekspresi adlı trene bindiği bir sahne oynadı. Artık hiçbir şey beni şaşırtamazdı. İki adam Rusça konuşurken Kirill önümde diz çöktü, gözlerime ışık tuttu ve nabzımı kontrol etti. Bir döngüye girmiş gibiydim ama bu sefer şeytanın odada olduğunu biliyordum.

Kirill, çantasından bir serum torbası ve bir iğne çıkardığında, içimde dalgalar halinde bir endişe belirdi. Ayağa kalktığımda yorgun kaslarım titredi ve hafifçe sallandım. Kayıtsız bir şekilde, "Odama gidiyorum," diye duyurdum.

Kirill kaşlarını çattı ve birazcık ruhsuz bir eğlenceyle beni belimden yakalayıp geri çeken Ronan'a bir şeyler söyledi.

Onunla zayıf bir şekilde mücadele ederken, "Gerçekten. İyi hissediyorum," dedim.

Ronan beni kanepeye oturmaya zorladı. "Yalan söyleme alışkanlığını daha sonra tartışacağız." Önümde çömeldi ve terli yüzümdeki kusmukla kaplı bir tutam saçımı okşadı. "Şu anda, Kirill'in seni tedavi etmesine izin vereceksin."

"Bunu yapmak istemiyorum," derken telaş içinde soludum. "Yarın yapsak?"

Bana, *Olmaz* diyen bir bakış gönderdi. Kirill'e, devam etmesi için başını salladı ve, "*Sdelay vse pravilno s pervogo raza*," dedi.

Kirill güçlükle yutkundu. Ronan'ın onu tehdit ettiğini anlamak için ne dediğini bilmeme gerek yoktu.

Gerildim ve gözlerimi sıkıca kapattım ama elimin üstündeki iğnenin keskin acısı tansiyonumu beklediğim gibi düşürmedi. Belki de zaten çok düşük olduğu içindi. Ya da belki bu evde tutsak olmak, vücudumun korkmam gereken şeylere dair algısını değiştirmişti. Korkmam gereken şey iğne ya da kan değildi. Bir şekilde, önümde çömelmiş *D'yavol* bile değildi.

Gözlerimi açtığımda serumun takıldığını gördüm. Kanıma soğuk bir sıvı akıyordu. Yorgun, yarı kapalı bakışlarım Ronan'ınkiyle buluştu ve vücudum zehirle savaşırken, içinde bulunduğumuz an zaman ve mekân boyunca uzadı. Lakin bu adamın gözlerine bakmak, ölümsüzlük bahşeden bir kuyuya bakmak gibiydi. Parıldıyor, beni karanlık derinliklerine atlamam için çağırıyor ve içimdeki, bir daha asla dışarı çıkamayacağıma dair korkuyu yok ediyordu.

"Ölecek miyim?" Yumuşak sözler ağzımdan kaçtı.

Bakışları kardı. "*Nyet.*"

Bir canavara asla güvenilmemeliydi ama içim ağır bir hisle dolarken ona inanmıştım. Eğer ölümü anlayan biri varsa, o da kömür gibi kara gözleri olan bu adam olurdu. Tabii, saf bir kurban çok yaklaşırsa gözlerinin aslında tanzanit* gibi parıldadığını görürdü.

Başımın kanepenin arkasına düşmesine izin verdim. Elinde hâlâ kusmuk vardı, birazını pantolonuna silmişti ama

* Mavi ve mor renkli, değerli bir taş.

yine de havalı ve gerçek olamayacak kadar sakin görünüyordu. Görüntü bana önceki sözlerini hatırlattı. "*Yüzerek çıktım.*" Babamın bana Atlantik'teki bir yatta yüzmeyi öğrettiği anım su yüzüne çıktı. Bana o kadar çok yüzdürme donanımı giydirmişti ki, kuvvetli bir rüzgârın içindeki bir balon gibi sürüklenebilirdim.

"Yüzmeyi nasıl öğrendin?" diye sorarken dudaklarıma nostaljik bir gülümseme dokundu.

Beni bir süre izledi. "Sekiz yaşında, annem arka koltuğunda oturduğum arabanın gaz pedalına bir tuğla koyup Moskova'ya sürdüğünde öğrendim."

Gülümsemem dudaklarımdan kayıp gitti. Ona baktım, kelimeleri soğuk parmaklarla boğazımı sıkmaya başladı. Bakışlarını çekmedi. Az önce söylediklerinin dehşetini fark etmişe bile benzemiyordu. Neyse ki Kirill bana bir maske verip ağzıma yerleştirmemi işaret ederek kafamdaki karmaşayı böldü. Doktor tansiyonumu kontrol edip onunla Rusça konuşurken Ronan'ın bakışlarından kaçınarak birkaç saniyeliğine tüpten verilen ilacı içime çektim.

Aniden gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgun hissettim ve bilincim kapandı.

Yatağımın hareketi ve yumuşaklığıyla uyandım.

"Yukarı," dedi Ronan.

Komutu anlayarak, kollarımı sersemce kaldırdım ve elbisemi başımın üzerinden çekip çıkardı. Elimde serum olduğu için yakadan kola kadar olan kısmı yırttı. En sevdiğim elbisemdi ama şikâyet edecek enerjim yoktu. Terden sırılsıklam olmuş sutyenimi açıp iç çamaşırım ve çoraplarımla birlikte çıkarırken bile.

İçim de dışım da çıplaktı. Yanımda oturduğu yerden, serum torbasını sutyen askımdan geçirdi. Yanağında belli be-

lirsiz bir iz gördüğümde göğsüm sıkıştı. Parmaklarımı üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım.

Durdu, gözlerini benimkilere dikti.

"Özür dilerim," dedim ona. "Sana vurduğum için."

O kadar uzun süre birbirimize baktık ki elim yoruldu ve yüzünden kayıp düştü. Yine uyuyakalmış olmalıydım. Gözlerimi açtığımda Ronan gitmişti ve Kirill, yatağımın yanındaki sandalyede sessizce kitap okuyordu.

BÖLÜM

Yirmi Yedi

agathokakological
(s.) içinde iyiyi de kötüyü de barındırmak

Ronan

Albert masamın önündeki sandalyede oturuyordu, dikkatli bakışlarını ve sessizliğini tenimde hissediyordum. Tedbirli olması için iyi bir nedeni vardı. Ellerim titreyecek kadar çok kızgın olmayalı uzun zaman olmuştu. Tam olarak üç ay. Pasha'nın cesedini Mikhailov elleriyle parçalanmış olarak bulduğumda böyle olmuştum.

Aramızdaki haini bulmak için adamlarımı birer birer vurmadan önce kendimi burada oturup öfkemin dinmesini beklemeye zorlamamın nedenlerinden biri, bu durumun ironisiydi. Diğeri ise... şey, biraz midemi bulandırıyordu

ama Mila'nın yumuşak gözlerinin, bir fincan çay tarafından neredeyse kalıcı olarak kapandığını düşünmekti. Bunu her düşündüğümde göğsümdeki yanma bana buz gibi suyla dolu eski bir Volkswagen'de hava almak için savaştığım zamanı hatırlatıyordu.

Bu hikâyeyi Mila ile neden paylaştığımdan emin değildim. O gece, çatlamış muşamba zemine su damlatarak dairemize girdikten sonra ağabeyime bile anlatmamıştım. Geçmişin üzerinde fazla durmazdım ama garip bir his... Mila'nın yaşamasından duyduğum rahatlama bana başımı Moskova'nın yüzeyine çıkardıktan sonraki ilk nefesimi hatırlatmıştı.

Kristian bakışlarını yerde duran, tavşankulağı şeklindeki antenli, minicik televizyondan çekerek Rusça, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Yüzüyordum," diye yanıtladım.

Annem dairenin tek yatak odasında bayılmıştı. Siyah saçları yüzünü kapatıyordu ve parmaklarında sigara olan kolu yataktan sarkıyordu. Eskiden onun güzel olduğunu düşünürdüm ama şimdi sekiz yaşındayken, ona baktığımda tek gördüğüm yanan gümüş kaşıklar, boş gözler ve içimde her gün daha da artan bir öfkeydi.

Masadaki uyuşturucu torbasını aldım ve tuvalete dökerek sifonu çektim. Bunun için kıyamet kopacaktı ama annemin o şeyleri içine çektiği bir geceden daha kötü olacağından şüpheliydim. Bunlar çıldırmış gibi davranmasına neden oluyor ve hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler söylüyordu.

Islak giysilerimi çıkardıktan sonra, Kristian'ın yanındaki lekeli şiltenin üzerine çöktüm ve kumandayı ondan çaldım.

"Yüzmeyi bilmiyorsun," dedi gözlerini televizyondan ayırmadan.

Kanalı değiştirdim. "Artık biliyorum."

"Mart ayındayız."

Kardeşim çok sinir bozucu olabiliyordu. Beni uykusunda tekmeler, sıkıcı şovlar izler ve her şeyi bildiğini sanırdı. Çoğunlukla haklı olması beni daha da sinirlendirirdi. Ama ona kötü davranan her çocuğu yumruklardım. Ona en çok annemin arkadaşları kötü davranırdı. Beni hiç rahatsız etmezlerdi ama yine de bazen, onlar buradayken gözlerimi kızgın kırmızı bir sis kaplardı. O adamlar şu an canlarını yakamayacağım kadar büyüktü ama bir gün, ben de yeterince büyük olacaktım.

"Her yer don içinde," dedi.

Kristian beni orada görse bile kıyıya ulaşana kadar bir buz parçasına tutunduğumu kabul etmezdim. Omuz silkerek, "Sıcaklamıştım," dedim. Aslında, titreyen sinirlerim ve soğuk tenimden dolayı biraz terliyordum. Göğsümdeki teri yanağına sildim. Bana dik dik baktı ve yanağını ovuşturarak teri sildi.

Bozuk bir hoparlörü olan TV'nin aydınlattığı karanlık oda sessizleşti. "Oraya gitmeliyiz," dedi televizyondaki, New York Şehri'nin olduğu bir sahneyi göstererek. "Amerika'ya."

Başımı iki yana salladım. "Ben burada kalmak istiyorum."

Gözlerini bana çevirdi. "Burada kalıp ne yapacaksın, hayatın boyunca bu şiltede mi uyuyacaksın?"

"Hayır aptal, onun gibi olacağım." Televizyondaki siyasi reklama doğru başımı salladım.

"O devlet başkanı," dedi Kristian.

"Biliyorum." Bilmiyordum. Sadece önünde seyirciler varken pahalı giysiler içindeki görünüşü hoşuma gitmişti.

Bir an sonra, "Eğer istiyorsan, devlet başkanı olabilirsin," dedi.

"Devlet başkanı olmak istemiyorum." Terli bir elimi omzuna koydum. "Daha iyi bir şey olacağım."

"Tanrı gibi."

Komşumuz olan yaşlı teyze bazen beni ve Kristian'ı evine davet ederdi. O bize İncil'den pasajlar okurken biz çay ve bisküvi yerdik. Gözlüklerinin üzerinden sivri bakışlar atarak pek çok "yapmayacaksın" derdi.

"Tanrı gibi," dedim ve bir anlık sessizliğin ardından dudaklarıma bir gülümseme dokundu. "Ama şeytan olmayı tercih ederim."

Puromdan bir nefes çektim. Ertesi sabah polis kapıyı çalıp arabasının neden Moskova'da olduğunu sorana kadar annem ne yaptığını hatırlamamıştı. Paçayı sıyırmak için polislerle konuşmuş -ya da sikişmiş- ve sonra bana ve Kristian'a *sırniki** yapmıştı. Doğru düzgün bir yemek yemek, neredeyse tüm yaşananlara değmişti.

Albert, "Viktor, Anna'yı sorguluyor," dedi.

Kahrolası Anna'nın kim olduğunu bilmediğim için ona baktım.

"Üç yıldır yemeklerini servis eden kız."

"Ah," dedim. "Şu küçük fare."

En bariz şüpheli oydu. Gerçi bundan emin değildim. Kızın sadece yakınına bakmam bile onu korkudan titrer hale getirmişti. Bu beni çok sinirlendirmiş ve varlığını sanki o korkmuş, başıboş bir köpekmiş gibi görmezden gelmeye başlamıştım. Mila'yı zehirleyen oysa, bunu tek başına yapmış olamazdı.

"Mila nasıl?"

Albert'in sesindeki endişeyle gözlerim kısıldı. "Alexei'nin kızı iyi."

Kirill, durumu kritik olacak kadar zehre maruz kalmadığından emindi.

* İçinde peynir olan, pankek benzeri bir Rus yemeği.

Çok şükür ki kıza orospu demiştim. Aksi takdirde, çay fincanındaki zehrin geri kalanını yok etmeyebilirdi ve ben de teminatımı kaybederdim. Ama Mila'nın ihanete uğramış bakışı aklımdan her geçtiğinde, intikamımın parmaklarımın arasından kayıp gittiği düşüncesi içimdeki gergin hissi açıklamıyordu.

"Buraya ait olmadığını biliyorsun," dedi Albert.

İçim sıkıntıyla doldu. "Bana bahsetmediğin yeni bir zihin okuma yeteneğin mi var?"

"Alexei hâlâ yola gelmediyse, bundan sonra da gelmeyecek demektir."

Bakışları üzerimdeydi. Babasının kendini takas etmeye hazır olduğunu Kristian'dan başka kimseye söylememiştim. Bu bilginin yayılması, Mila gerçekten Mikhailov pençelerini bana geçirmiş gibi beni zayıf gösterirdi. Geçirmemişti. Sadece onunla işim henüz bitmemişti ve şimdi gitmesine izin verirsem, başladığımız şeyi bitirmek için onu geri sürükleyeceğimi biliyordum. Bu katlanamayacağım bir şekilde tek eşliliğe çok yakın geliyordu. Babasının kellesi masamın ortasındayken onu yatağıma sokmak, muhtemelen çok daha zor olurdu.

"Alexander'ı takip edebilirdik," dedi bana.

"Onu takip etmemize gerek yoktu."

Sinir bozucu bir şekilde bir kaşını kaldırdı.

Kısaca, "Alexei yakında boyun eğecek," diyerek konuşmayı bitirdim.

"Ona bir ya da iki parmak gönderirsen, muhtemelen işler yoluna girer." Beni oltaya düşürmeye çalışıyordu. Mila'nın parmaklarını kesmeyecektim ve Albert de bunu biliyordu.

Sert gözlerle, "Git işe yarar bir şeyler yap," dedim. "Evimdeki siktiğimin hainini bulmak gibi."

Piç kurusu ayağa kalkarken yemin ederim ki *gülümsüyordu.*

Daha odadan çıkmamıştı bile ama haini bulduk. Daha doğrusu, kız kendisi gelip ayaklarıma kapandı, telaşlı bir Rusça ve gözyaşları içinde yaptığını itiraf etti. Küçük fare aslında bir haindi. Viktor kapıda duruyordu. Adamlarımdan en azından biri işe yarıyordu.

Bakışlarımı, titreyen kıza indirdim. Gözyaşları yere damlıyordu. "İsim istiyorum," dedim sakince. "Sana yardım edenlerin isimlerini. Konuşmalarınızın bir fısıltısını dahi duyanların isimlerini."

"Ben... sadece bendim," diyerek ağladı.

"Bana bak," dediğimde hızlıca bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Er ya da geç bana gerçeği söyleyeceksin. Ve bu ne kadar uzun sürerse, adamlarımın senden iyi bir şekilde faydalanması için o kadar fazla zamanları olacak."

Bu ufak tefek kıza işkence etmeyi gerçekten istemiyordum ama şu anki konumuma merhamet ederek gelmemiştim.

Anna içsel bir savaş vererek yutkundu ve sonra bana üç isim verdi. Bunları üzüntüyle ya da sadakatle değil, korkuyla söylemişti. Kız kendi gölgesinden bile korkuyordu, bu yüzden pek de bir şey yapmam gerekmemişti.

Viktor'a başımla işaret verdim. Kızın kolundan tuttu ve onu odadan çıkardı. Adını verdiği adamlardan ikisi burada, diğeri -babası Abram- Moskova'daydı.

Bir başka can sıkıcı aile meselesi.

Alexei'nin ellerinde ölen tek kişi Pasha değildi. Abram'ın amcası geçen yıl bir vur-kaç olayında öldürülmüştü. Yeterince yaşlıydı, yaşama şansı olsaydı bile muhtemelen kalp yetmezliğinden ölecekti.

Hâlâ kapının yanında duran Albert'e, "Abram'ı bul," dedim. "O zamana kadar oğlunu ve yeğenini bodruma koyun."

Dördü birden karda yan yana dizilmeden önce üç saat geçmiş, güneş gökyüzünde yükselmişti. Kız uçta durmuş, yere bakıyor ve her gün giydiği basit beyaz elbisenin içinde titriyordu.

"Daha önce Albert'e de söylediğim gibi, bununla hiçbir ilgim yok." Abram'ın yüzünden bir damla ter süzülüp güneşte parladı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Neyle suçlandığını bile bilmezken, yapmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." derken tükürükler saçtı. "Sana hep sadıktım."

"Hainlerden daha çok nefret ettiğim şeyi bilmek ister misin?" Elimde silahla ona biraz yaklaştım. "*Yalancılar.*"

"Sana hiç yalan söylemedim." Bakışları tıpkı bir yalancının yapacağı gibi sağa kaydı. "Bir yalanımı yakalarsan, sana yemin ederim beni tam burada kafamdan vurmana izin veririm!"

"Hmm," diye mırıldandım. "Ona da geleceğiz."

Gözüm diğer iki adama, Abram'ın oğlu ve yeğenine kaydı. İçlerinden biri, bir ev hanımına tecavüz suçuyla girdiği hapisten yeni çıkmıştı. İşe almadan önce geçmiş kontrolü yapsaydım, adıma tek bir çalışanım olmazdı. Buna kendim de dahildim. Adamların ikisi de Abram'a imalı bir bakış fırlattı, onun ana planının uşakları oldukları açıkça belli oluyordu.

"Yani Mikhailov teminatımın evimde zehirlenmesiyle hiçbir ilgin yok mu?"

"Ne!" Abram şoke olmuş gibi davranmaya cüret etti. "Tabii ki de yok!"

Karanlık bir kahkaha koyuverdim. "Oyunculuk becerilerin üzerinde biraz çalışabilirsin."

"Bu işin ucu bana nasıl dokundu bilmiyorum ama sana

isimlerimizi veren yanımdaki bu sürtükse eğer, bilmelisin ki sadece bizi de kendisiyle beraber aşağı çekmeye çalışıyor."

"Kızını kastediyorsun yani," diye düzelttim ve desteğe ihtiyacı varmış gibi kolunu karnına dayayan kıza baktım.

"O benim kızım değil," diye söylendi. "Özellikle de bundan sonra."

Sözlerine aldırış etmedim. "Kızını sık sık döver misin?"

Gözlerimdeki bir şey, onu tekrar yalan söylemeye itti. "*Nyet*. O sadece sert seven bir sürtük."

Bir anlığına, ifadesinin saçmalığının havayı doldurmasına izin verdim. Botlarım karda ses çıkararak kıza doğru yürüyüp önünde durdum.

"Doğru mu? Sert seven bir sürtük müsün?"

Başını iki yana sallarken gözlerini yerden ayırmadı. Babasının yüzü kıpkırmızı oldu ve sonra öfkeli bir suçlamayla kızın bacağına tekme attı. Kız hafifçe inleyerek yere düştü. İçimde sıcak bir öfke dalgası yayıldı. Abram'ın dizine o kadar sert bir tekme attım ki, bir çatırtı sesi geldi. Abram yere düşerken botumu yüzüne çarptım Bu onu kara sırtüstü yatırdı. Burnundan kanlar süzülürken inliyordu.

"Kızına benim önümde bunu yapıyorsan," diye hırladım, "kapalı kapılar ardında neler yaptığını görmekten nefret ederdim."

"Kıza hiçbir şey yapıyorum."

Dili sürçse de suçunu kabul etmişti. Bu adamı çalıştırmaya devam ettiğim her saniye biraz daha öfkeleniyordum.

Karda dizlerinin üzerinde oturan kızın önünde çömeldim. "Sana zehri kim verdi?"

Yanaklarından aşağı yaşlar süzülürken, yönlendirmesi için babasına korku dolu bir bakış attı. Ufukta ölüm varken

bile ondan korkuyordu. Abram, bir eli kanayan yüzündeyken onu zalim gözlerle izledi.

"Ben... ben tek başıma yaptım," diye kekeledi.

"Gördün mü! Sana söylemiştim."

"Kapa lanet çeneni!" diye hırladı Albert.

Silahımı belime yerleştirdikten sonra kızın elbisesini yırtıp açtım. Düğmeler karın üzerine düştü. Kız, muhtemelen toplu tecavüze uğrayacağını düşünerek hıçkıra hıçkıra ağladı. Sutyen eksikliği en belirgin manzara değildi. Gövdesini çeşitli eski ve taze çürükler kaplamıştı. Kaburgalarından biri iltihaplı görünüyordu, büyük ihtimalle kırıktı ve küçük göğüsleri ısırık izleriyle mahvolmuştu, bazıları açık yara olacak kadar derindi.

Kız, zehirlenme olayına karışmış olabilirdi ama fazla seçeneği olmadığı açıktı. Uzun yıllar önce kendi annemin elinde ezildiğim için, bu durumun zayıf noktam olduğu söylenebilirdi.

"Git," dedim kıza.

Gözleri benimkilere kaydı, şaşkınlığını görebiliyordum. Bana bir saniye baktıktan sonra ayağa kalktı, elbisesini kapayıp eve koştu.

Abram, "Bu neydi şimdi?" diye homurdandı. "Bunu o yaptı!"

Ayaklarımın üzerinde doğruldu.

"O bir sürtük! Yalancı bir sürtük!" Silahımı Abram'ın kafasına doğrulttum.

"Bekle-" Sallamak üzere olduğu yalanı bitiremedi.

Birbiri ardına üç kurşun sesi havayı bıçak gibi kesti.

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

clinomania
(i.) yatakta çıkmamak için duyulan aşırı istek

Mila

Yulia'nın kötü bir hizmetçi olduğunu sanıyordum ama bu onu hemşire olarak görmemden önceydi. Kafamın altındaki yastığı bir parça hamur dövüyormuş gibi vurarak kabarıklaştırdı ve bu sırada saçımın bir bölümünü de çekti.

Kızgın bir bakışla ondan uzaklaştım. "Teşekkür ederim, yastığım gayet iyi."

Başucumdaki yemek tepsisini karıştırmak üzere muzipçe dönmeden önce tek kaşını kaldırdı.

"Aç değilim," dedim.

Bana aldırış etmedi ve çayıma şeker ekleyerek bir gösteri yaptı. Sanki bir daha çay içerdim de...

İki gün boyunca yatakta kalmış ve geçen her saniyeyle daha da hasta hissetmiştim. Beni burada tutan tek şey, bu evdeki birinin beni zehirleyecek kadar benden nefret ettiğiydi. Bir yandan da düşüncelerim, Adrik'e olanlar yüzünden berbat bir insan olduğumu ve bunu hak ettiğimi söylüyordu.

Aklım korkunç bir yerdi.

Dün, Kirill sapasağlam olduğumu söyledi. Ancak Ronan, beni odama çıkarıp soyduğundan beri yüzünü göstermemişti. Ne beklediğimi bilmiyordum. Yaşananlar için özür dilemesini kesinlikle beklemiyordum. Ama basit bir "Ölmediğine sevindim," iyi olurdu. Yemek yemem için beni tehdit eden, kadın düşmanı bir not bile göndermemişti.

Bir kez daha, düşüncelerinin bir parçası değilmişim gibi görünüyordu. Oysa o benim aklımda bir Whac-A-Mole* oyunundaki gibi sürekli belirip duruyordu. Özellikle de gözlerimin içine bakıp annesinin onu sekiz yaşındayken nehre sürüklediğini söyledikten sonra. Ona sempati duymayacağımı söylemiştim ama trajik geçmişini yüzüme fırlattığında bu zor oluyordu. Ronan'ın sokaklarda yaşayan bir yetim olmaktan bahsetmemesi için dua ettim. Aksi takdirde, saçımı bağlayıp ruhumu teslim etmeye hazırlanabilirdim.

Yulia ağzıma bir kaşık çorba götürdüğünde, bıkkınlıkla başımı çevirdim. Sırf beni sinirlendirmek için bu hemşirelik rutinini abartmıştı. Felçli falan değildim. Aslında şu anda beni öldürecek tek şey onun ilgisiydi.

Kaşık hafifçe eğildi -Yulia yaşlı bir hizmetçi olabilirdi ama elleri hiç titremezdi- ve tişörtüme bir damla sıcak çorba döküldü. Homurdanarak, "Ciddi mis...?" diye mırıldanmaya başladım ama kaşığı ağzıma sokmasıyla cümlem yarıda kaldı.

* Deliklerden çıkan nesneleri bir çekiç yardımıyla vurarak puan kazanmaya dayalı bir oyun.

Onu zehirmiş gibi tükürdüm. Kaşığı umursamazca tekrar doldurmak için çekti. Yorganı üzerimden attım ve yataktan fırlayıp ona kaşlarımı çattım.

"Yemek zorundasın, *devushka*."

"Sana söyledim, aç değilim. Ve artık bu gülünç derecede rahat yatakta yatmayacağım. Bana zindanın yerini göster. Burada olduğum süre boyunca orada kalacağım." Ben Prenses ve Bezelye Tanesi* idim. Sadece bezelye, neredeyse öldürüldüğüm ve beni gizlice kameraya alarak parmaklayıp, sonra da videoyu babama gönderen bir adam tarafından hızlı bir şekilde unutulduğum çarpık kaderimdi. Z kuşağı onlara bir otobüs gibi çarpsa bile romantizmi anlamazdı.

"Biri seni iki gün boyunca surat asmaya zorlamış gibi davranıyorsun."

Surat *asmıyordum*. "Seni öldürmek isteyen birinin olduğu bir evde dolaşmak ister misin?"

"Birçok şeyde olağanüstü başarılıyım ama Tanrı beni hemşire olmam için yaratmadı."

"Şaka yapıyorsun!"

Gözleri kısıldı. "Sen surat asarken sana hasta bakıcılık yapmak istemiyorum, bu yüzden sana söyleyeceğim. Seni öldürmeye çalışan adamlar öldü."

Yutkundum. "Öldü mü?"

"*Mertvy*." *Öldü*. Çorba kâsesini alarak, "Beyinlerini araba yolundan yıkayarak çıkarmak zorunda kaldım," dedi. Sonra kaşığını bir hanımefendi gibi yudumladı.

Kanım donarken, "Ne hoş," demeyi başardım.

Omuz silkti. "İşim bu."

Diken diken olmuş tüylerimi ve rahatsız edici başka bir

* Bezelye tanesi kadar küçük şeylere hassasiyet ve anlayış duyan bir prensesin anlatıldığı çocuk masalı.

duyguyu bastırmak için kolumu ovuşturdum: Ronan'ın o adamları öldürmesinden duyduğum hafiflik, dengesiz bir memnuniyet duygusu.

Bu yerde, diğer her şey gibi duygular da tersineydi. Onlarla savaşmak, onları olmadıkları bir şey olmaya zorlamak benim normalimdi ama bir parçam o enerjiye sahip değildi. Kendimi dar kıyafetler giymeye ve kabul görmeye zorladığım bir başka parçam ise artık normal olmak istemiyordu.

Kulağımdaki, diğer eşi D'yavol'de olan kalp şeklindeki taşa dokunurken, sonunda Gianna'nın sözlerini anladım.

Bu dünyada her şey siyah ve beyaz değildi.

Ve ben her şeye rağmen sarıyı tercih ediyordum.

Yerde hızla koşan zavallı bir yaratığı ayağıyla ezen Yulia'yı dışarı çıkarırken, dalgın dalgın kapısız banyoya girdim ve duş aldım. Meraktan başka bir şey hissetmiyordum. Gökkuşağı renginde kusmuk, anlaşılmayan Rusça kelimeler ve karda ölmüş bir şekilde yatan adamların hatırasıyla filizlenen sağır edici bir meraktı.

Hava karardıktan sonra evin büyülü bir hali vardı. Geceleyin duyulan ve akıldan çıkmayan kapı gıcırtısı, bir mumun alevini söndüren ani bir esinti ve duvarlardaki çatlaklardan izleniyormuş hissi gibi büyülü. Durumu -en azından ilk ikisini- acayip abartmıştım tabii. Her ne kadar herhangi bir köşede pusuya yatmış şeytanın her küçük sesi kuvvetlendirdiğini bilsem de bu, onun yatak odasında durmamı engellememişti.

Oda, inkâr edilemez bir şekilde ona aitti. Kokusu her yerdeydi ve çarşaflar *siyahtı*. Burada olmamalıydım ama köşkte

bir saat dolaştıktan sonra, odanın sırları beni koridorda kendisine doğru çekmişti.

Tıpkı Moskova'ya gelmek gibi bu da aklıma gelen en kötü fikirlerden biri olsa da, Ronan'ın zihninin karanlık köşelerine dalmak istiyordum. Ayrıca kaçmama yardım edecek bir şey bulmak fena olmazdı. Bir telefon, internet, bir Ouija tahtası* dış dünyayla iletişim kurabileceğim her şey olurdu.

Komodinin çekmecelerini karıştırarak içindekileri inceledim ve elime bir prezervatif paketi geldiğinde onu sıcak bir patatesmiş gibi elimden düşürdüm. Ronan'ın, yatağına bir kadın attığı her seferde dünyaya iblislerini getirmek isteyeceğini beklediğimden korunmasına şaşırmıştım. Gerçi bu daha çok onun olduğunu düşündüğüm adama benziyordu, her kahvaltıda az biraz tanımaya başladığım adama değil.

Rahatsız edici prezervatifler dışında tek bulduğum şey birkaç puro, okuyamadığım için sinirlendiğim bazı Rusça şeyler karalanmış kâğıtlar ve bana hiçbir faydası olmayan diğer ıvır zıvırlar.

Bir krala yakışır cinsten banyosundaki jiletlerinden birini çaldıktan sonra giysi odasının kapısını açıp içeri girdim. Oda, titiz bir şekilde organize edilmişti: pahalı çizmeleri ve lüks siyah takım elbiseleri sıra sıra dizilmişti ve rafları ışıltılı kol düğmeleri ve saatlerle doluydu.

Köşede bir kasa vardı. Kilitli kolu salladım. Tuş takımı erişim için sayısal bir kod istiyordu, ben de "6-6-6" yazdım. Işık kırmızı renkte yanıp söndü ve metal kutu kızgın bir bip sesi çıkardı.

"Ne yapıyorsun, *kotyonok*?"

Geriye sıçrarken, içime bir ürperti yayıldı. Yavaşça dön-

* Ruh çağırma amacıyla kullanılan bir düzenek.

düğümde Ronan'ın kapı çerçevesine yaslandığını gördüm. Merakım bir kez daha artarken onu görmek kalbimde garip bir çarpıntıya neden oldu.

Parmaklarım jiletinin etrafında sıkılaştı. "Cehenneme inen merdivenini arıyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Onu burada bulamazsın. Bodrumda tutuyorum."

İçimden eğlenceye çok yakın bir şey yükseldi ama onu bastırdım. Çarpık duygularıma izin vermiş olabilirdim ama beni kaçıran kişiyle, giysi odasındayken gülmek çılgınlık olurdu.

Ronan da odaya girmeden önce gözleri elimdeki jilete kaydı. Bulunduğumuz yer bir çocuğun yatak odası büyüklüğünde olmasına rağmen, alan artık bir karton kutuya rakip olabilirdi.

Bir adım geri çekildim ve takım elbisesinin ceketini çıkarırken onu ihtiyatla izledim. Üzerinden bir tabanca çıkarıp rafa koyduğunda boğazım düğümlendi. Tabanca birkaç metre ötede öylece duruyordu.

Ulaşma şansım olsaydı, yapar mıydım? Yapmazsam, kendi esaretime mi hizmet ederdim? Babamın ölümüne mi?

O öldürücü metal parçasının büyüsüne kapılmış haldeyken, kuru bir eğlenceyle konuştuğunda neredeyse sıçradım. "Beni vurmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Gözlerim onunkilere kayarken aklıma gelen ilk yanıtı söyleyiverdim. "Değişir. Silahla ölür müsün, yoksa kalbine kazık mı saplamak gerekir? Vaktimi boşa harcamak istemiyorum."

"Bir kurşun beni henüz öldüremedi ama her şeyin bir ilki vardır."

Ronan'ın ölmekten korkmaması şaşırtıcı değildi. Öldüğünde bile, muhtemelen kafataslarından yapılmış bir tahtta oturacak ve diğer tüm günahkârların efendisi olacaktı. Yine de, bu kadar canlı ve yiğit olan bu adamın varlığının sona ermesi fikri imkânsız görünüyordu ve... tuhaf.

"Benim için ağlar mıydın, *kotyonok*?" Gömlek manşetlerinin düğmelerini açarken karanlık bakışları beni tüketti. Ve başparmağının gözyaşlarımı silmesinin anısı o kadar somuttu ki sanki o an bana dokunmuş gibi yanağımda bir okşama hissettim.

Ben Ronan'ın varlığından kaçmaya karar verene kadar duvarlar her saniye belirsiz bir sessizlik içinde kapandı, gitgide daha da yaklaştı. Öylece yanından geçtiğimde bileğimi tuttu.

"Gidebileceğini söylemedim." Kısık sözler boynumun yan tarafını okşadı ve karnımda sıcak kıvılcım yaktı.

Ben de beni tutan bileğini tuttum, bu yüzden, tabii ki de beni daha da yakınına çekti. Çıplak ayaklarım çizmelerine değdi, memelerim sert göğsüne dayandı. Sıcaklık vücuduma yayıldı, onun bedeniyle buluşan her yerimde titreşti. Fazla temastan mümkün olduğunca kaçınmak için başımı çevirdim. Muhtemelen kalp atışlarımı hissedebiliyordu; ahlak ve cazibeye karşı gümbürdeyerek savaşıyordu.

"Yeni zehirlendim," dedim, boğazım kurumuştu. "Belki bana var gücünle davranmayı daha sonraya bırakabilirsin."

Gülümsediğini hissettim. "Yulia, odanda pagan ritüelleri yaptığını söylüyor."

Ona *yoga* deniyordu ve Ronan da bunu biliyordu.

"Yalan söylüyor," demeyi başardım, ancak beni merak etmiş olmasının verdiği memnuniyet, içimdeki tüm direnci yumuşattı.

Onunkine dayanmış vücudum gevşedi ve Ronan bundan faydalanarak uyluklarımın arkası şifonyere değene kadar beni geriye doğru itti. Hareket ettirilemez iki nesne arasında sıkışıp kaldım, biri beni o kadar erkeksi bir sıcaklıkla mahvediyordu ki, düşüncelerim yavaşlayıp durdu. Artık sadece elinde jilet olan bir kızdım, o ise sadece bir zamanlar hislerim olan bir adamdı.

Kendimi toparlamak için boştaki elimle şifonyerin kenarını tuttum. Bileğimi serbest bıraktı ve parmakları elbisemin eteğine ulaşana kadar kalçalarımdan aşağı kaydı. Nefesim düzensizleşti. Hareketi yavaştı ve o kadar yoğundu ki konuşabileceğimden ya da havadaki elektrikten sesimi duyabileceğimden bile emin değildim. Sadece dokunuşunun beklentisiyle, her sinir ucumda bir kibrit çakıyordu.

Sert avucu elbisemin altına girip, kalçamın kıvrımından kıçıma doğru kaydı. Sadece tanga giydiğimi fark edince boğazından alçak bir ses çıkardı ve çıplak popomu sıktı. Onaylaması bacaklarımın arasından kayıp her yanıma yayılırken nefes nefese kaldım. Eli sırtıma gitti. Hareket, elbisemi uyluklarımdan daha da yukarı çekti ve göbeğim ile ereksiyonunun sıcaklığı arasında sadece ince bir kumaş bariyeri bıraktı.

Mesafe bırakmak için acınası bir çabayla başımı yana çevirdim ama ona sürtünme arzusu içimdeki her türlü direnci kırıyordu. Akıl sağlığım bana, eğer onunla birlikte olursam bunun bir tsunaminin gücünde olacağını ve yüzmenin beni hiçbir şekilde suyun yüzeyine çıkaramayacağını söylüyordu.

Dudakları boynumdan aşağı kayarak tenimi tutuşturdu. "Bu oyunu daha ne kadar oynayacağız?" Sözcükler öyle yoğun, sarsılmaz ve baskındı ki, tek bir yanlış hareket bu odadaki her şeyi alevler içinde bırakabilirdi.

Düşünemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Kendimi bırakma ihtiyacı bedenimi çekiştiriyor, boğulmanın en iyi yol olduğunu söyleyen sapkın sözlerle beni içine çekiyordu.

Bir cevap bekleyerek boynumu ısırdığında, ağzının ıslak sıcaklığı omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderdi. Şifonyerdeki tutuşumu daha da sıkılaştırdım ve boğazımdan yükselen inlemeyle mücadele ettim.

Aklımda Ronan'ın karanlık bir havuzun kenarında durup benim dibe batışımı, kıvırcık saçlarımın parıldayarak dalgalanmasını izlediği bir görüntü canlandı. Bu görüntü, içimdeki son direniş parçasını uyandırdı.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı çevirdim. "Babamı öldürmeyi planladığın sürece."

Gözlerime o kadar uzun bir süre baktı ki, içimde bir şeyler belki, sadece belki, intikamını unutacak kadar çok istediği bir şeye sahip olduğumu düşündü. Sonra omuzlarında bir gerginlikle benden uzaklaştı.

Bir nefes verdim, damarlarımda bir huzursuzluk gezinmeye başladı.

"Git buradan." Bana arkasını döndü ve istenmeyen, dikkat dağıtıcı bir şeymişim gibi manşetlerinin düğmelerini çözmeye devam etti. "Ayrıca, *kotyonok*." Kısılmış bakışları benimkiyle buluştu. "Seni bir daha odamda bulursam, bunu bir davet olarak kabul ederim."

Bir an için karanlık bakışlarına karşılık verdim. Sonra, bir daha asla adım atmayacağıma yemin ederek odasından çıktım.

BÖLÜM

Yirmi Dokuz

fasta
(i.) dostluğa, yemine veya bir davaya
duyulan sarsılmaz bağlılık

Mila

Ertesi sabah, kahvaltı "randevularımıza" kaldığımız yerden devam ettik. Ancak çaydanlığın yanında saatli bir bomba olsaydı bile atmosfer bu kadar gergin olamazdı. Sessizliğin, gerçek bir patlayıcıyı daha iyi bir alternatif haline getirecek şekilde patlamak üzere olduğunu bilmiyordum.

Dün geceyi hatırlayınca içimi bir tedirginlik kapladı. Ronan'ın bedeninin benimkine uyguladığı baskı, tenimin altında o kadar sıcak bir ısı dalgası yaratmıştı ki bütün gece kafa karışıklığı ve bir boşluk hissi içinde dönüp durmuştum. Şimdi bile, bacaklarımın arasında kıpır kıpır bir sızı devam ediyordu.

Bu duygudan utanmam gerektiğini bilerek -özellikle de Ronan kayıtsız bir tavırla dün geceyi tamamen unutmuş gibi davrandığı için- parmaklarımı mermerin üzerinde kıvırdım ama kendimi başka bir suçluluk yolculuğuna göndermeyi reddettim.

Sessiz hizmetçinin yerine yemeğimizi başka bir kadın servis etti ve bu kadın diğeri gibi uysal, görünmez bir tip değildi. Kylie Jenner'ın sarışın ikizi olabilirdi. Eğer hizmetçinin kirpikleri o ünlünün makyaj markasından bir maskarayla kalmlaştırıldıysa hiç şaşırmazdım.

Yavaşça tabakları masaya koydu, her birinin şıngırtısını Ronan'a doğru atılan bir bakış izledi. Ronan telefonunda gezinmekten ve düşünceli bir şekilde başparmağını dudağındaki yara izinde gezdirmekten başka bir şey yapmıyordu.

Hizmetçinin elbisesinin birkaç düğmesi açıktı, her eğildiğinde göğsünü cömert bir şekilde sergiliyordu. Ve kız çok fazla eğiliyordu. Ona biraz kendine saygı duymasını söylemek istedim ama bunu, Ronan eğer isteseydi muhtemelen ilk buluşmada onunla korunmasız seks yapacak bir kızın söylemesi ne kadar etkili olurdu emin değildim.

Sanırım Ronan Instagram'da gönderileri şikâyet etmekle o kadar meşguldü ki, kadının acı verici derecede bariz ilgisini fark etmedi. Ta ki gözlerini telefonundan kaldırıp benim bakışlarımı yakalayana ve gözleri sinsi bir eğlenceyle titreyene kadar.

Uff.

Hizmetçi şehvetli bir sesle Ronan'a, "*Mogu ya predlozhit' vam chto-nibud' yeshche*?" diye sordu. Ronan'ı başka bir şeyle "memnun" edip edemeyeceğini sorduğunu anlamak için Rusça bilmeme gerek yoktu.

Sarışınlardan nefret ediyordum.

Ronan, gözleri benim üzerimdeyken, "*Nyet*," dedi. Bunun her saniyesinden zevk aldığını daha fazla belli edemezdi.

Hizmetçi, onun bana yönelttiği bakışlarını takip etti ve sonunda odada Ronan'dan başka birinin daha olduğunu fark etti. Bana bakarken gözleri bir küçümsemeyle doldu. Anlaşılan, kontrol edilemeyen saçlarım ve çiçek işlemeli şort tulumum tam olarak rekabet çığlığı atmıyordu. Beni inceleme şekline sinir oldum ama o çoktan tepsisini alıp ayrılmaya başlamış ve odadan çıkmadan önce Ronan'a özlem dolu bir bakış fırlatmıştı.

Genelde hizmet sektöründe çalışanlara büyük saygı duyardım ama bu... Tam bir köylüydü.

"Diğer kıza ne oldu?" diye sordum.

Ronan bana beni ilgilendirmediğini söylercesine bir bakış attı. Sessiz hizmetçinin benim zehirlenmemle bir ilgisi olabileceği düşüncesiyle midem bulandı. Ronan'ın cani gangsterleri öldürmesi bir şeydi; uysal bir hizmetçi kızı öldürmesi başka bir şey.

"Ona bir şey... yapmadın, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "*Nyet*."

Sanırım bu sabah söyleyeceği tek kelime buydu. Anlaşması Kaos'tan daha zor biri haline geliyordu. Alman kurdu onunla her konuştuğumda bana hırlamış ve sanki pireleri olan benmişim gibi varlığımdan kaçınmıştı. Hayvanın huzurunu bozmayı bırakmalıydım ama sert tavrının ardındaki bir şey onun o kadar yalnız olduğunu hissettiriyordu ki, kendi dışlanmış kalp atışlarımı kendine çekiyordu. Ondan vazgeçmeyi reddediyordum.

Albert bana mutfağın artık yakından izlendiğini ve yeme-

ğimin bir daha zehirle tatlandırılmayacağını söylese de, hâlâ bir şey yemekte tereddüt ediyordum ve son iki gündür Yulia'nın kırıntılarıyla hayatta kalıyordum. Tereddüdüm, Ronan'ın beni rahatlatmak için bir şey söylemediği gerçeğinden kaynaklanıyordu. Tanıştığımızdan beri yemek yemem konusundaki tüm buyurganlığını göz önünde bulundurduğumda, bu sessizliği artık umursamıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Belki de dramatik davranıyordum ama çıkmıştım bir yola artık, sonuna kadar gidecektim.

Polina'nın benim için yaptığı vegan tereyağını bir parça tosta titizlikle bulaştırarak bir gösteri sergiledim. Ronan'ın gerçekten yuttuğum tek şeyin su olduğunu fark ettiğine inanıyordum. Sadece, bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. O çayını yudumlarken sessizlik içime huzursuz bir enerji gönderdi. Odadaki gerilimi dağıtmak için bir şey, *herhangi bir şey* söylemesini istiyordum. Başka bir "*nyet*", küçük düşürücü bir "*oyuncağım*", hatta kaba bir yorum bile olurdu.

Ön kapı çarparak kapandığında su içiyordum. Tanıdık erkeksi bir ses kulaklarıma ulaştı. Farkına varmam birkaç saniye sürdü ve sonunda anladığımda kristal bardak parmaklarımdan kayıp masanın kenarına çarptı ve birkaç kez *tın*, *tın*, *tın* sesi çıkararak yerde uzaklaştı.

Yüreğim boğazımda atar bir halde ayağa fırladım.

"Yerine otur."

Ronan'ın verdiği emri, kulaklarımdaki kan akışından dolayı zar zor duydum. Aklım onu dinlememi söylüyordu ama bedenim işbirliği yapmıyordu. Ivan yemek odasına girerken tek yapabildiğim, yırtık gömleğindeki kana, morarmış yüzüne ve arkasından bağlı ellerine bakmaktı. Onu görmek çok hoştu, öyle ki gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı ama varlığının ardındaki gerçek mideme bir bıçak gibi sapladı.

Albert ve Viktor, Ivan'ın iki yanında durmuş, onu kollarından tutuyorlardı. Üçü de berbat görünüyordu: kesilmiş dudaklar, morarmış gözler ve kanlı giysiler... Albert'in yan tarafı bolca kanamış gibiydi, beyaz gömleği sırılsıklam olmuştu.

Ivan'ın soğuk bakışları beni bulduğunda bir rahatlamayla yumuşadı. Yaralı olup olmadığımı kontrol etmek için gözleri vücudumdan aşağı kaydı ama burada yaralı olanlar sadece kapının önünde duran adamlardı. Ivan'ın beni *D'yavol*'un ellerinden kurtarmaya çalıştığını düşünmek boş midemi bulandırdı. Oysa ben aynı ellerin geride bıraktığı sıcaklığı nasıl da kucaklıyordum...

Ivan bana, "*Ty v poryadke*?" diye sordu. *İyi misin?*

Boğazım konuşamayacağım kadar sıkışmıştı, sadece başımla onayladım.

"Mila," dedi Ronan uğursuz bir sesle. "Yerine otur."

Tehlikeli uyarısını tenimde hissettim ama hareket edemiyor ya da bakışlarımı Ivan'dan ayıramıyordum. Kendime olan nefretim ve panik canımı yakıyor, beni sıkıyordu ancak Ivan bana dinlememi söyleyen bir bakış attığında, uyuşmuş halde oturdum. Onu dinlemem, sadece havadaki gerilimi artırdı. Gerilim her saniye o kadar artıyordu ki imkânsız sınırlara ulaşıyordu.

Ronan, Albert'e, "*Pochemu ty zdes*?"* diye hırladı.

Kısa sözlerinden ve sert vücut dillerinden, Ivan'ın burada, benimle aynı evde olmaması gerektiğini ve Ronan'ın, benimle kahvaltıda oturup kayıtsızca çayını yudumlarken aslında Ivan'ın bulunduğunu bildiğini anladım. Bu bilgiyi benimle paylaşmayı planlamamıştı.

* (Ru.) Neden buradasınız?

Görünüşe göre, Ivan'ın başka fikirleri vardı.

Neredeyse cahil kalıp mutlu yaşamayı dileyecektim. Ivan'a bir şey olursa; bencilce hareket ederek Moskova'ya gelmem onu öldürürse... Midem, beni içindeki az miktarda bulunan besin içeriğini de çıkarmakla tehdit etti.

Ivan'ın bakışları benim zarar görmediğime ikna olmadığını gösteriyordu ve şimdi fiziksel yaralar yerine zihinsel yaraları araştırıyordu.

Bakışlarımla *iyiyim*, diye söz verdim ona. *Ama ya sen?*

Yanaklarımdan süzülen yaşları görünce, yarık dudağı endişesiz bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Bu görüntü ciğerlerimdeki sıkışma hissini hafifletmedi. Gergin bir andan sonra, adamların konuşmayı bıraktığını ve bizim sessiz konuşmamızı izlediğini fark ettim.

Ronan sabırsızca, "*Ubiraysya otsyuda*," diye tersledi. *Defolun.* "Onu şimdilik aşağı götürün."

Aşağı? Evde gerçekten bir zindan mı vardı? Kalbim sıkıştı.

Ivan kollarını tutan elleri silkeledi ve koridora yöneldi. Bir buz kütlesi kadar soğuk ve hareketsiz bir şekilde, arkasında Albert ve Viktor ile köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izledim.

"Nereye gideceğini nereden biliyor?" Ronan cevap verene kadar duygusuz sözlerin ağzımdan çıktığını fark etmedi.

"Bilmiyor."

Bildiği gayet açıktı ama merakım göğsümdeki ağır baskı altında dağıldı. Ronan ayağa kalkıp kayıtsız bir şekilde telefonunu cebine koyarken, tüm benliğim onu Ivan için planladığı şeyden nasıl vazgeçirebileceğime dair fikirlerle dönüyordu.

"Sana yalvarırım," diye mırıldandım.

Başını kaldırdı. Attığı karanlık bir eğlenceyle dolu olan bakış, gözlerine sızan soğuk ve ürkütücü bir şeyle çelişiyordu. "Çok içten bir yalvarış olacağını sanmıyorum."

Ona bunun bir oyun olmadığını haykırmak istedim ama çoktan kapıdan dışarı çıkmıştı. Her zamanki gibi gününü geçirecek ve beni yavaş yavaş ölmem için terk edecekti.

Yürüyüp koridorda ona ulaştım ve tüm dikkatini bana vermek zorunda kalsın diye önüne geçtim.

Durdu, çenesinde bir kas seğirdi. O an saatli bombanın bulunması zor, mistik bir uyarı olmadığını anladım. *Oydu*; gözleri, duruşu ve varlığı kadar somut olan oydu. İçindeki karanlık, bu evi taşa ve küle çevirmeye ve beni de beraberinde götürmeye yetecek kadar yıkıcıydı. Umurumda değildi. Kendimi küçük düşürmem umurumda değildi. Ivan'ın hayatı tehlikedeyken gururun bir önemi yoktu artık.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Kanım sert mermerden daha soğuktu. "Sana içtenlikle yalvarıyorum," dedim yanağımdan bir damla yaş süzülürken. "Ivan'ın gitmesine izin verirsen, yemin ederim ki benden istediğin her şeye sahip olabilirsin."

Ronan beni istediği yere getirmişti, bir kralın ayaklarının dibindeki değersiz biriydim artık ama bakışlarında azıcık bir memnuniyet bile yoktu.

"Senden istediğim her şeye zaten sahip olabilirim."

"Sahip olamayacağın çok şey var."

Sesimdeki çaresizlik tüm koridoru tüketirken gözlerime baktı. "Doğruları söylemekte pek iyi değilsin, değil mi, *malen'kaya lgunishka*?"

Hayal kırıklığı beni harekete geçirdi. Onu kelimelerle ikna edemezsem, o zaman eylemlerimle ikna etmeyi denerdim.

Kemerine uzandım ve çözmeye çalışırken ellerimin titrediğini fark ettim.

Oral yapmak konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama Ronan'ın bana rehberlik etmeyeceğini bildiğim için nasıl yapacağımı çözmem gerekiyordu. Seks konusunda masum olduğuma inanmıyordu. O kadar rahatsız hissediyordum ki aletini gırtlağıma dayarsa, kusmaktan korkuyordum. Bunu mahvedecektim. Babamın yanında, Ivan'ı da kaybedeceğim düşüncesiyle, boğazımdan sessiz bir hıçkırık yükseldi.

Ronan beni durdurmak için bileğimi tuttu. "Bu beni her ne kadar tahrik ediyor olsa da, pas geçeceğim."

Tahrik olmamıştı. Öfkeliydi. Gözlerindeki buz gibi soğuk ve kalpsiz bakışa bakılırsa, öfkesi ölümcül bile olabilirdi. Kısık, kızgın bir sesle beni sertçe yolundan çekti ve koridorda ilerledi.

O anda bildiğim tek şey, vicdanımın Ivan'ın ölümüyle yaşamama izin vermeyeceğiydi.

"Ivan'ı öldürürsen, beni de öldürmüş olursun."

Ronan duraksadı, ancak birkaç saniye geçtikten sonra beni yerde, her zamanki gibi perişan bir halde bırakarak uzaklaştı.

BÖLÜM

Otuz

súton
(i.) bir şeyin sonu

Mila

Merdivenin altında durup ayrıntılı ahşap işçiliğiyle gizlenmiş bir kapıya -Albert ve Viktor'un evden ayrılmadan önce çıktıkları kapıydı- bakarken ev bir mezar kadar hareketsizdi. Herhangi bir casus filminde olduğu gibi kapının kilitli olmasını veya açmak için özel bir şifre gerektirmesini bekledim; ancak kapı anında açılarak cehenneme giden beton merdivenleri ortaya çıkardı.

Ellerim titrerken, lanetlenmiş ruhların eziyetli çığlıklarını duyacağımı düşünerek kapı eşiğinde bir tereddüt yaşadım; ama içeride beni karşılayan şey sadece sessizlik ve soğuk bir esintiydi. Aklı başında biri oraya inmezdi ama ben de evin

geri kalanına katılarak mantıklı düşünme kabiliyetimi kaybediyor gibiydim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kolumdaki diken diken olmuş tüyleri elimle ovaladım ve merdivenlerden aşağı indim. En dibe ulaştığımda, burası harçlı taş duvarları ve havayı kalınlaştıran bir rutubeti olan, bitmemiş herhangi bir bodrum katı gibi davranmaya çalıştım; ama yerdeki kan lekesine ve duvardaki parmaklıklı hücrelere her baktığımda bu yanılgıyı kabullenmem daha da zorlaşıyordu. Hücrelerin boş olmasını ve ben üst katta mışıl mışıl uyurken insanların burada çürümemiş olmasını rahatlatıcı bulmalıydım ama Ivan'ın demir parmaklıklara yaslanıp bana onaylamadığı zamanlarda attığı bakışı atmasını görmenin rahatlatıcı hiçbir yanı yoktu.

"Burada olmamalısın," diye azarladı.

Onun bu *zindanda* bu kadar kayıtsızca durmasını görmek tuhaftı. Yıllardır tanıdığım bu adam, americanoları konusunda delicesine seçici ve ucuz kolonya ile trafiğe alerjisi olan bir adamdı.

Ronan öğrenirse bu konuda nasıl hissedeceğinden emin olmadığımı gizleyerek, "Kimse bana burada olmamam gerektiğini söylemedi," diye karşılık verdim. Kendi iyiliğimi değil, Ivan'ın iyiliğini düşünüyordum.

"Ben söylüyorum işte. Yukarıya dön."

Ona aldırış etmeyerek hücresine doğru ilerledim ve temkinli bir şekilde yerdeki kanlı plastik muşambanın etrafından dolandım.

"Mila." Bu sinir olmuş bir hırlamaydı. "Her yerde kan var. Bayılıp kafanı beton zemine çarpmanı istemiyorum."

Ona ulaştığımda, birçok kan görme olayından sonra ba-

şımı dizlerimin arasına iterek aksanlı, cesaret verici sözler mırıldandığı anlar aklıma gelince dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Bir keresinde, amigo piramidimiz başarısız olduğunda Ivan bana ulaşmak için çitlerin üzerinden atlamıştı ve tüm ekip kıskançlıkla dolmuştu. Onun varlığını her zaman hafife almıştım. Aynı şeyi hayatı konusunda yapmayı reddediyordum.

Parmaklıkların arasından uzanıp patlamış dudağındaki taze kanı sildim. Elini savrulup bileğimi kavradı, gözlerinde ani bir hoşnutsuzluk dalgası yükseldi.

"Sana ne halt etti?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hiçbir şey, gerçekten."

"Hiçbir şey, *gerçekten mi*?"

"Şey..." Yutkundum. "Bir adamın parmağını kestiğini, yemek masasında birini kafasından vurduğunu gördüm ve anladığım kadarıyla araba yolunda da birkaç kişiyi öldürmüş. Ama ben idare ediyorum."

Ivan, bileğimi bırakmadan önce bir an deliymişim gibi beni izledi. "Bununla ilgili hiçbir şey 'idare eder' değil. Ait olduğun yerde, evde olmalısın, burada..." Etrafına tiksintiyle baktı. "...değil."

Burada.

Burada kal.

Sen buraya aitsin.

Ivan'ın geçmişteki ve şimdiki sesi zihnimde şimşek gibi çaktı ve bir yapboz parçasının yerine oturması gibi, sonunda neden Moorings'e hiçbir zaman uymadığımı anladım. Semt, cennet gibi görünen parlak bir kafes gibiydi ve Ivan, benim oraya kapatılmama başından beri boyun eğmişti.

"'Ev' dediğin yer Miami mi?" Bir yalanı yaşamanın bastı-

rılmış hüsranı içimden fışkırıverdi. "Babamın Moskova'daki insanları -oğlanları- öldürebilmek için beni aylarca terk ettiği yer mi?"

Ivan kızgınca, "Ne dediğini bilmiyorsun," diye karşılık verdi.

"Belki bilmiyorum. Ama burada bir ailem, *umutsuzca* istediğim bir ailem olduğunu biliyorum. Gerçeği hiç öğrenecek miydim? Yoksa sen ve babam bana sonsuza kadar yalan söylemeyi mi planlıyordunuz?"

Yüz ifadesini maskelemeye çalıştı ama gözlerindeki gerçeğin parıltısını gizleyemedi. Her ikisi de bunun beni yavaşça öldüreceğini bilse de Carter'la evlenmem ve mükemmel bir ev hanımı gibi yaşamam gerekiyordu.

"Baban sadece seni güvende tutmaya çalışıyordu."

Birinin iyiliğini düşünmekle onu hayatta tutmak arasında fark vardı. Babamın önceliği her zaman ikincisi olmuştu ve beni sevdiğini bilsem de, birincisi hiçbir zaman umurunda olmamıştı. Göğsüme bir ağırlık çöktü. Bu ağırlık tüm kırgınlığımı, kalbimi ikiye bölen bir ağrı hissedene kadar ortaya çıkarıyordu.

"Benim için gelmemeliydin," diye fısıldadım.

"Seni burada ölüme terk eder miydim sanıyorsun?"

Ölüme en yakın olduğum anı, *D'yavol* parmaklarını boğazıma sokarak durdurmuştu.

"Beni öldürmeyecek." Bunu birden, sağlam ve samimi bir inançla fark ettim. "Beni değil, babamı istiyor."

Uzun bir saniye boyunca beni dikkatle izledi. "Bunun için hiç acele etmiyor öyleyse, değil mi?" Sesinin tonu havayı o kadar yoğunlaştırmıştı ki etraftaki oksijen azaldı ve kalp atışlarım yavaşladı. Dengesiz enerji, o tekrar konuştuktan

sonra bile dağılmayı reddediyordu. "Gerçekten zarar görmedin mi?"

"Benim hakkımda konuşmak istemiyorum," dedim sessizce. Ruhum şu anda iyi bir yerde değildi. Yarısı hâlâ üst katta, Ronan'ın mermer zeminin üzerindeki ayaklarının dibine duruyordu.

"Pekâlâ, ben istiyorum. Ve bence bunu bana borçlusun."

Sesindeki imaları anlayarak irkildim. Onu bu pisliğe bulaştıran bendim. Ölüm belgesini imzalayan da ben olabilirdim. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

İç çekti. "Öyle demek istemedim. Moskova'ya gideceğini tahmin etmeliydim. O garsonun dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim."

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken ağzımdan sessiz bir kahkaha kaçtı. Parmaklıkların arasından uzandı ve gözyaşımı sildi. Parmak boğumları da görünüşüyle uyumlu bir şekilde yaralıydı: Yırtılmış gömleğinde pislik ve çamur lekeleri vardı. Ayakkabıları ve çorapları bile yoktu. O kadar tuhaf bir manzaraydı ki, gülmekle hıçkırmak arasında sefil bir ses çıkardım.

Eğlence kaynağıma baktı ve sonra kıkırdadı. "Ayakkabılarımın bağcıklarıyla kendimi asmamı istemediler. Kemerimi de aldılar. *Grebaniye ublyudki.*" *Sikik piçler.* Parmaklıkları kavradı ve sanki ruhumu görmeye çalışıyormuş gibi kısılmış gözlerle bakışlarını vücudumdan aşağı kaydırdı. "Senin... farklı olacağını düşünmüştüm."

Parlak sarı bir elbise giymemiş, fiziksel yaraları olan bir hayaletimi bulacağını düşünmüştü.

"İtiraf etmeliyim ki günlerce misafir odasında kilitli kalmak gerçekten berbattı ama öte yandan, o kadar da kötü değildi."

Üzerinden bir hayal kırıklığı yayıldı. "Neden her şeyi hafife almak zorundasın ki?"

"Hafife almıyorum. Gerçekten o kadar kötü bir muamele görmedim."

İğneleyici bir ses çıkardı ve parmaklıklardan uzaklaştı. "Aşağılandın, uyuşturuldun, tutsak edildin, zehirlendin ve Tanrı bilir daha neler oldu. Kötü muamele olarak adlandıracağın şeyleri hiç görmek istemezdim."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Bana karanlık bir bakış attı. "Kendime has yöntemlerim var." Hücresinin çevresinde yürümeye devam ederek, "Şu kan olayın. Nasıl geçti, Mila?" Öfkesi tenimi yaktı.

Gergince dudağımı ısırdım. "Yeraltı dünyasında bir yürüyüş yaparak sanırım."

"Görünüşe göre iyi idare ediyorsun."

Sanki beni bir şeyle suçluyor gibiydi. "Bana sırf fobimden kurtuldum diye bu koşullardan memnunmuşum gibi bakma. Seni buraya kilitleyip babamın hayatını tehlikeye atmaktansa tekrar Miami'deki çamur koşusunda bayılmayı tercih ederim."

"Kendi durumun hakkında hiçbir şey söylememen ilginç."

Bocaladım. "Elbette artık mahkûm olmak istemiyorum."

"Sen çok... *rahat* görünüyordun." Neredeyse dişlerini sıkarak söylemişti. "Seni kaçıran adamla, o yemek odasında."

Boğazım sıkıştı. "Sadece bir kahvaltıydı Ivan, samimi bir durum yoktu."

Rengini belli etmeyen bir ses çıkardı. "Ona boşuna '*D'yavol*' demediklerini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Vücudumda böcekler gezinseydi bile bu ko-

nuşma kadar rahatsız edici olamazdı. Huzursuzken asla doğru şeyleri söyleyemezdim. "Çayına şeker atmıyor."

Ivan bana ciddi bir ifadeyle baktı.

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir yanlış fikrim yok ama sen de bir azizmişsin gibi davranma. Babam için çalışıyorsun. Kan korkumu ve nasıl başladığını tartışmak istiyorsan onunla konuşmalısın."

"Baban sana asla kötü davranmadı."

"Bu, başkalarına zarar vermediği anlamına gelmez."

Dudaklarından acı bir nefes çıkardı. "*D'yavol*'un tarafını mı tutuyorsun?"

"Taraf tutmuyorum. Hepinizi aynı derecede aşağılık buluyorum." Esprimin havayı yumuşatması gerekiyordu ama Ivan bunu komik bulmadı. Üzerinden yayılan kasvetli gerilimi daha fazla kaldıramayarak, "Belki hücreni açacak bir anahtar bulabilirim," dedim. Ronan'ın buralarda *Karayip Korsanları*'ndaki gibi ağzında anahtar olan bir bekçi köpeği olup olmadığını merak ettim.

"Sana dokunup dokunmadığını sorardım ama cevabı zaten biliyorum. Moskova'daki onca erkek arasından gidip onu mu becermek zorundaydın?"

Sözleri canımı sıktı. Videoyu izlemiş miydi? Bu düşünce midemi bulandırdı, bu yüzden kusmamak için bu ifadeyi görmezden geldim. "Belki kaldıraç gibi bir şey bulabilirsek bu kapıyı hemen açabiliriz." İşe yarar bir şeyler bulmak için etrafa bakındım.

"Onun gerçek yüzünü nasıl göremedin, Mila? Senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum."

Bir kıza bu kadar da çok aptal denmezdi. Öfke beni ele geçirirken arayışımı durdurdum.

"Biliyor musun? Belki de sen ve babam tüm hayatım boyunca beni korumasaydınız bu kadar aptal olmazdım." Alaycılığım devreye girdi. "Eminim üniversitede "Mafyaları Sikmeme" adlı bir ders vardır. Keşke gitmeme izin verilseydi..."

"Bu bir şaka değil."

"Ben de gülmüyorum. Bir hata yapmış olabilirim ama sen ve babam da bana gerçekleri söylemeyerek hata yaptınız. Eğer biri o çocuğu öldürmeseydi, bunların hiçbiri olmazdı."

"*D'yavol*'un sana söylediği her şeye öylece inanacak mısın?"

"Diğer tek seçeneğim, bana yıllarca yalan söyleyen birine inanmak. Seçeneklerim birbirine çok yakın görünüyor. Yakınlarda danışabileceğim üçüncü bir şahıs var mı?"

"Üçüncü bir şahsa gerek yok. Babanın yanında durmalısın. Benimle birlikte." Neredeyse öfkeden köpürüyordu.

Mesele şu ki, onlara sadık olmak istiyordum. Seçmesi kolay bir yol istiyordum, babamın kötünün iyisi olduğuna inanmak istiyordum. Fakat artık babamı düşündüğümde tek görebildiğim, parçalanmış bir oğlan ve kütüphanemizin zemininde kanlar içinde yatan bir kadındı. Gözlerimi kapatıp diğer kötüyü düşündüğümde... Anlayamadığım bir çelişkiye düşüyordum.

Ivan gözlerimin ardındaki belirsizliği görmüş olmalıydı ve bu onu kızdırmıştı. Çenesi kasıldı. Bana doğru yaklaşırken arkama, odanın girişine bir bakış attı. Bakışları tekrar bana kaydığında, gözlerinde sinsi, neredeyse aldatıcı bir şey titreşti. Onda ilk defa böyle karanlık bir ifade görüyordum ve bu görüntü ensemin arkasındaki tüyleri diken diken etmişti.

"Bana doğruyu söyle. Sana zarar vermedi mi?"

Bunun nereye varacağını anlayamadım ama sonuçtan hoşlanmayacağım hissiyle midem kasılıyordu.

Huzursuzca başımı iki yana salladım.

"Ve zarar vermez mi?" Biraz daha, parmaklıkların izin verdiği kadar yaklaştı. Ellerim yapış yapış oldu, kalbim hızla atıyordu. Ronan'ın arkamda durduğunu ve bir savaş alanında birbirini öldürme niyeti olan iki adam arasında sıkışıp kaldığımı hissettim. Bir çatışmanın ortasında kalmak istemiyordum ama o an anladım ki, çoktan bir çatışmanın ortasında kalmıştım.

"Ivan... Ben-"

"Soruyu cevapla."

Kararsızlık beni ikiye böldü. İçimden bir ses, Ronan'ın beni fiziksel olarak incitmeyeceğini söylüyordu ama aynı zamanda beni yıkıp geçmesini de bekliyordu. Ivan'ın benim için endişelenmesini istemiyordum, bu yüzden buna tam olarak inanmasam da, "Hayır," diye fısıldadım.

Ivan başparmağını yanağımda gezdirdi. Dokunuşundaki telkin midemdeki huzursuzluğu artırdı. Okşayışı, bazı dövmeli parmakların bende yarattığı sıcaklığın zerresini bile uyandırmamıştı. Neden alev alev yanmıyordum? Neden istediğim *bu* değildi?

"Öleceksem de..." dedi karanlık bir eğlenceyle. "...muhteşem bir şekilde öleyim."

Boynumu tutup parmaklıkların arasından dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan önce dediğini anlamak için vaktim olmadı. Şoktan dolayı bir an için tepki veremedim; ancak cesaret verici baskısının altında dudaklarım yumuşadı ve ona katıldı.

Dili ağzımın içine girdiğinde onu kendi dilimle karşıladım. Hissetmem gereken, hissetmeye *ihtiyaç duyduğum* sıcaklığı, sızıyı, çaresizliği hissetmek için dua ettim. Karnı-

ma yayılan sıcaklık, beni onu daha sert öpmeye ve ellerimi omuzlarının üzerinden saçlarına kaydırmaya ikna etti. İnledi ve belimi kavrayıp beni soğuk parmaklıklara doğru çekti.

Ivan'ın parmakları vücudumdan popoma doğru ilerlerken bir sıcaklık yayıyordu ama temas beni yakmıyordu. Sarılışı, bir esintinin ortasındaki köz gibiydi, benzin olmadan alev almazdı.

Öpüşmeyi derinleştirmek için diğer eliyle başımı eğdi ve tamdık bir tarçın tadı aldım. Aynı sakızı çiğniyorlardı. Bir geçmişleri vardı. Aralarındaki husumet kişiseldi. Birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını merak ettim. Moskova sokaklarında ya da buna benzer bir hücrede birbirlerinin sırlarını paylaşmışlar mıydı?

Geri çekildiğinde nefes alışım yumuşak ve dengeliydi, ağzının baskısı bir anıdan başka bir şeye dönüşmedi. Sadakatim bana ait olduğum yerin burası olduğunu, birçok şey paylaştığım adamın kolları olduğunu söylüyordu ama ruhum başka bir şey için yalvarıyordu; yakıtsız yanan bir ateş için. Versace, tanzanit ve nefesimi kesen eller için yalvarıyordu. Bedenim etkilenmemişti ama içimdeki her şey bir çöküş yaşıyordu.

Eğer şeytana özlem duyuyorsam, bu benim de içimde biraz karanlık olduğu anlamına geliyordu.

BÖLÜM

Otuz Bir

oenomel
(i.) güç ve tatlılık kaynağı

Mila

Hayattaki seçimlerimi sorgulamalı, Ivan'ın hücresinin anahtarını aramalı ya da az da olsa yararlı bir şey yapmalıydım. Fakat ben bunun yerine salonda kucağımda bir İncil'le salonda oturuyor ve ufuktaki güneşin batışını izliyordum. Kitap Rusçaydı, bu yüzden anlayamıyordum ama kelimelerin önemi yoktu. İhtiyacım olan ilahi bir destekti. Bir haç ya da sarımsak kolyesi gibi.

Je hais Madame Richie. Tu hais Madame Richie. Nous haïssons Madame Richie. Falcıdan her gün daha da fazla nefret etmeye başlamıştım. Durduramayacağım bir şeyi harekete geçirdiği için tüm suçu ona yüklüyordum. Aptallığımı

kabul ediyordum ama o da nefessiz kalmam ve karanlığın dokunuşunun tadını çıkarmam için bana büyü yaptığını kabul etmeliydi. Üniversite eğitimim olmamasına rağmen, aklı başımda hiç kimsenin daha az oksijen için can atmayacağını biliyordum.

Ön kapı sessizce kapandı ama çarpılmış da olabilirdi çünkü yumuşak *tık* sesi parmaklarımın uçlarına keskin bir titreşim göndermişti. Bir bando takımıyla gelse bile içeri giren kişiyi bu kadar net hissedemezdim. Taşıdığı enerji, korku filmlerinde kurbana parlayan bir bıçak saplanırken atılan sinsi çığlıkla rekabet edebilirdi.

Ronan işte kötü bir gün geçirmiş olmalıydı.

Midem kasılırken kitabı aldım, rasgele bir sayfasını açtım ve içtenlikle okuyormuş gibi yaptım. Sırtım kapıya dönüktü ama odaya sessizce girdiğini anlamam için görmem gerekmiyordu. Varlığı, sürünen engereklerden oluşan bir battaniye gibi üzerime çökmüştü: Siyah, pürüzsüzdü ve beni ısırmakla tehdit ediyordu.

Moskova'da kaçırılacak bakire kalmamış mıydı acaba? Ben çoktan kaçırıldığım için sayılmazdım. Ayrıca özümde tam bir sürtüktüm.

Şaka bir yana, şu noktada kendim için biraz endişeliydim.

Ronan'ın karşımdaki kanepeye yönelip oturduğunu hissettim. Gözlerimi okuyamadığım Kiril harfleri üzerinde tutmak için savaştım çünkü henüz ona bakmaya hazır değildim. Tenimde utanç verici bir kızarıklık yaratan bu sabahki aşağılanmayı bir kenara bırakırsak, yaydığı boğucu gerilim ancak ateşe atlamak kadar rahattı.

Kıymetli zindanına girdiğimi bildiğini anlamıştım ve bundan hiç memnun değildi. Yulia muhtemelen beni başının arkasındaki gözlerle görmüştü.

Ronan beni bodrumda istemiyorsa, kapıyı kilitlemeliydi.

Çıkırt... tak. Metalik ses sessizliği bozdu ve boğazımdaki nabza bir baskı yaptı. Aklım, gürültüyü yapan şeyi deşifre etmeye çalışırken bir karmaşa halindeydi ama yine de kendimi kayıtsız bir şekilde bir sayfayı çevirmeye zorladım.

Ronan, Rusça okuyamadığımı biliyordu ama elimdeki gülünç, güvenilmez kitap hakkında hiçbir şey söylemedi. Sinirlerimi bozan kesintisiz ses dışında oda sessiz kalmaya devam etti.

Çıkırt... tak.

Bunun Çinlilerin su işkencesinden daha kötü olduğunu düşünmeye başladım. Birdenbire, bu artık hangi oyunsa onu oynamaya saatlerce devam edeceğini ve bu sırada öleceğimi anlamıştım. Pes ettim ve bakışlarımı ona çevirerek, "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum.

Dirseklerini dizlerine dayamıştı, gözleri elinde açıp kapattığı Zippo çakmağındaydı. Tavrı o kadar soğuktu ki içimi bir ürperti kapladı.

"Bana neden burada olduğunu söyle." Aksanı zımpara gibi sert ve aşındırıcıydı. Ama İncil'i daha sıkı tutmama neden olan şey, bu talebin Moskova'yı yöneten ve muhtemelen spor için Amerikalı amigo kızları öldüren ölümsüz adam *D'yavol*'un sesiyle söylenmiş olmasıydı.

Verdiği emir belirsizdi ama bir şekilde ne istediğini biliyordum. Her zamanki gibi ruhum onunla savaşmak için can atıyordu ama aklımın bir köşesindeki bir ses beni uyardı. Artık pahalı botunun altında ezebileceği tek kişi ben değildim.

"Ben rehinim."

Çıkırt. "Kimin rehinisin?" *Tak.*

Yutkundum. "Senin."

"Başka kimin?"

Güç oyunu başlamıştı. Beni tekrar reddedebilmesi için dizlerimin üzerinde olsam da olurdu. *Je ne suis pas fière. Tu n'es pas fière. Nous ne sommes pas fières. Gururlu değilim. Gururlu değilsin. Gururlu değiliz.*

Sığ bir nefesle kendimi zorlayarak, "Sadece senin," dedim.

"Sadece benim." Kelimeleri buz gibi soğuktu ve sonunda bana baktığında, gözleri ahlaksız, mat bir siyahtı. "Istırabın, ilgin, vücudun... Hepsi *benim*." Yakıcı sözler tenime yerleşti ve her nefesimi yavaşlattı. "Bunu sana kanıtlamam gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Durumu anladığımda kalbim sıkıştı. Öpüşme. Ivan'ın, hamlesini yapmadan önce arkamda bir şeye baktığını hatırladım.

Ronan ve gizli kameraları.

Onların intikam oyunlarında oynanan bir satranç taşından başka bir şey değildim. Hislerim önemli değildi. Hiç olmamıştı. Alınganlık içimde kıpırdanıp kendimi koruma çabamın tüm izlerini silip süpürürken, öfke sırtımı okşadı.

Kitabı yanıma sertçe çarpıp ayağa kalktım. "Şu anda gerçekten ilgimi çekmiyor ama belki yarın olabilir."

Ayağa kalkıp sehpayı devirmeden önce göğsünün derinliklerinden gelen hırlama kulaklarımda yankılandı. Antika sehpa duvara çarptı ve soğukkanlılığımla birlikte paramparça oldu. Üzerindeki süsler havada uçuşup yerde parçalandı ve mermer zeminin üzerine saçıldı.

Bir de *benim* öfkeli olduğumu söylüyordu.

Yüreğim boğazımda atarken gardımı alarak ona baktım. Artık aramızda bir şey kalmamasından yararlanarak bana doğru yürüdü, gözlerinde dengesiz bir şiddet geziniyordu.

Bir şey onu durdurdu. Nefes verip elini göğsünde o kadar zarif bir şekilde gezdirdi ki, "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce odana git," diye mırıldanmadan önce odadaki asıl sakin olan kişinin o olduğuna inanırdınız.

Bir saniye önce planladığım şey tam da odama gitmekti ama şimdi bunu isteyen o olduğu için odam artık olmak istediğim son yerdi. Muhtemelen Yulia'ya kapıyı arkamdan kilitletirdi ve eğer yalnızlığa bir dakika daha katlanmak zorunda kalırsam, sarı bir konfeti gibi patlardım.

Bana kabul etmem gereken bir çıkış yolu gösteriyordu ama aklım oradan uzaklaşmamı söylese bile ayaklarım hareket etmeyi reddetti. İçimde bir sürü çelişkili duygu birbirine karışmış ve sistemimi altüst etmişti. Ivan, düşmanını yenmek için beni kullanmıştı. Ronan bana ihanet etmiş, beni kaçırmış, reddetmiş ve *kafamı karıştırmıştı.* İçimdeki kargaşa son bulmak için bana yalvarırken tırnaklarımı avucuma gömerek ona baktım.

Gözleri sertleşti ve tehditkâr bir ses tonuyla "*Git,*" dedi.

Uyarılmıştım, yani aslında dudaklarımdan çıkan şey için hiçbir mazeretim yoktu. Bir kere daha düşününce, bunun için Madam Richie'yi suçladım.

"Çok da umrumda!"

Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca bana baktı ve sonra içinden keskin dişlerini gösteren acımasız, inanamayan bir kıkırdama kaçtı. Neşesiz kahkahasını elini ağzına götürerek sonlandırdıktan sonra, "Bak bunu sen istedin, *kotyonok,*" diye mırıldandı.

Bir adımda beni ensemden tutarak ağzımı ağzına yapıştırdı. Bu kaba hareket, altdudağımı sertçe ısırdığında acı bir tıslamayla kaçan nefesimi kesti. Fakat dilini yumuşakça gez-

direrek acıyı hafifletirken, içimde bir alev belirdi ve bacaklarımın arasındaki sıvı bir ateş gibi aktı.

Öpücük bir satranç oyunu olsaydı, ben gözlüklü acemi olurdum. Ve o da taşları savurup beni oyun tahtasının üzerinde beceren hilebaz olurdu.

Aklım şu anda bu adamdan büyük bir tutkuyla nefret ediyordu. Onu itip ağzımı onunkinden çekmeye çalıştım ama ensemdeki demir gibi tutuşu hiç gevşemedi. Bedenim aklımdan farklıydı. Onun sıcaklığını içine çekerken daha fazla baskı, daha fazla yoğunluk, daha fazla sürtünme için yalvarıyordu. Çok daha *fazlasını* istiyordu. Dudaklarının sıcak baskısı ve tarçın tadı kanıma sarsıcı bir his gönderdi. Beni uçurumun kenarına o kadar yaklaştırmıştı ki soğuk bir ter içimdeki cehennemle savaşıyordu. Dilini benimkinin üzerinde kaydırarak, bacaklarımın arasında ateşli bir an boyunca tüm düşüncelerimi dağıtan ağır bir sızı yarattı.

Hızlı hızlı solurken mücadelem azalmaya başladı ve ellerim göğsünün üzerinde hareketsiz kaldı. Yumuşak ama öfkeli ve bir şekilde *soğuk* olan -tıpkı bu sabah beni dizlerimin üzerinde bırakıp gitmeden önce gözlerinde beliren bakış gibi- öpücüğüne intikam karışmıştı. Sabah beni istememişti. Şimdiyse sadece bir şeyi ispatlamak için istiyordu: Ben onun sigortasıydım ve sadece o benimle uğraşabilirdi.

Tam içimdeki savaşın dindiğini düşünürken altdudağını o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım ve dizimi yukarı doğru savurdum. Kasıklarına gelen darbeyi bir hırıltıyla engelledi ve beni kendinden uzaklaştırdı. Hazırlıksız yakalandım, vücut sıcaklığının uzaklaşması beni üşütmeye başladı.

Dudağındaki kanı başparmağıyla silerek, "Ivan'a gösterdiğin tutku nerede, *kotyonok*?" diye sertçe sordu. "Aynı gün içinde iki erkeği öpmenin seni rahatsız ettiğine inanmam."

İçime düğüm düğüm olmuş bir öfke yayıldı ve beni hakaret etmeye zorladı. "Sadece seni öpmek beni rahatsız ediyor."

Sessizlikle geçen bir sonraki saniye boğucuydu, çenesinde bir kas seğirirken gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "O zaman ikimiz de narsistiz sanırım."

Onun çarpık "şanslı" tanımını bilerek yutkundum ve ihtiyatla onu izledim. "Bu da ne demek oluyor?"

Günahkâr bir parıltı gözlerindeki sıcaklığı çaldı, kelimeleri soğuk ve kayıtsızdı. "Hiçbir zaman öpüşmekle seks yapmayı karıştıran biri olmadım." Montblanc marka kemerini çözerken çıkan ses, kurşundan yapılmış bir ağırlık gibi üzerime çöktü.

Bu geceyi soğuk bir duşla bitirmeye niyeti yoktu.

Bir yarış atının toynakları yere çarpıyormuş gibi atan kalbimle, kanepeye çarpana kadar uzaklaştım. Kemer, metal tokası bir çınlama çıkararak yere düştüğünde gerilmeye başlamıştım. Kendime her ne pahasına olursa olsun güçlü kalmamı ve itibarımı korumamı söyledim ama bana doğru bir adım attığında hızlıca, "Bakireyim," deyiverdim.

Keyifsiz bir kahkaha atmadan önce bunu düşünmedi bile. "Sen tam bir yalancısın."

O kadar çok yanlış alarm vermemeliydim. Şimdi hepsi beni mahvedecekti, *kelimenin tam anlamıyla.*

"Üzüm üzüme baka baka kararırmış, değil mi?" Sesim titredi. Bana doğru attığı her adımda, hareketini geriye doğru taklit ederek kanepenin arakasına geçtim. Aramızdaki tek engel basit bir mobilya parçasıydı.

"Mmm. Henüz birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz ama tanıyacağız." Parçalanmış bir porselen parçası botunun altında çatırdadı.

"Benim için unutulmaz olacakmış gibi davranıyorsun," diye karşılık verdim. Kanepenin arkasına yöneldiğinde ben de ön tarafına geçtim.

"Eminim ki şımarık kolejli oğlanlarla olan deneyimlerinden farklı olacaktır."

Hayal kırıklığım arttı. Beni *D'yavol*'un kollarına getiren ve ondan uzak durmak için bir kanepenin çevresinde dolandıran şey tam da bu düşünceydi.

"Ivan kolejli bir oğlan değil." Bunu dememle birlikte Madam Richie tekrar aklıma girerek Ivan'ı günah keçisi ilan etti.

Ellerini kanepenin arkasına dayadığında gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Olabilir ama ödleğin teki."

"Onu tanımıyorsun bile," diye suçladım.

Bana verdiği kurnaz, tatsız bakış, birbirlerini tanıdıkları konusundaki şüphemi sadece doğrulamış oldu. Ama bakışlarına öfke yansıdığında ve sesi sertleştiğinde bu düşüncem aklımdan uçup gitti. "Bana ondan bir daha bahsedersen, dışarıda köpeklerle uyursun."

Belirsizlik boğazımı sıkıştırdı. Uzun adımlarından birine karşılık verdim ve ona uymak için hızlıca birkaç adım attım. "Benimle tatlı tatlı konuşmayı kes," dedim nefes nefese. "Kalbimin bu kadar romantizmi kaldırabileceğini sanmıyorum."

Beni bir psikopat gibi *takip eden* bu adam, neredeyse gülmek istiyormuş gibi göründü ama içindeki karanlık buna izin vermedi.

"Dilin bu sefer seni kurtaramayacak."

Ne demek istediğini anlamadım ama şu an umurumda da değildi. Yan tarafa geçtiğimde, benimle aynı anda hareket etti. Gerginlik her hücreme yayıldı, kelimelerimi nefes nefese kalmış bir şekilde çıkardı.

"Umarım her zaman bu şekilde sevişmiyorsundur. Acayip yorucu."

Neşeli bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Bu benim için bir ilk ama neyse ki yeni şeylere açığım."

Benim burada kalbim neredeyse durmak üzereyken onun bu durumu eğlenceli bulması çok güzeldi. "Eminim Moskova'da sana makul bir fiyata yardım edecek çok sayıda hoş kadın vardır."

Yavaş adımlarımı gölgeleyerek beni izledi. "Başka birini isteseydim, tek bir şeftali emojisi, bir kadının buraya gelip bana kıçını becermem için yalvarmasına yeterdi."

Gözlerimin arkasında oynayan edepsiz görüntü, yanaklarıma masum bir kızarıklığın yükselmesine neden oldu ve göğsümü sıkıştırdı. Duygularım kendileriyle o kadar çelişiyordu ki, Ronan kanepenin etrafından dolaştığında ayaklarım birbirine dolaştı ve sendeledim.

"Konuşmaya başladıktan sonra bir kadını nasıl elde edebildiğini gerçekten anlayamıyorum."

"Birazdan öğreneceksin." Bakışlarının ağırlığı boğazımı kurutmuştu.

Daire çizip durmaktan biraz başım dönüyordu -bunda son zamanlarda tükettiğim az miktarda yiyecek de etkiliydi- ama bu, zihnimdeki sonsuz sirki durdurmuyordu. Şeftali emojilerini ve Nadia'yı merak ediyordum. Ronan'ın son zamanlarda operaya gidip gitmediğini merak ediyordum. Şarkıcı ona başka bir not göndermiş miydi ve eğer gönderdiyse Ronan bu utanmaz teklifi kabul etmiş miydi? Bu düşünce ciğerlerimi sıkıştırdı, içimde belirsizlikten karamsarlığa ve öfkeye kadar uzanan bir duygu silsilesi yarattı. Tek bildiğim Ronan'ın her gece üçlü seks yapıyor olabileceğiydi ama ben,

o bir bakirenin en kötü kâbusuna dönüşmeden başka bir adamı öpemiyordum bile.

"Dayanıklılığını gözüne çarpan bir sonraki şanssız kıza sakla," dedim soğuk bir şekilde. "Güven bana, onu benimle harcamak istemezsin."

Bakışları beni dilime sahip çıkmam için tehdit etti ama itiraf etmem gerekirse, emirleri uygulamakta pek iyi değildim.

"Miami'de birçok erkek var. Onların yanında kısa zamanda unutulup gidersin."

Sözlerim idrak edilmek için zaman bulamadı. Ronan tek bir tekmeyle kanepeyi iterek duvara çarptı ve beni fena halde korumasız bir şekilde bıraktı. Kara gözlerine bakarken ayaklarımın altındaki mermerin serinliği içime yayıldı, kanım kulaklarımda *uğulduyordu.*

Kapıya yöneldim ama pek uzaklaşamadım. Ronan, korumanın yaptığı gibi beni kolayca saçlarımdan yakalayıp yere fırlatabilirdi ama bunun yerine elbisemden tuttu. Buna daha çok içerledim, keşke beni incitmiş olsaydı. Aniden çaresizce acı çekmek istedim; masumiyetimi ve sonunda da ruhumu çalmadan önce onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi bana hatırlatacak şiddetli bir acı istedim.

Beni geri çekmeye başladığında, silah olarak kullanabileceğim bir şey ya da en azından onu, bana bir piyondan başka bir şey olmadığımı hatırlamamı sağlayacak bir noktaya getirmenin bir yolunu bulmak için yan masayı kavradım. Terli parmaklarımla bir şey buldum ve düşünemeden arkamı dönüp vazoyu başının yan tarafına çarparak kırdım. Camlar etrafımıza saçıldı ve sonra odadaki her şey donuverdi.

Filmlerde adamlar bayılıyordu.

Fakat Ronan'a bir şey olmadı.

O gözlerini kapatıp sert bir nefes alırken göğsüm inip kalkıyor, ayaklarım hareket etmiyordu. Gözlerini açtığında, misilleme yapmasını bekledim; sessizce bir kolunu belime saracağını, beni kaldırarak kırık camların üzerinden geçireceğini ve kanepeye indireceğini tahmin etmemiştim.

Bedeniyle birlikte, suçluluk duygusu da üzerime çöktü ve Ronan'ın ağırlığıyla birbirine karıştı. Bacakları bacaklarımı ayırmaya zorluyor ve elleri bileklerimi başımın üstünde tutuyordu.

Pişmanlıktan boğazım düğümlense de, "Özür dilemeyeceğim," diye soludum.

Yüzünü boynuma bastırdı ve karanlık bir memnuniyet sesi çıkardı. "Sonunda bir şeyler öğrenmeye başladın demek."

Adrenalin azaldıkça hassas, çıplak ve mahcup hissettim. Sırf beni incittikleri için başkalarının canını yakan türden biri olmak istemiyordum. İçimdeki bir şey, Ronan'ın canını yakma fikrinden her şeyden çok nefret ediyordu. Bunu kimse onun kadar hak etmese bile.

Dövmeli parmaklar bileklerimi tutsak ediyor olabilirdi ama aynı zamanda beni kurtarıp intikamımı da almışlardı.

Suçluluk duygusu göğsümde bir balon gibi şişti ve aniden tek görebildiğim şey; bir arabada, kendi annesinin elleriyle Moskva'nın dibine batırılan küçük bir çocuktu. Ronan'ın altdudağındaki yara izinin o zamandan kalıp kalmadığını merak ettim. Ona bir yara izi daha ekleyecek kişinin ben olabileceğim gerçeği midemi bulandırdı. İçimdeki baskı beni özür dilemeye zorladı ama ağzımı açtığımda dudaklarını dudaklarımda gezdirerek sert bir şekilde, "*Nyet*," dedi.

Sadece bir an için birbirimizin nefesini soluduk. Göğsü-

mü bir ağırlık işgal ederek beni Ronan'la birlikte karanlık sulara çekti fakat ben batarken o yüzerek çıkıyordu. Tek sorum şuydu: Elimi tutup beni de çıkarır mıydı, yoksa boğulmama izin mi verirdi?

Artık umursadığımdan emin değildim.

Altdudağında açtığım kesiği öptüm. Eylem, sessiz özrümle birlikte odayı doldurdu ve Ronan'ın boğazından hoşnutsuz bir ses çıkmasına neden oldu ama göğsümdeki ağırlık hissi beni devam etmeye zorladı.

Dudaklarımı kaydırarak ağzının kenarını öptüm, sonra da dilimi hafifçe ince yara izinin üzerinde gezdirdim. Sert bir sesle çenemi kavradı ve başımı geriye doğru eğerek gözlerimi gözleriyle buluşturdu.

"Beni öpmek seni rahatsız ediyor sanıyordum."

Altımda kalan İncil omurgama battı. Günaha direnmek için insanın sırtını acıtan kutsal bir kitaptan daha açık bir işaret olmadığına emindim ama bu düşünce, beni şeytanın gözlerinin içine bakıp doğrudan cehennemin kapılarına götürecek o iki kelimeyi söylemekten alıkoyamadı.

"Yalan söyledim."

İki kalp atışı duyuldu aramızda, bakışları havayı elektrikle dolduran karanlık, fırtınalı bir gece gibiydi.

"Bu kötü bir alışkanlık."

"Mmm," diyebildim sadece, içim tir tir titriyordu.

Başparmağını yanağımda gezdirdiğinde bir nefes verdim. Dudaklarında ona çok benzeyen, tatmin dolu kötücül ifade belirdi. "Merak etme, *kotyonok*..." Eğilip boynumu okşadı, sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. "*Ya vyyebu vsyu lozh iz tebya.*"* Bu ifade bir tehdit gibi geldi ama üzerinde düşünecek zamanım olmadı.

* (Ru.) Tüm yalanlarını sike sike ortaya çıkaracağım.

Tulumumu yırtarak açtı.

Düğmeler havaya fırlayıp yere saçıldı. İnce dikişler uyluklarıma kadar kolayca yırtıldı ve yalnızca ince askılar sağlam kaldı.

Sutyen giymiyordum -buraya geldiğimden beri hiç giymemiştim- ve serin hava çıplak göğüslerime dokunur dokunmaz Ronan da onlara dokundu. Yumuşak etimi avucuna alarak sıktı.

Cildim o kadar hassastı ki karıncalanıyordu. Avucunun sertliği içimi titretti. Her yerim yanıyordu, Armani takımının basit sürtünmesi beni sıcak ve belirsiz bir hisle damgalıyordu. Uzanmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bileklerim hâlâ başımın üzerinde, Ronan'ın onları koyduğu yerdeydi.

Bir meme ucumu ağzına alıp emdiğinde parmaklarım yumruk haline gelirken iç çektim. Zevk, aşağılarıma doğru aktı ve ereksiyonuyla buluşmak için beni kalçalarımı kaldırmaya zorladı. Ronan dişlerini sürterek geri çekilerek meme uçlarımı gergin ve sızlar bir halde bıraktı.

O tangamı kalçalarımdan aşağı çekerken birden, daha fazla ön sevişme olmayacağını anladım; vücudumdaki eller kaba ve bencildi. Yine de bu adamın ölümcül bir zaafı vardı: Gözlerindeki açgözlü sis, bana amacını çoktan unuttuğunu söylüyordu. Manzara beni korkutmalıydı. Fakat korkmak yerine, benden istediği her şeyi almasına izin vermek istiyordum.

Yarı kapalı bir bakışla, tangamı çıkarmak için bacaklarımı kaldırmasını izledim. Kumaşı yana doğru fırlattı, sonra uyluklarımın alt kısımlarını kavrayarak bacaklarımı karnımın üzerinde iki yana açtı. Bu şekilde apaçık ortada olmak kıpkırmızı olmama neden olmuştu ama kadınlığıma, sanki

onunla ilk önce ne yapacağından emin değilmiş gibi bakmasının sıcaklığı içimi ham bir sızıyla dolduruyordu.

Baldırlarım ellerinin arkasına yerleşti ve içgüdüsel olarak bacaklarımı daha da açtım. Bacaklarımdan birini bırakmadan önce gözlerime yakıcı bir bakış attı. İki parmağını klitorisimin üzerinde gezdirdikten sonra onları içime itti. İçimde sıcak bir baskı oluşurken sırtımı yay gibi gerdim, dudaklarımın arasından bir inleme çıktı. Başımın üstündeki kanepe minderinin kenarını kavradım ve ateşi körüklemek için kalçamı eline doğru sallamaktan başka bir şey yapamadım.

Ronan diğer bacağımı da bırakıp yüzümü kavradı ve bakışlarımı onunkiyle buluşmaya zorladı. "*Eto moye.*" *Bu benim.* Sert sözlerini, parmaklarını içimde makas hareketi yaparak noktaladı.

Gözlerim döndü, önümde yıldızlar uçuştu. Zevk damarlarımı yaladı, içimde gittikçe daha da birikti, ta ki tek hissettiğim bu duygu olana kadar.

Nefes nefese bir şekilde, bacaklarımın arasındaki elini izlemek için başımı kaldırdım, fakat G noktamı ovuşturduğunda inleyerek başımı tekrar kanepeye düşürdüm. Boşalmaya çok yakındım, o kadar yakındım ki oraya ulaşmak için her şeyi yapardım.

"Durma," diye soludum.

"*Ty dash' mne trakhnut tebya*?"*

Ne dediğini bilmiyordum ama İngilizce konuşsa bile kelimeleri anlayacağımdan emin değildim. Sadece gözlerimi kapatıp beni ovuşuna odaklanabiliyordum. Ta ki dudaklarını kulağıma bastırıp, "*Otvet' mne*," diye seslenene kadar. *Bana cevap ver.* Sözler, hem yumuşak hem de kabaydı ama yine de bir emirdi.

* (Ru.) Seni becermeme izin verecek misin?

Ona Rusça konuştuğunu söyleyecek kadar nefesim yoktu. Tek bildiğim, beni parmaklamaya devam ederse istediği her şeye sahip olabileceğiydi: kalbime, ruhuma, anal bölgeme... her şeye. Bu yüzden bir "evet" yanıtı beklediğini umarak başımla onayladım.

Aniden parmaklarını çekti. Yaklaşan orgazmım duruverdi ve çaresizlik, dalgalar halinde içimi yaktı.

"*Hayır. Lütfen,*" diye yalvardım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Lütfen..."

Bir eliyle ağzımı kapattı ve boğazımdan bir acı çığlığı koparacak kadar sert bir şekilde içime girdi. Ateşten bir mızrak saplanmış gibi hissettim, gözlerimde yaşlar birikti. Tutunacak bir şey bulmak için ön kolunu kavradım, küt tırnaklarım gömleğine battı. Refleks olarak, onu dışarı itmek için sırtımı kamburlaştırdım ama o hareket ettirilemeyecek kadar ağırdı.

Ronan'ın kalbi göğsümün üzerinde hızla atmaya başladı, vücudunun her santimi gerildi. "*Kotyonok... yesli ya-*" Dişlerini sıktı ve İngilizce olarak tekrar denedi. "İçinden çıktığımda, sikimde kan olacak mı?"

Avucu hâlâ ağzımı kapatırken nasıl cevap vermemi beklediğini bilmiyordum, bu yüzden sadece umut dolu bir şekilde başımı iki yana sallayarak yalan söyledim. Bir damla yaşın yanağımdan elinin üzerine doğru süzülmesi için mükemmel bir zamandı.

Gözyaşımın düşüşünü asitmiş gibi izledi, sonra avucunu çekti ve iki elini de kanepede başımın yanına yasladı. "Siktir," diye söylendikten sonra gözlerini kapatıp bir nefes verdi. "Lütfen bana sadece çok sıkı olduğunu ve duygusal seks sevdiğini söyle, Mila."

Resmen bekâretimi Avrupa'nın en çekici erkeğine vermiştim.

Ronan cevabı çoktan biliyordu ama görünüşe göre yanıldığını duymak için uçan kuştan bile medet umacak durumdaydı.

Bakire olduğumu onaylarsam buna bir son vereceği hissiyle gerildim. İçimdeki yabancı doluluk hissi canımı yaksa da, içimden çıkarsa yüreğim paramparça olmakla tehdit ediyordu beni. Bir gözyaşını daha yanağımdan aşağı süzülmeye ikna eden acı mıydı yoksa başka bir şey miydi emin değildim.

"Sanırım gözlerime biraz toz kaçtı," dedim titrek bir sesle, boğazım düğüm düğümdü.

Dişlerinin arasından kızgın bir ses çıkarmadan önce bir süre bana baktı. Kalın uzunluğunun birkaç santim dışarı çıkışını izleyebilmek için arkasına yaslandığında batma hissiyle yüzümü buruşturdum. Bir damla ıslaklık uyluğumdan aşağı süzülürken, bekâretimi aldığının kanıtını göreceğini fark ettim.

Hırıltılı bir sesle, "*Malen'kaya lgunishka...*" diyerek kanadığımı doğruladı.

Elini ağzında gezdirdiğinde zorlukla yutkundum, bakışları hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Kanın görüntüsünden etkilenmiş miydi, yoksa tüm gecesini mahvedecek bir tür alerjik reaksiyona neden olacağını mı düşünüyordu emin olamadım.

Görünüşe göre bunu riske atmaya istekliydi çünkü sert bir nefes vererek kalçalarımı kavradı ve tekrar içime girdi. Derin bir nefes aldım, tekrar biraz dışarı çıkmadan önce yavaşça içimdeki dolgunluğa alıştım. Beni her seferinde biraz daha derine girerek becerişini izledi. Gözleri, şimşekler çakan bulutlu bir gökyüzü gibiydi. Sıkıca tuttuğu yerlerim beni morarmakla tehdit ediyordu ama içime her yavaşça kayışıy-

la, bacaklarımın arasındaki zonklama ısınıp karıncalanmaya başladı. Kıpırdandım, bu onu o kadar derinime itti ki içimde zevk veren bir noktaya çarptı ve dudaklarımdan küçük bir inleme kopardı.

"Siktir." Ronan alev almışım gibi benden uzaklaştı. Sanki ben, onun masumiyetini çalan kötü biriymişim gibi öfkeli, işkence dolu bir ses çıkardı. Beni orada çırılçıplak yatarken, damarlarımda titrek bir soğukluk ve bacaklarımın arasında kabaran bir boşlukla bıraktı. Odanın diğer tarafına doğru yürüdüğünü hissettiğimde kafa karışıklığım arttı.

"Ben bakirelerle yatmam, *kotyonok*." Buz gibi, tartışmaya açık olmayan bir açıklamaydı bu.

Sanki bana tokat atmış gibi irkildim. Başka kimseye veremeyeceğim bir şeyi alıp, sonra sanki onu rahatsız ediyormuş gibi fırlatıp attığı düşünülürse, sözleri bir patlama etkisi yaratmıştı hatta. Kalbim sıkıştı. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Sıcak ve ağır bir kütle boğazıma oturdu.

Titreyen ellerimle, yırtık tulumumu elimden geldiğince kapattım ve kendimi çok hasta ve saf hissederek doğruldum. Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyordum. Neden onu gözyaşları gözlerimin arkasını yakacak kadar umursuyordum bilmiyordum, neden şimdi bile ondan nefret edemiyordum bilmiyordum. Eğer nefretlik bir şey varsa, o da Ronan'a beni ucuz bir votkaymışım gibi reddetsin diye, gümüş bir tepside savunmasızlığımı sunduğum için kendime duyduğum nefretti.

Je ne pleurerai pas. Tu ne pleureras pas. Nous ne pleurerons pas. Ağlamayacağım. Ağlamayacaksın. Ağlamayacağız.

Ronan'ın beni ne kadar etkilediğini göreceğini düşündü-

gümde gururum midemi bir ülser gibi yaktı. Bu yüzden, bir gözyaşı akarken bile huysuz, kararsız bir yanıt vermeyi başardım.

"Ben de ilk seferimde gül yaprakları ve yanan mumlar olsun istemiştim ama bundan daha iyi olamazlardı gerçekten."

Sanki bana bakmak istemiyormuş gibi arkası bana dönüktü. "Güven bana, sana bir iyilik yaptım."

Tanrı aşkına, beni kaçıran adama bekâretimi vererek ne olacağını bekliyordum ki? Böyle bir cümlenin zihnimde yer alması bile bana yardıma ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

Ayağa kalkarken alıngan bir şekilde homurdandım. "Evet. İyi niyetini hissedebiliyorum. Sıcak bir gün ışığı gibi."

Karanlık, acı bir nefes verdi ve bana döndü. Gözlerinde sert bir ifade vardı. "Sana yemin ederim ki içinde bir saniye daha kalsaydım, tüm vücudun iyi niyetimi lanet olası güneşin ağırlığıyla hissederdi."

Bakışlarına karşılık vererek sözlerini düşündüm ama içimdeki aşağılanma ve kendimden iğrenme duyguları arasında bir anlam çıkaramadım. Şu anda tek istediğim, Ronan'ın olmadığı bir yerde yaralarımı sarmaktı. Ne yazık ki, acılarımı dondurma kaşıklayarak dindirme şansım yoktu. Bulacağım herhangi bir dondurmanın içine siyanür katılmış olma olasılığı yüksekti. Burası berbat bir yerdi.

Kapıya doğru bir adım attım ama Ronan konuştuğunda durdum.

Benden tamamen iğreniyormuş gibi görünerek, "Bu lanet odadan ayrılmayacaksın," diye mırıldandı.

Bugün benim kâbusum olacaktı.

"*Otur.*"

Vücudum öfkeyle karıncalandı ama ona karşı gelirsem

beni tutup kanepeye kendisinin oturtacağını biliyordum. Şu anda onunla savaşacak enerjim yoktu. Yüreğimin parçalarını bir arada tutmaya çalışmak bile başlı başına bir savaştı. Bu yüzden uyuşmuş bir şekilde oturdum ve ondan başka her şeye baktım. Odanın dağınık olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Yulia görünce nöbet geçirecekti.

Ronan önümde çömelirken duvara baktım. Yanağımdan akan yaşı silerken boğazım düğümlendi. Elini itmek istedim ama sıcak okşayışı beni mahvedip kalbimin etrafındaki ipleri çekiştirdi.

"Ağlamayı kes," dedi yumuşak bir sesle.

"Olmaz."

Eli yüzümden düştü. "Devam et o zaman. Ben söyleyene kadar da durma."

Gözyaşlarım aniden canımı sıktı, gözlerimi kırpıştırarak onları uzaklaştırmaya çalıştım. İnanamıyormuş gibi, tatsız bir ses çıkardı. Üzerimde ters psikoloji uyguladığını anlamayacak kadar perişan olduğumu fark ettim. Görünen o ki, ne emrederse tersini yapacağımı öğrenmişti.

Konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Seni öyle beceremem, *kotyonok*."

Şu anda onunla konuşmak istemiyordum ama aynı zamanda demek istediği şeyin peşini bırakamayacak kadar da meraklıydım. "Nasıl?"

"İhtiyaç duyduğun gibi."

Dudağımı dişledim. İçimdeki belirsizlik ve duygularım dönme dolap gibi bir o yana, bir bu yana savruluyordu. Yaşadığım kafa karışıklığı çok fazlaydı. Bu an, çok fazlaydı.

Sonunda bakışlarına karşılık verdim. "Artık gidebilir miyim?"

Çenesinde bir kas seğirirken bana kısa bir an boyunca baktı. "*Nyet.*"

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Bu gece benden başka ne istiyorsun? Bana beş şeftali emojisi göndersen bile umurumda değil, sana anal bekâretimi de vermeyeceğim."

"Siktir," diyerek kaba bir şekilde güldü. "Bakirelikten bahsetmeyi kes artık."

"Niye? Bu seni suçlu mu hissettiriyor?"

"Kıçını da alan ilk kişi olmak istememe neden oluyor."

Boynumdan yükselen kızarıklığı görmezden gelerek tek kaşımı kaldırdım. "Onu da iki saniyeliğine alacaksan ne anlamı var ki?"

Bakışları sertleşti, hemen sonra uyluklarımı yakalayıp beni kanepenin kenarına çektiğinde şaşkın bir çığlık atıverdim. Her türlü onurlu pozu korumak için ellerimi arkamda sabitlemem gerekiyordu.

"Bacaklarını açma, *kotyonok.*"

Bu sefer beni kandırmasına izin vermek istemeyerek ona dik dik baktım. Yırtık kumaş ikiye yana açılarak göğüslerimin kıvrımlarını ortaya çıkardı ve göğüs uçlarım serin havayla birlikte sertleşti. Neden hep çıplak olan bendim? Ronan'ın gördüğüm tek çıplak kısmı penisinin birkaç santimiydi çünkü geri kalanı içimdeydi.

Kaba bir şekilde, "Canın yanıyor mu?" diye sordu, bakışları benimkilerle buluşmak için yavaşça çıplak vücudumdan yukarı doğru çıktı.

Biraz suçlu hissettiğini fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Bu düşünce, içime tüm gerginliğimi eriten sıcak ve yoğun bir şey yayarak tuhaf bir teselli hissi uyandırdı.

"Feci şekilde," diye soludum.

Etkisini tenimde hissettiğim Rusça bir şeyler mırıldandı. Bacaklarımı ayırdığında, ona itaat ettim.

Dizüstü çoraplarımdan birinin tepesini okşarken, "Şu kahrolası çorapların yok mu, Mila..." diye homurdandı. Birini biraz aşağı çekti ve altındaki etimi ısırarak içime sıcak bir ürperti gönderdi.

Geri çekildiğinde gözlerindeki sıcaklığı bacaklarımın arasında hissettim, içimdeki sızı yeniden canlandı ve bir nabız gibi atmaya başladı. Her yerim ısınıyordu ama niyetini anladığımda soğuk bir utangaçlık dalgası bu duyguyu böldü.

"*Bekle*," diye mırıldandım ve elinden kurtulmaya çalıştım ama her zamanki gibi, başarılı olamadım.

Yüzüme ulaşan bakışları, sessiz bir soruyla kısılmıştı ve alev alevdiler.

"Kanadım." Ellerinin arasındaki bedenim, bu utanç verici durumdan kaçmaya hazır bir şekilde gerildi.

İfadesiz hali, varmaya çalıştığım noktayı anlamadığını gösteriyordu.

Bunu açıklamak zorunda kalmak bile utanç vericiydi. "Bu... iğrenç."

Bir saniye sonra, gülmek istediğini sandım ama eğlencesi, bakışlarındaki yoğunlukla yer değiştirdi. "Her ne kadar aksini istesem de, sende iğrenç bulabileceğim hiçbir şey yok."

Diliyle girişimin etrafındaki sızlayan yeri yaladığında yüzüme alev alev bir sıcaklık hücum etti. Uyguladığı baskı birazcık acıttı ama ağzının sıcaklığı acımı hafifletti ve ayak parmaklarıma bir zevk dalgası gönderdi.

Nefesim kesik kesikti. Kanepedeki duruşumu yeniden ayarladım, dilinin bir sonraki darbesiyle bacaklarım açıldı ve böylece dilini içime kaydırabildi. Başım geriye düştü, dudaklarımın arasından bir inleme kaçtı.

"Siktir, *kotyonok. Dazhe tvoya kiska na vkus kak klubnika.*"*

"Am" ve "çilek" sözlerinden dediği şeyin anafikrini anlayabildim. Edepsiz Rus, tüm çekincelerimi bir kenara itmişti. Bir elimi kanepede tutarken diğerini saçlarına arasına daldırdım. Küt tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdiğimde titrediğini hissettim.

İlgisiz bıraktığı klitorisim, vajinamı her yalayışında beklentiyle zonkluyordu. İstediğim yere her yaklaştığında, oraya gelmesi için kalçalarımı salladım ama Ronan sadece ağzını tekrar girişime yöneltip tüm dikkatiyle oradaki sızımı hafifletti.

Tenimin altında yükselen bir ateş, içimdeki her hücreyi coşturdu. Nefesim küçük ve hızlı soluklara dönüştü ve içimdeki baskı ısınmaya, birikmeye ve kabarmaya başladı. Dili yukarı kaydı, klitorisime o kadar yakındı ki titriyor ve ihtiyaçtan ölüyordum.

Saçlarını sıkarak, "*Lütfen*," diye yalvardım.

"*Nyet.*"

Ronan bunun beni uçurumun eşiğine göndereceğini biliyordu. Bu anın kendisiyle ilgili olmadığını söyleyerek şikâyet etmek istedim ama ne kelimelerimi bulabiliyor ne de bunun henüz bitmesini istiyordum.

Avucunu karnımdan yukarı kaydırarak bir mememi tutup sıktı. İçimdeki boşluk büyüyüp, ümitsizce doldurulmayı beklerken sinirli bir nefes verdim.

"*Daha fazla.*"

Her nasılsa, neye ihtiyacım olduğunu anladı; iki parmağını içime kaydırdı ve anında gözlerimin yuvarlanmasına neden olan bir noktaya baskı uyguladı. Bakışlarının sıcaklığı yüzümü yaktığında, göğsünden bir inleme yükseldi.

* (Ru.) ...kedicik. Amın bile çilek tadında.

*"Eta pizda byla sozdana dlya trakha."**

Artan baskı, sesinin tınısı... Hepsi çok fazlaydı. Beni uçurumdan aşağı gönderen son şey, dilini klitorisimin üzerine kaydırıp onu emmesi oldu. İçimde sıcak bir şey patladı, omurgamdan aşağı alevler halinde indi ve kanımı cayır cayır yaktıktan sonra durgun bir uğultuya dönüştü. Parmaklarının etrafında nabız gibi atıyordum. Klitorisim o kadar hassaslaşmıştı ki, kafasını hafifçe itmeye çalıştım ama o durmak için hiç acele etmedi.

Sonrasında her yerim titriyordu, sessizlik beni ele geçirip doygun bir karanlığa çekti. Ronan beni kaldırıp odama taşımadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama başımı yastığa koymadan önce uyuyakaldığımı biliyordum.

* (Ru.) Bu amcık sikilmek için yaratılmış.

BÖLÜM

Otuz İki

xanthophobia
(i.) sarı renk korkusu

Ronan

Karanlık, odayı gölgeler içinde bırakmıştı. Yine de altın bir parıltı Mila'nın uyuyan bedenini bir hale gibi çevreliyordu. Bu garip parlaklık bir ışık hilesi olabilirdi ama dışarıda aysız bir gece vardı, yani kahrolası bir ışık yoktu. Sinir olmuş bir şekilde, gözlerimi kontrol ettirmem gerektiğini fark ettim.

Kısılan gözlerim vücudunda gezindi. Uzun sarı saçlardan oluşan bir perdeye dayadığı yanağında, aralık dudaklarından kaçan sığ nefeslerde, inip kalkan göğüslerinde ve göbeğine kadar görünürde olan teninde... Manzara, bir ressamın ıslak rüyası gibiydi. Kız gerçek olamayacak kadar kusursuzdu.

Onu tokatlamak istedim.

Bu düşünce, ellerimdeki hafif titremeyi açıklayan tek şeydi. Ancak onu gerçekten tokatlama fikri karşısında tiksintiyle sıkışan boğazımı göz önüne alınca, bu tuhaf tepkiden emin olamayarak ellerimi ceplerime koydum. Gerçi birkaç şaplak, Mila'nın aklını başına toplamasını sağlayabilirdi. Belki o zaman onu kaçıran ve aşağılayan adamlardan özür dilemezdi. Ya da sertçe bekâretini alan adamların kollarında uyuyakalmazdı.

Bakire olmadığına inansam bile ona o kadar sert davranmamalıydım. En önemlisi de gerçeği öğrendikten sonra onu becermeye devam etmemeliydim. Hemen duracak iradeyi kendimde bulamamıştım. Vicdanım çay, bisküvi ve acması bir şekilde sönen balonlarla bir parti veriyordu. Çok rahatsız ediciydi. Özellikle de ağzımda tadını hâlâ alabildiğim, parmaklarını saçlarımda hissedebildiğim ve nefes nefese çıkan inlemelerinin sesini duyabildiğim için. Hepsi tenimin altına işleyerek göğsüme ağır bir şey yerleştirmişti. Sanki... kanser gibiydi.

Uykusunda titrediğinde, üzerini örtmek için otomatik olarak uzandım ama sonra kendimi durdurdum, dudaklarımın arasından sinirli bir, "Tanrı Aşkına!" çıktı.

Mila'nın annesinin, çevresindekileri kötü etkileyen biri olduğu iddia ediliyordu. Elimi ağzımda gezdirirken Mila'nın da annesi gibi olduğunu fark ettim. Sağlığım üzerinde kötü etkileri olduğu açıkça görülüyordu. Gözlerimin teninde gördüğü ışıltı aniden netleşti: Bu ışıltı, radyoaktif atıklarla parlayan bir havuzun yanında duran uyarı işaretiydi.

Ondan kurtulmam gerekiyordu.

Bu düşünce içimde bir çekişmeye, kaslarımı gererek be-

denimdeki her siniri çekip sarsan bir çatışmaya neden oluyordu. Adil yanım Mila'nın buraya ait olmadığını söylüyordu. Fakat başka bir yanım ortaya çıkıyor ve bana onun bekâretini alanın *ben* olduğumu söylüyordu. O, bana aitti.

On yıldan uzun bir sürenin ardından beni dizlerimin üstüne çöktüren ilk kadın, görünüşe göre bu kadındı ve pişman olduğum tek şey Mila'nın çabucak boşalmasıydı. Tadı o kadar güzeldi ki, onu en az bir saat boyunca dilimle becermek istemiştim. Bunu ve ne kadar sıkı olduğunu hatırlamak göğsümü yaktı, kanımı kaynatarak tenimin yüzeyine hücum ettirdi. Bacaklarının arasına girip onu ağzımla uyandırmak için duyduğum kontrol edilemez dürtü, aklımı ve yargımı bulandırmaya başladı.

Arkamı döndüm ve oradan siktir olup gittim.

Omuzlarım gergin bir haldeyken aşağı inip kütüphaneye girdim ve bir içki doldurarak masama yerleştim. Bir plan bulana kadar bardağın içinde döndürdüğüm votkayı düşünceli bir şekilde izledim. Nadia'dan gelen birden fazla mesajı görmezden gelerek Albert'e mesaj attım. Bir an sonra odada belirdi.

Gözlerimi içkimde tutarak Rusça, "Ivan'ı serbest bırak," dedim. "Moskova'ya çıplak bir şekilde otostop çekerek gidebilir."

"Adamlarımız bundan hoşlanmayacak."

Başka koşullar altında, Ivan çoktan yerin dibinde olurdu. Alexei'nin tarafını tuttuğu gün benim için ölmüştü. Ivan bana ihanet edip işimi mahvetmeseydi ve sonra da artık Miami olduğunu bildiğim yerde kayıplara karışmasaydı, Moskova'yı çok daha önceden kontrolüm altına alabilirdim. Kafasına bir kurşun sıkmak hoşuma giderdi. Bu gece işle-

rin kötüye gidişi ve Mila pes etmeseydi duracağımdan emin olamamak göğsüme ağır bir yük bindiriyordu. Cehennemin dibini boylayacak olabilirdim ama daha önce hiçbir kadını zorlamamıştım. Bu, kendimi annemin eğlendirdiği boktan müşterilerden biriymişim gibi hissettiriyordu. Bu duyguyu hafifletmek için düşünebildiğim tek yol, Mila'nın arkadaşı/sevgilisi/her ne sikimse o Ivan'ı serbest bırakmaktı.

"Ona Alexei'ye anlaşmanın cumartesi günü olacağını bildirmesini söyle."

Albert, "Anlaşmaya yanaşmadığını sanıyordum," diye cevap vermeden önce bir saniye sessiz kaldı.

Bir şey söylemedim ama söylememe gerek yoktu. Neyse ki, Albert daha fazla sorgulamadı.

"Bugün pazartesi."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kalırdım. "Nesin sen, haber spikeri mi? Sırada hava durumu mu var?"

"Anlaşmayı sonlandırmak için neden haftanın geri kalanına ihtiyacın olduğunu merak ediyorum."

Gözlerim sertleşti. "Çünkü kahrolası süreyi canımın istediği kadar uzatabilirim." Ayrıca içimdeki çatışmanın her iki tarafıyla da Mila'nın gitmesi konusunda uzlaşmak istiyordum.

Bakire olması her şeyi altüst etmişti. Yavaş ve tatlı bir şekilde sevişmeye, ayrıca onun iyi bir seksten başka bir anlamı varmış gibi davranmaya sabrım yoktu. Gerçi bunu ona başka birinin verme düşüncesi bile damarlarımı asit gibi yakıyordu.

Onun içine ilk giren kişi olduğumu bilmek beni biraz... bencil hissettiriyordu. Noel sabahı yeni BB silahını paylaşmak istemeyen bir çocuk gibi bencil. Ve tıpkı o oyuncağın bir hafta sonra unutulması gibi, Mila'ya duyduğum bu sinir bozucu açgözlülük de unutulacaktı. İşte o zaman intikamımı

alacak ve tropikal meyveler dışında hiçbir sarı şeyle yan yana gelmeyecektim.

"Ivan'la kendin ilgilenmek isteyeceğinden neredeyse emindim."

Bardağı sıkıca kavradım, göğsümde karanlık bir şey alevlendi. Kostya, güvenlik kamerası videosunu bana gösterdiğinden beri tek görebildiğim şey, Ivan'ın Mila'nın üzerindeki elleriydi. Gördüğüm en mide bulandırıcı şeydi. Ve çıldırtıcı. Bu görüntü görüşümü kırmızı bir sisle kaplamış, öfkeyle dolmuştum. Sakinleşene kadar kendimi Moskova'da kalmaya zorlamıştım ama daha uzun kalmam gerektiği ortadaydı.

"Eğer yüzünü bir daha görürsem onu öldüreceğimi söyle," dedim sadece. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Tam da bu yüzden şu an ona bakamıyordum. Çünkü o zaman onu serbest bırakma kararımdan vazgeçerdim.

Albert tek kelime etmeden emrimi yerine getirmek üzere ortadan kayboldu.

Bu iş de ortadan kalktığına göre, bardağımdaki votkayı kafama dikip daha önemli konulara odaklanabilirdim. Mesela, sikimi hâlâ mengene gibi saran bakire kanını hangi ürünle çıkartabilirdim?

BÖLÜM

Otuz Üç

mamihlapinatapai
(i.) dile getirilmemiş aynı şeyi arzulayan
iki insan arasındaki bakışma

Mila

"Nerede o?" diye sordum.

Yulia sallanan bir sandalyede oturuyor ve siyah bir oyuncak bebek elbisesi dikiyordu. Antika gözlüğünün ardından bana bahşettiği kurnaz bakış, dün gece de dahil olmak üzere evde yaşanan tüm günahkâr olayları biliyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Bakışlarının altında kıpırdandım ve komodinin üzerinde duran çerçeveli bir portreye çarptım.

"Bir şeyleri kırmadan odamdan çık," diye homurdandı Yulia.

Çerçeveyi düzelttim. "Burası bir oda değil. Bir morg."

Her şey o kadar sıkıcı ve karanlıktı ki, ikiz yatağın yerini bir mumyalama masası alsa bile birinin bunu fark edeceğinden şüpheliydim. Alanı canlandıran tek dekorasyon, birden fazla bebeğin görmeyen bakışlarıydı.

"Ivan nerede?" diye tekrarladım.

Bütün gece uyumuş ve güneş tenimi okşayana kadar uyanmamıştım. Yırtık kıyafetimi görene kadar tuhaf bir seks rüyası gördüğümü sanmıştım. Keşke Bayan Marta'ya romantik kitaplarından birindeki gibi bir hayat yaşadığımı söyleyebilseydim -en azından daha fazla cinayet ve çok daha az aşk ilanının olduğu bir versiyonunu- ama eski öğretmenim muhtemelen ölmüştü. Ronan'ın karamsarlığı beni de sarıyordu. Diğer şeylerinin yanı sıra tabii.

Aramızda olanları analiz etmeyecektim çünkü düşünecek çok şey vardı. Ve benim endişelenmem gereken başka meseleler vardı. Ivan'ın zindanda çürümesi gibi. Gerçi bu sabah mutfaktan çaldığım yiyeceklerle aşağı indiğimde hücresi boştu.

"Bilmiyorum," dedi Yulia basitçe. Sonra sinir bozucu, bilmiş bir kıvılcım sesine dokundu. "Neden efendiye sormuyorsun?"

Ensem yanmaya başladı. "Öncelikle, ona öyle seslenmeyi bırak. Acayip tuhaf geliyor. İkincisi, ona sormayacağım çünkü...şey..." Yulia'nın ince dudaklarında tatmin olmuş bir sırıtış belirirken daha da kızararak sustum. Gözleri dikiş iğnesinin hareketlerine odaklanmıştı.

Ronan'a sormamak için iyi bir nedenim vardı ve bu neden, ölesiye gergin olmamdı. Yine de bunu asla kabul etmezdim. O ve ben şu anda nasıl bir konumdaydık ya da onun yanında nasıl davranacaktım bilmiyordum. Kahvaltı saati geçmişti ama beni çağırmamıştı. Muhtemelen şu anda dünya

umurunda olmadan Kylie'nin sekse aç ikizi tarafından servis edilen bir kâse Fruit Loops gevreğini yiyordu ve dün geceyi, bakire kanımı üzerinden yıkayıp çıkardığı anda unutmuştu.

Bu rahatsız hissi üzerimden atıp devam ettim, "Üçüncüsü, Ivan'ın nerede olduğunu bildiğini biliyorum, neden o güzel Katolik kalbine ulaşıp bana söylemiyorsun?"

"Ben Katolik değilim," diye homurdandı, bakışları keskindi. "Ortodoksum."

"Hepsi aynı."

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı ve dikkatini tekrar diktiği küçük dantele verdi. Yulia'nın elbisesiyle uyumlu tasarımı fark etmeden edemedim.

Gözlerimi bir anlığına kapattım ve açmadan önce derin bir nefes aldım. "Dinle, nerede olduğunu söylersen giderim. Söylemezsen..." Ağırbaşlı bir ifadeyle oyuncak bebeklerin olduğu rafa yöneldim ve Yulia'nın, "Sakın ha!" deyişine aldırmadan bir bebeği elime aldım. "Uuu, çok tatlı değil mi?" diyerek dudaklarımı büzerken ona baktım. "Yine de siyah elbisenin kişiliğine uyduğunu düşünmüyorum. Ona giyecek sarı bir şeyler bulacağım." Kapıya doğru bir adım attım.

"Gitmesine izin verdiler," diye hırladı.

Duraksayarak arkamı döndüm. "Ne?"

"Kulakların mı duymuyor? Haini serbest bıraktılar."

Kalp atışlarım kulaklarımda atıyordu. "Neden?"

"Lada'yı yere bırak," diye ısrar etti, gözleri oyuncak bebeğe kendi çocuğuymuş ve ben onu bir köprüden atmak üzereymişim gibi bakıyordu.

"Bana nedenini söylersen bırakırım."

Kaşlarını çattı ve umursamazca elini salladı. "O sadece bir uşak. Efendinin istediği kişi değil."

Gözlerim kısıldı. "Gerçek neden?"

Bir anlığına bakışlarıma karşılık verdi ama benim istediğimi almadan gitmeyeceğimi görünce dişlerini sıkıyormuş gibi görünerek, "Değersiz bir hain olsa da onu öldürmezler. Hapishane arkadaşıydılar." Sonra düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ama muhtemelen ona biraz işkence yapmışlardır."

Ivan'ın tüm el ve ayak parmaklarının hâlâ yerinde olmasını umarak yutkundum ama onun hayatta olduğu gerçeğiyle omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Eğer gitmesine izin vereceklerdiyse onu neden yakaladıklarını anlamamıştım. Ayrıca Ivan'la konuştuğumda Ronan'ın onu öldüreceğine inanıyordu. Dünle bu sabah arasında bir şeylerin değiştiğini hissediyordum ve aklım bunun sadece gün batımından sonra salonda olanlarla ilgisi olduğuna karar vermişti.

Sorularım -hem de *bir sürü*- vardı. Cevaplar isteyebilirdim ama iğnesini iğneliğine bir vudu bebeğiymiş gibi saplamasına bakılırsa Yulia'yı çok zorlamıştım.

Lada'yı dikkatle rafa geri koydum ve kapıya döndüm. "Teşekkür ederim, Yulia."

"Odama tekrar gelirsen, yedi yıl boyunca uğursuzluk peşini bırakmayacak!"

Çıkarken, "Huysuz," diye mırıldandım ve karşılığında ciddi bir hakaret duydum.

"Orospu."

Uff.

Yemek odasının, masadaki yerimde duran dolu tabak dışında boş olduğunu görünce rahatladım. Tabağı aldıktan sonra botlarımı ve paltomu giyip dışarı çıktım. Adamlar

artık beni görünce susmuyordu, karda dolaşmamama alışmışlardı. Hatta Pavel beni selamlamak için yanıma gelip, köpek kulübesine giden adımlarımı takip ederken öğrenmeye çalıştığı İngilizcesini konuşturmuştu. Korkunçtu ama bunu ona asla söylemezdim.

Albert, bana özür dileyen bir gülümsemeyle bakan Pavel'e bir şeyler bağırdı. "Gitmem gerek. Patron bana şeyi öğretecek..." Kafasını düşünceli bir şekilde kaşırken, Ronan'dan bahsetmesiyle midemde garip bir beklenti oluştu. Buralarda "patron" olarak anılan tek kişinin o olduğunu biliyordum. Bir kelimeyi bulamayan Pavel, ellerini direksiyondaymış gibi hareket ettirdi.

"Araba kullanmayı?" dedim.

"Aynen. Bana berbat olduğumu söylüyor."

İçimden bir kahkaha kaçtı. Pavel muhtemelen İngilizceye değil, Ronan'ın ona araba kullanmayı öğretmesine izin vermeliydi.

"Eh, o zaman gidip öğrensen iyi olur."

Kızararak başını eğdi ve arabaya doğru ilerlemeye başladı.

Köpek kulübesine ulaştığımda, çitin etrafında heyecanla yürüyen Misha'ya gülümsedim. Simsiyah, dev bir Alman kurdu olarak tehditkâr görünüyordu ama beni her zamanki gibi kuyruğunu sallayarak selamladı.

Albert bana tüm köpeklerin isimleriyle birlikte onları şişman ve tembel yapacağı için insan yemekleri vermememi de söylemişti. Kaçırılmamdaki rolü için bu devi bağışlamıştım ama isteklerini, sigara izmaritleriyle birlikte çöpe atabileceğini düşünüyordum.

Kürk paltomun içinde karda diz çökerek tabağımdaki kahvaltıyı dağıttım ve, "Hepiniz kısa sürede vegan olacaksınız," diye şaka yaptım.

Xander, tam zamanında bir iğrenme ifadesiyle çileğini yere attı.

"Tamam, belki de olmazsınız," diyerek güldüm.

Moskova'daki tatilimin çarpık bir hal almasından bu yana on sekiz gün geçmişti. Sadece iki buçuk haftaydı ama sonsuzluk gibi geliyordu. Buradaki bazı köpekleri, Miami'deki yirmi yılı aşkın bir süredir kazandığım yüzeysel dostluklardan daha çok özleyeceğimi söylemek biraz üzücüydü.

Kaos bu sabah köşede aslan gibi tembellik etmiyordu, bu da bana kulübenin içinde olduğunu ve büyük ihtimalle benden kaçınmaya çalıştığını söylüyordu. İkramlarımı köylü yemeğiymiş gibi her zaman geri çevirse de, en iyi parçaları hep ona ayırıyordum.

Kar paltomu ıslatmaya başlamıştı ama soğuk, Ronan'dan kaçınmak için evin içinde parmak uçlarımda yürümekten daha iyiydi. Yine de tam bunu düşündüğüm anda, sırtımdan aşağı doğru kayan ve kalp atışlarımı yavaşlatarak küçük gümbürtüler haline getiren elektriksel bir karıncalanma oldu.

Başımı çevirdiğimde Ronan'ın, Brioni ceketini giyerek ön kapıdan çıktığını gördüm. Belinde bir tabanca vardı. Boğazım sıkıştı. Onun, babamı kafasından vurmak için kullanacağı tabanca olup olmadığını merak ettim. Babamı kurtarmak için takas edecek başka bir şeyim yoktu; Daha önce teklif edip de reddedilmediğim hiçbir şey.

Ronan'ın karanlık bakışları benimkilerle buluştu. Hem güneş gibi sıcak hem de buz gibi bir rüzgâr kadar soğuktu. Bakışı bana, fırlatılan İncilleri, bağlı bilekleri ve çıplak bedenini hatırlattı. Nefesim yavaşladı, artık donmuş havayı dışarı atmak daha zordu. Göz teması beni yakmaya başlamıştı; içimdeki karanlık köşeleri aramaya, çatlaklardan geçip

onları daha da açmaya çalışıyordu. Nefesim kesildiği ya da alevleri kontrol edemediğim için bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

Çitin soğuk zincirini kavradım, Ronan'ın varlığı sırtımdaki tüyleri diken diken ederken Misha'nın burnunun parmaklarımı dürttüğünü belli belirsiz fark etmiştim. O yakınımdayken vücudumun, babamı soğukkanlılıkla öldürecek olmasının verdiği endişeleri bir kenar iterek, havai fişek gösterisi gibi aydınlanması sinir bozucuydu. Terapiye ihtiyacım vardı. Ya da kiliseye gitmeye. Sesini duyunca şevke gelen iblisleri kovmak için herhangi bir şeye. Benimle konuşmuyordu bile ama Rusçası, dün gece başı bacaklarımın arasındayken bana söylediği kaba sözleri tekrar aklıma getirmişti.

Buz gibi havanın ısırdığı tenim yanmaya başladığında gözlerimi kapattım. Tabii ki ağzından bir "siktir" çıkmış ve bana bunu içimdeyken söylediği anı hatırlatmıştı. Hırıltılı sesi bana bir damga gibi çarpıyor, bacaklarımın arasındaki sızıyı bir ateş yakıyor ve geride boş bir his bırakıyordu.

Günahı bir kez tatmıştım ve şimdi bir kez daha tatmak için ölüyordum.

Araba kapıları çarparak kapandı, hemen ardından lastik sesleri birbirini takip etti. Kesik nefesler verdim. Bekâretimi kaybettikten sonra ne olacağını umduğumu bilmiyordum ama herkes bu deliliği hissediyorsa, nasıl üreme dışında başka bir şey yapılıyordu ki?

Bacaklarım uyuşmuştu, bu yüzden Misha'yı son kez sevdim ve sonra tabağımla birlikte ayağa kalkarak ek barakaya yöneldim. Kaos, bağlanmış kulübesindeki parçalanmış bir yatakta uzanıyordu. Patisinin kanadığını ve beton zeminde birkaç damla kan olduğunu görünce kalbim sıkıştı.

Daha iyi görebilmek için kulübesinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Patisinin arasına keskin bir şey sıkışmıştı. Bakışları beni takip etti ama gitmem için hırlamıyordu, bu yüzden kapıyı açtım ve yavaşça içeri girdim. Yumuşak, cesaret verici sözler söylerken onu rahatsız ettiğime dair herhangi bir işarete olup olmamasma dikkat ettim. Bana sert, kara gözlerle bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Gergin bir şekilde, birkaç adım uzağında durdum. Daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Albert bile mesafesini koruyor ve Kaos'un yemek kâsesini botuyla kapının altından itiyordu. İlişkimizi geliştireceğimiz düşüncesi içimi umutla doldurdu ama ona nasıl yardım edeceğime dair düşünceler su yüzüne çıktıkça bu duygu solup gitti. Birinin onu bayıltmadan patisindeki nesneyi nasıl çıkaracağını merak ediyordum. Ve deneyimlerimden biliyordum ki, uyuşturulmak berbat bir şeydi.

"Patini görebilir miyim dostum?"

Yemin ederim ki, köpeğin gözlerindeki kralvari parıltı sanki onun dinlenme yerini işgal eden bir hizmetçiymişim gibi "*nyet*" diyordu.

"Patine batan o şeyle sonsuza kadar duracak mısın?"

Sanki büyük bir zaman kaybıymışım gibi başını çevirdi.

Köpeğin beni değersiz hissettirmek gibi tuhaf bir yeteneği vardı.

"İyi. Bana bakma," dedim tuhaf bir şekilde hafifleyerek. "Ama seçeneklerin ya ben ya da etorfin ve inan bana, ikincisi büyük bir baş ağrısına neden oluyor."

Söylediğim her şeyden sıkılmış bir şekilde ön bacağını yaladı. Yardıma ihtiyacı olduğunu onun da bildiğini hissediyordum, sadece bunu kabul etmeye asla tenezzül etmeyecekti.

İnatçılık seviyemiz aynıydı ve bu, onun durumu konusunda daha sempatik hissetmeme neden oldu. Ona bu kadar yakın olmam ve üzerime atlamaması bana daha da yaklaşma cesareti vermişti. Yapış yapış olan ellerimi paltoma sildim.

"Bu canını biraz yakabilir ama benden nefret etme, olur mu?"

Titrek bir nefesle keskin şeyi tutup çıkardım. Kulübeyi tüylü bir hareket ve bir hırlama doldurdu. Her şey o kadar hızlı oldu ki, görüşüm bulanıklaşmaya ve damarlarımda bir titreme başlayana kadar bileğimdeki kanayan delikleri fark etmemiştim.

Kaos, beni ısırmıştı.

Yaradan tüm koluma soğuk bir uyuşukluk yayıldı. İzler o kadar derin değildi ama bir atardamara denk gelmiş olmalıydı çünkü kan hiç durmadan akıyordu. Kaos bir hırlamayla benden uzaklaşarak kulübenin köşesine gitti.

Bileğim zonklamaya başladı ama acıya rağmen beni ısırdığı için Kaos'u suçlamıyordum ama ayağımı çarptığım mobilyaya kızabilirdim. Artan endişemi, günlerdir düzgün bir yemek yememiş olmama borçluydum. Boş midem bulandı. Tansiyonum o kadar düşmüştü ki başım dönüyor ve kaslarım güçsüzleşiyordu. Ellerimi soğuk beton zemine dayadım ve beni içine çeken karanlığı dağıtmak için derin bir nefes aldım ama faydası olmadı.

Bayıldım.

Bilincim tekrar yerine geldi. Gözlerimi açtım fakat Kaos'un keskin dişlerini göstererek üzerimde dikildiğini görünce onları sıkıca kapattım.

"Lütfen beni yeme," diye mırıldandım dengesizce. "Tadım pek hoşuna gitmez. Ben veganım."

Havladı ve sıcak nefesi yüzümü ısıttı. Kana susamış bir canavar yenilebilir olup olmadığıma karar verirken, beton zeminde sırtüstü yatmış halde titriyordum. Delirmiş bir köpek bile bu zahmete değip değmeyeceğimden emin değildi.

"Beni atıştırmalık yapacaksan, hemen yap." Duyguların boğazımı aniden tıkamasına neden olan şey ölüm korkusu muydu yoksa düşük kan şekerim mi bilmiyordum. "Beni kimse özlemeyecek." Soğuk bir burun yanağımı kokladı. "Annem öldü ve anlaşılan o ki eskiden bir sadistti. Babam da korkunç bir insan ve muhtemelen yakında işkenceden ölecek. Ivan bir hain olduğumu düşünüyor." Yanağımdan gözyaşları süzüldü. "Buradan canlı çıkarsam seks işçisi olacağım gibi görünüyor." Hıçkırmaya başladım. "Ve duygusal seks sevdiğim için pek bir şey kazanamayacağım."

Yüzümü yalayan salyalı bir dil, beni acınası halimden çıkardı. Dikkatlice gözlerimi açtım ve Kaos'un düşünceli bir ifadeyle üzerime eğildiğini gördüm.

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum: Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor yoksa ana yemek yerine tatlı olduğuma karar verdiğin anlamına mı?" Başını eğdi, sonra ilgisini kaybetmiş gibi görünerek yatağına uzandı ve yaralı patisini yalamaya başladı. Derin bir nefes verdim. Saçlarım birbirine girmiş, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ayrıca bileğimden kan damlıyordu ama Kaos'un yanına oturduğumda ve elimi sırtında gezdirmeme izin verdiğinde, başarı duygusu kalbimdeki bir boşluğu doldurmuştu.

BÖLÜM

Otuz Dört

borborygmi
(i.) midedeki guruldama sesi

Mila

Tam kulübeden çıkacaktım ki kapı açıldı ve Albert sert suratıyla karşımda belirdi. Bir adım geri çekilip bileğimi paltomun koluna sakladım ve masum görünmek içi çabaladım. Şüpheli bakışları arkamdaki odayı inceledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ormana kaçmak için bir tünel kazıyorum."

Albert ya alaycılığıma alışmıştı ya da olabilecek en acınası tutsak bendim. Gözleri içerideki tek köpeğin üzerinde kısılırken kaçmaya çalıştığım ihtimalini değerlendirmedi bile.

"Sen burada ne yapıyorsun? Moskova'daki insanları öldürmeye gittiğini sanıyordum." Eğer Albert buradaysa, Ronan'ın

da muhtemelen burada olduğunu fark ettiğimde midem kasıldı. Evden birlikte ayrılmışlardı. Yeraltı dünyasının anahtarlarını unutup onlar için mi geri dönmüşlerdi acaba?

"Demek yapmaman gereken şeyleri yapmak için bizim gitmemizi bekliyorsun?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. "Evet. Sanırım öyle." Rusça bir şeyler homurdandığında onu iterek yanından geçtim. "Şimdi eğer izin verirsen... Bu kaçış planı, sert beton zeminden dolayı pek işe yaramayacak gibi, bu yüzden gidip başka bir plan düşünmem gerekiyor."

Sesi beni duraksatmadan önce kapıdan sadece iki adım uzaklaşmıştım. "Mila." Uyarı dolu bir sesti. "Kanıyorsun."

Aşağıya baktığımda, karın üzerinde birkaç damla kan gördüm ve sonra gözlerimi kapattım. Albert beni Kaos'tan uzak durmam konusunda uyarmıştı. Dinlemediğim için Kaos'un başına bir şey gelebileceği düşüncesiyle içim içimi yedi.

"Ne oldu?"

"Düştüm," dedim sakince.

"Düştün."

"Hı-hı."

"Arkanı dön."

Tereddüt ederek dudağımı dişledim. Albert, şişman ve tembel olanlara karşı önyargılı olsa da köpekleri severdi. Sadece durumu anlamasını ve Kaos'un cezalandırılmamasını umut ediyordum.

Yavaşça döndüm ve Albert'in paltomun kolunu yukarı kaldırmasına izin verdim. Yaraya dokunduğunda irkildim. Bileğimdeki ısırık izini inceledi ve bir iç çekti.

"Sana ona yaklaşmamanı söylemiştim, değil mi?" Sesindeki hayal kırıklığı içimi acıttı.

"Patisine bir şey batmıştı," diye açıkladım. "Onu çıkarırken oldu. Beni incitmek istemedi... Daha sonra onu sevmeme bile izin verdi."

Albert başını iki yana salladı. "Parmaklarını koparmadığı için şanslısın. Son herif o kadar şanslı değildi."

Bir elinde sadece üç parmağı olan bir koruma gördüğümü hatırlayınca yutkundum. On parmağımı da oldukları yerde seviyordum ama bu, Kaos'a yardım etme fikrimi yine de değiştirmezdi. Özellikle de şimdi onunla anlaşabilmişken. Onu sevmeme izin vererek *bana* bir iyilik yapıyormuş gibi görünebilirdi ama ilgiye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Sevgi dağıtmak benim ruhum için bir merhemdi.

"Bana inanıyor musun? Sadece bir refleksti. Bunu yapmak istemedi."

"Sana inanıyorum ama bu, dikişe ihtiyacın olduğu gerçeğini değiştirmiyor." İç çekerek kolumu serbest bıraktı. "Eve git."

"Kaos'u cezalandırmayacaksın, değil mi?"

Bana uzun, anlamlı bir bakış attı. "Cezalandırmayacağım."

Ona güveniyordum ama bir anda asıl endişelendiğim Albert olmadı. "Ronan burada mı?"

"*Da*. Evde."

Gerginlik midemi bulandırırken, hayal kırıklığıyla doldum. "Onca gün arasından neden bugün beklenmedik bir şekilde geri dönmek zorundaydınız ki?" diye sordum. "Bir tutsağın azıcık molaya ihtiyacı olamaz mı?"

Yüzü ifadesiz kaldı. "Pavel bir çukura girdi ve arabayı hendeğe sürdü."

"Amanın..." Ronan'ın tüm bu süreç boyunca söylediği "siktirleri" hayal edebiliyordum. "Kimse incinmedi, değil mi?"

"*Nyet*," diye yanıtladı ve ardından hafifçe gülümsedi. "Sadece Pavel'in egosu."

Zavallı Pavel. Fakat bileğimdeki zonklamayla birlikte içime bir şüphe düşerken ona bir saniyeden fazla odaklanamadım. Bir yanım Ronan'ın küçük bir yarayı umursamayacağını düşünürken başka bir yanım Kaos'un kendini bir köpek barınağında bulabileceğini söylüyordu.

"Ronan'a olanları söylemeyeceksin, değil mi?"

Albert bir homurtu çıkardı. "Şansını zorlama."

Umutlarım yerle bir oldu ve bir aciliyet duygusuyla dönüp eve yürüdüm. Yeni temizlenmiş zemine adım attığımda Yulia hâlâ merdivenin yanında paspasla yerleri siliyordu. Ronan muhtemelen kütüphanedeydi, durumu Albert'ten önce açıklamak için oraya yöneldim.

"*Dur*!"

Donmuş bir şekilde, Yulia'nın beraberimde getirdiğim çamura ve paltomdan damlayan kana kızgınca bakmasını izledim.

"Sakın bir adım daha atayım deme!" diye çıkıştı.

Yere daha fazla çamur sıçratarak botlarımı çıkardım. Yulia, küplere bindi. Gideceğim yere tekrar yönelmeden önce kulaklarıma ulaşan bir sonraki ciyaklamayla durdum.

"Paltonu da çıkar, seni kafir!"

Ona dik dik baktım ve küstah bir tavırla paltomu çıkarıp yere atarak mermerin üzerini kirlettim. Bir adım daha atamadan, Ronan kütüphanenin olduğu koridordan çıktı. Yulia çekingence sessizleşti ve sanki az önce bana hakaretler yağdırmıyormuş gibi yerleri paspaslamaya başladı.

Ronan'ın bakışları kalp atışlarımı durdurdu, içimi bir sıcaklık ve belirsizlikle doldurdu. Sanki bu Kaos'u koruyacak-

mış gibi bileğimi göğsüme bastırarak yarayı saklamaya çalıştım ama kolumdan akan kanı gizleyemedim. Ronan, gözleri karanlık bir kış göğü gibi bulutlanarak manzarayı inceledi. Olanları çoktan bildiğini hissettim -yirmi birinci yüzyıl teknolojisine başvurmadan hem de- ve sadece bir saniye sonra bu doğrulandı.

Soğukkanlılıkla belindeki tabancayı çıkardı ve yanımdan geçip kapıdan çıktı.

Midem bulandı. Buz gibi bir his beni elektrik teli gibi sarstı, ayaklarımı dondurdu. Ne yapmayı planladığını anladığım an arkamı döndüm ve peşinden koştum. Az kalsın verandadaki bir korumayla çarpışıyordum. Adam bir küfür savurdu ama ne onu ne de çıplak ayaklarımın altındaki soğuk karı fark edebiliyordum.

"*Hayır*!" Ronan'a ulaşıp kolunu tuttum ama elimden kurtuldu. "Bunu yapma," diye yalvardım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefesim kesildi. Köpek kulübesine giden yolu kapatmak için önüne geçtim ama beni yana çekip devam etti.

"Dur da bir açıklayayım!"

Gömleğini belinden yakalayarak sıkıca tutarak tekrar onunla Kaos arasına girmeye çalıştım. Bir tuğla duvarı dizginlemeye çalışıyor gibiydim ve bunu başarmamın tek nedeni bana izin vermesiydi.

Ronan duraksadı, bana sert bir bakış attı ve silahıyla evi işaret etti. "İçeri gir."

Onu görmezden geldim ve, "Canı yanmıştı!" dedim. Gömleğini tutuşum daha da sıkılaştı, gözlerimden yaşlar süzüldü. "Beni ısırma ihtimali olduğunu biliyordum ama yine de ona yardım ettim. Bu benim hatam, onun değil!"

Ronan beni dinlemiyordu. Nedenini umursamıyordu.

Avlu, bir gerilim battaniyesiyle sarılmıştı, bütün gözler üzerimizdeydi.

"İçeri. Gir." Sesi sakin ama sertti, mutlak bir itaat emrediyor ve kararlılığımı bozuyordu. Buz gibi bakışları içime işledi. Ne kadar yalvarsam da bunu yapacaktı. Kaos'u yok edecek ve bu süreçte benim yumuşak kalbimi de ezecekti. Çünkü onun için değersizdim. Tıpkı babam için, Moorings için ve Ivan için değersiz olduğum gibi. Ancak şimdi Kaos'a karşı bir aidiyet hissediyordum ve Ronan'ın bunu benden çalmasına izin vermeyi reddediyordum.

İtaatsizlik içimi doldurdu, damarlarımda bir ateş yaktı.

"Istırap çekmememi mi istiyorsun? Al o zaman!" Göğsünü ittim, bileğimdeki ağrı koluma doğru fırladı. "Tüm ıstırabım senin olsun ama bunu yapmana izin *vermeyeceğim*."

Ona tekrar vurduğumda çenesi kasıldı ama yerinden kıpırdamadı. "Sırf seni incittikleri için bir şeyleri atıp kurtulamazsın!" Göğsüm inip kalkıyor, duygularımın gücü tansiyonumu tekrar düşürüyordu ve bulanık görüşümde siyah noktalar yüzüyordu. Bir baş dönmesi dalgası bakışlarımı dudaklarına indirdi; alttaki ince yara izine. Kulaklarım suyla dolmuş gibi çınlarken bile tenimi ısıran soğuk, bilincimi açık tutuyordu. Bu, bana o yara izini nasıl aldığına inandığımı hatırlattı.

Göğsüme çöken ağırlık içimdeki öfkeyi söndürdü. "Sen de beni incittin..." Sessiz sözlerim, karları savuran bir esintiyle kayboldu. "Ama ben sana yine de yardım ederdim. Bana sonradan ne yapacağını bilsem bile seni çocukken kurtarırdım..."

Tüm adamlarının önünde kalbimi Ronan'ın ayaklarının önüne sererek durmadan ağlıyordum, onun ifadesi ise bir gazetenin sıkıcı bir bölümünü okumakla daha çok ilgi-

leneceğini söylüyordu. Yine de, gözleri zonklayan bileğime kaymadan önce içlerinden belirsiz bir şey geçti. Sonra çıplak ayaklarıma baktı ve acıyla ayaklarımın altını yakan karın farkına varmamı sağladı.

Yoğun duygular azalarak beni bitkin ve kararsız bıraktı. Ben yerimde sallanınca silahını beline yerleştirdi ve kolunu belime dolayarak beni kaldırdı. Bu adam, yaşlı bir kadının küçük, tüylü bir hayvanını pişmanlık duymadan vurabilirdi ve ben yine de onun kollarında bir rahatlık hissediyordum.

İçimi bir ürperti kapladı, üşümüş bedenim onun sıcaklığını emdi. "Onu incitirsen senden sonsuza dek nefret edeceğim," dedim uyuşuk bir sesle.

"Dramaların salı sabahı için biraz fazla."

Sözleri, üzerimizdeki tüm gözlerin rahatsız edici bir şekilde farkına varmamı sağladı. Biraz utandım, yüzümü Ronan'ın boynuna gömdüm ve, "Harika bir monologdu," diye mırıldandım.

"Oscarlıktı," diyerek nükteli bir karşılık verdi. "Neredeyse bayıldığın an acayip vurucu oldu."

Eve girdiğimizde, Yulia ile Rusça bir şeyler konuştu ve yemek odasında beni ayaklarımın üzerine indirdi.

Elini uzattı. "Bir bakayım."

Ne istediğini bilerek bileğimi korumacı bir tavırla göğsüme götürdüm. "Gerçekten o kadar da kötü değil."

"O zaman izin ver de göreyim."

İç çekerek itaat ettim. Ronan'ın gözleri yaramın zonklamasına neden olduğunda, irkilişimi saklamak için dudağımı ısırdım ve, "Buralarda yara bandın yoktur herhalde?" dedim.

Ronan'ın karanlık bakışları, bir an için bir öfke sergileyerek benimkiyle buluştu. "Dikişe ihtiyacın var."

Bu düşünceyle midem kasıldı. Zaten güçlü bir esintiyle bayılacak durumdaydım; derimi tekrar bir araya getiren bir iğnenin acısı beni kesinlikle mahvederdi.

Sanki doktordan kötü bir haber almışım gibi, "İkinci bir görüş istiyorum," dedim ona.

Bana tatsız bir bakış attı ve Yulia elinde bir ilk yardım çantasıyla odaya girdiğinde Ronan ona Rusça bir şeyler söyledi. Yulia, "Dikişe ihtiyacın var *devushka*," demeden önce bileğime bakmadı bile.

Ronan'a dik dik baktım.

"Otur," diye talep etti.

Sandalyeme çöktüm.

Polina da partiye katılmaya gelmişti. Sanki o sabahki en ilginç şeymiş gibi bileğime meraklı bir bakış attı. Aşçıyı pek sık görmüyordum ama tencere ve tavaların yüksek sesle çınlamasının ardından Rusça bağırışlarını her gün duyuyordum.

Önüme dolu bir tabak koyduğunda midem yüksek sesle guruldadı. Açlıktan ölüyordum, yediğim tek şey bolca inatçılıktı. Polina'ya teşekkür ettim ama yemeğe dokunmadım.

Ronan sinirli bir sesle yüzümü tutup kendisine çevirdi. "O tabakta kahrolası tek bir kırıntı bile kalmayacak!"

Gözlerine baktım. "Eğer Kaos'a bir şey yapmayacağına söz verirsen hepsini yerim."

"Sana hiçbir şey için söz vermek zorunda değilim."

İçimden bir ses, sık sık söz vermediğini ve ondan bir söz alırsam bunu tutacağını söylüyordu.

"Değilsin," dedim sakince. "Sadece senden rica ediyorum."

Uzun bir saniye geçti, çenesindeki bir kas düşünceyle seğirdi. O kadar yakınımdaydı ki gözleri koyu mavi parlıyordu. Her zaman onun delicesine yakışıklı olduğunu düşünmüştüm

ama şimdi bu görüntü göğsüme bir darbe gibi indi ve tüm bedenime bir sıcaklık yaydı. Sadece elinin yüzüme yaptığı emir verici baskıyla bile kanımda bir sıcaklık yayılıp bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru kaymıştı. Dudaklarım aralandı ve bakışları tekrar gözlerime dönmeden önce ağzıma kaydı.

"Yemek grevin bitti," dedi sertçe ve kabul etmemi bekledi.

Başımla onayladım, benimle uzlaştığını fark edince içim hafifledi. Başparmağı yanağımı okşadı ve bedenim, okşayışını farkındalıkla karıncalanan dudaklarıma çekmek için can çekişti.

"Tek bir şikâyet etmeden Yulia'nın sana dikiş atmasına izin vereceksin," diye devam etti.

Nefes nefese, başımı aşağı yukarı salladım.

"Ve bir daha Kaos'un yakınlarında olduğunu öğrenirsem..." Yüzümü tutuşu sıkılaştı. "Gözyaşlarından bir nehir oluşsa bile onu kurtaramazsın. Beni anladın mı?"

Dudağımı dişlerimin arasına çektim, bu sonuncusu hiç hoşuma gitmemişti. Yine de Kaos'tan uzak durmak, diğer seçenekten daha iyiydi. Başımla onayladığımda eli yüzümden kaydı ve arkasında sıcak bir iz bıraktı. Söz verişini duymak istedim ama gözlerindeki mahir bakış fazlasıyla yeterli görünüyordu.

Az önce *D'yavol* ile uzlaşmıştım.

Kalbim her türlü saf varsayımla sıkıştı. Belki bu vaadi bir başkası izlerdi; belki Ronan'ın sert kabuğunun altında çikolatadan yapılmış bir harikalar diyarı yatıyordu; belki onun iyi bir özelliğini bulmuştum.

Gerçi, ayrılmadan önceki veda sözü umutlu düşüncelerimi bertaraf etti.

"Bir daha asla adamlarımın önünde bana itaatsizlik etme."

BÖLÜM

Otuz Beş

kilig
(i.) midede kelebeklerin uçuşması hissi

Mila

Dövmeli parmaklar bacaklarımdan kaydı ve sert ellerinin ardından tüylerim diken diken oldu. Bacaklarımı ayırdığında nefesim kesildi. Tenim o kadar hassastı ki, hafif bir dokunuş bile içimi kıpır kıpır yapıyordu. Ağzı boynumdan aşağı kaydı, göğüslerime giden yolu emip ısırdı. Bacaklarımın arasında nabız gibi atan bir boşluk, bir baskı ve sürtünme için yalvarıyordu...

Bir *güm* sesi, içimdeki alevi bir mum gibi söndürdü.

Gözlerim açıldı ve sesin, kucağımdan düşen kitaptan kaynaklandığını gördüm. Düzensiz bir nefes verdim ve beni içine çeken ahlaksız hayalden iğrenerek odamda yürümek için pencere kenarından kalktım.

Saat on biri geçmişti ama uyuyamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda tenimin altında rahatsız bir his geziniyor, vücudumu gerginleştiriyordu. Ayın çekim gücü, ahlaksız yeni halim üzerinde sihrini konuşturuyordu. Keşke o kadar olsaydı ama fantezilerimin, şehvet ayinleri ve ormandaki lezbiyen randevularıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Onu hâlâ her yerimde hissedebiliyordum: ağzımda, boynumda ve aklımda. Bacaklarımın arasındaki ısrarcı sızıda. Bu düşünceyle, kalp atışım bacaklarımın arasına kaydı, göğüs uçlarım kolsuz bluzumun altında sertleşti.

Aklımı kaybediyordum.

Artan gerginliğimle kitabımı kaptım ve koridora çıktım. Ronan olmadan ev hareketsiz ve karanlıktı. Yulia bileğimi dikmeyi bitirdikten kısa bir süre sonra Moskova'ya gitmiş ve geri dönmemişti. Şu anda Nadia'yla mı eğleniyor diye merak ettim; onu, *ihtiyaç duyduğu gibi* beceriyor muydu? Bu düşünce içimde acı bir tat oluşturdu, bu yüzden düşünmekten vazgeçtim.

Ağırlığımın altında sessizce gıcırdayan merdivenlerden aşağı indim. Ay ışığı, kitaplığı toz parçacıklarının parıldadığı gümüşi ışınlarla aydınlatıyordu. *Gazap Üzümleri*'ni hak ettiği yere geri koymak için parmak uçlarımda yükseldim. Sonra tanıdık bir puro dumanı -baharat ve okaliptüs- kokusu duyularımı doldurdu.

"*Kotyonok.*"

Kitap parmaklarımdan kaydı. Kalbim hızla atarken arkamı döndüm. Ronan, beyaz bir duman bulutunun altındaki ürkütücü bir gölge gibi masasında oturuyordu.

Bir elimi göğsüme koydum. "*Tanrım*, beni korkuttun." O anda onun varlığından artık korkmadığımı ve bir zamanlar

korktuğum canavarın artık karanlıkta karşılaşınca rahatladığım bir canavar olduğunu fark ettim.

Ağır bir şekilde, "Bilmeseydim, beni baştan çıkarmaya çalıştığını söylerdim," dedi. Karanlık bakışları, karıncalandıran bir sıcaklıkla çıplak kalçalarımdan aşağı indi. "Ama ikimiz de çabalarının daha cüretkar olduğunu biliyoruz. Ve daha *tuhaf* mı desek?"

Bir beyefendi gibi görünüyor ve bir beyefendi gibi konuşuyordu ama kayıtsız bir şekilde üflediği dumanlar başının üstünde boynuz gibi kıvrılmıştı.

Onu ilk öptüğüm zamandan bahsediyordu, neredeyse ağzını denk getiremediğim zamandan. Sinir bozucu yorumu, içimdeki tüm şehveti yok etmeliydi ama etmedi.

"Senin baştan çıkarma çabaların da o kadar iyi sayılmaz," dedim ona.

Bir saniye beni izledi. "Benim çabalarım için endişelenme, *kotyonok*."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sen de benimkiler için endişelenme o zaman."

Gözlerimden ayrılmayan gözlerinin içinde, gölgelerden daha koyu bir şey geziniyordu. Sessizlik havaya yerleşti ve ciğerlerime bir baskı yaptı. Nefesimi bulmaya çalışarak dikkatimi ondan uzaklaştırdım. Kitabı yerden aldım ve yerine koymadan önce cildine zarar vermediğimden emin oldum.

Bakışlarının sırtımda, popomda ve bacaklarımın arkasında gezindiğini hissedebiliyordum. Bakışı, sanki tenimde bir buz küpü geziniyormuş gibi hem sıcak hem de soğuktu. Vücudumu siyah bir ipek gibi saran varlığından başka hiçbir şeye odaklanamayarak parmaklarımı eski cildin üzerinde gezdirdim.

Yulia'nın dört saatte bir verdiği ibufrofen bileğimdeki ağrıyı bastırıyor ama bacaklarımın arasındaki zonklamayı durduramıyordu. İçerideki sıcaklık, Ronan'ın beni otel kapısına bastırıp bacağıyla zirveye çıkardığı zamanla yarışırdı.

Aklım geçmişe döndü, beni Moskova'daki o geceye ve daha sonra kaldığım yere götürdü. Bir taş yerine oturdu. Farkındalık içime yerleşirken parmaklarım kitabın sırt kısmından aşağı kaydı.

Yüzümü ona döndüm. "Babamın kim olduğunu başından beri bilmene rağmen, neden benimle o kadar uzun süre oynadın?"

Ronan'ın gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Söylemesine gerek yoktu.

İntikam planını uygulamak için neden o kadar uzun süre beklediğini biliyordum.

Benden hoşlanıyordu.

Her sarı, asi, içi dışı bir parçamdan hoşlanıyordu.

Kütüphaneden çıkıp yatağıma girmemin üzerinden bir saat geçmişti. Uykuya dalmam artık imkânsızdı. Saçma sapan sonuçlara varan kalbim sussa bile, örtülerin her temasıyla daha da ısınan bedenim beni rahat bırakmıyordu.

Çarşafları tekmeledim ama hâlâ yanıyordum. Sinirli bir şekilde inleyerek diğer tarafıma yuvarlandım. Pijama şortum yukarı sıyrıldı ve popoma sıkıştı. Klitorisimin sürtünme ihtiyacıyla karıncalanma şeklini görmezden gelmeye çalıştım ama tek düşünebildiğim, Ronan'ın dilinin bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiği ve tenimin üzerindeki ellerinin sertliğiydi. Kalbim rotasından saptı, soluklarım içimde sıkışıp kalarak çıkmakta zorlandı.

Burada böyle yatmaya ne kadar çok devam edersem, ateş ve kırgınlık o kadar çok yakacaktı beni. Ronan bekâretimi almış, üzerine çöp gibi basmıştı ve benim de buna teşekkür etmem gerekiyordu. Hayal kırıklığı boynumun arkasını yaktı. Ronan başladığı işi bitirene kadar bitmeyecek bir tür belirsizlik içindeymişim gibi hissediyordum. Hayatımın geri kalanında bir daha böyle hissetmeyeceğimden de emindim.

Ayağa fırladım ve uzun adımlarla koridorda yürüdüm. Kararlılığım beni devam etmeye zorluyordu. Ronan'ın odasına adım attığımda bir an durdum. Manzara karşısında ağzım kurudu: siyah çarşafların altında pürüzsüz, mürekkepli kaslar görünüyordu. Bir insan gibi uyuyordu, yüzüstü yatmıştı ve bir eli yastığının altındaydı.

Bir anlığına kendimden şüphe ettim. Teni bu kadar açıktayken hayatın kendisinden daha büyük görünüyordu. Çarşaflar, sanki çok sıcaklamış ve onları tekmelemiş gibi baldırlarının yanında toplanmış ve kaslı sırtının uzunluğunuyla siyah boxer külotunu görünür kılmıştı. Versace takımların arkasında sakladığı dövmeleri görme arzusu tüm tereddütlerimi ortadan kaldırdı.

Büyük yatağının yanında durana kadar yaklaştım. Yüzü bana dönüktü, nefes alışverişi düzenliydi. Sırtının tamamı, kürek kemiklerine dizilmiş Rus harflerinden, kanatlı ve boynuzlu bir şeytana kadar dövmelerle kaplıydı.

Bu adamı en savunmasız halinde görmek tuhaftı. Rüya görüyor muydu? Ve eğer görüyorsa, kan ve cinayetle mi doluydu? Kısa bir süre sonra birbirimizi bir daha göremeyecek olabilirdik ama bir yanım onu sarının hayalini kurar halde bırakmak istiyordu.

Mürekkeplere dokunmak için bilinçsizce uzandım ama

bunu yapamadan yatağın üzerine sırtüstü savruldum. Soğuk bir silah şakağıma dayanmıştı. Göğsüm inip kalkıyordu, bakışlarım üzerimde duran Ronan'daydı. Bir an için, beni kafası karışmış gibi izledi.

Onun bir zayıflığını daha bulmuştum.

Uyandığında, şaşkın oluyordu.

"Siktir, Mila," diye hırladı ve sonra silahını odanın karşı tarafına fırlattı. Silah duvara çarpıp yere düştü. "Seni öldürebilirdim."

Yaşadığım şok sona erdiğinde üzerime bastırılan tüm sıcaklığın farkına vardım. Kalçalarıma dolanan bacaklarının, daha fazla mürekkeple süslenmiş çıplak göğsünün... Gözlerim vücudundan aşağı kaydı. Benimle yatmaya çalışıyorduysa, kıyafetlerini neden daha erken çıkarmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Her türlü ayartmaya karşı koyacak kadar güçlü olduğumu söylemek isterdim ama... Onu boxer şortla görmek bile kalçalarımı ona doğru sallamak ve ellerimi göğsünden karın kaslarına kaydırmak istememe neden oldu.

Dudağımı dişlerimin arasına alıp gözlerimi onunkilere çevirdim. İfademi görünce bakışlarındaki şaşkınlık eriyip gitti ve için için yanan bir sıcaklığa dönüştü. Bir eli başımın yanındayken, diğerini yüzünün üzerinde gezdirdi ve ardından sertçe, "Kolay elde edilen amcıklardan yeterince var etrafımda. Daha fazlası için havamda değilim."

Sözleri herhangi bir kadını caydırmalı ve kelimenin tam anlamıyla başka birini bulmak için oradan hızla uzaklaştırmalıydı. Fakat ben başka birini istemiyordum. Üzerimde acayip sertleşmiş olmasından bahsetmiyordum bile. Asıl yalancı kim oluyordu acaba?

"Bunu bana sen yaptın." Gözlerim kısıldı. "Şimdi de düzelteceksin."

BÖLÜM
Otuz Altı

noctilucous
(s.) karanlıkta ışıl ışıl parlamak

Ronan

Sinirle, "Biri sana orospu dediğinde, yataklarından siktir olup gidersin," dedim. "Buna kendine biraz saygı duymak deniyor."

Bu kız Miami'ye dönüp erkeklerin onu aşağılamasına izin vermeden önce ona temel bilgileri öğretmem mi gerekiyordu? Bunun düşüncesi bile içimi yaktı ve onu sadece benim aşağılayabileceğime dair bir iddiayla doldurdu.

"Senin saygına ihtiyacım yok." Yumuşak Amerikan aksanı içime işledi, tenimden aşağı kaydı ve aletimi tıpkı elini hayal ettiğim gibi kavradı.

Bakışlarım sertleşti. "Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun."

"Olabilir ama ne istediğimi biliyorum."

Bu gayet açıktı ama yine de kendimi sorarken buldum. "Ne istiyormuşsun bakalım?"

"Şu anda... seni."

Siktir. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Sessizce kızarmasını ya da orgazm olmak istediğini söylemesini bekliyordum. Beni, onu kaçıran kişiyi değil. Hem de ona hakaret ettikten sonra ki bu, teklifini kabul etmeden önce onu yatağımdan çıkarmak için bir refleksti. Kendini ortaya koymaktan hiç çekinmiyordu. Yumuşak kalbi onu öldürtecekti. Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığı ve masumiyetini nasıl koruduğu bir gizemdi.

"Kendini utandırıyorsun."

"Sertleşmiş olan ben değilim," diye karşılık verdi.

İçimden eğlenen bir ses çıkarmak geldi ama kahkahamı tuttum. Burada bir noktaya değinmeye çalışıyordum -yaşamak isteyip istemediğinizi tüm dünya görsün diye yüreğinizi ortaya koymamalıydınız- ve bunu diliyle mahvetmesine izin vermeyecektim.

"İşte bu yüzden bakireleri becermiyorum. Acayip yapışkan oluyorlar."

Hafifçe güldü. "Korktuğun şey buysa eğer, sana âşık olmayacağım."

Öncelikle, konu onu becermeye geldiğinde hissettiğim son şey "korku" idi. İkinci olarak, ne saçmalıyordu? Bu kız kahrolası bir kayaya bile âşık olabilirdi. Ama sonra düşüncelerim Ivan'a kaydı ve damarlarımda bir zehir dolaşmaya başladı.

"Neden olmasın, *kotyonok*?" Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim, sesim uyarırcasına kısıldı. "Yoksa kalbin çoktan başka birinde mi?"

Söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değildim, bu yüzden dudakları sığ bir nefesle aralandığında başparmağımı aralarına ittim. Ağzını parmağımın etrafında kapatırken gözleri de yarı kapanmıştı. Dilinin sıcak teması aletimi sertleştirdi. Başparmağımı çektim ve ıslaklığı dudaklarına yayarken her şeyini inceledim.

Ay ışığı, sanki ona âşıkmış gibi vücudunda dans ediyordu. Zehirli yılanların çizgileri olurdu. Mila ise parlıyordu ve ona dokunan tek gölge benimkiydi.

Cildi kusursuzdu. Saçları, dergilerde çıplak poz veren modeller gibi yatağa yayılmıştı. İnce bir kolsuz bluz göğüslerinin inip kalkışını gizliyordu. Ona bakması da zordu, gözlerini ondan ayırmak da. Çok yumuşaktı, çok mükemmeldi, acayip sikilesiydi.

Tam bir kâbustu.

Dudağını dişlerinin arasına çekti, ben ona baktıkça nefesi yavaşlıyordu. Mesafeyi kolayca kapatabilir ve dilini benimkinin üzerinde hissedebilirdim. Öpüşmeye karşı değildim ama daha önce kimseyi öpmek için bu kadar güçlü ve karşı konulamaz bir istek duymamıştım.

Bakışlarım istemsizce kolsuz bluzunun altından belli olan meme uçlarına kaydı. Her yerinde parlak, seksi olmayan ayçiçekleri vardı ve bu, ince kumaşı çekip ağzıma bir meme ucunu alma dürtüsünü kontrol etmeme yardımcı olmuyordu. Göğüsleri yeterince baştan çıkarıcı değilmiş gibi, şortunun içindeki amının sıcaklığı sikimi yakıyordu. Sıcaklığa karşı sürtünme, ince şortunu kenara çekip kendimi onun derinlerine itme dürtüsüne direnirken kaslarım gerildi. Onu ıslak ve sıkı -*acayip* sıkı- bulacağımı biliyordum. Kanım kulaklarımda uğuldadı ve görüşüme bulutlu bir parlaklık indirdi.

Sinirli bir homurdanmayla aramıza biraz mesafe koymak için uzaklaşıp yatakta oturdum. Bu kızı becerirsem, karma canıma okurdu. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bunu ona veremezdim. Sikimi, kahrolası vicdanım engelliyordu. Mila'yı o kadar çok istiyordum ki arzu beni yakalayıp tenimin altına yayılıyor ve onu almamı emrediyordu. Şu noktada, fikrini değiştirse bile gitmesine izin verebileceğimi düşünmüyordum. Ve kontrolümü kaybetmek, aniden ondan biraz nefret etmeme neden oldu.

Mila bir eliyle yataktan kalkıp diğerini göğsümden aşağı indirdiğinde tüm düşüncelerim durdu. Basit dokunuş bir ateş hattı gibi yanarak vücudumdaki tüm kanı güneye indirdi. İkimiz de elinin karın kaslarımdan inip iç çamaşırıma gelince durmasını izledik. Parmağını çamaşırımın bel kısmında gezdirdi. Her ileri geri hareketiyle kasıklarım zonkladı.

Puslu bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda içimden karanlık bir dalga geçti. Bakışlarındaki şehvet tamamen benimdi. En azından cumartesiye kadar. Daha sonra başka birine bu şekilde bakacağı fikri, bakışlarını üzerimde tutmak için elimi saçlarına götürmeme sebep oldu. Siktir et karmayı. Bu saçmalığı hemen sistemimden çıkarmam gerekiyordu.

"İstiyorum ki..." Kızardı ve cümlesini tamamlayamayınca parmakları kumaşı birkaç santim aşağı çekerek istediği ama söyleyemediği şeyi bana gösterdi. Eli aletimin başına hafifçe sürtündü. Bu küçücük temas kanımı sıvı bir ateşe dönüştürdü, içimde sıcak ve ağır bir şekilde gümbürdedi. Fakat o sözleri söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

"Daha spesifik olman gerekecek."

"İngilizce," dedi yumuşak bir sesle.

Tanrı aşkına! Bu kızla beşinci kez Rusça konuştuğumu fark etmemiştim. Sinir oldum.

"Daha spesifik ol."

Sinirim, eli iç çamaşırımın içine kayıp aletime dokunduğunda kayboldu. Dişlerimin arasından tısladım. Omurgamın dibindeki sıcaklık kıvrılarak dışarı doğru bir ürperti gönderdi. Dokunuşu hiç deneyimli değildi. Aslında, biraz tereddütlü gibi hissettirmişti. Onunla bu noktaya gelmek için çok beklemiş olmamdan mı kaynaklanıyordu, yoksa deneyimsizliğinin benim için yeni bir şey olmasından mı bilmiyordum. Ama elini iç çamaşırımın içine sokması, beni yeterince rahatsız edici bir şekilde, hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştirmişti.

Parmaklarını sikimin etrafına sararak, "Bunu istiyorum," diye soludu ve yavaşça dibinden ucuna doğru okşadı. Boğazımdan alçak bir inleme yükseldi. Tutuşunu sıkılaştırmam gerekiyordu ama beni fazla ileri itmesine henüz izin veremeyeceğimi bildiğimden, hareketi durdurmak için elini benimkiyle kapattım.

"Gül yaprakları ya da yanan mumlar olmayacak," dedim ona.

Dudaklarını büzdü. "Bir tane bile-"

"Hayır."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğinde, onu öperek yok etmek gibi tuhaf bir dürtü hissettim. Bu dürtüyü o kadar sinir bozucu buldum ki, saçlarını sıkıca kavradım ve başını sertçe geriye doğru çektim.

Bir nefes verdi. "İyi."

Kendimi netleştirmem gerektiğini hissederek, "Seni yavaş ve tatlı bir şekilde becermeyeceğim," dedim.

"Ne kötü..." Somurttu. "Ben de gerçekten romantik bir şey bulacağımı sanıyordum."

Alaycılığından etkilenemeyecek kadar serttim.

"Bittikten sonra benim için hiçbir şey ifade etmeyecek."

"Tanrım, konuşmayı kes," dedi sinirli bir şekilde. "Ben o kadar hassas değilim. Beni Nadia'yı becereceğin gibi becer yeter."

Tüm vücudum durgunlaştı. Ağzından çıkan saçmalık, omurgamdan aşağı bir öfke dalgası göndermişti. Onu bir anda ellerinin ve dizlerinin üzerine attım, saçlarından tutarak başını geriye çektim ve sert aletimi kıçına bastırdım.

"*Böyle mi?*" diye gürledim. "Seni böyle mi becermemi istiyorsun?"

Nefes nefese kalmıştı. Saçını tutuşuma direnmiyordu. Bir an sonra sert bir şekilde, "Bu sefer iki saniyeden uzun sürerse tabii," dedi.

Artık sert olmaktan çok sinirliydim. Ve bunun, erkekliğime laf etmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Onu herhangi biri gibi becermem Mila'nın umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Oysa ben, onun benden başka birini hayal ettiği düşüncesiyle Moskova'yı ateşe vermek istiyordum.

Saçlarını bıraktığımda, başı öne düşerken bir nefes verdi.

"Bir daha dudaklarından o ismin çıktığını duymayacağım."

"Neden?"

"Çünkü öyle istiyorum." Çünkü bu hoşuma gitmemişti. Nadia'yla olduğu gibi olmasını istiyorsa, yanında başka bir kadını daha getirmeliydi. Garip bir şekilde, başka kimsenin Mila'ya dokunmasını istemiyordum. Buna kadınlar da dahildi.

Omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerindeki o yumuşak, emin olamayan ama ateşli bakış, tüm dikkatimi kıçına bastırdığım aletime yöneltti. Öfkem, bedenimi gergin ve bastırılmış bir şehvetle zonklamaya bırakarak yok olmuştu.

Şortunu tutup aşağı çektim ve manzara karşısında düzensiz bir nefes verdim. Ellerimi kıçında gezdirdim ve bir şaplak atmadan önce yumuşak eti avuçlarımla yoğurdum. Mila derin bir nefes aldı ve kalçalarını kaldırdı, sarı saçları beline kadar inmişti.

Eğilip çıplak popo yanaklarının her birini ısırmaktan ve sonra onu amından kıçına doğru yalamaktan kendimi alıkoyamadım. İnleyerek kendini bana doğru itti. Ağzıma boşalmasını istiyordum ama onu azıcık tatmak bile taşaklarımın acımasına neden oluyordu.

Kulaklarıma hücum eden kanı yatıştırmak için elimle ağzımı sildim. Yine de onu elleri ve dizleri üzerinde görmek, irademi zayıflatıyordu. O kadar seksiydi ki, kıçına tekrar sert bir şaplak attım.

Gönülsüzce, "Uff..." diye söylendi. "Acıdı."

"Bunu sen istedin, *kotyonok*."

"Artık işe ko-" İki parmağımı içine ittiğimde, "Aman Tanrım," diyerek iç geçirdi.

Parmaklarımı o kadar sıkı sarmıştı ki inledim ve onu, parmaklarımla becerme dürtüsüne yenik düşmeden önce parmaklarımı geri çektim. Sinirli bir ses çıkararak başını çevirdi ve elimle aletimi bir kez sıvazlamamı, yarı kapalı gözlerle izledi.

"Bir kere daha yapsana," diye soludu.

Siktir. Otuz bir çekişimi izlemek istiyordu.

"Başka bir zaman." Boşalma ihtiyacıyla savaşmak zorunda kalmayacağım bir zaman.

Sikimin başını neredeyse yanan amına sürttüğümde titredi ve parmakları çarşafları kavradı.

Kabaca, "Gergin misin?" diye sordum.

"Evet."

"Güzel."

İçine girerken acayip gergindi. O kadar gergindi ki bana neredeyse tamamen direndi. Poposunu okşadım ve hangi dili konuştuğumu bilmeden kontrolümde olmayan şeyler söylemeye başladım. Sikik bir Mandarince bile konuşuyor olabilirdim.

"Beni alabileceğini biliyorum, *kotyonok*... Çok ıslaksın... Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcık."

Sonunda rahatladı. Girebildiğim kadar derine girerken tepkisini izledim. Kahretsin. Gözlerim bir saniyeliğine kapandı. Beni sıkı, ıslak bir yumruk gibi kavramıştı. İçimdeki her hücre daha fazlası için can atıyordu ama ona alışması için bir dakika verdim ve kıçını sıkarak ellerimi kıvrımlarında gezdirdim.

Bir an sonra, kendini bana doğru itti ve işte o zaman ona daha fazlasını verdim. Aletimi yavaşça geri itmeden önce tamamen dışarı çıkardım. İnledi ve dirseklerinin üzerine düşerek ellerini yatak başlığına dayadı. Bu amın sikilmek için yaratıldığını biliyordum ama... Tanrı aşkına! Sinirle kıçına bir şaplak attım ve beni sıktığında, yavaş tempoyu korumak için içimdeki her türlü gücü kullanmam gerekti.

Omzunun üzerinden baktı, gözleri içine yavaşça girip çıkışıma takılı kalmıştı. "İzlemek hoşuna mı gidiyor?" diye mırıldandım ve o cevap veremeden, onu biraz daha sert becermeye başladım.

Başı öne düştü. İnlemesini susturmak için yastığımı ısırdığını görmek, içimde de aklımda da şiddetli bir ateş yaktı. Amının sıkı çekişiyle tısladım, omurgamın dibindeki baskı daha da arttı. Bir an için kendimi kaybederek onu sertçe becermeye başladım ve her vuruşta poposunun sallanmasını izledim.

Geriye uzanıp tırnaklarını etime batırarak bileğimi kavradığında bunun bir acı refleksi olduğunu fark ettim ve yavaşladım. Muhtemelen dün geceden beri hâlâ canı yanıyordu ve ben onu çok sert beceriyordum. Bu bilginin içime gönderdiği ağır duygudan hoşlanmadım. Yine de en hoşuma gitmeyen şey, bana onu incittiğimi söylememesiydi.

Bir kolumu beline sarıp onu göğsüme çektim. Nefes nefeseydi, tatlı ve itaatkârdı. Başı geriye düşüp omzuma yaslandı. Kalbinin güm güm atışını, parmaklarının bileğimi kavrayışını ve nefesinin boynuma çarpışını hissediyordum. Bunlar genelde fark ettiğim şeyler değildi ve her nasılsa hepsi kaburgalarımın arkasında bir düğüm oluşturdu.

Dudaklarımı kulağına sürttüm, sesim sertti. "Çok fazlaysa söyle. Yoksa hemen şimdi dururum."

Şu anda durmaktansa bir kurşun yemeyi tercih ederdim.

"Sana dayanabileceğimi söylemiştim," diye soludu.

"Dayanabilmen umurumda değil. Acı çektirmekten hoşlanmıyorum."

"Yavaş ve tatlı olmasından da hoşlanmıyorsun. Benden ne istediğini anlamıyorum." Sesine bir güvensizlik eklendi. "Hoşuna gitmesini istiyorum."

Siktir. *Beni* memnun etmek istiyordu. Neden bu kadar özverili olmak zorundaydı ki? Buna her ne kadar sinir olmuş olsam da, aynı zamanda güneş çakrama* bir darbe almış gibiydim. Ona doğru davranıyormuşum gibi görünmüyordum. Fazla iyi, fazla yumuşak, fazla kahrolası sarı hissettiriyordu. Bu açgözlülüktü ama bana vereceği her şeyi istiyordum.

Kulak memesini emdim. "Güven bana, *kotyonok*, seni

* Bedenin birçok bölümünü etkileyen ve bulunduğu yere darbe alındığında kişiyi etkisiz hale getiren bir çakra.

ağır çekimde becersem bile hoşuma giderdi." Bluzunu çekiştirdim. "Şimdi çıkar şunu."

Bluzu başının üstünden çekip çıkardı, hareketi beni tatlı yaz havası kokusuyla tüketti. O kadar güzel kokuyordu ki, boynunu ısırıp emerek arkamda başka bir iz bıraktım. Bana daha fazla erişim sağlamak için iç çekerek başını çevirdi. Göğüslerinden birini sıktım ve ona, "Sanırım bir sonrakinde bunları becereceğim," dedim.

Meme ucunu başparmağım ve işaretparmağım arasında yuvarladığımda inleyerek başını omzuma düşürdü. Göğüsleriyle oynayıp boynunu emerken kıpır kıpır oldu, bana kalçalarını sallayarak sürtünmeye çalıştı. Ardından, yükselerek beni neredeyse tamamen içinden çıkardı ve sonra tekrar inerek beni mümkün olduğunca derinine çekti.

İnledim ve daha fazlası için inleyip titreyene kadar bir süreliğine beni becermesine izin verdim.

Boynunu okşadım. "Boşalmak istiyor musun?"

"*Evet*," diye soludu. "*Lütfen*."

Mila'nın yalvaran sesi, beni piyasadaki herhangi bir uyuşturucuya rakip olacak kadar hızlı bir şekilde harekete geçirdi. En azından ben öyle hayal ediyordum. Hayatımda hiçbir uyuşturucuya dokunmamıştım.

Elimi bacaklarının arasına kaydırmadan önce omzunu ısırdım ve, "Ne kadar da terbiyeli," dedim. Ben klitorisini ovuştururken, beni tembel itişlerle içine alarak üzerimde hopladı. Çıkardığı sesler beni uçurumun kenarına itiyordu. Çok fazla yumuşak ten ve saç vardı. Her yerimi sarmışlardı.

"Geliy..."

Onu elleri ve dizlerinin üzerine ittim ve orgazmı boyunca becerdim, bacakları pes ettiğinde kalçalarını yukarıda tuttum.

Titredi ve aletimi o kadar sıkarak kasıldı ki, sırtımdan aşağı doğru kayan ısı beni patlamakla tehdit etti. Nefesim kesildi, durdum ve elimi omurgasında gezdirdim.

"İçine boşalmak istiyorum." Durdurmak için çok geç olana kadar ağzımdan bunun çıktığını fark edemedim.

Bana tembelce, sözsüz onayını vererek bir iç çekti.

"İçine boşalmama izin verme," diye hırladım. Onu prezervatifsiz bile becermemeliydim. Benim de, deneyimsizliğini düşününce onun da temiz olması önemli değildi.

"RİA'm* var."

Karanlık bir şekilde "Neden?" diye sormadan önce sözlerini bir süre düşündüm. Doktorlardan nefret ederdi. RİA taktırmasının tek nedeni... çıldırtıcıydı. "Bunu başka birisinin mi almasına izin verecektin?" Kalçalarını sıktım.

"Hayır... Bilmiyorum."

Doğru cevap değildi. Aslında o kadar yanlış bir cevaptı ki kıçına iz bırakacak kadar sert bir şaplak attım. Bağırarak sırtını kamburlaştırdı, gözleri açıldığında omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Geri çekilip G-noktasına çarpan bir açıyla tekrar içine girdiğimde siniri kayboldu. Boğazından alçak bir inilti yükseldi. Adımı daha önce söylediğini hiç duymadığımı fark ettim. Ve aniden bunun ihtiyacıyla doldum.

"Daha çok ister misin, *kotyonok*?"

"*Evet.*"

"O zaman bana seni kimin becerdiğini söyle," diye sertçe emrettim.

"Fark eder mi?" Kendini bana doğru itmeye çalıştı ama onu kalçalarından tutarak durdurdum.

"Siktir, evet, fark eder."

* Rahim içi aracı: Hamileliği önlemek için rahim içine yerleştirilen bir doğum kontrol cihazıdır.

"Niye ki? Sonunda sadece yatak başlığını hatırlayacağım. Gerçekten seksi bir tasarım."

Dişlerimi gıcırdatarak onu sırtının üzerine o kadar sert bir şekilde fırlattım ki yatakta zıpladı. Sert bir hamleyle içine girdim, ellerimi başının yanına yerleştirdim ve gözlerinin yuvarlanmasını izledim. Parmakları bileklerimi kavradı.

"İstediğin bu mu?" diye hırladım.

Orgazmdan kıpkırmızı kesilmişti. Sığ nefesler alıp veriyordu ama yine de, "Mum istiyorum," demeyi başardı.

Söylediği şey öylesine saçmaydı ki öfkem geçti. Yumuşak elleri yanlarımdan aşağı kaydı ve beni hareket etmeye teşvik etmek için kalçalarımdan tuttu. Bu pozisyondan nefret ederdim. Seks sırasında bir kadının gözlerine bakmak çok samimi geliyordu, hatta mide bulandırıcıydı ama Mila bakışlarımla buluşmuyordu. Aletimin, içinin derinliklerinde olduğu yere bakıyordu. Bunu seksi ve biraz... sinir bozucu buldum çünkü yüzüm yerine manzaraya odaklanmıştı.

"*Hareket et*," diye soludu.

"Hayır. Misyoner sikişmeni mi istiyorsun? O zaman bana seni ilk kimin becerdiğini söyle."

"Sen."

Parmaklarını kollarımdan yukarıya, omuzlarıma ve saçlarıma kaydırarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Adım, *kotyonok*."

"Ronan."

Göğsümden bir inleme yükseldi ve içine sabit bir tempoda, uzun ve yavaş hamlelerle girmeye başladım. Ellerini yatağa dayayarak hafifçe doğruldu ve göğsümü öpüp dişleriyle sıyırdı. Ağzını, ulaşabildiği her yerimde gezdiriyordu. Onu durduracak gücü kendimde bulamadım.

"Şimdi kim beceriyor?"

Dudaklarımın kenarını öperek, "Ronan," diye soludu. Sonra dilini ağzıma kaydırdı. O dilini emmeye karşı koyacak gücüm yoktu.

Saçlarını sıktım ve gözlerini görebilmek için kafasını geriye doğru çektim. "Peki, bundan sonra kim becerecek?" Cumartesiye kadar. İçimdeki her şey bu fikirden o kadar nefret etti ki içine sertçe girdim ve bir sonraki kelimesini inleyerek söylemesi için zorladım.

"Ronan."

Dirseklerimin üzerine düştüm ve memelerinin çıplak göğsümdeki hissinin tadını çıkardım. Uzun bacaklarını kalçalarıma doladı. Klitorisine sürtünmek için kalçalarımı döndürdüğümde zevkten inledi.

Dudaklarımı boynundan aşağı kaydırdım. "Bu hoşuna gitti mi, *kotyonok*?"

Cevap olarak tırnaklarını sırtımda gezdirdi ve her vuruşta kalçalarını sallayarak benimle buluşturdu. Küçük iniltileri acayip seksiydi, tatlarını alabilmek için onu öptüm. Altdudağımı emdi ve ardından dilini yara izimde gezdirdi. Sert bir nefes verdim. Bunu ne zaman yapsa, sanki o gelip dudağımı yalayana kadar bir şeylerim eksikmiş gibi hissediyordum.

Dudakları çok yumuşaktı, onları kendi dudaklarımla ayırdım ve dilimi ağzının içine soktum. Öpücük beni doğrudan kalbimden vurdu.

"Senin..." Dudaklarını dudaklarımda gezdirerek konuştu. "Boşaldığını..." Altdudağını emdim ve etini dişlerimle çekiştirdikten sonra serbest bıraktım. "Görmek isiyorum."

"Önce sen, *kotyonok*."

Ellerini tutup başının üstüne yasladım ve o altımda çö-

zülene dek klitorisine sürtündüm. Sonra yüzümü boynuna gömdüm ve içine boşaldım. İçimdeki hararetli ateş o kadar güçlü bir şekilde yükselmişti ki bakışlarım karardı. Kaslarım titriyordu, bu yüzden onu vücut ağırlığımla ezmeden önce yana yuvarlandım.

Bir an nefesim kesildi. İroniye neredeyse gülecektim. Bir bakire bana daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir orgazm yaşatmıştı. Yatağın yana çöktüğünü hissettiğimde, bakmadan otomatik olarak bileğini tuttum.

"Yorgunum," dedi Mila ve kolunu çekti.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana bakmayı reddettiğini gördüm, gözleri sanki gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi kapıdaydı. Nedenini bilmiyordum ama bunu çok sinir bozucu buldum. Onu yatakta yanıma geri çektim. Sinirli bir nefes verdi, hemen sonra yanağından süzülen gözyaşını fark ettim. *Kahretsin.* Boğazım sıkıştı. Mila'nın sıradan bir seks yapamayacağını biliyordum. Biliyordum ama yine de yapmıştım.

"Hadi durma," dedi. "Bana ağlamayı kesmemi söyle, sonra da gitmeme izin ver." Bunun yerine, başparmağımla gözyaşını sildim. Islaklık tenimi yaktı ve göğsümde onu öpme ihtiyacı hissettiren bir baskı yarattı. Bu yüzden onu öptüm. Çekingen dudaklarının arasından, ağzıma doğru bir iç çekti.

"Yulia'ya birkaç mum getirteceğim," demek için geri çekildim.

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. Şaka yaptığımı sanıyordu. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandığımda panikleyerek kolumu tuttu.

"Gerçekten, ben iyiyim," dedi tam bir gözyaşı daha süzülürken.

Gözyaşını sildim. "*Malen'kaya lgunishka . . .*" Sonra onu altıma aldım ve ellerimi başının iki yanına yerleştirdim. Şikâyet edemeden önce, gözleri her birinde denizyıldızı dövmesi olan omuzlarımda durdu. Kolyesindeki figüre dokunurken ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Ay ışığı onu seviyordu.

Ama gölgelerim kadar değil.

"*Ti slishkom ideal'naya chto bi byt' nastoyashchey.*"* Sözler hiç düşünmeden ağzımdan kaçıvermişti. Bana ıslak kirpiklerle baktığında kulağına bastırarak söylediğim çevirisi de öyle.

* (Ru.) Gerçek olamayacak kadar mükemmelsin.

BÖLÜM

Otuz Yedi

heliophilia
(i.) güneşin altında kalma sevgisi

Mila

Gözlerim karanlık bir odaya açıldığında aklım karmakarışıktı. Ta ki üzerimi örten siyah çarşafı görene ve Ronan'ın odasında olduğumu hatırlayana kadar. Onun yatağındaydım. Bedeninin sıcaklığını sırtımda hissediyordum. Komodinin üzerindeki saat sabahın iki buçuğunu gösteriyordu, bu da mesanem dolu olarak uyanmadan önce sadece otuz dakika uyuduğum anlamına geliyordu.

Önceki saatler aklımda dönmeye başladı. Seks yapar, ardından odadan ayrılırken Ronan kıçıma bir şaplak atar sanmıştım. Mükemmel olduğumu söyleyip, ben uyuyana kadar beni öpmesini beklememiştim. İçinde böyle bir yumuşaklık

olduğunu bilmiyordum. Alabileceğimi düşündüğümden çok daha fazlasıydı bu. Öyleyse neden kendimi bu kadar... *boş* hissediyordum?

Tanrım, gerçekten de duygusal sikişiyordum.

Çarşafları sessizce üzerimden çekip yataktan kalktım. Ayaklarım yere değdiğinde dönüp ona baktım. Manzara karşısında kalbim sıkıştı.

Sırtüstü, bir kolu başının üstünde uyuyordu. O kadar insan, o kadar savunmasız, o kadar yakışıklı görünüyordu ki, ona bakmak bile nefesimi kesmişti.

Madam Richie'nin kahkahası zihnimde yankılandı ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Kahkahalarla gülmesine şaşmamalıydı. Benim için yaratılmış adam, beni kaçıran ve yakında babamı öldürecek olan bir mafyaydı. Talihim, kadının küresinde gördüğü en ilginç şey olmalıydı.

Yerde bulduğum kıyafetlerimi de alıp banyoya yöneldim. Doğruca odama gidecektim ama uyluklarımdan meni akıyordu. Ronan'ın elleri her yerimdeyken, son düşüncem prezervatif olmuştu ama şimdi, takmamış olmak içimi bir belirsizlikle doldurdu. Seksten kaçınmadığını biliyordum. Ayrıca prezervatif kullandığını da biliyordum; komodinin çekmecesi onlarla doluydu. Az önce seviştiğimiz yatakta başka kadınlarla -özellikle de Nadia'yla- birlikte olduğu fikriyle midem bulandı. Onunla da benimle olduğu kadar yumuşak mıydı? Bu düşünce beni hasta hissettiriyordu, bu yüzden aklımdan savuşturdum.

Temizlenip işedim ve giyindikten sonra banyodan çıktım. Ronan hâlâ uyuyordu ve o kadar huzurlu görünüyordu ki onu uyandırmak istemedim. Uyandırmak için bir nedenim de yoktu zaten. Sadece seks yapmıştık; onun için hiçbir şey

ifade etmiyordu. Bunu daha net ifade edemezdi. Bununla başa çıkabileceğimi ve sonrasında ona karşı hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşündüğüm için aptal olan bendim.

Kapıya doğru ilerlerken gözüm ay ışığında parıldayan gümüşi bir şeye takıldı. İçimdeki her şey sessizleşti. Kalbim bile.

Tabanca birkaç metre ötede, yerde duruyordu.

Gözlerim Ronan'a döndü. İçimdeki sessizliği ağır bir his bozarken birden anladım, bana yaptığı şey için onu asla ihbar edemezdim. İyi bir adam olmayabilirdi ama dünya siyah beyaz değildi. Ve o, aradaki tüm grileri temsil ediyordu.

Ona o kadar *fena* kapılmıştım ki, işi bittiğinde benden geriye bir şey kalmayacak diye endişeleniyordum.

Bakışlarım ani bir çatışmanın beni ikiye böldüğü yöne çevrilerek tekrar silahı buldu. Bir parçam özgürlük şansını görmezden gelmek istiyordu; diğeri ise, bunun babamı ve... bencilce *kendimi* kurtarmak için tek şansım olup olmadığını merak ediyordu. Bu süreçte başka birinin hayatını daha alıp alamayacağımı biliyordum. Ronan'ın hayatını ise asla alamayacağımdan emindim.

Ancak çoğu oyun blöflerle kazanılırdı.

Ayaklarım kendi istekleriyle hareket ederken ay ışığını tenimde buz gibi hissettim. Ölümcül metal parçasını aldığımda ellerim titriyordu. Ağırdı, o kadar ağırdı ki elimden hemen bırakmak istedim ama zihnim babamın tabutunun önünde tek başıma durduğum bir sahneyi canlandırdığında, tutuşum daha da sıkılaştı.

"*Kotyonok.*"

Bu tek kelime içime işledi, kulaklarımda yankılanan bir tekerlek ve aks sarsıntısıyla bedenimi yeniden harekete geçirdi.

Gözlerim Ronan'ınkilere kaydı. Altında iç çamaşırı vardı, yatağın kenarına oturmuş ve kollarını uyluklarına dayamıştı. Gözleri tekrar bana kaymadan önce silaha kısık gözlerle baktı.

"Onu buraya getir."

Soğuk terler, titreyen bedenimi nemle kapladı. Hareket etmedim. Edemedim. İçimdeki savaş her bir parçamı tüketiyor, ciğerlerimdeki havayı çalıp beni boğuyordu.

Bakışları sertleşti. "Onu buraya getir dedim."

Gözyaşlarımı silen adam değil de *D'yavol* olduğunda bu daha kolaydı. Bunu düşünmek bile gözlerimin arkasını yaktı; çünkü biliyordum ki bundan sonra bir daha asla gözyaşlarımı silmezdi. Fakat şu an, bir çıkış yolu bulamayacak kadar kendimi kaptırmadan önce bunu yapmam gerekiyordu.

"Yapamam." Sesim umutsuzluğumu belli ediyordu.

Ayağa kalktı ve gözlerindeki kararlılıkla bana doğru bir adım attı. Namluyu göğsüne doğru kaldırdım. Silah çok ağırdı, kollarım titriyor ve tetik parmağımı yakıyordu.

"Yapma. Lütfen yapma." Kanım kulaklarıma o kadar hızlı hücum etti ki neredeyse sesimi boğacaktı.

Çenesi sıkılı bir şekilde duraksadı.

"Babamın ölüm nedeni olamam. Olamam..." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Bırak gideyim," diye yalvardım. "Tek istediğim bu."

Karanlık, inanamayan bir ses çıkardı. "Düşündüğümden daha iyi bir yalancısın."

"Ne?" Göğsüm sıkıştı.

"Planın bu muydu?" diye hırladı. "Beni becerirken, kahrolası babanın hayatını mı kurtarmayı düşünüyorsun?"

Betim benzim attı. "Hayır... Bunu planlamadım ama

planlamış olsam bile beni suçlamaya hakkın yok." O kadar şaşkındım ki öfkemi bulamadım. Verecek başka duygum kalmamıştı. "Bana yalan söyledin. En başından beri beni kullandın."

"Ve yine olsa yine yapardım." Açıklaması zehir doluydu. Onu hiç bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyordum. Kalbimin ritmini sarstı ve beni bir adım geriye gitmeye zorladı.

"Lütfen. Sadece gitmeme izin ver." Hıçkırmaya başlamıştım. "Tek istediğim bu."

"*Nyet.*"

Blöfüme meydan okumuyordu ama pes de etmeyecekti. Onu gerçekten vurabileceğimi düşünmesi beni her şeyden çok incitti. Bu fikir neredeyse silahı düşürmeme neden oluyordu ama yapmadım. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Bir satranç taşı gibiydim. Ve artık oynanmaya dayanamıyordum.

"Lütfen, Ronan-"

"Kahrolası adımı ağzına alma."

İrkildim. "Almam," diye söz verdim. "Beni bir daha görmen bile gerekmez. Sadece gitmeme izin ver."

Gözyaşlarımdan ve kısa bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Canlı olan her şeyi mahvedebilecek kadar büyük bir sessizlikti bu.

Sonunda blöfüme meydan okudu.

Bana doğru ilerledi, mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki bir adım geri sıçradım ve o sırada nemli parmağım tetiğin üzerinde kaydı.

Tak.

Elimden düşmeden önce, ikimizin de gözleri tabancaya kaydı. *Tak* sesi, zihnimde bir döngü gibi yeniden oynuyordu

ve her seferinde içime bir öncekinden daha soğuk bir dalga gönderiyordu. Düşüncelerim o kadar karışmış ve bedenim o kadar uyuşmuştu ki, kafamdaki kelimelerden başka hiçbir şeyi hissedemiyordum.

Öylece tetiği çekmiştim.

Silah dolu değildi.

Bunu yapmak istememiştim.

Ronan alaycı bir şekilde güldü. "Sanırım bu gece gerçekten narsistlik havamdayım."

Kolumdan tutup beni odasından çıkardı ve koridordan geçirdi. Şaşkın bir sisin içinde, o beni merdivenlerden aşağı indirip ön kapıdan dışarı çekerken bile tek kelime etmedim. Gece havasının buz gibi soğuğu, çıplak tenimi sardı ve içimdeki boşlukla savaştı. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. O beni bahçede sürüklerken ayaklarımın altındaki karı bile hissetmiyordum.

Ronan müştemilat kapısını açtı ve beni içeri itti. Beni oradan uzak tutmak için Kaos'un kulübesinin kapısını asma kilitle kilitlediğini ve kapıyı arkasından çarpmadan önce söylediği son şeyi duydum.

"İyi uykular, *kotyonok*."

BÖLÜM

Otuz Sekiz

noceur
(i.) geç saatlere kadar ayakta kalan kişi

Ronan

Hâlâ iç çamaşırımlaydım. Bardağa biraz votka koyarken ellerim titriyordu. Mila'nın kilitli olduğu müştemilat, vücudumdaki her kası bir mıknatıs gibi oraya çekiyordu. On dakikadan daha az bir süredir oradaydı ve saatin her tik tak sesi boynuma görünmez bir ilmik doluyordu. Bu hissi üzerimden atamıyordum. Sadece evdeki tüm ışıkları açıp Yulia'ya emirler yağdırarak dikkatimi dağıtmıştım. Bir fincan çay istiyordum. Takımımın ütüye ihtiyacı vardı. Ve neden evimde bu kadar çok sarı şey vardı?

"Orada ölüp gidecek."

Albert konuşana kadar odaya girdiğini bile duymamıştım.

Benim pozisyonumdaki adamlar bu şekilde öldürülürdü işte ama şu anda bu umurumda değildi. İçimdeki buz kesmiş hissi tarif edecek olsaydım, zaten çoktan yerin dibinde olduğumu söylerdim.

"Çık dışarı," diye emrettim.

"Hava sıcaklığı eksilerde. Dakikalar içinde hipotermiye yakalanabilir."

Sözler adeta damarlarımı kemiriyordu ama kendi kendime bunun benim için bir önemi olmadığını söyledim. Mila benimle oynamıştı. Derimin altına girmiş, bana hiç yapmadığım şeyler yaptırmış ve sonra beni sırtımdan bıçaklamıştı. Bağırarak bardaki her şeyi yere fırlattım. Camlar paramparça oldu, elimden kanların damladığını gördüm ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Albert'e döndüm ve, "Sana defolup gitmeni söylemiştim," diye bağırdım.

"Orada ölürse intikamımızı nasıl alacağız acaba?"

Ne dediğimin farkında bile olmadan, "İntikam sikimde bile değil," diye patladım.

Albert bir süre beni izledi. "Adamlar Alexei'nin şehre geri döndüğünü düşünüyor. Eğer bir şeyler yapmazsan bazılarını kaybedebilirsin."

İstediğim son şey başka bir savaştı ama yılanın başını kesmezsem bu kaçınılmaz olacaktı. Adamlarımın çoğu birkaç yıl önce Alexei'nin adamlarıydı. Bana sadık olduklarını düşünmek isterdim ama kimse sikik suçlulardan emin olamazdı.

Şu an bu duruma odaklanamıyordum. Mila sıfırın altında bir sıcaklıkta köpeklerle kilitliyken nasıl uyuyacağımı bilmiyordum. Umursamamalıydım. Umursamıyordum. Elimi saçlarımın arasından geçirip odanın içinde volta attım.

"Ne yaptı?"

"Bana ateş etti," dedim soğuk bir sesle.

Düz bir ifadeyle beni inceledi. "Yaralanmış görünmüyorsun."

"Şarjörü boşaltmıştım. Mermi yoktu." Silahlarımı her zaman dolu tutardım. Her zaman. Dürüst olmak gerekirse, yaşadığımız şey kahrolası bir mucizeydi. Kader ya da onun gibi bir boktu.

"Kızı babasının kellesi için fidye olarak tutuyorsun. Sana teşekkür edeceğini mi düşünüyordum?"

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Bu gece odama geldiğinde, kafasına silah dayadığım için hasta hissetmiştim, üstelik bunu yanlışlıkla yapmıştım. Onun da aynısını yapabilmesi ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımı söylemesi... Hayatımda hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim. Onu köpek kulübesine sürüklerken hiç düşünmemiştim ve şimdi her şeyi daha net görüyordum, pişmanlık göğsümün duvarlarını dövüyordu.

Bir parçam beni vurmak istemediğini biliyordu. Fakat beni tüketen kısım, benden öylece uzaklaşabileceğini düşünmesiydi. Öfkem azaldıkça içimde bir boşluk oluşmaya başladı. Berbat hissediyordum. Onun orada, soğukta olduğu düşünmek... Daha fazla dayanamadım.

Albert'in omzuna dokunup odadan ve ön kapıdan çıktım. Huzursuz bir his içimi alev alev yakıyordu. Adamlarım susup sigara içmeye devam ettiler ve ben köpek kulübesine yalınayak, üstümde sadece bir iç çamaşırıyla giderken beni merakla izlediler. Mila'yı burada on beş dakikadan fazla bırakamamış olmam, onlara konuşacak bir şeyler verecekti. Gidip kendilerini becerebilirlerdi, hiç umurumda değildi.

Köpek kulübesine girdiğimde Mila, Misha'nın yanında titreyerek yatıyordu, bu görüntü göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Tek bir kelime etmeden onu kucağıma aldım ve eve doğru yürümeye başladım.

Tenime değen teni buz gibiydi ama damarlarımda akan kan yüzünden soğuğu zar zor hissediyordum. Kafa karışıklığının hipotermi belirtisi olduğunu bilerek, "Konuş benimle Mila. Bugün günlerden ne?" diye sordum

Kucağımda titredi. "İngilizce."

Bilincinin yerinde olması beni rahatlattı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı boynuma doğru. "Yemin ederim ki isteyerek yapmadım."

Sözleri, özellikle de ona inandığım için, mideme inen bir yumruk gibiydi. Onu dışarı sürüklemeden önce bile isteyerek yapmadığını biliyordum. Aslında tetiği çekmeyi istemiş olsa bile onu suçlayamazdım; ona bir tatil yaşatıyor değildim. Bu kadar mantıksız davranmış olmam ve buna rağmen onun *benden* özür dilemesi, ellerimin ona dokunamayacak kadar kirli olduğunu hissetmeme neden oldu.

Göğsümdeki tüm bu baskıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, bu yüzden İngilizce olarak, "Bugün günlerden ne?" diye tekrar ettim.

"Bilmiyorum. Telefonum veya takvimim olmadan esir tutuluyorum."

"Sana bir takvim getirteceğim," diye söz verdim.

Onu içeri taşıyarak girişteki Yulia'nın yanından geçtim. Kollarımdaki kıza baktığında soğuk bakışları biraz endişeyle titreşti. Mila, duygusuz hizmetçimin bile kalbini kazanıyordu.

Mila'yı odamda ayaklarının üzerine indirdim. Hipotermik olduğunu düşünmüyordum, en azından ciddi derecede

değildi ama yine de onu ısıtmam gerekiyordu. Ben atletini yukarı çekerken benim için kollarını sessizce kaldırdı. Eğilip şortunu uyluklarından aşağı indirdim. Bir elini omzuma koydu ve kumaşı çıkarabilmem için bacaklarını kaldırdı. Titrediğinde, boğazımdaki baskı artarak beni soğuk uyluğuna bir öpücük kondurup kabaca "*Izvini*," demeye zorladı. Özür dilerim.

Bunu en son söylediğim zamanı hatırladım. Altı yaşındaydım ve yanlışlıkla masanın üzerindeki bir fincan çayı devirerek annemin burnuna çekmek üzere olduğu eroini yok etmiştim. Bana elinin tersiyle o kadar sert vurmuştu ki kafamı buzdolabına çarpmış ve bayılmıştım. Özürlerin işe yaramaz kelimelerden başka bir şey olmadığını işte o zaman anlamıştım. Fakat Mila bu konuda farklı hissettiriyordu. Ve şu anda benden ne isterse alabilirdi.

Gözlerindeki zeki bakış, bir elini saçlarıma götürüp beni doğrulmaya zorlamadan önce sanki o zihnimdeki anıyı görmüş gibi hissetmeme neden oldu. Onu kendimle birlikte yatağa çektim, çıplak göğsünü göğsüme yaslayarak buz gibi teninin mümkün olan her santimini kendime bastırdım ve örtüleri üzerimize çektim.

Sıcaklığın etkisiyle rahat bir nefes aldı. "İsteyerek yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. Sorun da buydu. Bu bilgi beni özür dilemeye ve her türlü garip şeyi hissetmeye zorlamıştı.

İlk başta onun bedenini istemiştim.

Ama şimdi sadakatini daha çok istiyordum.

"Biliyorum, *kotyonok*. Uyu hadi."

BÖLÜM

Otuz Dokuz

toska
(i.) ruhani bir ıstırap hissi

Mila

Siyah çarşaflar ve tüm duyularımı tüketen bir orman kokusunun arasında uyandım. Ronan yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Gözleri aşağıda, başparmağı ve işaretparmağı arasında döndürdüğü kalp şeklindeki küpemdeydi. Dirseklerini dizlerine dayamıştı. Sentetik elmas ilişkimizi simgeliyordu: Kalbimi avucunun içinde tutuyor, bazen oynamak için çıkarıyor, sonra unutulmak üzere tekrar cebine koyuyordu.

Uyanık olduğumun ve onun bu özel anını görme fırsatını yakaladığımın farkında değildi. Üzerinde hâlâ iç çamaşırından başka bir şey yoktu, saçları gün ışığında lacivert gibi

parlıyordu ve sanki bütün gece ellerini saçında gezdirmiş gibi dağınıktı. Soğuk, çelik zırhının altında mürekkep ve intikamla kaplıydı, çok insaniydi.

Onu Moskova'da gördüğümde gözlerimden kalpler fışkırmıştı. Şimdi ise onu bu kışlık Rus kalesinde görmek, göğsümde beni ikiye bölmekle tehdit eden keskin bir ağrı yaratıyordu.

Ronan'ın beni ölüme terk etme konusundaki fikrini değiştirmesinden vicdanı mı sorumluydu, yoksa sadece teminatını kaybetmek mi istememişti merak ediyordum. Özür dileyerek beni şaşırtmıştı, oysa özürlerin bir işe yaramadığını söyleyen kendisiydi. Ayrıca, bana yakın olma düşüncesine ölmediğimden emin olmak için geçen süreden daha fazla katlanamadığı gayet açıktı.

Küpe parmaklarından kaydı ve yatağın altında yuvarlanmadan önce mermer zeminde parıldayarak sekti. Kalbimdeki acı çocukluğumdaki canavarlarının yattığı karanlıkta kayboldu, geriye buz tutmuş örümcek ağları gibi bir soğukluk bıraktı.

Çıplak göğüslerimi çarşafla örterek yatakta doğruldum. Ronan'ın karanlık bakışları benimkilere çevrildi. Yorgun görünmüyordu ama içimden bir ses onun uykusuz gecelere alıştığını söylüyordu.

"Kirill gelip sana çoktan baktı," dedi. "Uyanmadın."

Doktoru çağırmasını biraz ilginç bulmuştum, bunun dışında bir şey düşünmedim.

Kıyafetlerimi hiçbir yerde göremeyince çarşafı etrafıma sardım ve ayağa kalktım.

"Onu tekrar rahatsız etmene gerek yoktu ama teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim," diyerek kuru bir şekilde tekrarladı. Sanki kelimelerden rahatsız olup olmadığına karar verememiş ya da sadece onları anlamıyormuş gibiydi.

"*Spasibo*." Onun için Rusça'ya çevirdim ve siyah çarşafı bir bakirenin matem elbisesi gibi üzerime sarıp arkamdan sürükleyerek kapıya doğru yürümeye başladım.

"Ne dediğini anladım," diye homurdandı. "Ve sana gidebilirsin demedim."

İtaatkâr bir şekilde kapının önünde durup ona döndüm. Bir uyuşukluk hissi içindeydim. Ronan şu anda beni Yulia'nın oyuncak bebeklerinden biri gibi hareket ettirebilirdi ve ben hiçbir şey hissetmezdim. Bunca zamandır istediği şey benim itaat etmemdi ancak gözlerindeki sert parıltıdan hâlâ mutlu olmadığı anlaşılıyordu.

Ayağa kalkıp bana doğru yürürken bakışlarımı odanın köşesine çevirdim. Çünkü ona bakmak içimdeki iradeyi sarsıyordu. Beyaz tuvalimin üzerine boya sıçratılmış gibi oluyordum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Aç," dedim basitçe.

Ronan artık bir kol mesafesinde duruyordu, sabırsız bir ses çıkardı ve, "Gözlerin, Mila," dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim ama ona bakmıyordum. Dikkati yüzümü yaktı. Sinir bozucu hava, sessizlikle geçen her bir saniyeyle yoğunlaştı. Sonra uzandı ve başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Bu sabah benim için gözyaşı yok mu?"

"Ağlamamı mı istiyorsun?" Ses tonum, eğer istiyorsa birkaç damla gözyaşı dökebileceğimi söylüyordu.

Çenesi kasıldı. Boğazından öfkeli bir ses yükseldi, ardından yüzümü itip bana sırtını döndü.

"Artık gidebilir miyim?"

Banyo kapısını arkasından çarpmadan önce başını iki yana salladı ve dişlerinin arasından, "Gidebilirsin," diye mırıldandı.

Odama giderken Yulia'ya çarptım. Bileğim için bir bardak su ve iki ibuprofen uzattı. Hapları ağzıma atıp suyla birlikte yutarken bakışlarında bir yumuşaklık parıltısı gördüğümü sandım. Oysa dudaklarını büzerek ağzından çıkardığı sonraki kelimelerle bu parıltı kayboldu.

"Eğer fahişelik yaparak kendini kirletirse, ateşler içinde yakılmalıdır." Sonra bardağı elimden aldı, yanımdan geçip mırıldanarak koridorda ilerledi.

Burada gerçekten bir rüyayı yaşıyordum. Esir Barbie bebekleri gelecek sezon mağazalarda olmazsa üzülürdüm.

Sıcak bir duşun ardından kahvaltı için yemek odasına gittim. Benim varlığımla hiç ilgilenmeyen Kylie'nin ikizi, mesajlaşmalar ve narin kıkırdamalar arasında masayı kurdu. Sadece kendime bir fincan çay doldururken durup beni mikroskop altında incelediği bir bakteriymişim gibi gözledi.

"Senin bir Mikhailova olduğunu söylüyorlar," dedi çok ağır bir şekilde.

İstediğim son şey sohbet etmekti ama görgü kurallarım beni cevap vermeye zorladı. "Doğru söylüyorlar."

"Cadı olduğunu da söylüyorlar."

Sadece küçük bir gülümseme gönderebildim.

"Hiç benzemiyorsun." Etkilenmemiş bakışları ıslak saçlarıma ve tişört elbiseme kaydı. "Bir mahkûma da benzemiyorsun."

"Sanırım birçok şekil ve biçimde oluyorlar." Şu noktada cadı olmaktan mı, yoksa mahkûm olmaktan mı bahsettiği-

mizden emin değildim ancak bu ifadenin her ikisi için de uygun olduğunu düşünüyordum.

"Sen..." Sanki sözleri söylemek güç gerektiriyormuş gibi kaşlarını çattı. "İyi birine benziyorsun. Ama ne diyorlardı?" Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine vurdu, hemen sonra parmaklarını şıklatırken gözleri aydınlandı. "Armut dibine düşer."

Bunu heyecanlı bir şekilde söyleyişi, hakaretin etkisini azaltmıştı. Annem hakkındaki dedikoduları duyduğu anlaşılıyordu. Ya da babam hakkındakileri. Sanırım iki tarafım da sorunluydu ama bakışları boynumdaki öpücük izine kayıp, "Görünen o ki gerçek rengini çoktan belli etmişsin," diye mırıldandığında birincisinden bahsettiği açıktı.

Kylie acayip keyif kaçıran biriydi. Cevap vermeyip çayıma biraz şeker ekledim, bu onu sinirlendirmiş gibiydi.

"Aslında seni istemediğini biliyor olmalısın."

İçime acı bir his sızdı. Herkes bu sabahki hoş depresyon durumumu mahvetmeyi görev edinmiş olmalıydı.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim yumuşak bir sesle. "Ama evet, tamamen farkındayım."

Ronan, Givenchy takımı içinde içeri girdi ve şiddetli bakışlarından, konuşmaya kulak misafiri olduğu anlaşılıyordu. Hem de ne kulak misafiri!

Her sabah olduğu gibi sandalyesine oturdu. Kylie tüm dikkatini Ronan'a çevirip ona servis yaparken ben yine Kylie'ye görünmez oldum. Bunu yapmak için onun gelmesini beklediği o kadar açıktı ki... Ve gerçekten, Ronan'ın o kadar çatala ihtiyacı var mıydı? Kızarmış ekmeğime bir parça tereyağı sürdüm ve Kylie, Ronan'la Rusça konuşurken sahneyi görmezden geldim.

"Çay. Sonra da evimden siktir olup git."

Tereyağı bıçağım bir anlığına duruverdi. Bu, The Apprentice şovunda söylenenlere rakip olabilecek bir "Kovuldun!" sözüydü. Kylie bu sanki benim suçummuş gibi bana düşmanca bir bakış attı, ardından çabucak Ronan'ın çayını doldurdu ve odadan hızla çıktı.

"İnsanların seninle böyle konuşmasına gerçekten izin mi veriyorsun?" diye şikâyet etti Ronan, öfkeli bakışları üzerimdeydi. Sanki Medusa'ymış gibi ona bakmaktan kaçındım.

"Nasıl konuşmasına?"

"Benimle oyun oynama." Öfkesi tenimi yaktı. "Sana resmen orospu demek istedi."

Önemsiyormuş gibi davranması beni bir sinir dalgasının içine soktu ama tüm hislerimi içimde tutmazsam, Hiroşima gibi patlamaktan korkuyordum.

"Sen de bana orospu demeyi seviyorsun," diye kayıtsızca karşılık verdim. "Ve bana çalışanlarına patronluk taslamamamı söyledin. Sadece bana söylediğin şeyi yapıyordum."

Sinirli bir ses çıkararak yüzümü kavradı ve kendine çevirdi. Tutuşundan kurtulmaya çalışmadım ama bakışlarına karşılık vermeyi reddettim. Göz teması beni taşa çevirir ve sonra tam ortadan kırardı.

"Şu anda *beni* memnun etmeye çalışıyorsan, acayip başarısız oluyorsun."

"Bana bu gibi durumlarda ne yapmamı istediğini söylersen, söz veriyorum bir dahaki sefere öyle davranırım."

"Umursamıyormuş gibi yapmamakla başlayabilirsin." Beni sertçe serbest bıraktığında dikkatimi tekrar tabağıma verdim. Dün geceden bahsettiğini biliyordum ama bilmiyormuş gibi yapacaktım.

"Hizmetçilerinin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

"Beni delirtme, Mila." Elimdeki çatalı alıp kendi beş adet çatalının yanına koydu.

Masanın üzerindeki tabakları karıştırarak, "Fıstık ezmesi var mı? Kızarmış ekmeğime fıstık ezmesi sürmeyi tercih ederim."

"Dün gece hakkında konuşana kadar aç kalacaksın."

Yok. O konuşmayı yapmayacaktım. Düşüncesi bile irademi sarsıyor ve içimde, boğazımı sıkan duygusal bir şeytanı ortaya çıkarıyordu. Bu adam için bir daha bir damla gözyaşı bile dökmeyecektim.

Telefonu çaldı ve o, telefonu cebinden çıkarıp ertele tuşuna basarken, bir tabağı açıp içinde bal görünce kaşlarımı çattım. "Neden bir parti yapıp kahvaltıda biraz arı yemiyoruz ki?"

"Kahrolası. Yemeklerden. Bahsetmeyi. Kes." Beni yine köpeklerin yanına atmaya çok yakındı.

"Kızarmış ekmeği tek başına yemeyi sevmiyorum," dedim baharat ve çeşnilere bakınmaya devam ederek. "Cidden fıstık ezmesi yok mu? Bütçeni mi kısmaya çalışıyorsun?"

Sakin bir el hareketiyle, on iki kişilik masayı üzerindeki her şey ve yoluna çıkan sandalyelerle birlikte yana devirdi. Yemekler, tabaklar ve gümüşler ahşabın üzerinden kayarak mermer zemine düştü. Ses kemiklerimi sarstı, içimdeki uyuşukluğu sıcak bir kızgınlık dalgasıyla yok etti.

Kahrolası kahvaltım gitmişti.

Öfkeli bakışlarım, tahtına oturup ceketinin manşetini düzeltme cüretini gösteren Ronan'a kaydı.

"Bence kin tutuyorsun, *kotyonok*. Artık o kadar da fedakâr değilsin, değil mi?"

Sıcaklık vücudumdan aşağı bir çığ gibi düştü. "Diyene bak!" diye tersledim ve ayağa fırladım. "Burada olmamın tek nedeni, babama olan büyük kinin."

"Çabuk yerine otur."

"Sen yerine otur!" Ayakta bile değildi. Sanki odayı ve iyi ruh halimi mahvetmemiş gibi sakince oturuyordu.

Mürekkepli parmağı sandalyenin koluna vurup dururken karanlık bir şekilde, "Baban, hâlâ burada olmanın son nedeni," dedi.

Ne demek istediğini anlayamayacak kadar dengesizdim. Kafa karışıklığım sadece içimde daha fazla öfkeye yol açıyordu.

"Kylie'yi kovmamalıydın," dedim soğuk bir şekilde. "Kaçınmalarını ve şeftali emojilerini benim yapabileceğimden daha çok takdir ederdi."

"Manipülatif kaltağın tekiydi. Ve seninle konuşma şekli hoşuma gitmedi."

"Yeme beni," diye mırıldandım ondan uzaklaşarak. "Söylediği şey senin bana söylediklerinden daha az aşağılayıcıydı."

"Bunun için de mi özür dilememi istiyorsun?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Beni bırakmanı istiyorum!"

Ardından gelen sessizlikte göğsüm inip kalkıyordu. Onun mavi ve sarsılmaz gözlerine baktığımı çok geç fark ettim. Taşa döndüğümü hissettim. Kararlılığımda çatlaklar oluştu, öfkemi parçaladı ve istemediğim yoğun bir duyguyla doldurdu beni. Göğsüme o kadar yoğun bir acı geri döndü ki gözlerim gözyaşlarıyla doldu.

Sandalyelerden oluşan labirentte ondan uzaklaşmak için döndüm ama kapıya ulaşamadım. Bileğimi tuttu ve sırtımı

devrilmiş masaya yaslayıp ellerini iki yanıma dayayarak beni hapsetti. Omuzlarındaki gerginlikten, davranışımdan sıkıldığı belli oluyordu.

"Çok fazla pişmanlık duymam, *kotyonok*. Ama dün gece yaptıklarımdan pişmanım."

Duygusuzca, "Neredeyse teminatını kaybedeceğin için mi?" diye yanıtladım.

"Hayır," dedi sertçe. "Ölebileceğin için."

Ona inanmayı o kadar çok istiyordum ki üzerimden soğuk terler boşandı. Aynı zamanda sesi o kadar ağırdı ki ciğerlerim azıcık oksijen için bile savaşmak zorunda kaldı. Havaya ihtiyacım vardı ama kaçmaya çalışsam bile gitmeme izin vermezdi. Ne bu odadan, ne bu evden, ne de *hayatından*. Belimi sertçe tutuyordu, sert ama acısız bir şekilde. Keskin ve ikna edici kokusu kalbime ulaşıp beni ondan isteyeceğim en son şeyin beni bırakması olduğuna ikna ederken bile faydasız bir şekilde karşı koymaya çalıştım.

"Benden gerçekten ne istiyorsan söyle, *kotyonok*. İstediğin her şeyi alabilirsin. Gitmene izin vermem dışında her şeyi."

Bir yanım ondan, başka hiçbir şey istemediğimi söylemek istiyordu ama bu bir yalandı. Kendi ruhumu kurtarmak için bile bu kelimeleri dudaklarımdan çıkaramıyor gibiydim. Ruhum çoktan ona aitti.

"Ödeşmek için beni gerçekten vurmak ister misin?" Geri çekildi ve soğuk metali avucuma tutuşturdu. "Hadi yap. Bu sefer tamamen dolu."

Silahın sadece ağırlığı bile içimdeki çektiğim bir seti kırdı ve yanaklarımdan sıcak yaşların süzülmesine neden oldu. Titrek bir nefes alıp başımı iki yana salladım ve tabancayı bırakıp yere düşürdüm.

"İstediğim bu değil."

"Sahte elmaslardan oluşan bir hazine sandığına ne dersin?" Başparmağıyla bir gözyaşımı sildi ve okyaşıyışı, ağzımdan dürüst bir cevabı çekip çıkardı

"Umursamanı istiyorum..." Kelimeler odaya o kadar yoğun ve davetsizce yerleşti ki kulaklarımı çınlattı. Bir iğnenin düştüğünü duyabileceğimiz kadar sessizleşti oda. Ya da kalp şeklindeki bir küpenin.

Ronan'ın eli yüzümden düştü ve sert bir sesle benden uzaklaştı. "Sen kahrolası bir baş ağrısısın, biliyorsun değil mi?"

Tepkisi göğsüme bir yumruk gibi indi. Ben *miydim* baş ağrısı? Bir sıcak, bir soğuk olan oydu. Bana resmen bir duygu karmaşası yaşatıyordu. Yine kendimi utandırmış olabilirdim ama sonunda, ona gerçeği söylemediğim için pişman olurdum. Umursamıyormuş gibi davrandığım için pişman olurdum. Artık biliyordu ve tiksinti dolu bakışlarından, "her şeyi" alabileceğimi söylerken ciddi olmadığı anlaşılıyordu. Bugün gerçekten boktan bir gün olmaya başlamıştı.

"O zaman sahte elmasları alayım," diye mırıldandım ve kapıya yöneldim.

"Tutsağımın vegan beslenmesini sağlıyorum," diye gürledi.

Sesinin gücü beni durdurdu.

"Günlerini yoga yaparak ve bahçede oynayarak, gecelerini ise şöminenin yanında klasikleri okuyarak geçiriyor." Alaycı tonu eğlenceden yoksundu.

Bana hakaret mi ediyor yoksa kendi çarpık tavırlarıyla beni umursadığını mı gösteriyordu karar veremedim. Daha fazlasını duymak istiyordum ama tek yapabildiğim arkamı dönüp onu, "Beni gözetliyordun," diye suçlamak oldu.

"Sessiz ol," diye çıkıştı. "Bu da benim monoloğum."

Çenemi kapadım.

"Seni burada tutmak, adamlarıma bir hakaret gibi geliyor ama görünüşe göre bu sikimde bile değil." Gözleri yüreğimi dağladı. "İntikamımı ne kadar ertelersem, babanla yeni bir savaşa o kadar çok yaklaşıyorum. Ve bu da sikimde değil."

O tür bir şiddetin kaynağı olduğumu düşününce boğazım düğümlendi.

Burada bulunmamın bu kadar sorun yarattığını bilmiyordum.

Bakışları kısıldı. "Sen bana tetik çekiyorsun ama ben seni kahrolası on beş dakika boyunca bile soğukta bırakamıyorum. Şimdi söyle bana Mila, burada en çok kim umursuyor?"

Sözcükler tenimin altına girdi, kalbimi dikenli teller gibi sardı ve kaslarımda bir savaş ya da kaç tepkisini tetikledi. Bana doğru bir adım atarken bile kaçma dürtüsüne karşı savaştım. Gözlerinden bir şiddet yansıyordu.

"Bana tek kelime etmeden eve giden bir uçağa binecektin, değil mi?"

Yutkundum. Onunla otel odamda geçirdiğim geceden sonra ayrılmayı planladığımı biliyordu. Nedense bu bilgi göğsümü suçluluk duygusuyla sıkıştırdı. Ronan daha da yaklaştı. Parmakları yüzümü kavrayıp beni düzensiz bir nefes vermeye zorlarken, düşmanlığı vücudumu sardı.

"Terk edilmesi o kadar kolay biri miyim, *kotyonok*?"

Görmeme izin verdiği öfkeli kırılganlık karşısında nefesim daraldı. En kötüsü de, benim de aynı kırılganlığı paylaşmamdı: terk edilme korkusu, yeterince iyi olamamak. Bu zayıflığı kalbimi sıkıştırdı. Beni, ona bakış açımı sonsuza dek değiştirmeye zorladı. Onu bir daha asla bir zamanlar olduğunu düşündüğüm canavar olarak göremeyecektim. İnsanlı-

ğın en kötü yanının onu soğuk kalpli bir adama dönüştürdüğü, aç, istismara uğramış bir çocuk olarak görecektim.

Kalbim o kadar ağır geliyordu ki, beni ellerimle yüzünü tutmaya ve dudaklarımı yara izine sürtmeye mecbur etti. Yumuşak hareketim, beni sıkıca tutan sert tutuşuyla tezat oluşturuyordu. Ne yaptığımdan emin değilmiş, sanki hayatında daha önce hiç bu şekilde dokunulmamış, sanki ardından acının gelmesini bekliyormuş gibi gerildi. Bu basit tepkisi beni mahvetmişti.

Zor çıkan sesimle, "Sen benim ıstırap çekmemi istedin ama ben seni affediyorum," diye soludum. "Beni bıraktığında, yapmam gereken bu olsa bile seni ihbar etmeyeceğim. Seni hapse geri gönderecek kişi olamam..." Düzensizce nefes aldım. "Bu iş bittiğinde çekip gideceğim ve arkama bakmayacağım ama senden nefret ettiğim için değil, etmediğim için. Azıcık bile nefret etmiyorum..."

Sözcükler bir anlığına aramıza yerleşti. Sonra kuru bir sesle, "Bu benim için fazla Nicholas Sparks filmleri havasında olmaya başladı, *kotyonok*. Sadece seni tekrar becermeme izin vermen için seni ikna etmeye çalışıyordum," dedi.

"Ben duygusal sikişirim," diye yanıtladım. "Alış buna."

Kabaca güldü. Başparmağım yara izine değdiğinde, parmağımı düz beyaz dişlerinin arasına alıp sertçe ısırdı. Acıyla tısladım ve ters bir bakış atarak parmağımı kurtardım.

"Ben sert sikişirim," diye karşılık verdi. "Alış buna." Gözlerindeki bakış girdaplı bir hal aldı. "Beni ihbar etmek istiyorsan, hiç durma. Senin için hapse geri dönerim, *kotyonok*. Ama dışarı çıktığımda aramızda bir okyanus olsa iyi olur."

Birden Moorings'e geri dönmeyi hayal bile edemedim. Carter'a ve Atlantik'in yalnız seslerine nasıl geri dönecektim?

Göğsümü sıkıştıran bir ağırlık, soruyu dudaklarımdan çıkmaya zorladı.

"Neden?"

Parmakları yanaklarımı sıktı, sesi karanlıktı. "Yıllar sürecek bir bekârlıktan sonra Moskova'ya ne salacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

Sözlerini anlayınca, sıcak bir kıskançlık dalgası diğer tüm duyguları buharlaştırdı. Onun başka kadınlarla olduğu fikri midemi bulandırdı. Bütün vücudum bu fikre isyan etti. Birdenbire kendimi onun üzerine damgalamak istedim. Sonuçları ne olursa olsun beni sonsuza dek hatırlamasını sağlamak istedim.

Saçlarından bir tutam tuttum ve ağzını benimkine yaklaştırdım. Dilimi dudaklarının arasına kaydırdım. Tısladı ve bacaklarımı kalçalarına dolayabilmem için beni kaldırdı. Hiç bu kadar küçük, bu kadar kadınsı ve bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim. Birden, bunu bir daha asla hissedemeyeceğimi fark ettim. Başkasıyla asla bu kadar uyumlu olamazdım, asla *böyle* bir adamla tanışamazdım.

Bu yüzden, sona erene kadar şimdilik-mutlu-yaşadılar anlarımızın tadını çakarabilirdim.

Sırtımı devrilmiş masaya dayadı ve damağımı yaladı. Tadı ve vücudunun sıcaklığıyla, içimde büyük dalgalar halinde yakıcı bir ateş oluştu. Dudaklarına karşı inledim. Daha fazlası için, sahip olduğu her şey için ölüyordum. Ona sürtündüm ve ihtiyacım olan karşılığı alamayınca içimden hüsrana uğramış bir ses kaçıverdi.

Kemerini çekiştirirken, "Sik beni," diye soludum.

Kıkırdayarak geri çekildi. "Burada olmaz."

"Burada," diye yalvardım ve boşluğu tekrar kapatıp altdudağını ısırdım. "İstediğin her şekilde. *Lütfen.*"

"*Nyet.*" Beni üzerinden indirmeye çalıştı ama etrafına doladığım bacaklarımı iyice sıktım. Ne kadar sert olduğunu hissedince tepkisinden zevk aldım. Ta ki atkuyruğumu kavrayıp başımı geri çekene kadar. "Beni kışkırtma *kotyonok*," diye hırladı. "Teklifi geri çevirecek kadar asil değilim."

"O zaman geri çevirme."

Bir saniye beni izledi. "Tanrı aşkına." Acı çekiyormuş gibi sinirli bir sesle saçımı serbest bıraktı. "Seni Stockholm sendromladım."

Gülümsememek için kendimi tuttum. "Mmm," diye onayladım ve boynunu emdim. "Şimdi de sonuçlarına katlanmak zorundasın." Ağzımı onunkilere doğru sürükledim. Ilık dudaklarını bir süre öptükten sonra, dilini benimkinin üzerinde kaydırarak beni geri öptü. Bacaklarımın arasında boş bir ağrı zonkladığında ona sürtündüm.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvardım.

Hareketlerimi durdurdu. "Birinin öylece içeri giremeyeceği bir yerde, odamda alacaksın beni."

"O zaman beni odana götür... *lütfen*."

"Siktir"lerinden birini söylerken onu dudaklarından öptüm, sonra ağzımı boynundan aşağı kaydırıp ulaşabildiğim her yerini emip ısırdım. *D'yavol* beni yatak odasına taşıdı ve içimdeki boşluğu dolduracağını bildiğim için, rızam dışında burada bulunmamın hiçbir önemi yoktu.

Farklı şekilde de olsa, bir boşluğu dolduracaktı en azından.

BÖLÜM

Kırk

phosphenes
(i.) gözlerinizi kapatıp ovuşturduğunuzda gördüğünüz renkler veya "yıldızlar"

Mila

Ronan beni yatakta zıplayacağım bir yükseklikten yatağına attı ve kendisi de üzerime düştü. Dudaklar ve dişler sertçe boğazımdan aşağı inerek benden bir iç çekiş kopardı. Kendini kollarının üzerinde desteklerken bile ağırdı. Ağırlık mükemmeldi ancak çok tüketiciydi, kısacık bir kendini koruma düşüncesi yüzeye çıkıyordu.

Buna rağmen, elbisemi belime doğru çekip yüzünü bacaklarımın arasına bastırdığında ve kokumu içine çektiğinde tüm bu belirsizlikler unutuldu.

"Siktir, *kotyonok*." Tangamı kenara çekti ve dilini içime kaydırdı.

İnledim, kalçalarım yay gibi gerildi ve elim saçlarında bir boşluk buldu. Klitorisimi yaladığında bacaklarım daha da açıldı ve içimden bir ürperti geçti.

"*Tanrım, evet*," diye soludum. Parmaklarım onu tam orada tutmak için saçlarını sıktı ama ağzını tekrar girişime götürmeden önce ellerimi saçından uzaklaştırdı. Beni diliyle becerdiğinde inlemeye dönüşen, sinirli bir ses çıkardım.

Geri çekilip tangamı bacaklarımdan aşağı çekti ve kumaşı yere fırlattı. Bakışları karanlıktı, amıma bir süre baktıktan sonra yüzünü uyluklarımın arasına, tüm tüylerimi diken diken eden erkeksi bir tatmin sesiyle bastırdı. Klitorisimi ağzına aldığında gözlerim tekrar yuvarlandı.

"Sana bunu yapan başka biri oldu mu?" dedi hırıltılı bir sesle.

Sözleri zar zor yorumlayarak başımı iki yana salladım.

Boğazından memnun bir ses çıkardı ve iki parmağını içime soktu.

"Ya bunu?"

Nefes nefese, kalçamı eline doğru salladım ama hareket etmeyi reddediyordu.

"Ya bunu?" diye kabaca tekrarladı.

Seks sırasında konuşmayı başlatanın *D'yavol* olacağını asla tahmin etmezdim. Gerçi bacaklarımın arasındaki kişi en nüfuzlu Rus değildi; nefesimi, bekâretimi ve belki de *kalbimi* çalan adamdı. Cevap verene kadar istediğimi elde edemeyeceğimi bildiğim için onu başımla onayladım.

"Kaç adamın parmağı içine girdi?" diye hırladı.

Derin bir iç çekerek, "Sen bunu kaç kadına yaptın?" diye sordum.

Soruyu beğenmedi. İkiyüzlü!

"Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Zaten neden konuşuyoruz ki?"

"Çünkü bu beden benim ve onunla kimin oynadığını bilmem gerekiyor." Parmakları hâlâ içimdeydi ve bu ciddi anlamda dikkatimi dağıtıyordu.

"Bu konuşmayı daha sonra yapabilir miyiz?"

"*Nyet.* Kaç adam?"

Hayal kırıklığı içinde inledim, sonra rasgele bir sayı salladım. "On yedi."

"*Malen'kaya lgunishka...*" Gözleri kısıldı. "On yedi adam ve biri bile seni boşaltamadı mı?"

"Kaç kadınla birlikte oldun?" diye çıkıştım. "Eminim sana yetişmem için on yıl boyunca her gün tek gecelik ilişki yaşamam gerekir."

Gülümsedi. "Toplamda aşağı yukarı üç bin altı yüz elli iki. O da sadece kadınları hesaba katarsak. Gün bazında sayarsak eksi iki diyebiliriz ama o arayı kapatabilirim gibi görünüyor."

Bu hesabı az önce kafasından mı yapmıştı? Tanrım, bu çok... *seksiydi.*

"Sana inancım tam," dedim ona. "Ama dikkat et. İçlerinden biri senin için bir anlam ifade etmeye başlayabilir." Kelimeler dilimi asit gibi yaktı.

Beni bir süre izledi. "*Ya dumayu uzhe slishkom pozdno dlya etogo.*"* Ne dediğini anlamadım ama sesinin tonu, boğazımı sıkıştırdı. Sözler garip bir şekilde... dokunaklıydı. Beni cinsel işkence yoluyla ona boyun eğmem için manipüle ederken bile.

Ona geçmişimi anlatmak istemiyordum. Carter'ı ve üçüncü aşamaya geçmesine izin verdiğim diğer adamı düşünmek

* (Ru.) Sanırım bunun için çok geç.

istemiyordum. Moorings'in Mila'sı ile *D'yavol*'un yatağında yatan Mila o kadar farklıydı ki, onları tanıştırırsam etrafımdaki her şey duman olur diye korkuyordum.

Yoğun bir göz temasından sonra parmaklarını çekti ve vücudumda yukarı doğru hareket etti.

"Bilmem gerek, *kotyonok*." Dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere bastırdı ve ben de ağzının içine doğru iç çekerek dilinin tadına baktım. Geri çekildiğinde, saçlarından tuttum ve onu tekrar kendime çekmeye çalıştım ama bileklerimi tutup başımın iki yanına hapsetti. Bakışları aniden ciddileşti. "Her şeyi bilmem gerekiyor. Seni kimlerin öptüğünü. Saçını neyle yıkadığını. Bir Tootsie Pop'un* merkezine ulaşman için kaç kez yalaman gerektiğini..." Gözleri sertleşti. "Ve eğer cevapları almak için seni tekrar bağlamam gerekirse, yaparım."

Beni alıkoymakla tehdit etmiş olması farklı hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Kalbim söylediği her şeyi sevdi ve göğsümde çikolata gibi eridi. Yarı tatlı tarafını gösterdiğinde Ronan'ı geri çevirmek imkânsızdı. Ve gerçekten tekrar bağlanmak istemiyordum.

"Önce sen," dedim nefes nefese.

Hevessiz ifadesinden dolayı bana gerçekten teslim olacağını düşünmedim ve bu yüzden, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sorduğunda şaşırdım.

Ah, o kadar çok şey bilmek istiyordum ki... Şu an sorularım için yeşil ışık yakılmış olsa da, birden hepsi aklımdan uçup gitti. O yanımdayken, ağzı benimkine çok yakınken düşünmek zordu. Minicik cinsel geçmişimi öğrenmek istiyorsa, aynı derecede şeffaf olması gerekiyordu.

* Ortasında çikolata olan bir lolipop olup, "merkeze ulaşman için kaç kez yalaman gerekiyor" diye soran ünlü bir reklamı vardır.

"Kaç kadınla birlikte oldun?"

"Hiçbir fikrim yok ama sana kaç tanesine oral yaptığımı söyleyebilirim."

"Söyle."

"Dört."

Ah. Bu sayı tahmin ettiğimden çok daha küçüktü. Yine de düşünmeyi tercih ettiğimden üç tane daha fazlaydı. Neden sık sık yapmadığını merak ederek dudağımı dişledim.

"Yapmak hoşuna gitmiyor mu?"

Kulağımın arkasındaki çukuru öperken dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Yeterince hoşuma gidiyor."

Ürperdim. "Öyleyse neden sadece dört?"

"Çünkü bana düşünmek istemediğim boktan şeyleri hatırlatıyor."

Göğsüm bir anda huzursuzlukla doldu. Dudaklarını boynumdan aşağı kaydırırken duruşu rahat ve sağlamdı, bir noktayı arkasında başka bir iz bırakacak kadar sertçe şekilde emdi ama hayal gücüm soğuk bir gerçek etrafında dönüyordu ve buna katlanmak zordu.

"Bana bir şey söylemek zorunda değilsin... ama aklım şu anda en kötüsünü düşünüyor."

Boğazıma doğru kıkırdadı. "Muhtemelen doğrudur."

Kaslarım gergindi. "Ronan..."

"Rahatla. Tacize uğramadım. En azından o şekilde."

Bir nefes verirken vücudum gevşedi ama yine de dudaklarının baskısından zevk alamayacak kadar rahatsız hissediyordum. Duruşundaki hafif duraklamayla, rahatsızlığımı fark etti ve içini çekti.

"Annem uyuşturucu bağımlısıydı, *kotyonok*. Ben de öyle doğsam hiç şaşırmazdım." Sanki bana güven vermeye çalışı-

yormuş gibi dudaklarını çılgın nabzımın üzerinde gezdirdi. "Uyuşturucu alabilmek için sikişiyordu ve genellikle o kadar sarhoş olurdu ki oğullarını neye maruz bıraktığı hakkında hiçbir fikri olmazdı. Ağabeyim en kötüsünü yaşadı. Bense beş yaşındaki bir çocuğu makul bir şekilde gizleyebilecek noktalara çok aşina oldum."

Gözlerimdeki yanma dışında tüm vücudum buz kesti.

"Ağabeyine..." Gerisini söyleyemedim ama söylememe gerek yoktu.

"*Da.*"

"Ve sen de bunu..." İzlemek zorunda mı kaldın?

"*Da.*"

Ah, Tanrım. Berbat hissediyordum. Bir anne kendi çocuğuna bunu nasıl yapabilirdi? Ronan ve kardeşinin ne kadar sevgisiz hissettiğini ve korkmuş olduğunu düşünmek yüreğimi parçaladı.

Bir anlık sessizlikten sonra Ronan geri çekilip, yanaklarımdan süzülen yaşları gördü.

"Siktir," diye sessizce küfretti. "Dedim ya, bana bir şey olmadı."

Başımı iki yana salladım çünkü onun bunu böyle görebildiği ve kayıtsız kalabildiği gerçeği bana kimsenin yaşamaması gereken şeyler yaşadığını söylüyordu.

Dudaklarımın üzerine bir damla yaş süzüldü. O yaşı yaladı ve sonra ona karşılık verme isteğini bulana kadar yavaş ve istikrarlı bir şekilde beni öptü. Stres, ağzının baskısı altında solup gitti ve içimde bir sıcaklık büyümeye başladı.

Öpüşmeyi bitirdi. "Sıra sende."

Ne?

Ah, doğru. Soruları vardı.

"Iıı... iki," dedim kararsızca. "İki kişi bana... o şekilde dokundu."

Sert bir ses çıkardı. "*Dvoye mertvetsov.*" *İki ölü adam.*

Kaşlarımı çattım. "Bu yüzden insanları öldüreceksen sana bir şey söylemem." Bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı duymam garipti ama artık hayatım böyleydi.

Gözleri karardı. "Biri Ivan mıydı?"

"Hayır."

Bakışlarındaki ifade sakinleşti. "İyi. Yaşayabilirler."

"Ne kadar da yüce gönüllüsün," diyerek soğuk bir karşılık verdim.

"Devam et."

Bir an düşündükten sonra, "Beş adam beni öptü. Tutsak olmadığımda saçımı Pacifica ile yıkıyorum. Ve bir Tootsie Pop'un merkezine ulaşmak için onu üç yüz seksen sekiz kez yalamam gerekiyor," dedim.

Bu sorunun cevabını biliyor olmama güldü. "Siktir."

Bu tek kelime aynı anda hem hiçbir şey ifade etmiyor hem de çok şey anlatıyordu.

"Merakını giderdin mi?" diye sordum.

Gözleri yumuşadı, sonra bileklerimi bıraktı ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi.

"*Nyet.*"

Dokunuşu içimi yaktı. Sığ nefesler alıp verdim. Göğsüm yanıyordu. Bir havuzun dibindeydim, kıvırcık saçlarım suyun içinde dalgalanıyordu. Ve artık boğulsam da umurumda değildi.

"Şimdi beni sikecek misin?" diye sordum.

Boğazımı ısırdı ve, "*Da*," diye hırladı.

D'yavol nefesimi çalmış olabilirdi.

Ama ona kalbimi kendi ellerimle vermiştim.

Sırtımdan aşağı terler akıyordu, uzun saçlarım nemliydi ve tenime yapışmışlardı. Ronan beni insanlığın bildiği her cinsel pozisyona sokarken kaslarım jöle gibi yumuşak ve şekillendirilebilirdi. Şimdiye kadar en az üç kondom eskitmiş olabilirdik. Kullansaydık tabii. Bunun için.

Ronan, neredeyse iki saat önce kendini içime itmeden, "Bekle," demiştim. "Prezervatif."

"RİA'n var."

"Prezervatifler sadece doğum kontrolü için değildir."

"Çoktan içine çıplak girdim. Bende bir şey varsa, şimdiye sen de kapmışsındır."

"Çok rahatlatıcı oldu bu açıklama."

Yarım yamalak güldü. "Temizim, *kotyonok*." Sonra beni öyle mükemmel bir şekilde doldurdu ki gözlerim yuvarlandı ve beynim düşünmeyi bıraktı.

Şimdiyse sırtüstü yatıyordum, bacaklarım omzundaydı ve beni gelecek hafta bile onu hissedebileceğim kadar sert bir şekilde beceriyordu. Her vuruşta inlemelerim titriyor, tırnaklarım kalın uyluklarına batıyordu. Yatakta daha az insan, daha çok *D'yavol* gibiydi. Hiç bitmeyen bir dayanıklılığı ve suçlulara özgü bir amacı varmış gibi görünüyordu. Sanki almaması gereken bir şeyi alıyormuş ve bunun her anından zevk alıyormuş gibiydi.

Hareketlerini yavaşlattı ve hırıltılı bir sesle, "Kaçtayız?" dedi.

İşkence çekiyormuşum gibi inleyerek başımı yatağa düşürdüm. "Hayır... Olmaz. Bir kere daha yapamam."

Bacaklarımı omuzlarından indirdi ve üzerime gelip boynumu ısırdı. "Bence yapabilirsin."

Bir iç çekerek, ona daha fazla erişim sağlamak için başımı çevirdim. "İşe gitmen gerekmiyor mu?"

Gülümsediğini hissettim. "Şu anda, seni becermek için para alıyorum."

"Maaş gibi mi?"

Kıkırdadı. "*Da.*"

Gülüşünün sesi göğsüme öylesine ağır geldi ki, başımı çevirdim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Ağzımın içine inledi ve yavaşça beni becerdi. Parmaklarım sırtında gezindi. Onu hissetmeye bayılıyordum. Ona ne kadar dokunursam dokunayım ya da ne kadar yakında olursa olsun bunun yeteceğini sanmıyordum.

"Kaçtayız, *kotyonok*?" diye dudaklarıma karşı sordu.

"Dört," diye isteksizce cevap verdim. Bana yaşattığı her orgazmı saydırmıştı. Bir başkasından sağ çıkamayacağımı biliyordum. "Ben bakireyim. Daha fazlasını kaldıramam."

"Artık bakire değilsin. Sikimin her yerinde bunun kanıtı vardı."

Bir de romantizm öldü diyorlardı!

Altdudağımı emdi, sonra dişlerinin arasında çekiştirerek serbest bıraktı. "Haftalarca beni bu amcıktan mahrum ettin. Bunu telafi etmem lazım."

"Ölmek için çok gencim," diye inledim. "Daha yirmi yaşındayım."

Durdu ve sonra karanlık bir eğlenceyle dolan bakışları benimkiyle buluştu. "Kahretsin. Kaç yaşında olduğunu unutmuşum. Şu an hatırlatmaya gerçekten ihtiyacım yok."

Tırnaklarımı sırtından aşağı indirirken, "Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordum.

Gözleri hafifçe kapandı. "Yeterince etmiyor." Lafını, beni

inleten derin bir itişle noktaladı. Sert avucuyla mememi bulup sıktı.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve bir mememi ağzma alıp emdiğinde iç çektim. O içimdeyken her şeyi unutmak çok kolaydı. Ama yatağındaki başka bir kadından daha fazlası olmak istiyordum. Onun içini dışını bilmek istiyordum. Çünkü o siyah ya da beyazın tek bir tonundan çok daha fazlasıydı.

"Yirmi yaşında çok mu griydin?" diye sordum. Sözlerim bir anlam ifade etmemeliydi, başka kimse için bir anlam ifade etmezdi ama Ronan'ın ne demek istediğimi anlaması yalnızca birkaç saniyesini aldı.

"*Nyet.*"

Sesindeki karanlık ve dürüstlük karşısında titredim. Şimdi yirmi yaşında olsaydı, işler benim için çok ama çok farklı olurdu. Yaşıyla ilgili bir sorunum olmamıştı ama artık deneyimlerini daha da çok takdir ediyordum.

Ağzı boynumdan aşağı, arkasında sıcak ve ıslak bir iz bırakarak indi ve sanki bütün hafta boyunca bunu yapacakmış gibi beni yavaşça becerdi.

Zevk sisi arasında gözlerimi kırpıştırmaya çalıştım. "O zaman hapiste miydin?"

"Hayır. On sekiz yaşımda çıktım."

"Kaç yaşında girmiştin?"

"On dört."

Dehşet içinde, "On dört yaşında ne yapmış olabilirsin ki?" diye sordum.

Boğazıma karşı gülümsedi. "Bir politikacının sikini kesip ona yedirttim."

Yutkundum. Bu soruyu gerçekten sormamalıydım. Ceva-

bından sonra vücudum hazırlanmalı ve tabanları yağlayarak kaçmalıydı. Ama Ronan'ın Yakışıklı Prens olmadığını zaten biliyordum. Ayrıca öldürdüğü adamın bunu ve muhtemelen daha fazlasını hak ettiğini de biliyordum.

Ellerini iki yanıma dayadı ve gözlerimi görebilmek için yukarı çıktı. "Ne oldu? Kararmış ruhum hakkında yorum yapmayacak mısın?"

"Hayır," demeden önce bir an göz teması kurdum.

Cevabımdan memnun görünmüyordu. "Seni becermeme gerçekten izin vermemelisin."

Hak etmediğini düşündüğü bir şeyi aldığı için kendini suçlu hissettiğini fark ettim. O böyle söyledikçe ben ona daha fena düşüyordum. Çenemi kapamalı ve bana bir orgazm daha yaşatmasına izin vermeliydim ama birden ona daha önce kimseye vermediğim bir şeyi verme ihtiyacı hissettim: gerçeği.

"Her zaman biliyordum, anlarsın ya...? Babamın nasıl bir adam olduğunu her zaman biliyordum." Boğazım sıkıştı. "Ben küçükken birini -bir kadını- öldürdü. Kadını kendi kanının içinde yatarken gördüm. Ve buna inanmak istemediğim için kendimi unutmaya zorladım. Ama gerçekte bunu hiç unutmadım, sadece kendime yalan söylemekte ustalaştım. Babamın bana seslendiği gibi bir melek değilim..." Yanağımdan damla gözyaşı süzüldü. "İyi bir insan bile değilim."

"*Kotyonok...*" diye kıkırdadı Ronan. "Sikim hâlâ içinde ve sen baban için ağlıyorsun."

Böyle söyleyince kulağa biraz saçma geldi.

"Ben sadece-"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ve bu tatlıydı. Ama yine de seninle benim aramda büyük bir fark var." Omuzla-

rındaki siyah denizyıldızı dövmeleri güneş ışığında parlıyordu. "Sen benden asla verebileceğimden fazlasını istemezsin." Karanlık gözlerini bulandırdı ve eli boğazımı kavradı. Başparmağı orada oluşturduğu bir izin üzerinde gezindi. "Bense vermen gereken her şeyi çoktan aldım." Bakışlarına karşılık verdim, kalbim göğsümün duvarlarına çarpan bir şahmerdan gibiydi. "Ve şimdi, biraz daha alacağım."

BÖLÜM

Kırk Bir

tacenda
(i.) söylenmemesi daha iyi olan şeyler

Mila

Hâlâ nefes nefeseydim. Ronan az önce üzerimden yuvarlanarak yana geçmişti ve bu küçük uzaklaşması bile hem içimin hem de dışımın üşümesine neden olmuştu. Kendimi bu ağır duygudan uzaklaştırmak için ya odadan ayrılmam ya da bir sohbet başlatmam gerekiyordu. İkincisini seçtim.

"O gece ne iş yaptığını sorduğumda bana ne söyledin?"

Tembelce, "Ayrıntılı bir şekilde baca temizleyiciliği işimden bahsettim," diye yanıtladı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"*Nyet.*" Güldü ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Asgari ücret aldığımı söyledikten sonra bir kadının üzerime atlayacağı hiç aklıma gelmezdi."

D'yavol'un yanında çıplak yatıyor olmama rağmen yanaklarım yanmaya başladı. "Seni duymamıştım."

"Fark ettim. Beni dişlerinle parçalamak için cesaretini toplamaya çalışmakla çok meşguldün."

"Seni dişlerimle parçalamadım." Kaşlarımı çattım. "Bu çok agresif bir ifade."

Kahkaha attı. "Bütün gece çok tatlıydın. Sonunda seni halka açık bir koridorda becermem için bana yalvaracağını beklememiştim." Sonra düşünceli bir şekilde ekledi. "Neredeyse yapacaktım."

Bu yüzden beni aniden kendinden uzaklaştırmıştı. Babam yüzünden benden nefret etmesi gerekse bile, onun üstünde böyle bir etkim olduğunu bilmek hoşuma gitti.

Onunla yüz yüze gelmek için yana döndüm ve dirseğimin üzerine yaslandım. "Senin baca temizleyicisi olduğuna gerçekten inanacağımı mı sandın?"

"Bilmem," dedi ve keyifle dolu bakışlarını benimkilere çevirdi. "Bana bir tanrıymışım gibi bakıyordun. Sanırım sana söylediğim her şeye inanırdın. Baca temizleyicisi olmam da dahil."

Bir emekçiye benzememesinin bir düzine nedeni vardı. Bunlardan ilki, bariz servetiydi. Yine de yalanına inanmayacağımı kanıtlama şeklim gözlerimi devirip, "Senin bir bacaya sığman imkânsız," demek oldu.

İçten bir şekilde güldü. "Tümdengelimli akıl yürütme becerilerinizi hafife aldığım için özür dilerim."

Bir gülümsemeyle savaştım. "Özrünüz kabul edildi."

Karanlık bakışlarına karşılık vermeye devam ettiğimde eğlence sona erdi ve odaya gergin bir sessizlik hâkim oldu. Gerilim çıplak tenime ve kalbime o kadar ağır bir şekilde

oturdu ki, aniden mesafe koyma ihtiyacı hissettim. Ama Ronan yine bileğimi tuttu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Odama." Sesim biraz nefes nefese çıktı.

"Neden?"

"Duş almam lazım. Sonra da kahvaltımı mahvettiğin için etrafta atıştırmalık bir şeyler arayacağım."

Beni bırakmadan önce söylediği tek şey, "*Nyet*," oldu.

"Hayır mı?"

"Yulia, yiyecek bir şeyler getirecek. Benim banyomda duş alabilirsin."

Kaşlarım çatıldı. "Hizmetçinle telepatik bir bağlantın mı var?"

Telefonu komodinin üzerinde titrerken gülümsedi. "Yulia şanslı ki sadece teknolojik bir bağlantımız var."

Ona mesaj attığını fark etmemiştim bile. Gerçi bu hiç şaşırtıcı değildi, onu çırılçıplak yatarken görmek dikkat dağıtıcıydı. Her santimiyle tam bir erkekti. Yaralarından dövmelerine kadar kusursuz bir biçimde kusurluydu. Vücudu kemik, kas ve ateşle dövülmüştü sanki. Dilimle tenindeki her mürekkebin üzerinden geçmek istiyordum. Göğsümde başka bir arzu canlandı ve çaresizlikle içimi yaktı: Onun *benim* olmasını istiyordum.

Üzerine oturdum ve ellerimi başının iki yanına dayadım. Nefesim tekledi. "Bazen ölümsüz olduğunu düşünüyorum."

Dudaklarında bir gülümseme oynadı. "Sadece şeytaniyim."

Dalgınca ön dişlerinin sivri ucuna dokundum. Parmağımı *D'yavol*'un ağzına yaklaştırmak tehlikeli bir oyundu ama o sadece başparmağımı nazikçe dişlerinin arasına aldı. Par-

mağımı çekip dudağındaki yaranın üzerinde gezdirdim ve yumuşak bir sesle, "Bundan çok daha fazlasısın..." demem gerekiyormuş gibi hissettim.

İçimde aynı anda hem çok ağır hem de hafif bir his vardı. Ardından odadaki derin sessizlik kapının çalınmasıyla bozuldu. Çırılçıplak bir şekilde sesin geldiği yöne baktım. Aynı anda Ronan, "Gir," dedi.

Panikle yataktan fırladım ve ışık hızında banyoya koştum. Ronan'ın yumuşak kıkırdaması beni takip etti. Yulia beni burada efendisiyle zina yaparken yakaladığı için bir voodoo bebeğinin kalbine iğne batırarak beni öldürdüğünde ve onun intikam şansını yok ettiğinde bunu bu kadar komik bulmazdı.

Banyonun kapısını arkamdan kapatıp sırtımı kapıya yasladım. Ronan'la ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu konuda bir şeylerin *doğru* hissettirdiğini biliyordum.

Elbette aklım bana *D'yavol*'la oynamamam için birçok nedeni hatırlattı:

- ✔ Beni kaçırmıştı.
- ✔ Babamı soğukkanlılıkla öldürmeyi planlıyordu.
- ✔ Daha dün gece beni köpeklerin yanına kapatmıştı.

Vicdanım hevesimi kırıyordu.

Beni öyle bir çelişki içine soktu ki bu beni yiyip bitirdi. Kendimi duşa sürükledim, sıcak suyu açtım ve duşun altına girdim. Su üzerime yağarken çok düşündüm ama görünüşe göre hiçbir yol kat edememiştim. Bu deneyimden sonra anladığım bir şey varsa, o da Carter'la asla evlenmeyeceğimdi. Geleceğimde tutkusuz bir evlilik olamazdı ve bu bilgiyle birlikte omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Yine de diğer gerçeklerin ağırlığı azalmadı.

Babamın yalanlarına, suçlu karakterine ve yanımda olmadığı zamanlara rağmen onsuz bir hayat hayal etmem hâlâ imkânsız geliyordu. O benim ailemdi, babamdı, her zaman cevaplar aradığım kişiydi. Ve benim için teslim olduğunda, artık var olmayacaktı. Bu düşünce göğsümü o kadar sıkıştırdı ki, vücudumda morluklar oluşacağından emindim.

Bencilce bir şekilde, yalnız kalmaktan korkuyordum. Ivan'ın artık benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyordum ve sırf aşırı derecede yalnız kalmaktan korktuğum için ondan yanımda kalmasını isteyemeyeceğimi biliyordum... Madam Richie'nin sigara dumanı ve kahkahası kapalı gözlerimin ardında canlanıyor, karanfil ve harabe kokusu zihnimi bulandırıyordu. Yüzümden akan şeylerin duş suyu mu yoksa gözyaşı mı olduğundan emin olamadığım bir anda, bir el belime dolandı. Ronan beni göğsüne doğru çekerken direnmeden temasına karşılık verdim.

Uzaklarda beni bir felaket bekliyordu ama Ronan'ın bedeninin sıcaklığı içimdeki soğukluğu alıp götürdü. İriliğinden ve gücünden nefret ettiğim bir an olmuştu; şimdiyse düşmeme izin vermeyeceğini bilerek ona yaslanıyordum. Henüz izin vermezdi.

Ronan kısık bir inlemeyle yüzünü boynuma bastırdı. "*Inogda bol'no smotret' na tebya.*"

Dediği şeyi benim için tercüme etmeyecekti ama buna gerek yoktu. Ne dediğini anladım. *Bazen sana bakmak acı veriyor.* Ve artık yanaklarımdan akanın sadece su olmadığını biliyordum.

Bu adam başından beri Atlantik'in diğer tarafındaydı.

Ve belki... sadece belki, ruhum bunu her zaman biliyordu.

BÖLÜM

Kırk İki

nefelibata
(i.) hayal gücünün bulutlarında yaşayan kimse

Mila

Güneş kapalı gözlerimin ardında ışıldayarak parlıyor ve beni cennetin tatlı sıcaklığıyla sarıyordu. Oysa uyluklarımın arasındaki sızı, Şeytan'ın hareminden kalmaydı.

Gözlerimi açtığımda kendimi *D'yavol*'un yatağında yapayalnız buldum. Dünün anısı bir intikam duygusuyla birlikte canlanırken tavana baktım.

Ronan'ın duştayken yaşadığım küçük çöküntüyü fark ettiğini sanmıyordum ya da belki de fark etmişti ve bu yüzden beni yıkamayı görev edinmişti. Saçlarımı ve vücudumu temizlemişti... ama vicdanımı değil.

Aklım o anları geriye sardı. Boşalışım, başımı geriye atı-

şım, üzerimize suların akışı... Her vuruşta beni duş duvarından yukarı kaydırışı, bacaklarımın kalçalarına dolanışı... Ağır nefesler ve Rusça kelimeler... Omuzlarındaki yıldızlar. Gözlerimdeki yıldızlar.

Beni ayaklarımın üzerine indirişi, etrafımda döndürmesi ve parmak uçlarımda yükselişim... Arkamdan içime girmesi. Alnımı duvara dayayışım, parmaklarımın taşın üzerinde kayışı. Boğazımdaki eli; kulağımdaki dudakları. "*Moya. Vse moya.*" *Benim. Hepsi benim.* Duvarda, benimkinin yanına dayadığı dövmeli parmakları. Köpükler, tenler ve *Bir Daha Asla* adında bir kuzgun. Kalbim göğsümde kâğıttan bir kalp kadar kırılgandı ve Lenore* nasıl kaybolduysa, bu adamın da yakında parmaklarımın arasından kayıp gideceğini biliyordu...

Şimdiye döndüm, kollarım bir kar meleğininki gibi siyah çarşafların üzerine yayıldı. Ardından tekrar düne çekildim.

Duştan sonra kıyafetlerimi bulamayınca Ronan'ın dolabını karıştırmış ve tişörtlerinden birini giymiştim. Eğer giymeden önce kumaşta kan lekesi olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissetmeseydim, bu oldukça normal, ev tarzı bir hareket olurdu.

Öğle yemeği zamanıydı ve yaptığımız seksler beni acıktırmıştı. Yatağa oturmuş ve aç karnımı Yulia'nın getirdiği yemekle doldurmuştum. Bu sırada Ronan bir boxer külot giyip çalan telefonuna cevap vermişti. Mazoşist bir şekilde, hattın diğer ucunda Nadia'nın olup olmadığını merak etmiştim. Ve sonra, muhtemelen sadece Ronan'ın zavallı bir ruhu tuvalette boğma emrini yerine getiren bir uşak olduğu gerçeğiyle kendimi teselli etmiştim.

* Kuzgun şiirinde yası tutulan sevgili.

Bakışları beni yatağında bağdaş kurup ağzımı doldururken bulduğunda, Ronan hâlâ telefonda konuşuyordu. Gözlerinde bir parıltıyla yanıma gelmiş, tabağımdan bir havuç çalıp ağzıma götürmüştü. Ona tatsız bir bakış atmıştım. Beni elle beslemesine izin vereceğim kadar iyi bir şekilde beni Stockholm sendromladığına inanıyorsa, düşündüğümden daha çılgındı.

Parmağını ısırmıştım.

Kıkırdayarak havuçtan bir ısırık almış ve konuşmaya devam etmek için pencereye doğru yürümüştü. Bedeni ışığı engelliyordu, oluşturduğu gölge sırtındaki şeytan dövmesindeki kanatlara benziyordu. Artık karanlığı, güneşten daha sıcak hissettiriyordu.

Yemeğimi yedikten sonra Ronan'ın telefon görüşmesini bitirmesini beklerken sıkılmış ve doğal bir şekilde komodinin yanındaki duvarda bulunan düğmelere basmaya başlamıştım. Pencereden aşağı bir jaluzi inmeye başlamıştı. Durdurmak ve iş düğmelere geldiğinde toyluğumu göstermemek için aceleyle hepsine birden basmıştım. Işıklar yanmış ve bir müzik başlamıştı. Duvardaki bir dolap açılmış ve bir düz ekran TV ortaya çıkmıştı. Sonra avize bir disko topu gibi dönmeye başlamış ve damla şekilli ışıklar duvarda dans etmişti.

Bu, baya hızlı bir değişim olmuştu...

Işıklar romantik bir şekilde parlar, panjurlar gelişigüzel kapanır ve gizli hoparlörlerden caz çalınırken suçlu bakışlarımı Ronan'a çevirmiştim. Gülmeme engel olmak için dudağımı dişlerimin arasına çekmiş ve, "Hay aksi," demiştim.

Ronan'ın, çok önemli bir yönetim kurulu toplantısını yarıda kesmişim gibi ciddi görünen ifadesi beni daha da çok

eğlendirmişti. Odayı sessiz haline geri döndürdüğünde kendimi daha fazla tutamamıştım.

"Bu kadar romantik bir yanın olduğunu bilmiyordum."

Dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Tüm bunlar evi aldığımda vardı."

İki tarafa da çekilebilecek lafına gülmüştüm. "Bilmeliydim. Avize düğmesi tozluydu." Başımı koltuk başlığına yaslayarak, "Umarım dünya barışı fikrini sonsuza dek yok etme planlarını bölmemişimdir," demiştim. Bileğimden tutup beni yatağa çektiğinde küçük bir kız gibi ciyaklamıştım.

"Bu tam olarak senin planın sanıyordum," diye karşılık vermiş ve ellerini başımın iki yanına koymuştu. "Yoksa seni sıkıyor muydum?"

Yakınlığının altında titremiştim, vücut sıcaklığı tenimin altında yolunu bulmuştu. Beklenti içinde dudaklarımı yaladığımda, bakışları hareketimi izlemişti. Nefes nefese, başımı aşağı yukarı sallamıştım. Sonra dudakları dudaklarıma öyle yumuşak bir şekilde dokunmuştu ki göğsüme bir ağrı girmişti. Öylesine hafifti ki, bir öpücük değildi kesinlikle. Hiçbir zaman söylenemeyecek sözlerdi. Dudakları benimkileri terk ettiğinde hava ağır ve yoğun bir hale gelerek gözlerimin arkasına bir baskı yapmıştı. Tepkimi gizlemek için, "Umarım o düğmelerden biri ayı yok etmek için bir roket fırlatmamıştır," demiştim.

Yatağın ayakucunda durmak için geri çekilirken dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "Sanırım bekleyip görmen gerekecek."

"Ay olmadan, bir buzul çağı yaşayabiliriz."

"Ve sen pantolon giymiyorsun, bunun olmasına izin veremeyiz." Bileğimi tutmuş, ayağımın üst kısmını ısırmış ve

sonra başparmağımı emmişti. Tuhaf bir şekilde her yerim yanmaya başladığında bir nefes verip ayağımla yanağını itmiştim. Gülmüştü.

"Elbiseler gayet uygun bir giyim biçimidir," diye karşılık vermiştim.

"Senin üzerinde değil." Bacağıma öpücükler ve ısırıklar kondurarak yukarı çıkmıştı. Uyluğumun iç kısmına ulaştığında inlemiştim. Klitorisim beklentiyle zonklamıştı ama istediğim şeyin ağzının bacaklarımın arasında olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve bu, bana geçmişiyle ilgili anlattıkları yüzünden de değil. Tamamen bu adamla zamanımın sınırlı olmasından kaynaklanıyordu.

Saçlarını tutmuş ve dudaklarını dudaklarıma çekmiştim. Dudaklarımız birbirine tam değmemişti bile ama ben çoktan yanmaya başlamıştım.

"Yatak da dönüyor mu?" diye sormuştum.

"Maalesef hayır," diye espirili bir karşılık vermiş, sonra sesi kısılmıştı. "Ama iyi sallanıyor."

Günün geri kalanı seks, yemek ve Rus sitcomlarıyla geçmişti.

Ve şimdiye kadar yaşadığım en iyi şimdilik-mutlu-yaşadılar anıydı.

Kahvaltıyı tek başıma yaptım. Ronan ben uyanmadan Moskova'ya gitmiş olmalıydı. Onun yokluğu göğsümde bir huzursuzluk hissi uyandırmıştı. Ona tam olarak istediği şeyi mi vermiştim? Böylece babama karşılık beni teslim etme konusunda hiçbir çekincesi kalmamış olabilir miydi?

Dudağımı ısırdım ve sersemlemiş bir halde evin içinde

yürüyerek yapacak bir şey bulmaya çalıştım. Aklımı korkunç düşüncelerden uzaklaştıracak herhangi bir şey. Sessiz hizmetçi kızı çamaşır odasında görünce birden durdum.

"Ah, geri dönmüşsün."

Gözlerinde vahşi bir şüphe parıltısıyla başını eğdi ve katladığı çamaşırlara odaklandı. Gergindi ama onu hiç görmediğim kadar iyi göründüğünü fark ettim. Genelde çok solgun, çok kırılgan olurdu ama bugün teninde sağlıklı bir parıltı vardı. Günler önce, Ronan bana onun ortadan kaybolmasının "beni ilgilendirmediğini" söylemişti ve birden kızın görünüşündeki değişiklikten onun sorumlu olduğunu anladım.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığından yaklaştım, bir havluyu alıp katlamaya başladım. Gerildi, bakışlarını yere indirdi ama titreyen eli yanağına gittiğinde bir gözyaşını sildiğini fark ettim. Bunu çözmemiz gerekiyordu.

"Beni senin zehirlediğini biliyorum," dedim basitçe ve bir havlu daha kaptım.

Ronan'ın atletlerinden birini düşürdü ve bana korku dolu bir bakış attı.

Onu bana bir bardak siyanür ikram etmeye neyin zorladığını bilmiyordum ama içimde, hayatta kategorize edilemeyen o gri anlardan birini yaşadığına dair bir his vardı.

"Seni affediyorum ama lütfen bir daha yapma. Gerçekten berbattı."

İngilizceyi ne kadar anladığını bilmiyordum ama ben banyo havlularını karıştırırken uzun bir süre boyunca bana inanamayarak bakmasından dediklerimi anladığını varsaydım.

Sonunda yumuşak bir sesle, "Özür dilerim," dedi. Yanak-

larından yaşlar süzülüyordu. "Söz veriyor ben, bir daha yapmayacak."

Belirgin aksanı sevimliydi ve dudaklarıma sıcak bir gülümseme kondurmuştu. "Eh, bunu da hallettiysek, Ronan iç çamaşırlarının nasıl katlanmasından hoşlanıyor?"

Sulu gözler elimdeki boxer külota kaydı ve uzun zamandır hissetmediğini düşündüğüm ufacık bir eğlence belirtisi ortaya çıktı. Ardından başka bir iç çamaşırını aldı ve bana onları nasıl doğru bir şekilde katlayacağımı gösterdi. Bu basit an, kalbimde orada olduğunu bilmediğim başka bir boşluğu doldurmuştu.

BÖLÜM

Kırk Üç

fudgel
(i.) hiçbir şey yapmazken, çalışıyormuş gibi davranmak

Ronan

Albert, bankacıyı yakasından tutup yüzüne yumruk attı. Kan ve tükürükler havada uçuştu. Masamın sandalyesinde arkama yaslanırken gömleğimin kolundaki sarı saça takılan gözlerim kısıldı. İlk içgüdüm, sanki et yiyen bir bakteri türü taşıyormuş gibi saçı alıp atmaktı. Saç *sarıydı*. Ve bu günlerde, bu renk göğsümü gülünç derecede sıkıştırıyordu.

Bunun karma olduğunu biliyordum.

Bir gün karşıma çıkacağını biliyordum. Ve işte buradaydı, Mila'nın saçının tek bir teliyle kendimi garip hissettiriyordu. Kız, yanımda değilken bile peşimi bırakmıyordu. Yaz kokusu, beni saran bacaklarının hissi, gülüşünün sesi... Hepsi tenimin altına, pençelerden daha derine gömülmüştü.

Albert'in yumruğu havalandı. Bankacının çene kemiği çatladı ve bir dişi masamın üzerine uçtu.

Karma bana başa çıkması daha kolay bir şey verebilirdi: Yaklaşan bir atom bombası ya da nükleer bir felaket gibi. Ama hayır, karmanın beni uğraştırdığı şey *duygulardı*. Tam bir yavşaktı bu karma!

Albert yüzüstü yatan adamın kaburgalarına bir tekme attı. Adam elleriyle darbeleri engellemeye çalıştı. Kötü bir karardı. Bu sefer kafasına bir bot indi. Yine de olanlara belli belirsiz dikkat ediyordum. Aklım hâlâ Mila'nın yarattığı kabarık bulutların arasındaydı.

Vücudunun her santimini ezberleyecek kadar içinde bulunmuştum. Bu konudaki merakım giderilmiş olmalıydı. Fakat yaşadığım tatmin sadece iyi yapılmış bir iş sonrası duyulan tatmindi; o işi ölene kadar tekrar ve tekrar yapmak istemem konusunda bir işe yaramamıştı.

Kolumdaki bir tel saça bakıp orada olduğu gerçeğinin tadını çıkarır ve aynı anda bundan nefret ederken, Sergey'in acı dolu iniltileri odayı doldurdu.

Mila'ya olan ilgimin sadece bedeniyle ilgili olduğunu düşünmek isterdim. Ama hiçbir kadınla, onunla konuştuğum kadar konuşup da intihar etme isteği uyandıracak türden bir can sıkıntısı çekmediğim olmamıştı. Fakat köküne kadar içindeyken bile Mila'nın ağzından çıkacakları duymak için konuşma başlatan ben oluyordum. Gerçek şuydu ki... Mila'mın diş telleri, hatta cüzzamı bile olabilirdi ve ben yine de onu mümkün olan her şekilde becermek isterdim.

Albert, Sergey'i saçlarından tutup duvara fırlatırken başparmağımı dudağımda gezdirerek bu rahatsız edici farkındalığı kabullenmeye çalıştım. Yan sehpa bankacının ağırlığı altında kırılıp paramparça oldu.

Kırk sekiz saatten az. Alexei ile takas yapmama kırk sekiz saatten az bir süre kalmıştı. Ölüm cezasına çarptırılan oydu ama nedense ben mahvolacakmışım gibi hissediyordum. Geçen dakikalar benimle alay ediyor, üzerimden atamadığım sinirli bir hisle tenimin altına yerleşiyordu.

Alexei'nin kellesi artık Mila için yeterli bir takas gibi görünmüyordu. Mila, milyonlar ve... Eyfel Kulesi değerindeydi. Bir gerilim içimi sıkıp göğsümü yakarken, Alexei'den tam olarak bunu istemeyi düşündüm.

Bu bana daha fazla zaman kazandırırdı. Mila'yı kanımdan çıkarıp atmak için daha fazla zaman. Yine de işler bu şekilde gitse bile, Mila yalnızca daha çok içime işlerdi. Ki zaten yaklaşan bu görüşme, elimde olmayan tek şeyin zaman olduğunu söylüyordu

Albert, Sergey'in yüzüyle duvarı sildi. Çerçeveler yere düştü ve camlar kırıldı. Başka bir gün olsa, Albert'in ofisimi mahvetmesiyle ilgili söyleyecek bir şeyim olurdu ama şu an tek odaklanabildiğim Mila'nın üzerimde bıraktığı bu hatırası ve yakında ondan geriye kalanın sadece bu olacağı gerçeğiydi.

Onu Alexei'nin adamlarının kollarına gönderme düşüncesiyle kaburgalarıma sıcak bir demir saplanmış gibi hissettim. Ivan'ın onlardan biri olduğu fikri dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Görünüşe göre kıskançlık, başka adamların kafasını duvara çarpmayı hayal etmekti. Hem de beş defa. İçime yayılan şeytani bir his onun bana ait olduğunu söylüyordu. Her sarı, hastalıklı derecede tatlı, sevgi dolu parçasının bana ait olduğunu...

Albert, Sergey'in yüzünü masaya çarptı ve dövmeli ellerime kan sıçradı. Mila'nın babasının kafasını boynundan ayıracak olan aynı ellere.

Bana affını sunmuştu.

Benimse ona intikamdan başka verecek hiçbir şeyim yoktu.

Kolumdaki saç telini silkeledim ve kirli halıya düşmesine izin verdim.

"Onunla buluştum!" Sergey sonunda Rusça konuşarak itiraf etti. Midesine inen son yumruktan dolayı duvara yaslanmıştı. Orada o kadar çok yağ vardı ki darbeyi hissetmesine şaşırdım.

Bir elimle Albert'in yumruğunu tutarak Sergey'in devam etmesini bekledim.

Şişmiş gözlerini Albert'ten bana çevirerek, "Ben... Alexei ile buluştum," diye tekrarladı.

"O kadarını anladık," dedim ve sandalyemde arkama yaslandım. "Bu buluşma, Alexei ile bir aşk ilişkisi yaşadığınız için gerçekleşmiş olsa iyi olur."

"Ne?" Ağzını araladı. "H-"

"Çünkü eğer sikişmiyorsanız..." Gözlerim sertleşti. "... iş görüştüğünüzü varsayarım. *Benim* işimi. Ee, hangisi? Alexei'yi mi sikiyorsun, yoksa lanet bir hain misin?"

İfadesinden, onu imkânsız bir duruma soktuğum anlaşılıyordu. Elinin tersiyle burnundaki kanı sildi, gözleri asla ulaşamayacağı çıkışa kaydı.

Sergey, "Ben... Hiçbir şey görüşmedik, yemin ederim," dedi. "S-sadece bana bazı sorular sordu..."

"Kimin kimi sikeceği gibi." Anlamış gibi başımı salladım.

Kızardı ve tükürükler saçarak, "Hayır! Seçeneğim yoktu! Kafama silah dayamıştı!"

Tek kaşımı kaldırdım. "Yani kesinlikle sikilen taraftın."

Yaralı yüzü kıpkırmızı oldu. "Sikişmedik! Ben eşcinsel değilim! Alexei bana hisse senetleri ve nakde çevrilmesi

kolay menkul kıymetleri hakkında sorular sordu ve senin paranın bir kısmını ülke dışındaki hesabına yönlendirmemi istedi. Yaparsam yüzde onunu alacağımı söyledi." Nefes nefeseydi ve ne kadar şeyi açık ettiğini fark ettiğinde gıdısı titredi. "*Aman Tanrım.*"

Ona zehirli bir gülümseme gönderdim.

Sergey'in titreyen elleri cebinden bir mendil çıkardı ve alnındaki teri sildi. "Bunu düzeltebilirim! Bunu düzeltmeme izin ver. Lütfen..." diye sızlandı. "Bir ailem var."

Alexei kaybedeceğini bildiği halde pes etmiyordu. Herhangi biri, büyük planının tüm fonlarımı yeniden yönlendirmek olduğunu varsayardı. Böylece tedarikçilerime ve dolayısıyla adamlarıma ödeme yapamazdım. Bu da onların sadakatini yok eder ve beni bir emekçi olarak, üzücü ve yalnız bir hayat yaşamaya mahkum ederdi. Ve görünüşe göre baca temizleme işi bana göre değildi. Fakat Alexei'yi tanıyorsam bu, geleceği kesin olan diğer birçok rahatsız oyalamadan başka bir şey değildi.

"Alexei sana yüzde on teklif etmedi," dedim.

Sergey yutkundu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Alexei şu anda köşeye sıkışmış bir hayvan olabilirdi ancak bir leopar beneklerini değiştiremezdi. Adam, her biri yaşayacağı başka bir günmüş gibi kuruşlara tutunuyordu. Açgözlülüğü, benim en alt sıralardan yukarı yükselip şu an onun rahat deri koltuğuna oturmamın bu kadar kolay olmasının nedenlerinden biriydi.

"Bugünlerde harika protezler yapıyorlar," diye açıkladım.

Sergey'in fır dönen bakışları bana kaydı. "Ben... Anlamadım." Ter içinde kalmıştı.

Gözlerim düşünceli bir şekilde kısıldı. "Yazma hızı aynı

seviyede olmaz sanırım ama en azından hâlâ kıçını silebilirsin."

Bankacının kocaman gözleri demek istediğimi anlayarak ellerine kaydı. "B-bekle..."

Albert araya girdi. "Yeni protez ellerin taş, kâğıt, makas bile oynayabildiğini okudum."

Bakışlarımı Albert'e çevirerek, "Taş, kâğıt, pense," diye düzelttim. "Henüz makas hareketi yapamıyorlar."

"O zaman kadınlara veda edecek demektir," dedi Albert eğlenerek.

Güldüm.

"Bana bir kız teklif etti!"

Dikkatimi Sergey'e çevirdim. "Pardon, ne dedin?"

"B-bana bir kız teklif etti."

Tiksinmemi gizlemek için kalemimi masaya vurmaya başladım ve, "Demek hâlâ insan ticareti yapıyor," dedim.

Sergey rahatsızca kıpırdandı.

"Bu kız neye benziyor? Eminim sana bir fotoğrafını göstermiştir."

Cüzdanından küçük bir fotoğraf çıkardı ve masamın üzerine koyduğunda gözlerindeki gurur parıltısını gizleyemedi. Fotoğrafı parmağımla önüme çektim. Sigara dumanından sararmış beyaz bir duvarın önünde duran ve on sekiz yaşından büyük görünmeyen, çıplak bir kızın önden boylu boyunca çekilmiş bir fotoğrafı olmasına rağmen bir sabıka fotoğrafına benziyordu. Ne kadar güzel olursa olsun, görünüşü morluklar ve eroinli gözleriyle lekelenmişti.

"Kesinlikle karından bir adım önde."

Sergey gücense mi, yoksa satın aldığı köleye karısından daha güzel demek yanlış mı diye karar veremedi ama sonunda bunu bir iltifat olarak kabul etti.

"Fransız... Parisli."

"Ah, aşkın şehri. Ne kadar romantik! Gerçi dövülmüş olmasına bakarsak, sana söyleyebileceği aşk dolu sözler bilmiyor olabilir."

Bakışları bir titreyerek sertleşti. "Öğrenir."

Gülümsedim. "Belki, ama öğreten kişi sen olmayacaksın."

Albert tabancasını çıkardı ve havada bir patlama sesi duyuldu. Sergey'in vücudu sert bir gümbürtüyle yere düştü, gözlerinde hâlâ reşit olmayan bir seks kölesiyle ilgili hayaller vardı.

Kanlı evrakları toplayıp zımbaladım ve Albert'e uzatarak, "Bunları bankaya götür ve Leonid'e yeni bir bankacıya ihtiyacım olduğunu söyle," dedim. Kızın fotoğrafını kâğıtların üzerine fırlattım. "Şunu da yak."

"Onunla ne yapacaksın?" Albert, botuyla Sergey'in bacağını dürttü.

"Hedef talimi olarak kullanın. Balıklara yem edin... Umurumda değil."

"Bugünlerde hiçbir şey umurunda değil gibi görünüyor. Eh... Bir şey dışında."

Sert bakışlarımı Albert'e çevirdim. "Neden hâlâ buradasın? Banka bir saat içinde kapanıyor."

Masanın üzerindeki kâğıtları aldı. "Kamyon burada ama görünüşe göre teslim etmem gereken çok önemli evraklar var."

Albert bugün dikkatim dağınık olduğu için bana meydan okuyordu ama ona uymayı reddediyordum. "Ben kamyonun icabına bakarım," diye çıkıştım ve ayağa kalkıp Sergey'in cesedinin üzerinden geçerek kapıya yöneldim.

Arka odaya girip doğruca bir geneleve girdim. Andrei'nin

pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, bir kadının bacakları kalçalarına dolanmıştı ve kadını bir rafa dayamış beceriyordu.

Canım sıkılırken bakışlarım iskambil masasında oturan ve ağzına bir avuç fıstık sıkıştıran Kostya'ya kaydı. Küçük kardeşi Vadim, irileşmiş gözlerini kırpmadan çifte bakıyordu. Ben onun yaşındayken seks yapıyordum ama zaten tam olarak en iyi rol model sayılmazdım.

Bu sahne beni daha önce hiç rahatsız etmezdi ama şimdi aklıma Mila'yı getirmişti. Görünüşe göre bugün onu düşünmeden bir dakika geçiremeyecektim ve bunu fark etmek, beni daha da kızdırdı.

Vadim'in paltosunun yakasını tuttum ve onu sandalyesinden arka kapıya doğru sürükledim. Sonra kadınsı inlemeleri tanıyarak durdum, içimden karanlık bir kıkırdama kaçtı.

"Çaresizlik kokuyorsun, Nadia."

Birbirine çarpan et seslerinin arasından nefes nefese, "Sen de muhtemelen Amerikalın gibi kokuyorsun!" diye seslendi.

Kostya birkaç fıstık düşürdü ve gözleri karardı. Ona bir uyarı bakışı attım ve arka kapıyı işaret ederek hemen dışarı çıkmasını söyledim. Kalktı ve dışarı çıktı.

Nadia, Andrei'nin omzunun üzerinden, "Beni görmezden gelmenin sebebi o, değil mi?" diye sordu. Artık sadece Andrei'nin işinin bitmesini bekliyor gibiydi. Andrei de bundan şikâyetçi görünmüyordu. Hızını artırdı.

"Kıskançlığın can sıkmaya başladı," diyerek sertçe karşılık verdim.

Nadia'nın başka biriyle yatması daha önce hiç umurumda olmamışken bunu şimdi sorun edeceğimi düşünmesine şaşırmıştım. Kahretsin, onu başkalarıylayken bile izlemiştim. Ya

hislerimin değiştiğini düşünüyordu ya da bu sadece umutsuz bir dikkat çekme girişimiydi.

"Haftalardır beni görmeye gelmedin!" diye sızlandı. "Ne yapmamı bekliyordun?"

Bunun, en iyi seçeneği olduğuna inanması içimi tatsız bir eğlenceyle doldurdu. Vadim, daha iyi görebilmek için kaçmaya çalıştığında paltosunun yakasındaki tutuşumu daha da sıkılaştırdım.

"Terapiliksin."

"Ben mi?" Kafası karışmış gibiydi.

Andrei inlediğinde Vadim'i arka kapıya çekerek konuşmayı bitirdim.

"Bekle!" diye yalvardı Nadia. "Bu gece uğra."

"Almayayım, sağ ol," diye kıkırdadım. "Kaynak yapmayı sevmem." Nadia'yı bir daha becerme düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Aletimi meni kaplı bir dikizleme deliğine sokmayı tercih ederdim.

Ayrıca Mila ile prezervatif kullanmadığımdan ve kullanmak da istemediğimden bahsetmiyorum bile. Onu düşünmek istemiyor olabilirdim ama onu becermeyi bırakacak iradeye sahip olamayacağımı biliyordum. Bu da şimdilik sikimin üzerininde onun adının yazdığı anlamına geliyordu. Hassiktir... Kulağa tek eşlilik gibi geliyordu. Garip bir şekilde, Mila yatağımda olduğu sürece bu düşünce beni rahatsız etmiyordu.

"Andrei, işini bitirmek için bir dakikan var, sonra malları indirmek için kıçını buraya getir."

"Anladım, patron."

"Ronan, bekle-"

Kapı arkamdan sertçe kapandı.

Kostya, şoförün donmuş et ve kokainle dolu kamyonu indirmesine yardım ediyordu. Dengesini bulmadan bir ergenlik öncesi şehvet rüyası içinde tökezleyen Vadim'i serbest bıraktım.

"Vay anasını," diye mırıldandı ve aklını toplamak ister gibi başını salladı. "Sanırım âşık oldum."

Güldüm. "Standartların olduğunu anladığında fikrini değiştireceksin. Ya da tek bir standart."

"Standartların ne olduğunu bilmiyorum ama onu gördüğümde nefes alamıyor gibiydim. Sonra her yerim... karıncalanıyor gibi hissettim."

Kostya elinde bir kasayla arka kapıyı açtı. "Kasık bitine benziyor."

Vadim kaşlarını çattı. "Kapa çeneni. Bende kasık biti yok."

"Sikini hiç ıslatamadığın için yok."

Çocuk kızardı. "Belki de standartlarım olduğu içindir."

"Bir saniye önce onların ne olduğunu bile bilmiyordun."

Şoförden panoyu alıp imzamı karaladıktan sonra geri verdim.

Vadim inatçı bir şekilde, "Artık biliyorum," diye karşılık verdi. "Ve bende olduklarını fark ettim."

"Yani, Andrei'nin işi bittiğinde Nadia Smirnova onu becermeni istese kesinlikle reddederdin."

Vadim'in kararsız ifadesi herkesi güldürdü.

Kostya, "En iyisi sen fazla kafanı yorma," dedi. "Bu asla olmaz. Bir kadının isteyeceği tek bir şeye bile sahip değilsin."

"Kadınlar ne ister?"

Konuşmalarını dinlerken şoförden bir sigara alıp yaktım ve kamyona yaslandım.

"Para," dedi ağabeyi.

Görünüşe göre bu, "Başka?" diye sormadan önce eskimiş botlarına bakan Vadim için kötü bir haberdi.

"Koca bir sik."

Çocuk tek kaşını kaldırdı. "Yani sen de kadınların istediği şeylere sahip değilsin."

Bir kahkaha atarak dumanı dışarı üfledim.

"Seni küçük pislik." Kostya kasayı bırakıp ağabeyinin küçük siki hakkında laflar yağdırarak sokağın aşağısına doğru koşan Vadim'i kovalamaya başladı.

Sigaramdan bir nefes çekerek kadınların ne istediğini ve denkleme Mila girdiğinde bu konudaki görüşlerimin nasıl değiştiğini düşündüm.

Şoför, "Kaybol, evlat," diye çıkıştı ve kamyonun arkasını kapatıp bir klik sesiyle kilitledi. Konuşmaları benim için sadece arka plan gürültüsüydü; düşüncelerim evimde esir tuttuğum kızdaydı.

"Açlıktan ölmek üzereyim, efendim."

Mila mumlar, dünya barışı ve büyük olasılıkla bir ev dolusu evcil hayvan istiyordu.

"Git annene de bunu."

"Annem yok!"

"Benim sorunum değil."

Küçük bir penisim olsaydı, Mila muhtemelen benden daha çok hoşlanırdı. Bahse girerim ona beslemek isteyeceği yavru bir kuşu hatırlatırdı.

"Hey, yağ tulumu, beni bırak!"

Mila'nın beş parasız olmamı umursamayacağını fark ettiğimde içimden rahatsız edici bir his geçti.

"Muhtemelen anan orospunun tekiydi!" diye bağırdı çocuk. "Ve o kadar şişman ve çirkin ki, kıyafetlerini çıkarmaması için para veriyorlardı!"

Bu, nihayet dikkatimi sokağımda meydana gelen arbedeye çekti. Kamyondan uzaklaştım ve şoförün genç bir çocuğu sürüklediğini gördüm. Çocuk adamın karnına yumruk atıp kurtulmaya çalışıyordu. Demek açlıktan ölmek üzere olan, annesiz çocuk buydu. Ve yaratıcı bir şekilde edepsiz bir ağzı olan. Çocuk şoförü ısırınca adam bir küfür savurarak onu kaldırıma fırlattı. Çocuğa vurmak için üzerine yürüdü ama, "*Nyet,*" deyişim yumruğunu havada dondurdu.

Kamyona geri dönmeden önce, "Sümüklü küçük velet," diye mırıldandı çocuğa.

Çocuk bana, "Hey, bayım!" diye bağırdı ve ayağa kalktı. "Birkaç bozukluk atabilir misin?"

Küçük görünüyordu, sadece dokuz ya da on yaşında olmalıydı ama gözlerimi kısmama neden olan şey, sinema filmlerindeki yetimlerden ilham almış gibi ellerini açarak yaklaşmasıydı. Tepki vermek için çok geç olsa da, olacakları daha yaşanmadan biliyordum.

Bana bir silah çekip ateş etti ve cehennemden kaçan bir yarasa gibi kaçtı. Koluma bir ağrı saplanarak sigaramı düşürmeme neden oldu. Boşa giden nikotine sinirle baktım, sonra da sokakta koşan çocuğa.

Arkasından, "Berbat bir nişancısın evlat," diye hırladım.

Döndü ve bana iki elindeki orta parmağını gösterdi

Küçük piç!

Andrei arka kapıdan fırladı, pantolonunun düğmeleri açıktı ve silahı elindeydi. Kaçan çocuğu görünce peşinden gitmeye başladı ama "Bırak gitsin," dediğimde durdu.

Beni vuran, çocuk değildi. Alexei'ydi. Bütün gün onun başka saçmalıklarıyla da meşgul olacağımı bilmek içimi öfkeyle doldurdu.

BÖLÜM

Kırk Dört

zemlyanika
(i.) yaban çilekleri

Ronan

Yanağıma hafifçe vurulması beni derin uykumdan çekip çıkardı.

Beni kimin uyandırdığını anlamam için gözlerimi açmama gerek yoktu. Çilek gibi kokuyordu. Ondan önce pek çilek seven biri değildim ama şimdi meyvenin kokusu beni acıktırıyordu. Ve de sertleştiriyordu. Saçları çıplak göğsümü okşadı. Saçlarını tutup dudaklarını dudaklarıma çekmek üzereydim ki buna fırsat bulamadım.

Yüzüme sert bir tokat attı.

"Ne halt ediyorsun, Mila?" diye homurdanarak tamamen uyandım.

Salondaki kanepede yatıyordum, zonklayan bir kol yanımdan sarkıyordu. Tuhaf bir şekilde, buraya nasıl geldiğimden emin değildim. Bugün Alexei'nin saçmalıklarıyla meşgul olacağımı söylediğimde ciddiydim. En son hatırladığım şey, tren vagonlarımdan birinin raydan çıkması ve ben oraya vardığımda patlamasıydı. Gökyüzünden kar gibi küçük beyaz haplar yağmıştı.

Mila endişeli bir sesle göğsümü itti. Dişlerimi sıktım. Görünüşe göre bu gece tatlı havasında değildi. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama bileğini tuttum.

Nefes nefese, "Seni uyandıramadım!" diye ağladı. "Sandım ki... Ben..."

Yanaklarından süzülen gözyaşlarının görüntüsüyle boğazım sıkıştı. Öldüğümü sanmıştı. İki kişilik bir koltukta yarı çıplak yatarken ölmemin imkânı yoktu. Mila'yı ağlarken görmek beni bok gibi hissettirmeseydi, bu düşünce beni neredeyse eğlendirebilirdi. Yine de o gözyaşlarının benim için olduğu gerçeği, göğsümde sadece Noel neşesiyle ilişkilendirebildiğim sıcak bir his uyandırdı. Noel'i sevmezdim bile.

"Ölemeyeceğime inandığını sanıyordum, *kotyonok*," dedim kabaca.

Yutkundu. "Çok fazla kan var..."

Dolunay, odayı neredeyse tepedeki ışık kadar iyi aydınlatıyordu. Kolumdan aşağı damlayan kan göğsüme ve Mila'nın ellerine bulaşmıştı. Hasarı kontrol etmek için gömleğimi çıkarmış olmalıydı. Uyanmamış olmama şaşırmıştım. Gerçi silah yarasıyla gerektiği gibi ilgilenememiştim. Alexei'nin oyunları bunu imkânsız hale getirmişti.

Albert kurşunu çıkarmış ve kolumu sarmıştı ama şimdi yerdeki küçük kan birikintisine bakınca hâlâ kanamam

olduğu anlaşılıyordu. Kolumu düzgün hareket ettirebiliyor olmam, bana durumun olduğundan çok daha kötü göründüğünü söylüyordu.

"Hepsi benim kanım değil." Göğsümdeki kan benim değildi.

"Kimin?" Sesi titremişti. Muhtemelen babasının olduğunu düşünmüştü. Onun kanı olmalıydı. Onun kanı *olabilirdi*.

"Bir rahibin." Kulağa kâfirce gelse de, Alexei'nin maaşa bağladığı, gerçekten boktan bir rahipti.

Dudağını dişledi. "Ah,"

Bu konu hakkında söyleyecek daha fazla şeyi olacağından emindim ama Mila, sessizliğini korudu. Kanepenin kenarında oturuyordu, üzerinde sadece tişörtlerimden biri vardı. Michelangelo'nun ıslak rüyası gibiydi. Her zamanki gibi sutyen giymemişti ve meme uçları beyaz kumaşın altından görünüyordu. Anlaşılan o ki içimde biraz kan kalmıştı ve o da kasıklarıma hücum ediyordu.

Gözyaşlarının iz bıraktığı yanakları. Parlayan gözleri. Uğruna öleceğim bacakları... O kadar güzeldi ki, görüntü mideme inen bir yumruk etkisi yarattı. Bir tren vagonu, aksiyon filmlerinden fırlamış bir sahnedeki gibi patlamıştı ama gökten haplar düşerken tek gördüğüm, sarılar içindeki Mila'nın çatlak kaldırımda durup, eliyle kar tanelerini yakaladığı hatırasıydı.

Dışarıda benden daha açgözlü adamlar vardı. Buna onun babası da dahildi ama benim için ağlayan bu kız için içimde sabırsız, açgözlü bir sıcaklık patlarken aniden anladım ki hepsini alt edebilirdim.

Dudağını dişlerinin arasından kurtararak dövmeli başparmağımı ağzında gezdirdim. "Kararmış ruhum hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Yumuşak gözleri benimkilere kaydı. "Yok."

Bakışlarım sertleşti, tepkisi içime mantıksız bir kızgınlık yüklemişti. Bunu kendime itiraf etmek zordu ama bu kızı olmaması gereken bir miktarda seviyordum. Getirdiği onca çamura rağmen evimde olmasını seviyordum. Tüm dikkatini ve bilmiş laflarını seviyordum. Fakat gerçekten sevdiğim şey kalbiydi. Göğsündeki, elimde oyun hamuru gibi şekillendirebileceğim yumuşak organıydı.

Gözyaşları, güven dolu gözleri, kahrolası varlığı... Bunların hepsi, onun benden uzaklaştığını ve benim, avuçlarımdan asla yıkayıp çıkaramayacağım sarı oyun hamuru kalıntısıyla durup gidişini izlediğimi hayal etmeyi imkânsız kılıyordu.

Başparmağımı dudaklarına bastırdım ve içimdeki kargaşayı büzüşmüş dudaklarını düzelterek yok ettim. Kendini koruma konusundaki eksikliği beni eğlendirirdi; şimdiyse onu sadece benim girebildiğim kurşungeçirmez bir odada kilitli tutmak istememe neden oluyordu. Ve şu anda öyle bir odam yoktu.

Hüsranla, "Aptal *kotyonok*," diye söylendim.

Ona takma adını kazandıran kedi gözleri kısıldı ve birden tutuşumdan kurtuldu. "Burada kanlar içinde yattığın için aptal olan sensin."

İşte şimdi, *moy kotyonok* olmuştu çünkü tırnaklarını gösterene dek fena bir şekilde tatlıydı.

Onu boğazından tutarak dudaklarını benimkilere çektim. Ağzımın içine doğru bir nefes verdi ve dilimi içeri kaydırmamla itirazları son buldu. Ağırlığını üzerimden uzak tutmak için ellerini başımın iki yanına dayadı. Kolumdan vurulmuştum, göğsümden değil ama nedense o etraftayken ikincisi yaşanmış gibi hissediyordum.

Dudaklarını emdim ve yanaklarındaki *benim için* olan ıslaklığı hissedince, daha da sertleştim.

Ağzıma doğru, "Olmaz," diye soludu ve benden uzaklaşmaya çalıştı ama vücudum bunun mecazen söylendiğini varsaydı -sonsuza dek dendiğindeki gibi- ve tutuşum sıkılaştı. İçimdeki kaos yüzeye çıkıyordu.

Başını çevirdi. "Ronan... hayır."

"O kelime hakkında ne demiştim?"

"Kanıyorsun. Fena halde." Sesi o kadar endişeli geliyordu ki tutuşumu gevşettim. Yine de ağzımı boynundan aşağı doğru gezdirmekten kendimi alamadım ve onun üzerinde, bildiğim tek şekilde iz bıraktım.

Tenini dişlerimin arasında çekiştirerek, "Vurulduğun zaman böyle olur," dedim.

"Hastaneye gitmen gerek." Bana karşı mücadele etti. "Cidden, burada yatarak ne yapıyorsun?"

"Uyumaya çalışıyordum. Ama şimdi başka bir şey yapma havamdayım." Uyluklarından tuttum ve kolumdaki ateşi görmezden gelerek kucağıma oturması için onu çektim. Acının, Mila'nın içinde olmak için duyduğum ani fiziksel ihtiyaç üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

İşin garibi, bu arzunun sikimle bile bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

"Şu anda seninle seks yapmayacağım."

Onu ereksiyonuma bastırarak, "Boktan bir gün geçirdim, *kotyonok*. Günümü güzelleştir."

"Doktoru arayacağım." Geri çekilmeye çalıştı ama onu bırakmadım.

"Telefonun yok."

"Ronan... *lütfen*. Lütfen sadece doktoru çağır." *Siktir*. Sesi, taze bir gözyaşı dalgasının yakında olduğunu söylüyordu. Bu

beni rahatsız etti ama sonra o sıcak his geri döndü ve daha önce bayramlarla yaptığım karşılaştırmayı güçlendirdi. Her ne kadar aletim kaya gibi sert olsa da, bu duygu şimdi tatlı bir Noel özel etkinliğine daha yakındı.

"Ona mesaj atacağım," dedim. "Ama sadece o gelene kadar zamanımı değerlendirmeme yardım edersen."

Bana verdiği hevesli olmayan bakış, genellikle becermek üzere olduğum bir kadında gördüğüm bir bakış değildi ama yine de bir şekilde çok sevimliydi.

"WebMD'de* bunu tavsiye etmediklerine eminim."

Kıkırdadım. "Onları bu kadar takip ediyorsan, kurşun yarasının nasıl tedavi edileceği konusunda da bir şeyler yazdıklarına eminim. Ellerini yıkayıp bir iğne bulsan iyi olur."

İçini çekti. Kolumdaki kıpkırmızı ciltten damlayan kana baktı ve pes etti. "Tamam. Ama ona hemen mesaj at. Bu bir Satan›s Express** durumudur, kırsal kesimde rahat bir sürüş değil. Anladın mı?"

Gözlerim kısıldı. Emir almaya alışkın değildim, özellikle de sonuna "anladın mı" eklenmesine ama söylediklerinin gülünçlüğü sinirimi bastırıyordu. Telefonumu cebimden çıkardım ve Mila'nın sözlerini kullanarak Kirill'e bir mesaj gönderdim. Bunu anlardı. Ya da belki de anlamazdı. Şu an tek umursadığım vücudumdan aşağı kayıp kemerimi açmakla uğraşan kadındı.

Telefonumu yere fırlattım.

Mila beni iç çamaşırımdan çıkarıp, bir elini sert aletimin etrafına sardı ve bir porno filminin kamera arkasında işini yapan kayıtsız bir fluffer*** gibi beni yavaşça okşadı.

* İnsan sağlığı ve refahı ile ilgili çevrimiçi haber ve bilgi yayıncısı.

** (İng.) Şeytan Ekspresi.

*** Pornografik filmlerde, erkek aktörün ereksiyon halinde kalmasını sağlayarak çekime hazırlayan görevli.

"Bu hoş, *kotyonok*. Ama tam olarak aklımdaki şey değil."

Bana baktı. Gözleri ruhuna açılan bir pencere gibiydi. Birdenbire, eğer ölürsem bunun o gözlerlerle bir ilgisi olacağını anladım. Nedense bana kabul edilebilir bir ölüm nedeni gibi geliyordu.

"Bana neyi sevdiğini gösterecek misin?" diye tedirgin bir şekilde sordu. Ardından bacaklarımın arasına indiğinde, çekincesini anlayarak neredeyse inledim.

"*Da*." Siktir, *da*.

İlk kez oral seks yaptırmak üzere olan bir gençmişim gibi hissettim. Kalbim fazla hızlı atıyordu ve bu muhtemelen daha fazla kanamama neden oluyordu ama bu bilgiyi mezara götürecektim, yoksa Mila'nın duracağını biliyordum.

Bu kesinlikle WebMD'de tavsiye edilmiyordur.

Dilinin aletimin üzerinde ilk kayışı bana ateşten bir mızrak gibi çarptı. Fazla miktardaki bir ısı mideme yayıldı ve karın kaslarımı sıktı. Başım koltuğa düştü ve Mila sikimi bir lolipop gibi yalarken ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım. Üç yüz seksen sekizinci yalamaya asla ulaşamazdım.

Onu hareketsiz tutup ağzını sikmek için parmaklarımı saçlarına geçirme dürtüsüyle savaşırken elim yumruk oldu. Başka kadınlarla yapacağım şey bu olurdu ama Mila'ya herkes gibi davranmaya kıyamazdım. Aletimin her santimini eziyet dolu bir şekilde yalasa bile.

Boştaki eli gergin karın kaslarımından yukarı kaydı. İnce beyaz parmakları masum görünüyordu. Kadife gibi yumuşaktı. Ojesiz, küt tırnakları ve pürüzsüz bir cildi vardı. Yine de ellerini mideme bastırınca, beni ağzı kadar yaktılar. İlk defa bir kadının sikimdeki ağzı yerine ellerine dikkat ediyordum. Belki de gerçekten kan kaybediyordum.

Penisimin başını yalarken bakışları benimkiyle buluştu. İnlememek için kendimi tuttum çünkü sesimin çıktığı an, ağzımdan her türlü talepkâr şeyin kaçacağını biliyordum. Bunlarla sınırlı olmamak üzere çıkacak şeyler şunlardı: "Sikimin tamamını ağzına al... Gırtlağına kadar sok, *kotyonok*... Nefes alamazsan bacağıma vur."

Ay ışığı vücudunun her santiminde bir hale oluşturdu. Sanki bir melek sikimi, *D'yavol*'un sikini emiyor gibiydi. Gerçek şeytanın onu asla bırakmayacağını biliyordum. Kanatlarını keser ve onu bir yere kapatırdı. Alexei bu kadar büyük bir pislik olmasaydı ve karma, bana Mila'nın bu fikirden pek hoşlanmayacağını hatırlatarak her şeyi *duygularla* mahvetmeseydi, bu fikrin bir değeri olurdu. Benim için döktüğü gözyaşlarını takdir etsem de, daha fazlasına neden olma fikri canımı yakıyordu.

Mila, kendini daha rahat hissediyor ve eğleniyor gibiydi. Bana sadece acı veren küçük yalamalar ve emmelerle işkence ederken bacaklarını birleştirip bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı.

Bakışları benimkilere kaydı. "Çok sessizsin. Çok... pasif." Başını eğdi, gözleri endişeyle parlıyordu. "Kendini iyi hissediyor musun?" Ateşimi kontrol etmek için alnıma dokunmaya yakın olduğu izlenimine kapıldım.

Talepkâr değilim diye hasta mı olmalıydım? *Tanrı aşkına.*

"İyiyim Mila. Sadece sikimi yala, olur mu?"

Kaşlarını çattı. "Bana neyi sevdiğini söylemiyorsun."

"Her yaptığın hoşuma gitti." Kısmen doğruydu. Sikime üflese bile bundan zevk alırdım. Eğer bugün boktan bir gün olmasaydı, sikimi hiç şikâyet etmeden saatlerce yalayabilirdi. Ama şu anda tek istediğim onun o güzel ağzına boşalmaktı.

Haylaz bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Arkadaşım bazı adamların dişlerden hoşlandığını söylemişti."

"Bu kahrolası adam hoşlanmıyor."

"Bundan emin misin?" Aletimi yaladı ve sonra bana sevimli bir şekilde dişlerini gösterdi.

Onu öpmek istiyordum. Sikimi emmeye devam etmesini istiyordum. Hepsini istiyordum.

Şurada hayatımda ilk kez centilmen olmaya çalışıyordum ama bana "pasif" deyip, olaya dişlerini de katıyordu. Siktir et centilmenliği.

Saçlarını yüzünden geriye iterek, "Beni ağzına al ve em," dedim.

Benimle göz teması kurdu ve tek kelime etmeden bana itaat etti. Beni dudaklarının arasına alarak birkaç santim aşağı kaydı ve yukarı çıkarken bir profesyonel gibi emdi. Siktir. Elim saçlarına gitti ve kafasını aşağı doğru yönlendirdi. Sonra yukarı. Sonra tekrar aşağı. Hareketlerimi dizginleyerek ona yumuşak davrandım. Ama aletimin etrafında küçük *mmm* sesleri çıkarıp uyluklarını birbirine bastırdığında, bunun onu gerçekten tahrik ettiğini fark ettim. Vay anasını. Kendimi dizginlemem sona erdi.

"Daha derine, *kotyonok*," diye sertçe emrettim.

İtaat etti ve ağzı o son birkaç santimi de ağzına alabilmek için daha da aşağı kaydı. Beceremeden önce öğürdü. Omurgamın tabanındaki sıcaklık daha da arttı ve dengesizleşti. Fazla dayanamayacağımı biliyordum.

"Boğazını rahatlat," diye tısladım.

Ona ne istediğimi göstermek için başparmağımı düz boynunda gezdirdim. Derin bir nefes alarak beni tekrar ağzına aldı ve aşağı doğru kayarak her santimini ağzına sokmayı başardı.

"*Siktir, kotyonok*," diye gürledim. "Tatlı ağzın beni boşaltacak."

Geri çekilip düzensiz bir nefes aldı. Gözleri sulanmıştı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kalbim güm güm atıyordu ama saçlarını yüzünden çektim ve derin, hırıltılı bir sesle konuştum.

"O zaman boşalmadığım tek yerin kıçın olacak."

Nefes nefese bir mırıltı çıkardı ve aletimi yalayıp tekrar ağzına almadan önce uyluklarını birbirine sürttü. Dişlerimin arasından tısladım. Sesler çıkarıyor ve boğazı aletimi sıkıştırıyordu. Benim için oyun bitmişti. İçimdeki sıcaklık o kadar şiddetli bir şekilde patladı ki, kulaklarım çınladı. Nasıl hissedeceğinden emin olamadığım için boğazından aşağı değil, ağzına boşalmak için hafifçe geri çekildim

Bakışlarını kaldırarak bana baktı. Gözyaşları yanaklarında ince çizgiler halinde izler bırakmıştı. Menimi yuttuğunda dişlerimin arasından sert bir ses çıkardım, her hücrem memnuniyetle yanıyordu ama... başka bir şey daha vardı. Elinin tersiyle ağzını sildi. Saçları beline kadar uzanan asi bir bukleler yığınıydı. Gördüğüm manzara beni altüst etti. Sanki biri elini göğsüme sokmuş ve atmayan kalbimi sökmüştü.

Kahretsin.

Boynunun arkasını tuttum ve dudaklarını benimkilere çektim. Dilimi ağzına kaydırarak onu derin bir şekilde öptüm. Parmakları saçlarımda bir yer buldu ve bu, ürpermeme neden oldu. İç çekişini yuttum. Onun o küçük solukları, boş göğsüme bir çapa gibi yerleşti.

Geri çekilip yanaklarındaki ıslaklığı okşadım. "Bunlar hoşuma giden tek gözyaşları."

Bir an için gözlerime baktı. Genellikle şeffaf olan gözleri,

nefret ettiğim o kayıp yerdeydi. Duvar örmesine neden olan şeyin endişe olmadığını biliyordum. Tamamen başka bir şeydi.

Yanağından bir damla yaşı daha sildim ve, "Şimdi yüzüme otur," dedim.

Kaşları çatıldı. "Bunu karşılık beklemeden yaptım. Bu... sadece senin içindi."

Gülümsedim. Çok sevimliydi. Benim mükemmel küçük kurbanım. Fakat yanılıyordu. Bacaklarını tutup onu yüzüme çektiğimde ciyakladı.

"Asıl *bu* benim için," dedim hırıltılı bir sesle ve tangasını kenara çekip klitorisini ağzıma soktum.

"Aman Tanrım," diye inledi.

"Islaksın, *kotyonok*," diye azarladım. "Sadece beni emerek mi böyle oldun?"

"*Da*."

Gülümsemek istedim. Dudaklarından Rusça duymayı gereğinden fazla seviyordum. Onu başparmaklarımla açıp, amına küçük yalamalar ve emişler sunarak titremesine neden oldum.

"*Siktir*," diye soludu.

Sertçe güldüm. "Sanırım üzerinde kötü bir etkim var."

Eli saçlarımda yerini buldu ve yüzüme sürtünmeye başladı. Sabırsız olduğu için kalça kemiğiyle uyluğunun iç kısmının birleştiği yeri ısırdığımda bir çığlık koyverdi. Acıttığım yerin üzerinde dilimi gezdirdiğimde içini çekti. Sonra amcığına geri döndüm, her bir dudağı emip hafif bir diş sıyrığıyla serbest bıraktım. İnleyerek alnını kol dayanağına yasladı.

"Ronan, boşalacağım."

"Tanrı aşkına, kadın," diye mırıldandım. "Daha ABC çizmeye bile başlamadım."

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama şu anda alfabeyle ilgili bir ders almak istemediğimden eminim."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "A ile başlayacağız."

Hayal kırıklığı içinde inledi. "Ronan, hayır-" Sözleri, ölüleri ve muhtemelen Yulia'yı uyandıracak tiz bir inleme ile kesildi. Mila'nın şehvetli sesleri bile masum geliyordu. Seksi, feminen ve mükemmeldiler. Onları asla aklımdan çıkaramazdım.

C'ye geçmeden önce dilimle klitorisine B çizdim. İnleyip anlaşılmaz kelimeler mırıldanırken uylukları titriyordu. O kadar yakındı ki, klitorisini sertçe emdiğimde çözülüverdi. Sadece nabız gibi atışını hissetmek için parmaklarımı sıcaklığına kaydırdım ve o durana kadar içinden çekmedim. Orgazmı son bulurken nefes nefeseydi.

Kapının aniden çalınması Mila'nın kanepeden düşmesine neden oldu. Kahkahamı engelleyemedim. Bu centilmenlik olayının bana göre olmadığını biliyordum. Kirill'i kapıda görünce, külotumu aletimin üzerine çektim. Doktor elinde çantası ve büyük bir hayal kırıklığı ifadesiyle durdu.

Görünüşe göre, bu konuda WebMD ile aynı fikirdeydi.

Mila yerden, "Beni o zorladı!"diye şikâyet etti.

"*U neye ovulyatsiya,*" diye açıkladım. *"Ona prakticheski iznasilovala menya." Yumurtlama döneminde. Bana resmen tecavüz etti.*

Kirill'in gözleri inanamayarak kısıldı. "*I ty ne mog ot ne'ye otbit'sa." Görüyorum ki sen de ona karşı koyamamışsın.*

Gülümsedim. "*Ona sil'neye, chem kazhetsya." Göründüğünden daha güçlü.*

Mila ayağa kalktı ve bana dik dik baktı. "Yumurtlama dönemi mi? Bana göre, her zaman yumurtlayan sensin."

Güldüm. Konuşmanın "tecavüz" kısmını anlamamış olmalıydı, yoksa söyleyecek çok daha fazla şeyi olurdu. Benim ince tişörtümden başka bir şey giymediğini hatırlayınca eğlencem sona erdi.

Bakışlarım sertleşti. "Git, lanet bir pantolon giy Mila."

Beni görmezden geldi. Resmen görmezden geldi. Kurşun yarasının beni gerçekten pasif hale getirdiğini ve kıçını o merdivenlerden yukarı taşımayacağımı düşünüyorsa yanılıyordu. Fakat bir sonraki sözleri beni bir an durdurdu.

"İyi olacak mı?" diye sordu.

Doktor İngilizce sözleri anladı ama ne yazık ki fazla lüzumsuz cevabını tercüme edemedi. "*Yesli odin vystrel v ruku ub'yet yego, ya razvedus' s lyubimoy zhenoy i trakhnu izvestnuyu shlyukhu s vich. Potom pereyedu v sibir' i budu vyrashchivat' repu, poka ne umru.*"

Yüksek sesli bir kahkaha atıverdim.

Mila kaşlarını çattı. "Bu bir hayır mıydı?"

"Koluma gelen bir kurşun beni öldürürse, sevgili karısından boşanacağını ve HIV'li ünlü bir fahişeyi bedereceğini söyledi. Sonra da Sibirya'ya taşınıp ölene kadar turp yetiştirirmiş."

Mila, gülümsemesini gizlemek için dudağını dişlerinin arasına aldı. "O da senin ölümsüz olduğunu düşünüyor."

Gülümsemesine karşılık vermek istedim ama yapmadım. Pek çok ölüme yakın olaydan kurtulmuştum. Küçükken ölümün bile beni istemediğini düşünürdüm. Şimdiyse, Moskova'nın dondurucu soğuğundan kurtulmak için mücadele etmenin, bana yaşamak için demir gibi bir dayanıklılık kazandırdığını düşünüyordum.

"*Nyet, kotyonok.* Sadece beni bundan çok daha kötü durumlarda gördü."

Gözleri göğsümden aşağı kayarken sanki yaraları ilk kez görüyormuş gibi yutkundu. Parmaklıkların arkasındaki kaçak bıçakların bıraktığı izlerden bazıları uzun ve inceydi. Birkaç iz silahlı saldırılardan kalmaydı: Biri yan tarafımda, biri sırtımda, bugünden kalan kolumda ve diğeri de kalbimin birkaç santim uzağındaydı. Mila'nın parmaklarıyla üzerinden geçtiği yara buydu. Dokunuşu tenimi ürpertmesine rağmen sıcacıktı.

"Kim?" diye titrek bir sesle sordu.

Beni kimin vurduğunu -neredeyse öldürdüğünü- sorduğunu biliyordum. Ama içimden bir şey ona doğruyu söylememe karşı geldi. Mila, parlak bir balonun içinde yaşamak istiyordu. Babasının kurtarılabileceği bir balonda. Babasının karakterinin biraz karanlık ama yine de parlak göründüğü bir balonda.

Mila, babası öldüğünde onun işleri hakkında daha çok şey öğrenebilirdi. Kızından daha genç kızları kaçırıp seks sektörüne gönderdiğini öğrenebilirdi. Balonu bir gün patlayacaktı ama bunu yapacak kişi ben olamazdım.

Gülümsedim ve, "Tanımazsın," diye yalan söyledim.

Parmakları göğsümden kaydı ve arkasında garip bir yokluk hissi bıraktı. Kirill'e kan torbası hazırlaması için yer açmak için geri adım attı. Seruma herhangi bir ağrı kesici ilaç koymaması için Kirill'e sessiz bir uyarıda bulundum. Ağrı kesicilerin hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Kirill ilk başlarda şikâyet etmişti ama artık buna alıştığı için, sadece başını salladı.

Mila, yardım etmek için yapabileceği bir şey varmış gibi ayakta duruyordu. Ondan önce hiçbir zaman birinin endişesinin kaynağı olmamıştım. Buna ihtiyacım olmamıştı. Dört

kurşundan böylece sağ çıkabilmiştim. Fakat Mila, Kirill'e durumumu sormak için Rusçasını zorluyordu. Bir anda endişesinden nefret ettim. Hoşuma gittiği için nefret ettim. Bunun hiçbir faydasını göremezdim. O gittiğinde, karma beni bir kâse Fruit Loops yerken bir kadının aşkına özlem duyar halde bırakırdı.

Bu yıkıcı anı hemen durdurmam gerekiyordu.

"İkimiz de boşaldık, Mila," dedim sertçe. "Burada hâlâ ne işin var anlamadım."

Sözlerim üzerine bir adım geriledi, beti benzi attı. Ve artık kendimden de nefret ediyordum. Onca şeyin içinde, azıcık da kendimden nefret etsem ne olurdu ki?

"Tamam," diye mırıldandı. "O zaman ben gideyim."

Mila, istediği son şey buymuş gibi kapıya dönmeden önce bir an tereddüt etti. Benim istediğimin de bu olduğun düşünmüyordum. Bana kapıda, göğsümü sıkıştıran kısa bir bakış attı ve sonra gitti.

İki günden daha kısa bir süre içinde gerçekleşecek olan sahnenin tam olarak böyle olup olmayacağını merak ettim. Yokluğu bana eziyet etmeye başlamadan önce, kısacık bakışacak ve sarı saçlarını son kez mi görecektim?

İki saatten uzun bir süre sonra kanlı pantolonum ve botlarımla yatağa düştüm. Kirill, elime biraz antibiyotik tutuşturduktan sonra yaranın iyileşeceğini söylemişti. Merminin kemiği ıskalayıp, sadece kasları yırttığına oldukça emindi. Yine narsistliğim üzerimdeydi. Normalde bu günün sonunda iki parmak votka ve bir puro ile keyfi yapıyor olurdum ama şimdi tek görebildiğim Mila'nın yüzündeki kırgın ifadeydi.

Odasına gitme ihtiyacı içimi kemiriyordu ama bu dürtüyü bastırdım. Ondan bir kez özür dilemiştim, bir kez daha dileyebileceğimi sanmıyordum. Üstelik babasını öldürmeme otuz saat kalmışken bunu yapmak boşunaydı.

Zaten beni kabul etmeyeceğinden emindim ve hayatımda hiçbir şey için yalvarmamıştım. Sokaklarda yaşayan bir çocukken bile. Sadece istediğimi alırdım. Ne yazık ki Mila bir avuç ruble ya da bir somun ekmek değildi. Sadece duyguları ve üzerimde, görünüşe göre onu duygusal olarak bile incitmeme izin vermeyecek bir tür voodoo gücü olan biriydi.

Asla yalvarmamıştım.

Ancak ilk defa bunu yapmak istiyordum.

Mila'yı sokakta gördüğüm bir hayalle uyuyakaldım. Onu yerden kaldırıp Rus kaleme götürüyor ve bir daha asla gitmesin diye ellerimle nar taneleri yediriyordum.

Yataktaki hafif hareketlenmeyle uyandım. Yine, kim olduğunu biliyordum. Mila yanıma yatıp bir kolunu göğsüme, başını da omzuma koyduğunda göğsümdeki baskı azaldı.

Benim mükemmel küçük kurbanım, babasının celladının kollarında yatıyordu. Yapacak bir işim vardı ve o, kazanmak için oynamam gereken satranç taşıydı.

Sorun şuydu ki... Onunla oynayabileceğimi hiç sanmıyordum.

BÖLÜM

Kırk Beş

nefelibata
(i.) dönüm noktası

Mila

Cehennem alevlerinde yanıyordum. Beni içten dışa tüketen sıcaklığı açıklayan tek şey buydu. Gerçi cehennem bu kadar davetkâr gelmemeliydi... Veya bir Rus ormanı gibi kokmamalıydı... Ya da bir Armani takımı gibi fit olmamalıydı

Bununla birlikte, hafif bir kan kokusu da içeriyordu.

Pencereden içeri sızan güneşe karşı gözlerimi kırpıştırdım. Parlak sabah ışığı sadece Ronan'ın bedeni tarafından gölgeleniyordu ve elbette, cehennem ateşinin vücut bulmuş hali de ta kendisiydi.

Yüzüm göğsündeydi ve yanağımda, bir rahibin kurumuş

kanının izi olduğuna emindim. Bu, benim için bardağı taşıran son damla olmalıydı ama bir şekilde, merhumun gerçekten boktan bir rahip olduğunu biliyordum.

Bacaklarımdan biri Ronan'ınkine dolanmıştı. Ağır uyluğunun, etrafımdaki kolunun ağırlığının ve *tüm* sıcaklığın altında yavaşça boğuluyordum. Bu, mutluluktu.

Boyumu hiçbir zaman sevmemiştim. Ancak bu, daha kısa olsaydım bu adamın o kadar çok santimini asla tek seferde hissedemeyeceğimi anlamamdan önceydi. Yakınlık kanımı kaynatıyor, kalbimde derin bir delik açıyordu.

"Şu anda oldukça yapışkansın, *kotyonok*." Sesi pürüzlü, yorgun ve çok seksiydi.

"Beni favori pelüş hayvanı gibi sıkıca tutan sensin," diye karşılık verdim.

"Favorim yok." Tembel bir mizah kelimelerine dokundu. "Hepsi benim için önemli."

Küçük bir insan, üstüme atlayıp ciğerlerimdeki havayı kestiğinde gülüşüm bir homurtuya dönüştü.

"*Dyadya! Dyadya!*" *Amca! Amca!* Küçük kız, bir trambolinmişim gibi üzerimde zıplarken Ronan onu göğsüne çekti. *Kana bulanmış* göğsüne. Benim üzerimde Ronan'ın tişörtü vardı ve Ronan da bir pantolon giyiyor olabilirdi ama bu sahne gerçekten on üç yaş üzeriydi. Kız ya yaralı kolunu ve tüm kanı fark etmedi ya da bunları önemli bulmadı. İlk görüşmemizde onun hakkında öğrendiklerimden yola çıkarak, bunun ikincisi olduğunu biliyordum.

Ronan, kızın yanlarını gıdıklayarak, "*Moya neposlushnaya plemyannitsa*,"* diye kıkırdadı. Kız gülerken, koyu renk örgüleri sallanıyordu. Bu sefer başka bir grubun -Death**

* (Ru.) Benim yaramaz yeğenim.
** (İng.) Ölüm

grubunun- tişörtünü elbise olarak giymişti ve kedi yavrularıyla kaplı uzun çorapları vardı.

Yatak başlığına yaslandım ve onları hayranlıkla izledim. Bu, Ronan'ın görmediğim başka bir yanıydı ve söylemeliydim ki, onun bu gri yanını... İnkâr edilemez bir şekilde sevdim. Bunu dün gece anlamıştım. Elleri saçlarımda, şehvetinin tadı ağzımda ve gözleri üzerimdeyken. O zaman neredeyse söyleyecektim... O iki kelimenin ağzımdan kaçmasına neredeyse izin verecektim ama bir şey, onların çıkmasını engellemişti.

Onu seviyordum.

Ve onu *sevemezdim.*

Bu yüzden bu duyguyu ait olduğu yerde kalmaya zorladım, dışarı çıkmamalıydı

"Durmak!" Ronan ayaklarını gıdıklarken kız işkence dolu kahkahalar eşliğinde ciyakladı. Kızın ayaklarını kokladı ve kokuyorlarmış gibi yapıp burnunu kırıştırdı. Kız gülmekten zar zor nefes alıyordu.

Çocuk sahibi olmayı pek düşünmemiştim ama amca ve yeğenin bu etkileşimini görmek içimi sıcak bir özlemle doldurdu. Yine de bu mutlu anın bir gün sadece bir anı olarak kalacağını ve sahip olacağım hiçbir çocuğun Ronan'ın olmayacağını hatırladığımda bu his geçiverdi.

Gıdıklama işkencesi durduğunda kız nefesini tuttu ve bana bakmak için döndü. Kara gözleri yine yargılamayla doluydu. Ve belki de biraz kıskançlık.

"*Dyadya*, peki o Şeytan değilse, kim?"

Ronan bana bir bakış attı, gözlerinde bir muziplik belirtisi vardı. "O benim hizmetçim."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım.

Kız kaşlarını çattı. "Neden yatakta?"

"Yatağı toplamaya çalışıyordu ama ben kalkmayı reddettim ve o, beni kaldıramayacak kadar zayıf."

Amcasına kıkırdadı. "Tembelsin."

"Tembel ama yakışıklı." Ronan ona göz kırptı.

Kız bana döndü ve, "Babam onu kaldırabilir," dedi. Bir kez daha düşününce dudaklarını büzdü. "Ya da boşlarverelim."

"Neden boşverelim?" Ronan alaycı bir tavırla sordu. "Bunun elindeki telefonla bir ilgisi var mı?"

Kız telefona baktı ve sorudan hoşlanmamış gibi bir surat yaptı. "Babam kahvaltı yaparsam prenses oyunu oynayabileceğimi söylüyor."

Gülümsedim. "Ve sen de kahvaltını yapmadın sanırım."

Burnunu kırıştırdı. "Ben yumurta sevmiyorum. Ya da tost. Ya da yulaf ezmesi. Ya da..."

"Anladık," diye kıkırdadı Ronan. "Yemek sevmiyorsun."

Ronan'ın anlamasına sevinerek başıyla onayladı ve sonra sessizce, "Yeni prenses oyununu oynadıktan sonra sevebilirim belki," dedi.

Vay canına. Bu küçük kız dünyayı yönetirdi. Üç yaşlarında görünmesine rağmen daha büyük bir çocuğun kelime dağarcığına sahip olmasından bahsetmiyordum bile. Büyüyünce muhteşem bir dişi Einstein olurdu. Ya da bir suç dehası.

Ronan'a, Hitler'in bile direnmesi imkânsız olan o iri kara gözleriyle bakıyordu.

Ronan kıkırdadı ve başını iki yana salladı. "Pekâlâ, kedicik Kat, benden ne istiyorsun?"

Kız kocaman gülümsedi ve telefonu ona verdi. "Oyunu bul, lütfen. Ben bulabilirdim," dedi kibirli bir şekilde. "Ama babam bana şifreyi söylemiyor."

"Ne zalim bir adam!" dedi Ronan. "Oyunun adı ne?"

"Bilmiyorum. Annemin öpüşmeli dizilerinden birinden sonra çıkan reklamda gördüm."

Ronan üçüncü denemede ağabeyinin şifresini buldu. Bu ailenin dâhilerle dolu olduğunu düşünmeye başlamıştım. Uygulama mağazasını açtı ve kanlı, dövmeli parmaklarla prenses oyunları aradı.

Yeğeni oyunlar arasında gezinirken omzunun üzerinden baktı ve ben sadece onları izlemekten daha fazlasını hissettim.

Ronan, "Tamam, Prenses Kuaför Salonumuz var," dedi.

"Iyy."

Devam etti. "Prenses Odası Temizliği?"

Kızın burnu kırıştı. Benimki de öyle.

"Prenses At Kulübü?"

"Hayır, *Dyadya*," diye şikâyet etti. "Oyun pembe değil." Ellerini sinirle havaya kaldırdı. "Bunların hepsi pembe."

"Prenses Makyajı mı?"

"*Nyet*," diye içini çekti.

"Bu pembe değildi," diye karşılık verdi Ronan.

Kız gözlerini devirdi. "Fuşya neredeyse pembedir."

Bu küçük kız bana IQ'mu sorgulattı.

Ronan, pembe renge hiç benzemeyen bir oyun üzerinde durmadan önce oyunlar listesinde gezinmeye devam etti.

"Prensesin Terör Saltanatı mı?"

Kızın gözleri aydınlandı. "Evet, o!"

Gülmekten kendimi alamadım.

Ronan'ın elinden telefonu kaptı ve Prensesin Terör Saltanatı'nı indirmeye başladı. Saniyeler sonra telefondan bıçak sesleri, acı inlemeler ve, "Kafasını kesin!" sesleri yükseldi.

"Eh, rahat görünüyorsunuz."

Başımı çevirdiğimde Christian'ı kapıda, tek bir kırışığı olmayan üç parçalı takım elbisesiyle gördüm. Christian'ın buraya son gelişinde, beni çırılçıplak bağlamış olan kardeşinin yatağına şimdi isteyerek girmiş olmamın birazcık farkında olarak kıpırdandım. Gerçi adam şaşırmış ya da benimle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu ve bu, garipliği hafifletti.

Christian, sadece görünüşüyle bile bir kadının dilini damağını kurutacak türden bir adamdı ama o ne kadar kusursuz olursa olsun, kardeşinin kusurlarını tercih ederdim. Altdudağındaki o yara izini. Bütün o mürekkepleri. Sadece benim için yumuşadığını gördüğüm yorgun ruhunu.

Christian, başmelek Gabriel'e benziyordu. Ronan ise her şeyiyle *D'yavol* idi. Bir sokağın iki ucunda dursalar ve bir tehlikeden kaçıyor olsam... *D'yavol*'un kollarına atlardım.

"Kızın, ona yaşattığınız duygusal travmadan yakınıyordu," dedi Ronan. "Onu geri çevirsem nasıl bir amca olurdum?"

"Kötü bir amca," dedi kız başını oyunundan kaldırmadan.

Gülümsememek için dudağımı ısırdım.

"Kat," diye uyardı Christian.

Kız başını kaldırıp ona baktı ve ifadesiz bir şekilde, "Baba," dedi.

"Hemen kahvaltı masasına."

"Pankek var mı?" diye meydan okudu kız.

Christian gözlerini kıstı. Kızı da göz temasına karşılık verdi. Önümde yoğun, sessiz bir baba-kız savaşı oluyordu ve bu büyüleyiciydi.

Kat usulca, "Tost ve yulaf ezmesi göbüşümü ağrıtıyor baba," dedi. Christian'a kirpiklerinin altından baktı ve bu, babasının beyaz bayrağı salladığı an gibi görünüyordu.

"İyi. Pankek olsun. Ama oyununu yemeğini yedikten sonra bitireceksin."

Kız kocaman gülümseyerek yataktan ayrıldı ve babasının kollarına atladı. Kucağa alındığında babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum baba."

Adamın gözleri yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, *malen'kaya volchitsa**."

Ayrılmak için dönerken Kat kollarını onun omuzlarına doladı ve, "Pankekte çikolata parçaları olmasını çok istiyorum. Ve Fruit Woops. Bu beni çok mutlu eder baba!" dedi.

Christian'ın âşık olmuş ifadesinden, kızının pankeklerinde ne pahasına olursa olsun çikolata ve gökkuşağı rengi kahvaltılık gevreklerinden olacağı belli oluyordu.

Ronan başını yatak başlığına dayadı ve kardeşinin ne kadar ele geçirildiğine -öyle olduğunu tahmin ediyordum- bakarak güldü. Christian ona karanlık bir ifadeyle baktı. Ardından bana bir bakış atıp sonra tekrar kardeşine baktı. Ronan'ın gözleri kısıldı. Christian'ın dudaklarına ince bir gülümseme dokundu ve sonra Kat'i odadan dışarı çıkardı. Yoklukları göğsümde acı bir boşluk bırakmıştı. Babamı ve sevgisinin hiçbir zaman Christian'ın gözlerinde gördüğüm kadar derin olmadığını düşündüm. Bana kaç kez beni sevdiğini söylediğini tek elle sayabileceğimi düşündüm. Sevgisine nasıl hasret duyduğumu ve sadece nadiren bir kucaklama aldığımı düşündüm. Ve bunları düşündüğüm için içimdeki suçluluk duygusu büyüdü. Babam benim için kendini feda ediyordu. Bu, sevginin en güçlü ifadesi değil miydi?

Yine de asla sahip olmadığım bu dışavurulmuş sevgi için duyduğum özlem beni perişan ediyordu ve yakında, benim için sonsuza dek imkânsız olacaktı.

---

* (Ru.) Küçük kurdum.

"Ronan," dedim huzursuzca. "Babamla konuşmak istiyorum."

Elinde telefonla bana bir bakış attı. Gözlerindeki parıltı sarsılmaz bir "hayır"dı.

Yutkundum. "Lütfen... Onu kısa süre sonra bir daha asla göremeyebilirim ve buna gerçekten ihtiyacım var." Sesim duygulardan tıkanmıştı. "Onunla gerçekten konuşmam gerek."

Bir an beni izledi. Sonra komodine uzandı, telefonumu çıkardı ve bana verdi. "Hoparlöre al."

Rahatlamış bir nefes verdim. "Tamam."

Titreyen ellerle telefonu açarken, gelen birden fazla mesajla saldırıya uğradım. Çoğu Carter'dandı. Baya bir mesaj göndermişti. Adam, zorunlu bir randevuda olmadığımız sürece bana zar zor zaman ayırırdı. Neredeyse nişanlısı olacak kızın yeryüzünden silinmesine izin verdiği için babası tarafından başının belada olup olmadığını merak ettim.

Babamın numarasını buldum, "ara" tuşuna basıp hoparlörü açmadan önce başparmağım tereddüt etti. Telefonu uyluğumun üstüne koydum, her tiz çalma sesiyle midem kasılıyordu. Sonra ses durdu.

"Alexei."

Boğazım sıkıştı. "Baba."

Rahatlamış gibi bir nefes verdi. "Mila..."

Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü. Gözümün ucuyla Ronan'ın ayağa kalktığını ve yürüyüp pencereden dışarı baktığını gördüm.

"Selam baba." Başka ne söyleyeceğimi veya bunun neden bu kadar garip hissettirdiğini bilmiyordum.

"Nasılsın?"

"İyiyim." Sadece düşmanının yatağında takılıyordum. Suçluluk içimi yaktı.

"Gerçekten iyi misin? Yoksa bunu sadece o piç kurusu dinlediği için mi söylüyorsun?"

Hakaret karşısında tüylerim diken diken oldu. Ronan'ı savunma isteğiyle doldum ama burada hangi rolü oynayacağımı bilmiyordum. Havada o kadar çok düşmanlık vardı ki, sanki tek bir yanlış kelime burayı havaya uçurabilirdi.

"Burada, dinliyor. Ama yemin ederim ki iyiyim."

Babamın kafasındaki çarkların, Ronan'ın neden onunla konuşmama izin verdiğini merak ederek döndüğünü neredeyse duyabiliyordum. Bu telefon görüşmesi Ronan'a hiçbir şekilde fayda sağlamazdı. Babam bana inanmış olmalıydı çünkü, "*Khorosho*," dedi. *Bu iyi.* "Mila, konuşmamız gereken şeyler var. Ben gittikten sonra seni ilgilendirecek şeyler."

Yanağımdan bir damla yaş daha süzüldü. "Peki."

"Carter'la evlenmen gerek, meleğim."

Ronan'ın omuzları gerildi ve bana döndü ama ona bakacak cesareti tam olarak bulamadım.

"Onun ilk tercihin olmadığını biliyorum..."

Hayatımda ilk kez babamın sözünü keserek, "O hiçbir zaman benim tercihim olmadı," diye karşılık verdim.

Dişlerini gıcırdattığını duydum. "Ne istediğinin şu an bir önemi yok. Önemli olan seni güvende tutmak."

"Carter bunu nasıl yapabilir ki? O profesyonel bir playboy."

Ronan, yatağın ucunda yürümeye başladı. Her adımı beni daha da gerginleştiriyordu.

"Carter'ın babası Miami'de çok güçlü bir konuma sahip. Birlikteliğinizi en başından beri bu yüzden teşvik ettim. Moskova'ya ve doğruca *D'yavol*'a koşmamış olsaydın, çoktan evlenmiş olurdun." Sesi kısıldı, bu da içten içe öfkeli olduğu anlamına geliyordu.

Öfkesi, odadaki diğer adamınkiyle kıyaslandığında bir fısıltı gibiydi. Ve ikisi de beni sinirlendirmeye başlıyor, sonraki kelimeleri ağzımdan çıkmaya zorluyordu.

"Öyleyse neden Carter'ın babasıyla evlenmiyorum?"

Uzun bir süre duraksadı. "O evli."

"Tüh. Olgun adamlara karşı bir zaafım olduğunu fark etmiştim." Gözlerimin, Ronan'ın karanlık, vahşi bir ışıkla parlayan gözleriyle buluşmasına izin verdim. Ancak yoğunluğuna dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

"Baba... Carter'la evlenmek istemiyorum."

"Anlamıyorsun Mila. Sokakta yaşamak istemiyorsan onunla evleneceksin. Ben gittiğimde hiç para kalmayacak. Seni düzgün yetiştirdim ama korkarım ağabeylerine gelince işleri batırdım."

Ağabeyler.

Kardeşlerim olduğuna hiç şaşırmadığım bir seviyeye ulaşmıştım. Birden fazlalardı. Sanki tüm hayatım bir yalandı ve gerçek ben burada başlıyordu.

"Her şeyi alacaklar, Mila. Miami'deki evi. Her şeyi. Birilerinin sana bakacağını bilmem gerekiyor."

Bacaklarımdaki diken diken olmuş tüyleri ovuşturdum. "Ivan'ın yanımda olacağını söylediğini sanıyordum."

Sessiz kaldı. O kadar sessizdi ki kalbim sıkıştı.

"Ivan'ın artık başka talepleri var."

Demek istediği, Ivan'ın artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğiydi. Biri beni göğsümden bıçaklamış gibi hissettim. Ivan'ı romantik bir şekilde sevmemiş olabilirdim ama bir dost olarak sevmiştim. Babamı ve en iyi arkadaşımı kaybediyordum. *Yapayalnız* kalacaktım. Henüz yalnız değildim ama yokluk şimdiden kemiklerimi oyuyordu.

"Keşke farklı olabilseydi. Ama böyle olmak zorunda."

"Kardeşlerim... Bana yardım etmezler mi?"

Duraksadı. "Üzgünüm, meleğim."

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken, kalbim bedenimi terk ederek uzaklara doğru süzüldü. Reddedilme duygusu, soğuk tenime pençelerini geçirdi.

"Bunu benim için yapacaksın, Mila. Sana ne olacağını bilmeden ölmeme izin verme."

Carter'la evlenmeyecektim. Sokaklara düşecek kadar fakir kalsam bile. Kendimi içinde kaybolmuş hissettiğim bir hayata asla maruz bırakamazdım. Ama babamın son arzusunu reddetmeye de yüreğim yoktu. Yalan olsa bile, "Peki," dedim yumuşak bir sesle. "Evleneceğim."

Ronan yatak başlığını kavradı ve bir çatırtı duydum.

Babam bir nefes verdi. "Sevindim meleğim. Şimdi gitmek gerek."

"Bekle," diye mırıldandım. Sorum, ağzımdan çıkmak için izne gerek duymadı. Bir volkan gibi derinlerimden kaçtı. "O gece öldürdüğün kadın annem miydi?"

Kütüphanemizin zemininde, bir kan birikintisi içinde yatan sarışından bahsettiğimi açıklamama gerek yoktu. Hattın diğer ucundaki gergin sessizlikten kimi kastettiğimi anladığı belli oluyordu ama cevap verme şansı olmadı.

Ronan telefonu aldı ve aramayı sonlandırdı.

Orada, uyuşmuş bir şekilde oturdum. İçim buz kesmişi. Çünkü gerçeği biliyordum. Babamın annemi öldürdüğünü biliyordum. Oyuncak tavşanım ve çocukluk anılarımı annemin, onun kanının lekelediğini biliyordum.

Ve Ronan da bunu biliyordu.

BÖLÜM

Kırk Altı

induratize
(s.) kalbini aşka karşı katılaştırmak

Mila

Benden uzaklaşan Ronan'a, "Nasıl bildin?" diye sordum. Sırtı acayip gergindi. Annemi sorduğumu ve babamın onu gözlerimin önünde öldürdüğünü biliyordu.

Banyoya girip kapıyı arkasından çarpmadan önce söylediği tek şey, "Hiçbir şey bilmiyorum." oldu.

Boş odaya öylece babakaldım ve gerçeği bilmemi istemediğini anladım. Babama olan bakışımı korumaya çalışıyordu. Babamın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve Ronan'ın intikamını alacağından hiç şüphem olmasa da babamla ilgili hayalimi bozmak istemiyordu.

Babam annemi öldürmüştü.

Onu içinde bulunduğum evde duygusuzca vurmuştu.

Göğsümde çok keskin bir ağrı vardı, acı yerleşecek delik arıyordu. Tanıdığım ve sevdiğim babamın bunu nasıl yapabildiğini anlamak zordu. Gerçi, aklımın bir köşesinde bunu her zaman biliyor olmalıydım. Anladığımı sandığım her şey altüst olmuştu. Bunu düşünmek kafamda şiddetli bir zonklama yarattı. Şu anda bununla başa çıkamazdım, bu yüzden derin bir nefes verdim ve düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Ronan'ın benim için yapmaya çalıştığı şey aklıma geldi. Ben onun her siyah tonunu sevmeye başlamışken, o beni umursuyormuş gibi davranamazdı. Onun için genişleyen kalbimi göğsümde tutmak için mücadele ederken, bu kadar fazla gri tonunu dışavuramazdı.

Bunu bana yapamazdı.

Beni kullanabilir, kontrol altına alabilir ve işkence edebilirdi ama umursuyormuş gibi davranamazdı. Şimdi olmazdı. Gözlerimden fışkıran o kalpler beni üzerime tuğla şeklinde yağmakla tehdit ederken yapamazdı.

Yüreğim yanar bir halde ayağa kalktım ve banyoya koşarak kapıyı açtım. Ronan duşta duruyordu, başı öne eğikti. Su çıplak vücudundan aşağı kırmızı dereler gibi akıyordu.

"Duygularımı korumaya çalıştığını biliyorum," diye çıkıştım. "Ve bence bu yaptığın iğrenç bir şey."

Yavaşça bana karanlık bir bakış attı. Şu an *D'yavol* ile uğraşıyordum. Güzel. Tüm gri yönlerini saklamıştı ve bana cevap vermeyecek kadar umurunda değilmişim gibi görünüyordu. İfadesi beni istenmeyen biriymişim gibi hissettirdi, bu yüzden devam ettim.

"Sen gerçekten tanıdığım en kötü insan kaçıran kişisin."

Gözleri öfkeyle parladı. Sonra başka tarafa dönüp göğsündeki rahip kanını yıkamaya devam etti. "Bunu diyen de kafesteki tüm hayvanlara berbat isimler takan kız. Gün ışığını evimin her yerine yayıp, her adımda özür dileyen kız. Seni kaçıran kişinin odasına gelip seni becermesi için yalvardığın kısmı da unutmayalım. En azından klişe değilsin."

Öfke sırtımı yaktı. "Buna Stockholm sendromu deniyor. Senin mazeretin ne? Gangster İyi Niyet Bozukluğu mu?"

Sıkılmış dişler ve kısılmış gözlerle bana döndü. "Hafıza kaybı yaşayıp nişanlı olduğunu unutmandan da Stockholm sendromu mu sorumlu?"

"Teknik olarak nişanlı değilim. Ve organik olarak da göründüğü gibi değil."

Gözleri karanlık birer havuz gibiydi. "Teknik olarak demek, *henüz* demektir."

Kızgın olması gereken benken ona ne oluyordu? Ne için kızgındı ki? Asil ruhlu vicdanının neredeyse nişanlı bir kadınla yatmış olduğu için kötü hissedeceğinden şüpheliydim. Haberi olsaydı, bunu saf bir onur duygusuyla geri çevireceğini düşünmek neredeyse komikti ama içimde buna gülecek enerjiyi bulamadım.

Bu adama bekâretimi ve daha birçok ilkimi vermiştim. Onu sonsuza kadar hatırlayacağımı bilmiyor muydu? Görünüşe göre, onun için yeterli değildi. Beni uzaktan kontrol etmesi, kendisi Nadia gibi başkalarıyla yoluna devam ederken benim onu asla unutmayacağımı veya onun yerine başka birini koyamayacağımı garanti etmek istiyordu. Bu fikir midemin kasılmasına, hasta hissetmeme neden oldu.

Ronan eninde sonunda beni unutacaktı. Ve bu, yaşadığım en büyük reddediliş olacak, kalbimin her köşesini cayır cayır

yakacaktı. Beni sonraki kelimeleri söylemeye zorlayan şey, acı veren gururum oldu.

"En azından Carter geçimini sağlamak için insanları öldürmüyor."

Ronan, neredeyse bana dişlerini göstererek keyifsiz bir ses çıkardı. "Siktir git Mila."

Sinir oldum. "Sen siktir git! İyi niyetin de siktirip gitsin. Seninle işim bitti."

Üzerime o kadar hızlı geldi ki kaçma fırsatım bile olmadı. Kaçacağımdan değildi. *D'yavol*'dan korkmuyordum ve bu en büyük problemlerimden biriydi.

Islak vücudunu benimkine bastırarak kulağıma, "İyi niyetimi istemiyor musun?" diye hırladı. "Öyle olsun."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Öfke, babam ve annem hakkındaki gerçek, gelecek kaygısı... Hepsi birbirine karıştı. Bunaltıcı ve yorucuydular. Ronan beni tezgâhın üzerine eğdiğinde mücadele edecek enerjiye veya arzuya sahip değildim. Mermer kalçalarıma battı ama göğsümdeki derin sızı bu acıyı bastırdı.

Ronan tangamı bacaklarımdan aşağı indirdi, gömleğimi kalçalarımın üzerine itti ve tek hamlede içime girdi. Eli boğazımı yakalarken yarı zevk, yarı acı dolu bir ses çıkardım. Köprücük kemiğimden gözyaşları gibi sular damlıyordu.

O beni arkadan sertçe becerirken, ellerimi aynaya dayadım. Etime her çarpışından bir öfke yayılıyordu. Aramızda hiçbir samimiyet yoktu. Zevk aldığım bile söylenemezdi. Ama öfkesini alıyordum. Kalbim aniden ona her şekilde ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

Saçlarımı geriye çekti ve kulağıma hırıltılı bir sesle. "*Malen'kaya lgunishka*... kahrolası bir *nişanlısı* varmış." Sözleri

bir küfür gibi geldi ama sesindeki zor algılanan bir tını kalbime ulaştı ve yıpranmış her bir yanıma baskı yaptı. Öfkesinin altında bir kırılganlık seziliyordu.

Başka bir zayıflığını bulmuştum.

Geride bırakılmaktan korkuyordu.

Sert soluklar alıp verirken parmaklarım aynanın üzerinde kaydı ve kelimeler ağzımdan kaçtı. "Nişanlanmayı hiç istemedim."

"Eh, tebrikler o zaman," diye mırıldandı. "Çünkü öyle bir şey olmayacak."

"Tebrikler" kelimesi beni alaycı bir savunmasızlıkla yakaladı: Babam annemi öldürmüştü ve yakında kendisini de öldürtecekti. *Tebrikler...* Ivan benden nefret ediyordu. *Tebrikler...* Kendi kardeşlerim tarafından ortada bırakılacaktım. *Tebrikler...* Ronan benim için bir kez daha ıssız Atlantik'in diğer tarafında olacaktı. *Tebrikler...*

Son gerçek yanaklarımdan sıcak gözyaşlarının akmasına neden oldu. Ronan onları görmesin diye başımı eğdim. Belirsiz bir gelecek ve beni hem fiziksel hem de duygusal olarak beceren bir adam için ağlarken parmaklarım aynada daha da aşağı kaydı.

Ronan, yansımamı görebilmek için başımı yavaşça kaldırmadan önce bir saniye hareketsiz kaldı. Lekeli bir ayna. Yüzümdeki kurumuş kandan dolayı kırmızı renkte akan gözyaşları. Boğazımı tutan mürekkepli parmaklar.

"*Kahretsin.*" İçimden çıktı ve beni döndürüp elleriyle yüzümü tuttu. "Seni incittim mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Sadece fiziksel anlamda demiyorum, Mila."

Sözleri gözlerimin arkasını yaktı ve başımı tekrar iki yana salladım.

"Neden ağlıyorsun?"

Boğazım sıkışmıştı, sadece omuz silkebildim. Ani bir hıçkırık dalgasını tutmak için dudağımı ısırdım ama ellerinin yüzümdeki yumuşaklığı beni bir baraj gibi yıktı.

Ronan sert bir sesle yüzümü göğsüne bastırdı. "Senin kadar ağlayan bir kadın hiç görmedim. Musluk gibisin." Uzun süre göğsünde ağlamama izin verdi. Gözyaşlarım durduğunda, "Sorun baban mı?" diye sordu.

Yutkundum. "O da var."

"Başka ne var?"

Babam/annem/cinayet durumunu düşünmek istemiyordum, bu yüzden bundan kaçındım. "Ivan artık benden nefret ediyor..." Bir sessizlik oldu ama bir şekilde daha fazlasının olduğunu bilerek devam etmemi bekledi. "Her zaman bir ailem... Kardeşlerim olsun istemiştim." Sesim duygu yüklüydü. "Ama görünüşe göre onlar da benden nefret ediyor." Bir damla gözyaşı aktı.

Ronan gözleriyle buluşmam için çenemi kaldırdı ve başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Aslanlar koyunların fikirlerini önemsemez."

Sustum. İçimdeki her hücre sözlerini emdi ve geride bir hafiflik bıraktı. Yine iyi niyetli olmaya başlamıştı ama bu sefer şikâyet etmedim.

Bunun için çok geçti.

Siyahını, grisini ve aradaki her tonunu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki bu, içime işlemişti. Onu seviyordum ve onu kaybedeceğimi bile bile bunu ona söylemezsem kalbim dururmuş gibi geliyordu.

Bir nefes vererek ağzımı açtım ama gözlerinde gördüğüm şeyle -daha doğrusu, onun benim gözlerimde gördüğü şeyle-

ağzım yavaşça kapandı. Yumuşaklığı uçup gitti ve tekrar soğukkanlı, duyarsız *D'yavol* oldu. Tek kelime etmeden uzaklaştı ve beni ıslak, üşümüş ve reddedilmenin ağırlığı altında boğulur halde bırakıp gitti.

Aynadaki yansımamı fark etmeden önce orada ne kadar süredir durduğumu bilmiyordum. Uyuşmuş bir halde aynaya yüzümü döndüm. Biraz gözyaşım kalmış gibiydi. Ya da bu bir ışık hilesiydi. Madam Richie'nin kahkahası kulaklarımda çınlayarak geri döndüğünde, ikisi de olmadığını biliyordum. Kadının kıkırdamaları bir cadılar bayramı "tebrikler" kreşendosuna dönüşürken, parıltısı her zaman eksik olan buz mavisi gözlerime baktım.

Gözlerimde, sadece tutku anında kıvılcımlar beliriyor gibiydi.

Sonunda beni yok edecek tutku anlarında bile.

Elimin bir darbesiyle ayna paramparça oldu ve odadan çıkarken akortsuz müzik notaları gibi sesler çıkararak yere düştü.

BÖLÜM

Kırk Yedi

acrasia
(i.) irade zayıflığı

Mila

Yulia beni yatak odamın kapısında durdurdu ve başımdan ayak parmaklarıma süzüp alaycı bir bakış attı.

"Misafirlerimiz var," dedi sert bir şekilde. "Şu kılığına..." Bir elini göğsüme doğru salladı. "Göğüse benzeyen şeylerine bir çekidüzen ver."

Bahsettiği yere baktım ve yanlış hiçbir şey göremedim. Değişiklik olsun diye pantolon bile giymiştim. Yüksek belli, İspanyol paça bir pantolondu. Yulia'nın bundan memnun olacağını sanırdım. Ronan'ın memnun olacağından ise emindim.

Ona baktım. "Bunlar, onlarca yıldır 'meme' diye adlandı-

rılıyor. Bilginize. Ve en son misafirimiz olduğunda bir yatağa çıplak bağlandığımı düşünürsek, isteğini biraz ikiyüzlüce buluyorum."

Kemikli ellerini beline koydu.

"Misafir odasında olur öyle şeyler. Evin içinde memelerini sallayarak gezmedin sonuçta."

Misafir odasında konukların önünde çırılçıplak durmak: *

Alt kattayken tişörtümün altında sutyen olmaması: *

Çok mantıklıydı.

İç geçirdim. "Memelerimle ne yapmamı istersin Yulia?"

"Bir sutyen takmanı," dedi sanki bariz bir şeymiş gibi. "Ve erkeklerin dürtülerini uyandırmayı amaçlayan, görünür bir sutyen de değil."

Memeler için gerekli destek miktarı hakkında konuşmaya başladığında, onu susturmak için parmağımı kaldırdım ve, "Bir düşüneyim," dedim.

Ayağını sabırsızca yere vurarak kaşlarını çattı. Gerekenden daha uzun bir duraksamanın ardından nihayet parmağımı indirdim.

"Ee?" diye bağırdı.

"Hayır." Yanından geçip koridorda ilerledim.

"Kendini beğenmiş şıllık," diye mırıldandı.

"Yaşlı yarasa," diye karşılık verdim.

Kahvaltı için yemek odasına yöneldim ama Gianna ve Kat'i salonda, önlerinde kocaman bir yemek tabağıyla kanepede otururken görünce durdum.

"Mila!" diye bağırdı Gianna, bana bakarken yüzünde muzip bir gülümseme oluştu. "Bir dahaki karşılaşmamızda daha az ip ve daha çok kıyafet olacağını söylemiştim." Sonra kaşlarını çattı ve sanki bir fırsatı kaçırmış gibi parmaklarını şıklattı.

"Buna bahse girmem gerektiğini biliyordum ama bahse girmek için aklın pek yerinde gibi görünmüyordun."

Ciddi olduğu hissine kapıldım.

"Görünüşe göre artık çulsuzum, bu yüzden pek bir kazancın olmazdı."

"Endişelenme. Bu sabah çoktan Yulia'nın çantasını gözden geçirdim," dedi. "O zavallı hizmetçi oyununun seni aldatmasına izin verme. Dolabında dağ gibi beş bin rublelik banknot var ve onları bir trol gibi koruyor."

Bu günlerde her şeye inanırdım.

Karşısındaki koltuğa oturdum ve tabaktan bir üzüm alıp bacaklarımı altıma çektim. "Ne üzerine bahse girdiğini bilmek ister miyim?"

Gianna düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Genellikle insanların akıllarıyla oynamayı seviyorum ama seni sevdim, bu yüzden şimdilik bunu bir sır olarak saklayacağım."

Aklım zaten tam bir karmaşaydı, bu yüzden ısrar etmedim. "Teşekkürler, sanırım." Üzümü ağzıma attım.

Güldü.

Sabahki telefon görüşmesi ve Ronan'la yaşadığımız olaydan dolayı midem o kadar düğüm düğüm olmuştu ki üzümü zar zor yutabildim. Yine de dünyam başıma yıkılmıyormuş gibi davranmak için küçük bir tabağı taze meyveyle doldurdum. Bunu yaparken dikkatim, gözleri çılgın prenses oyununda olan ve ağzına gökkuşağı renginde bir pankek sokan Kat'a çevrildi.

"Kızın çok güzel," dedim içtenlikle. Bir gün insanların ağzını açık bırakacağını biliyordum. Ya da çenelerini kıracağını.

Gianna, Kat'e sıcak bir gülümseme gönderdi ve elini kızın saç örgüsünde gezdirdi. "O ve ben birbirimize çok benzediğimiz için bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. Fakat kişiliğinden yüzde yüz babası sorumlu."

Mükemmel bir zamanlanmayla telefondan gelen, "Kafasını kesin!" sesi ikimizi de güldürdü.

Eğlence sona ererken, Gianna rahatsız edici bir ifade takındı ve hamile karnını ovuşturdu. Bebek ya babası ve amcası gibi iriydi ya da doğum zamanı gelmişti.

"Doğum ne zaman?" diye sordum.

"Üç hafta sonra ama hiç dışarı çıkmayacakmış gibi hissediyorum. Yarın eve döndüğümde yoga yapmaya başlamam lazım." Bu düşünce onu susturmuş gibi içini çekti. "Ama bu muhtemelen olmayacak çünkü stüdyomdan aforoz edildim ve kendimi motive etmekte hiçbir zaman iyi olmadım."

"New York'ta birden fazla yoga stüdyosu vardır muhakkak."

Kaşlarını çattı. "Sanırım tüm stüdyolardan aforoz edildiğimi söylemeliydim."

"Amanın..."

Kısa bir aradan sonra ikimiz de tekrar güldük.

Gianna çok sıcak biriydi ve ben şimdiden daha iyi hissediyordum ama daha iyi bir ruh haline sahip olma şansım, denkleme tanıdık bir boğucu ses girdiğinde yerle bir oldu.

"Umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

Nadia'yı bedenen görmek için bakışlarımı yavaşça kapıya kaydırdım. Siyah saçları şık bir dalgayla beline kadar uzanıyordu ve yan tarafına bir tokayla kıstırılmıştı. Koyu kırmızı dudaklar. Sürmeli gözler. Ten rengi bir elbisenin üzerine uzun bir vizon palto giymişti. Bunu ona Ronan'ın alıp alma-

dığını merak ettim. Bu fikir midemi bulandırıp içindeki tek üzümü çıkarmakla tehdit etti.

Opera sanatçısı muhteşemdi, her santiminden seks fışkırıyordu. Bütün kadınların kendilerini kıyasladığı türden bir kadındı. İnsan ona bakınca kendini etkisiz hissederdi. Bu kadın varken Ronan neden bana bakmıştı? Yeni ailemin beni reddettiği gibi ben de bunu düşünmeyi reddettim.

Je suis parfaite comme je suis. Tu es parfaite comme tu es. Nous sommes parfaites comme nous sommes. Ben olduğum gibi mükemmelim. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Biz olduğumuz gibi mükemmeliz.

Fransızların sihrini yaptığını hissederek, tam gözlerini devirdiği anda bakışlarımı Gianna'ya çevirdim. "Tabii ki hayır, Nadia. Görünüşe göre içtenlikle davet edilmişsin."

Sesindeki alaycılığı fark ederek, sonunda Nadia'nın arkasında duran Pavel'i gördüm. Rahatsızca kıpırdanıyordu. Nadia'nın burada olmaması gerektiği açıktı ama görünüşe göre kadını nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Nadia on santimlik stilettolar giymesine rağmen Pavel daha uzundu. Bu yüzden, açıkça belli oluyordu ki onun endişesi fiziksel değil, duygusal bir savaştı.

Nadia, büyüleyici bir Rus aksanıyla bize doğru yürüyerek, "Ah, güzel," dedi. "Her seferinde buraya gelmenin ne kadar uzun sürdüğünü nasıl unutuyorum bilmiyorum." Dudaklarını büzdü. "Gerçi genellikle yalnız olmuyorum ve sanırım eğlenirken zamanın uçup gittiğini söylüyorlardı."

Kusmak üzereydim.

Kelimenin tam anlamıyla.

Kendimi onunla karşılaştırmazdım ama yine de ellerinin Ronan'ın üzerinde olduğunu düşünmeye katlanamıyordum.

Ya da Ronan'ın ellerinin onun üzerinde olmasına. Bu düşünce göğsüme bir kaya parçası gibi oturdu. Ayağa kalkıp buradan çıkma dürtüsü tüm sinirlerimi yakıyordu ama bunu yapmak sadece Nadia'nın kazanmasına izin verirdi, bu yüzden kendimi kalmaya zorladım.

Nadia abartılı kürk mantosunu çıkardı, benimkinin yanındaki sandalyenin arkasına koydu ve bir kraliçe gibi bacak bacak üstüne atarak oturdu. Paltosundan yere küçük bir hediye kutusu düştü.

Gianna tek kaşını kaldırdı. "Birinin doğum gününü mü kaçırdım?"

Nadia güldü. "Hayır. Mağazada bir şey gördüm ve aklıma Ronan geldi, almam gerekiyormuş gibi hissettim."

Gianna, "Peki, bizi merakta bırakma," dedi.

"Ah. Tamam." Sesi, paylaşmaya can attığı belli olmasına rağmen sanki göstermesi için biz baskı uygulamışız gibi çıkmıştı. "Ona söylemeyin ama uçları vintage olan bir Louis Vuitton atkı," dedi gururla.

İkimiz de ona baktık. Ronan'ın bir atkıyla yapacağı tek şey, birini boğmak olurdu.

Gianna, duygusuz bir şekilde, "Vay canına," dedi. "Bayılacağından eminim."

Nadia, "Tanrım, çok acıktım," demeden önce gülümsedi. Başka bir şey söylemeden tabağına gökkuşağı renginde olmayan blinilerden doldurmaya başladı. Görünüşe göre havadaki gerilimi hissetmiyordu.

"Peki, hediye vermek dışında seni buraya ne getirdi Nadia?" Gianna çayını yudumladı. "Eminim Fransız aşçın da Polina kadar iyidir."

Nadia'nın kusursuz kaşları endişeyle çatıldı. "Dünkü

olanlardan sonra Ronan'ı kontrol etmeye geldim. O çocuğun onu vuracak cesarete sahip olmasına inanamıyorum." Sonra küstahça ekledi, "Gerçi hepimiz onu tutanın Alexei olduğunu biliyoruz." İlgisiz bir şekilde kreplerine bol miktarda tereyağı sürdü.

Sözleri kalbime saplansa bile ona kayıtsızca baktım: Ronan'ı dolaylı yoldan vuran babamdı ve Nadia dün onunla birlikte olduğunu ima ediyordu. Eğer bu kadar güçlü bir ilişkileri varsa, dün gece Ronan kanlar içindeyken o neredeydi?

Çoktan bilmiyorsa bile, garip sessizlik Nadia'yı bamtelime basmış olduğu konusunda bilgilendirmiş olmalıydı. Bana beni ilk kez görüyormuş gibi baktı ve özür dilermiş gibi yaptı.

"Ah, doğru. Alexei'nin senin baban olduğunu unutmuşum. Ronan senin hakkında pek konuşmuyor. Aklımdan çıkmış olmalı."

Sadece onu izledim. Doğal bir güzelliğe sahipti ama üzerinden tiksindirici bir parfüm gibi sahtelik fışkırıyordu. Kıpırdandığında, bakışlarımın altında rahatsız olmaya başladığını fark ettim.

Belki de cadı olduğumu duymuştu.

Garip bir kahkahayla bakışlarını kaçırdı ve çatalını tutan elini salladı. "Her neyse, umarım alınmazsın. Neden Ronan'm favori konusu olmayabileceğini anladığına eminim."

Neredeyse gülecektim. Hayatım boyunca soğuk ve alaycı sosyete kadınlarıyla çevrelenmiştim. Aralarında sessiz kalmış olabilirdim ama bu bana sadece gözlem yapma fırsatı vermişti. Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum.

"Hiç alınmadım," dedim tatlı bir şekilde. "Anlamamam aptalca olurdu."

"Kesinlikle aptalca," diye onayladı bir miktar memnuniyetle.

"Gerçi haftalardır Ronan'la aynı evde yaşıyor olmama rağmen senin hakkında da konuştuğunu pek duymadım." Düşünüyormuş gibi kaşlarımı çattım. "Aslında, düşündüm de, hiç duymadım. Sanırım seninle ortak bir noktamız var, değil mi?"

Nadia, blinili çatalı dudaklarına götürürken durdu, kısılan gözleri bana doğru kaydı. "Seninle kişisel hayatını neden paylaşsın ki? Sen onun düşmanının kızısın..." Bakışları acımayla parlıyordu. "Yine de eminim ki bir art niyet gözeterek paylaşmamazlık yapmıyordur. Bu sadece tutsak alan ve tutsak arasındaki bir kural değil mi sence de?"

Gianna dalgınca bir çileğin ucunu ısırırken, sohbetimizi zevk alarak izliyordu.

"Değil," dedim gülerek. "Ronan'ın tutsak alan ve tutsak arasındaki kuralları bildiğinden pek emin değilim."

"Öyle mi? Oynadığımız oyunlardan, bunu gayet iyi biliyor gibi gelmişti."

Sözlerinin neden olduğu mide bulantısını görmezden gelerek bir aydınlanma yaşamışım gibi yaptım. "Belki de bu yüzden senden bahsetmiyordur. Paylaşmak için uygun bir şeyiniz yok gibi görünüyor." İfadem sempatiyle doldu. "Eminim bu kadar boş konuştuğun için seni daha derin bir seviyede göremiyordur."

Sürmeli gözleri resmen ateş püskürüyordu.

"Umarım alınmamışsındır," diye ekledim.

Nadia, gereğinden fazla bir hızla çay fincanını tabağına koydu ve Kat'in dikkatini oyunundan kendisine çekti. Kat, Prensesin Terör Saltanatı'na geri dönmeden önce opera sa-

natçısına tek bir bakış attı ve, "Anne, ondan hoşlanmadım," dedi.

Azarlanmasını bekliyordum ama bu dünyanın tüm normlara meydan okuduğunu unutmuştum.

Gianna yumuşak bir sesle, "Dürüstlüğünü her ne kadar takdir etsem de *cara**, bazıları derdini anlatmak için pasif-agresif olur. Bu şekilde bizler de ortamdaki daha iyi insanlarmışız gibi görünürüz."

"Paşif agreşif nedir?"

"Tatlım, son birkaç dakikadır burada olan olay. Biraz dikkatini ver."

"Peki."

Nadia ve ben anne-kız arasındaki bu konuşmayı duymamış gibi davrandık. Birkaç üzüm daha almak için uzandım. Nadia sanki yemeği beğenmemiş gibi kaşlarını çatarak yarısı dolu tabağını masaya bıraktı.

"Neden blininin tadı kâğıt gibi?" diye sordu.

Kat gururla, "Mila vegan," dedi.

"Ne... sevimli." Nadia'nın burnunun kırışması tam tersini söylüyordu. Elini kahve masasına doğru salladı. "Bunların hepsi vegan mı?"

"Aynen," dedi Kat.

Opera sanatçısı bunu öğrendiğinde, gözlerinde bir parça alınganlık canlandı. Aç olduğu ve vegan olan her şeye alerjisi olduğu sanılabilirdi ama öfkeyle dolmasının gerçek nedenini biliyordum. Ronan'ın ev işleyişi üzerinde bir etkim olduğu gerçeğinden nefret etmişti.

Nadia o kadar afallamıştı ki, yine "Ne...tatlı," diyeceğini sandım ama kendini durdurdu ve gülümsemeye çalıştı.

* (İt.) Canım.

"İnsani çabanı takdir ediyorum," dedi bana. "Fakat bunun biraz... *bencilce* olduğunu düşünmüyor musun? Bütün evi senin görüşlerine maruz bırakmanın yani?" Endişeyle manikürlü elini benimkinin üzerine koydu. "Gerçi bunu önemsemediğine eminim."

İlk defa birine çatal saplama isteği duyuyordum.

Ancak bunun yerine, sahteliği üzerime bulaşmadan önce elini elimin üstünden çektim. "Burada kimseyi bir şeye maruz bırakmıyorum. Ben tutsağım, hatırladın mı?"

Kaşlarını çattı. "Belli ki çalışanlar senin için kötü hissediyor... Diyetinin zavallı Polina'ya yaşattığı zorluğu bir düşünün. Yaşlanıyor ve... her gün daha da büyüyor." Nadia, Gianna'nın karnına bir bakış attı. "Üzerine alınma sakın."

Kat, kimseye fırsat bırakmadan, "Annem şişman değil!" diye bağırdı. "İçinde erkek kardeşimi büyütüyor. Ve sen çok kabasın!"

Gianna küçük bir gülümsemeyle, "Kat, ben sana ne dedim?" diye azarladı.

Küçük kızın Nadia'ya karşı çattığı kaşları düzeldi, sonra bu sabah sayısız kez gözlemlediği acıma ifadesini taklit etti. "Eminim geçmişte yaşadığın pek çok 'duygusal travma' yüzünden bu kadar kaba davranıyorsundur," dedi ve ardından, "Üzerine alınma sakın," diye ekledi.

"Duygusal travma" lafını sabah Ronan'dan duyduğunu bildiğimden gülmemek için kendimi zor tuttum. Nadia'nın gözleri kısıldı, küçük kıza sert bir karşılık vermek üzereydi ama Gianna'nın ürkütücü bakışı fikrini değiştirdi.

"Ayrıca," diye araya girdi Kat. "Polina vegan yemeği seviyor. Bana kendisi söyledi." Kat, Nadia'ya üstten bir bakış attı. "*Dyadya* bile bifteğine vegan yağı sürdüğü için vegan olduğunu söylüyor."

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. Ronan'ı bunu yaparken görmüştüm, elinden gelen en ahlaki şeyi yapmaya çabalıyor gibiydi.

Nadia gözlerini devirdi ve tırnaklarına bakarak, "Ronan şimdi nerede peki? Umarım odasında dinleniyordur."

Gianna ve ben güldük, Kat de bize katıldı ama sanırım bunu taraf tuttuğu için yaptı. Ronan dün vurulmuş olsa bile şu an dışarıda odun kesiyor olabilirdi. Ya da daha az el emeği içeren ama daha öldürücü başka bir şey.

Kat, "*Dyadya* babamla dışarıda," dedi.

"Ah... Unutmuş olmalıyım. Dün gece beni görmeye geldiğinde böyle bir şey söylemişti."

İlginç. Ona oral seks yapıp yüzüne boşalmamdan sonra mı yanma gitmişti, yoksa onunla birlikte yatağında uyumadan önce mi diye merak ettim.

"Sanırım o dönene kadar burada bekleyeceğim," diyerek içini çekti Nadia.

Onunla bir dakika daha oturmaktansa, gerçek şeytan tarafından kaçırılmayı tercih ederdim.

Nadia soğuk bir şekilde, "Ee, Mila, bu iş bittikten sonra nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Ah, bilemiyorum. Moskova'yı çok sevdim, belki kalırım." Yalan söylüyordum ama nefret dolu ifadesi buna değmişti.

"Sen. Kalabilirsin." Bu bir soru değildi.

"Evet, neden olmasın?"

"Sen Mikhailov'sun," dedi nedeni gayet açıkmış gibi. "Buraya ait değilsin."

"Böyle bir kural mı var?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Moskova'da 'Mikhailovlar Giremez' yazan tek bir yer görmedim."

Gözleri sertleşti. "Kalmana izin vermez."

"Kim?" diye sorarak aptalı oynadım.

"Ronan," diye hırladı. "Onun için bir teminattan başka bir şey değilsin. Ve belki de yeni, süslü bir oyuncak gibi geçici bir eğlencesin ama seni temin ederim ki, sana olan ilgisi geçecek."

Tabağımı sehpanın üzerine sertçe koydum. "Herkes kahvaltılarımı mahvetmeyi kendine görev mi edindi?" diye bağırdım. "Ayrıca bilgin olsun Nadia, onun üzerinde hiçbir zaman hak iddia etmedim." Aklıma Ronan'ın beni sabahki reddedişi geldi. "Onu alabilirsin, benlik bir sorun yok."

Bana inanmayan bir bakış attı.

Sırtımı yalayan sıcaklık beni ayağa kalkmaya zorladı. "Tebrikler... Mafya tamamen senindir." Bakışlarım kısıldı. "Şimdi tek yapman gereken onu nasıl elinde tutacağını bulmak çünkü pek iyi bir iş çıkarıyor gibi görünmüyorsun."

Yanakları alev alırken, topuklu ayakkabılarının üzerinde yükseldi. Çıplak ayakla bile ondan baya uzundum. Bana bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldığında gözlerinde beliren bakış, bundan nefret ettiğini gösteriyordu.

"Onu elimde tutamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye alayla sordu.

"Anneciğim," diye fısıldadı Kat. "Bu pasif agresiflik mi?"

"Hayır, *cara*. Bu sadece agresiflik. Şimdi sessiz ol ve bana bir pankek uzat hadi."

İçimden gergin bir kahkaha kaçtı. "Bir bakayım..." Her maddeyi parmaklarımla saydım. "Bir, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. İki, burada takas etmek üzere teminat olarak bulundurduğu *tutsağı* taciz edecek kadar kıskançsın. Ve üç, bir terapiste ihtiyacın var. Yani hayır, onu elinde tutabileceğini sanmıyorum. Ama sana bol şans diliyorum."

Bunun üzerine adım adım uzaklaştım ama saçımdaki keskin bir çekiş beni durdurdu.

Nadia. Saçımı. Çekmişti.

Kızgın bir şekilde dişlerimi gıcırdattım. Derin bir nefes aldım ve doğru olanı yaparak yürümeye karar verdim...

Nadia, "Burada neredeyse bir köle sayılırsın," diye tükürerek konuştu. "İçecek bir şeyler istiyorum. Git bana bir tane getir."

Doğru olanı yapmak mı demiştim?

İkinci kez düşünmeden, gülünç derecede parlak saçlarından tutup çektim. Başı yana eğildi. Gözlerine korkunç bir ateş dolmadan önce bana sanki buradaki kurban kendisiymiş gibi baktı. Saçımı tekrar yakalaması, dengemizi kaybedip yere düşmemize neden oldu.

Sehpaya çarptık. Yemek tabakları kayarak yere düştü. Nadia bir avuç yulaf ezmesi aldı ve onu tişörtüme fırlatırken, "Terapiste ihtiyacım yok," diye homurdandı.

"Kaçıkların söylediği ilk şey budur!" Onu döndürdüm ve kafasını yere vurdum.

"Off! Seni amazon!" Nadia çığlık atarak bana bir kız çocuğu gibi tokat attı. "Senin gibi birini isteyebileceğine hiç inanmıyorum!"

Kat kanepeden, "Göster gününü, Mila!" diye tezahürat yaptı.

Nadia saçımı o kadar sert çekiştirdi ki sanki onları koparmaya, saçlarımdan olmamı istemiyorsam onu bırakmamı söylemeye çalışıyordu.

"O dil emojisi senin içindi, değil mi?" diye sordu ve stilettosuyla yan tarafıma bir tekme attı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, seni psikopat," diye hır-

ladım ve saçlarımı serbest bırakana kadar tırnaklarımı bileğine batırdım. Sonra üzerine oturdum ve yüzünü yerdeki yulaf ezmesine sürdüm.

"Seni kaltak!" Yulaf ezmesinde boğulmamak için başını çevirdi. "Yarın olması için sabırsızlanıyorum."

Sesinin tonundaki bir şey bocalamama neden oldu.

Bunu fark ederek güldü. "Bilmiyor muydun? Yarın gidiyorsun. Nasıl diyorlardı..." Hatırladığında, alaycı bir şekilde söyledi. "Sana *bay bay*."

İçime, beni tamamen tüketen bir soğukluk yayıldı. Birinin beni Nadia'dan uzaklaştırdığını zar zor hissettim.

"*Hayır, Dyadya*," diye şikâyet etti Kat. "İşler daha yeni güzelleşmeye başlamıştı."

Ronan beni belimden tutarken ayaklarım yerden sarkıyordu. Normalde çok sıcak olurdu ama şimdi kolu beni buz gibi bir pranga gibi sarmıştı. Keskin sözler söyleniyordu ama kulaklarımdaki çınlama onları boğdu. Harcadığım efordan göğsüm inip kalkıyordu ancak öfkem gitmiş ve geride soğuk bir kopukluk bırakmıştı.

Nadia ayağa kalktı ve yüzündeki yulaf ezmesini sildi, gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Bilmiyormuş," diyerek güldü ve sonra dudaklarını büzdü. "Umarım sürprizi bozmamışımdır."

Ronan çok öfkeliydi.

Nadia bana dik dik bakıyordu. "Tıpkı annen gibi olacağını bilmeliydim."

Gözlerimden güvensizliğimi yakaladı ve güldü. "Sevgili anneni tanımıyor musun?"

Ronan ona, "*Zatknis*'," diye hırladı. *Kapa çeneni.*

"Hayır," diye karşı çıktım. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Nadia eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Nereden başlasam ki?"

Ronan beni odadan çıkarmak için döndüğünde, cevapsız sorular ve gerçeği bilme ihtiyacı karşısında içimde bir volkan patladı. Şiddetli bir şekilde onunla mücadele ettim, ona küfrettim ve bana bir daha dokunmamasını söylediğimde sonunda beni serbest bıraktı.

Nadia, zehir saçan bir ifadeyle sahneyi izledi ve sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Kötü haberle mi başlayayım, yoksa biraz daha az kötü haberle mi?"

"Çıkar ağzındaki baklayı, Nadia," diye tersledi Ronan.

"Öyleyse..." Tırnaklarına baktı. "Tatianna'nın sert seven bir fahişe olduğu söylentisi vardı. Ve 'sert' derken, bıçakların ve hayvanların dahil olmasından bahsediyorum." Burnunu buruşturdu. "Fakat asıl baban için yaptığı şeylerle tanınıyor. Sokakta sevimli bir kız görür, onu Bugatti'sine bindirir ve -*puff!*- kızı bir daha gören olmazmış."

Ona öylece baktım. Kalbim deli gibi atıyordu ama aklım uyuşmuştu.

"Bunlar sadece söylenti... Ama her söylentide bir doğruluk payı olduğunu da söylerler." Nadia sempatik bir bakış attı. "Maalesef annenin durumunda, koca bir kutu dolusu gerçek oluyor."

Babam kadın ticareti yapıyordu.

Ve annem ona yardım etmişti.

Tüm bu yeni bilgileri hazmetmeye çalışırken oda dönüyormuş gibi hissettim. Mesafeye ihtiyacım vardı. Hemen şimdi.

Ronan yüzümü ona çevirdi ve yanağımdaki yulaf ezmesini sildi. Bunu yapamazdım. Sadece şimdi yapamazdım. Elinden kurtulmaya çalışmam her zamanki gibi nafileydi.

"Bana iyi olduğunu söyle," diye emretti.

"İyiyim. Şimdi lütfen... gitmeme izin ver."

İsteğimi reddedecek gibiydi ama gözlerimde gördüğü bir şeyle fikrini değiştirmiş olmalıydı. Çenemi kaldırdı ve parmaklarının arasından kayıp gitmeme izin vermeden önce -Nadia'nın öfkeyle, "Ahhhh!" diye bağırışını umursamayarak- dudaklarıma kısa, tatlı bir öpücük kondurdu.

Arka plan gürültülerini parça parça yakalayarak merdivenleri bilinçsizce tırmandım.

"Seni özledim," diye sızlandı Nadia.

"Bu seni son görüşüm olacak," diye gürledi Ronan. "Yoksa Tanrı şahidim olsun ki kariyerin gözlerinin önünden yok olur."

"Ama-"

"Aması falan yok. Evimden siktir olup git, Nadia. Ve kendine bir terapist bul, Tanrı aşkına."

"LANET bir terapiste ihtiyacım yok!"

Birkaç dakika sonra, suyun üzerime akmasına izin vererek duş zemininde çırılçıplak oturuyordum. *Yapayalnız.* Bu kelime, bir gün beni yiyip bitirecek olan bir canavardı. Yulia yanımda diz çöküp beni bir çocuk gibi yıkamaya başlayınca ağlamaya başladım. Tanıdığımı sandığım babamın yasını tutuyordum... ve onun celladının.

BÖLÜM

Kırk Sekiz

que sera sera
(atasözü) her şey olacağına varır

Mila

"Belki bir sırt çantasıyla Avrupa'yı gezerim," diye duyurdum.

Başını patilerine yaslayan Kaos bu fikirden etkilenmemiş görünüyordu. Onu arka kapıdan içeri sokup odama çıkarmıştım. Eğer bu gece buradaki son gecemse, bunu yalnız geçirmek istemiyordum. Kaos, yatağımın büyük bir kısmını kaplamış ve şimdiden her yere tüylerini dökmüştü. Bu hayvana bayılıyordum.

Babamın ne iş yaptığını öğrendikten sonra bile, onu çocukken saçımı yıkayan babamdan farklı biri olarak görmek zordu. Yarın öleceği düşüncesiyle ya da annemin gerçeğiyle

baş edemiyordum, bu yüzden kontrol edebileceğim şeylere odaklandım.

Yüzüstü yatıp çenemi elime dayadım. "Sanırım sırt çantasıyla gezmek için bir tür parasal desteğe ihtiyacın vardır. Ya da en azından bir yeteneğe ve bir şapkaya." Depresif bir şekilde iç çektim. "Bende bunlardan hiçbiri yok."

"Üniversiteye gitsem?" diyerek dikildim. "Belki bir burs alabilirim. Biraz akıllıyımdır, en azından söz konusu kitaplar olduğunda. Hayat konusunda akıllı olduğumu söyleyemem, öyle olsaydım burada olmazdım... Fakat bir odayı, vegan yiyecek-içecekleri ve temizlik masraflarımı karşılayacak bir burs alabilirsem..."

Kaos, "Çok bulursun," der gibi kulaklarını kaldırdı.

"Büyük ihtimal başvurmak için çok geç kalmışımdır zaten. Hiç gerçekçi de değildi. Mezun olduğumdan beri *Forensic Files* izlemekten ve bir Rus mafyasıyla seks yapmaktan başka bir şey yapmadım. Başvurum berbat olurdu."

Yüksek sesle nefes verdim ve ne yapmaktan hoşlandığımı düşündüm. Sevdiğim çok şey olduğunu biliyordum ama o an aklıma gelen ilk şey patates kızartması yemek oldu.

"Belki McDonald's beni işe alır," dedim kayıtsızca. "Kardeşlerim babamın arabalarından birini bana bırakacak kadar iyilerse, uyuyacak bir yerim bile olur." Elimi Kaos'un tüylerinde gezdirdim ve yanma sokuldum. "Gördün mü?" Ses tonumu iyimser tutmak için kendimi zorladım. "Her şey yoluna girecek."

"Mila." Bu bir azarlamaydı, nerede duysam anlardım.

Başımı kaldırdığımda Ronan'ı kapıda gördüm. Gözleri kısılmıştı.

Acıklı monoloğumu duymasından utanarak, "Ne zamandır orada duruyorsun?" diye sordum.

"Bir gangsterle yatmanın burs başvurunda iyi görünmeyeceğini bilecek kadar uzun bir süre."

Uff.

"Gizlice dinlemesen olmaz!" diye mırıldandım.

"Köpek konusunda sana ne demiştim?" dedi sertçe.

"Onun adı Kaos. Ayrıca, o ve ben artık iyi anlaşıyoruz."

"Seni ısırdığı için hâlâ beş dikişin var," diye karşılık verdi hemen.

Kaşlarım çatılırken bileğime baktım. "Doğru, bunları ne zaman çıkaracaktım?"

"Mila." Yumuşak ama tahammülsüz tonu tüm dikkatimi üzerine çekti. "Gel."

Bu tek kelime, sıcak ve soğuk su karışıyormuş gibi kanımda süzüldü. Her ne kadar bir süreliğine her şeyi unutmak için Ronan'ın yatağında olmak istesem de, kalbim ona bu gece bedenimle, yarın da sözlerimle veda etmeyi kaldıramazdı.

İki kez veda edemezdim.

Başımı iki yana salladım.

Gözleri sertleşti. "Bu bir rica değildi, *kotyonok*."

Boğazım sıkışırken, "Yapamam," diyerek başımı iki yana salladım.

Odaya bir adım atarak Kaos'un boğazından bir hırıltı çıkardı.

Ronan onu görmezden geliyordu. "Seni taşımam gerekse bile geliyorsun Mila." Yanımda hırlayan Alman kurdu sayesinde kendime güvenerek, "Hayır. Bu gece kendi odamda kalacağım," dedim.

Tabii ki Ronan bana doğru gelmeye devam etti ve Kaos yatakta ayaklarının üzerine kalkıp tehditkâr bir hırlamayla dişlerini gösterdiğinde bile durmadı.

"Ronan, dur." Kalbim hızla atmaya başladı. "Seni ısıracak."

"Benimle gelirsen dururum."

Kaygısız bir şekilde bir adım daha attı ve Kaos'un hırıltısı öldürücü bir hal alarak yükseldiğinde bağırıverdim. "Tamam! Tamam, seninle geleceğim."

Aman be! Ne çekilmez adamdı...

Yataktan kaydım ve Kaos'un tüylerini düzelttim. "Sorun yok dostum. Bana zarar vermeyecek." En azından fiziksel olarak vermezdi. Alman kurdu biraz sakinleşince Ronan'a döndüm. "Eğer Kaos bu gece burada uyuyabilirse gelirim. Yatağımı beğendi." Ona mutfakta bulduğum bir kâse su ve bir tabak balkabağı turtası bile hazırlamıştım.

Ronan hiç etkilenmedi. "İyi. Ama kapıyı kapat. Kardeşim ve ailesi hâlâ buradalar. Ve köpeğin tam bir kaçık."

"Sensin kaçık."

"Aşağıda yulaf ezmesi kavgasına karışan sendin."

"Saçımı çekmişti," diye basitçe açıkladım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Gözleri karardı. "Bu bir daha asla olmayacak. Saçını benden başka kimse çekemez."

Görünüşe göre Ronan yarın yaşanmayacakmış gibi davranacaktı. İçimi yakan dargınlık, buna bir son verme ve sabaha kadar saklanacak bir yer bulma kararımı sadece destekliyordu. Bu gece Ronan'la yatamazdım. Bunu ne duygusal olarak, ne fiziksel olarak, ne de başka bir şekilde kaldırabilirdim.

Odasına doğru döndü.

Koridorda ters yöne yöneldim.

Sert bir nefes vererek, "Mila," diye homurdandı. Ardından, pahalı botlarının sesi peşimden geldi. Saklanmak için iyi bir yer düşünerek merdivenlerden aşağı çılgınca koştum.

Aceleyle yemek odasına daldım ve Gianna, Christian ve Kat'i güzel bir aile yemeğinin tadını çıkarırken gördüğümde durdum.

Nefes nefeseydim, göğsüm inip kalkıyordu.

Gianna kahkahasını engellemeye çalıştı.

"A-ha," diye mırıldandı Kat. "Mila'nın başı dertte."

Ronan belimden tuttu ve ayaklarımı yerden kesti. "Vatruşkayı* mutlaka deneyin," dedi kayıtsızca. "Polina en iyisini yapar."

Ronan beni kollarına alıp merdivenlerden yukarı taşımadan önce Christian, kardeşine anlaşılmaz bir bakış attı. Ronan'la savaşabilirdim ama şimdi o erkeksi kokusu etrafımı sarıp duyularımın dengesini bozmuştu. Sıcaklığı tenime işledi ve direncimi kırdı.

Beni yatağına bıraktı ve ata biner gibi üzerimde durdu. "Onların hiçbirini duymamalıydın."

Nadia'nın anlattıklarından bahsettiğini biliyordum.

Yutkundum. "Çünkü bunu kaldıramayacak kadar zayıf mıyım?"

Bileklerimi başımın üstünde tuttu. "Çünkü o kadar tatlısın ki, kahrolası bir ışık saçıyorsun." Gözleri karardı. "Ve senden o ışığı almaya çalışan herkesi öldürürüm."

"Nadia'yı öldürme."

"Bunu tartışırız ama şu anda..." Dudakları boğazımda gezindi. "*Ty mne nuzhna.*" *Sana ihtiyacım var.*

Hırıltılı sesi tenimi okşadı, kalbimi yaktı ve benim yerime kararı verdi. Daha fazla girmesine izin vermek için boynumu büktüm, beni yok edecek kişinin kendisi olacağını bilsem bile ona ihtiyacı olan şeyi verdim.

* Lor peynirli, kuru üzüm ve meyve de eklenebilen bir ekmek.

BÖLÜM

Kırk Dokuz

fanaa
(i.) aşk için kendini yok etme

Mila

Albert bizi buluşma yerine götürürken, arabanın penceresine akan yağmur damlaları Rusya'yı görüşümü bulanıklaştırıyordu. Kar, çam ağaçlarının üzerini örtmüş, ufkun ana hatlarını çizmiş ve toprağı işgal etmişti.

Kış harikalar diyarı, gözlerimin önünde eriyip çamura dönüştü.

Aklım bir saat öncesine, Ronan'ın kollarımı sarı renkte yeni bir suni kürk paltoya geçirdiği ana gitti. Fermuarımı çekerken tek kelime etmemiştim. Ardından ayaklarıma bilek boyunda yeni bir bot giydirmişti. O ana kadar diğerlerinin ne kadar kirli ve yıpranmış olduğunu fark etmemiştim. Bot-

larımı giydirdikten sonra tekrar ayağa kalkmış, saçlarımı altından çıkarmış ve, "*Poydem*," demişti. *Gidelim.*

Dışarıya çıkınca, eve son bir kez bakmak için dönmüş ve tehditkâr kaleyi farklı bir ışıkta görmüştüm. Burası Yulia'nın tuhaflıklarının barındığı yerdi. Polina'nın bağırışlarının ve ev yemeklerinin bulunduğu yerdi. Darmadağın olmuş siyah çarşafların olduğu yerdi. Kapıların, aynaların, kalplerin kırıldığı yerdi. Ve kıvılcımların yandığı yerdi...

Arabaya doğru dönmüş ama Yulia açık kapıda göründüğünde hareketsiz kalmıştım. Dün duşta benimle ilgilenmesinden asla bahsetmemiştik. Hiç yaşanmamış gibi davranabilirdik ama ben, her zaman hatırlayacaktım.

Kapıyı kapatırken her zamanki sert ifadesi bozulmamıştı.

Bu sabah Kaos'u geri götürdüğüm kulübeye bakmadan arabaya doğru yürümeye devam ettim ama dışarıda oturmuş beni izlediğini biliyordum. Kaos'la vedalaşmak zorunda kalsaydım yıkılırdım. Onu yanımda götürmeyi dilerdim ama ona düzgün bir şekilde bakabilmemi geç, nereye gittiğime dair bile hiçbir fikrim yoktu.

O zaman da, şimdi arabanın camından karın çamura dönüşmesini izlerken de yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşlarına izin verirsem asla durmayacaklarını bilerek yanağımı sildim.

Ronan doğal olmayan bir şekilde sessizdi, başparmağını altdudağında gezdiriyor ve geçip giden manzarayı izliyordu. Babamı öldürerek hayatımı mahvedecek olmasını umursayıp umursadığını merak ediyordum. Babamın eylemleri vicdansız ve affedilemez olabilirdi ama Ronan hem yargıç hem de ceza hâkimi değildi. Bunun beni son görüşü olacak olması umurunda mıydı acaba? Kayıtsızlığına bakılırsa, düşüncelerinde olduğuma bile inanamazdım.

Belki de gerçekten vadesi dolmuş, gelip geçici bir eğlenceydim. Pek çok güvensizlik ve korku zihnimde bir yıkıma yol açmıştı. Şu durumda hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. Bu araba durduktan sonra gerçekleşecek olayların korkusuyla göğsüm sıkıştı.

Düşüncelerimden biraz olsun kurtulmak için, "Babam hâlâ evli mi?" diye sordum.

"*Da.*"

"Karısı nasıl biri?"

Ronan bana bakmadan, "Hatırladığım kadarıyla agorafobik* ve uyuşturucu bağımlısı," dedi.

Ah. Hoş birine benziyordu. Gerçi belki de babamın yaşam tarzı ona bir travma yaşatmıştı.

"Kaç kardeşim var?" diye devam ettim.

"Üç ağabeyin var."

"Bugün onlar da orada olacak mı?"

"Adrian ve Dimitri muhtemelen olur. Fakat Dima hapiste."

Bir ailem olduğunu hayal ederken, onların mafya olacakları hiç aklıma gelmezdi. Sanırım mutlu aile Noellerini düşünürken beklentilerimi düşürmeliydim. Kendimi kandırmıştım.

Ronan, Albert'la Rusça bir şeyler konuştu. Konuşmanın sadece küçük bir kısmını yakaladım fakat ciddi ses tonlarından takasın ayrıntılarını tartıştıkları açıktı. Oldukça basit olmalı, diye düşünüyordum. Beni babamla takas edeceklerdi sadece. Sanki en kötüsüne hazırlanıyorlarmış gibi konuştukça, daha da kötü hissediyordum.

Araba döndü ve birkaç eski hangarın işgal ettiği boş bir araziye girdik. Alanın uzak bir köşesine iki siyah araba park

* Güvenli ortamından ayrılmaya korkma durumu.

etmişti, ön cam silecekleri ileri geri sallanıyordu. Lastiklerin altından çamur fışkırırken kalbim göğsümde tekledi.

Durduğumuzda Ronan sonunda bana döndü. Paltomun fermuarını açtı ve iç cebe bir tomar para koydu. Telefonumu açıp bana verdi. Çocukmuşum gibi ceketimin fermuarını çekerken onu durgun bir hisle izledim.

Bana hiçbir şey söylemedi ve göğsümü ikiye bölen acı, başka herhangi bir şeye olan korkumu alt etti. Ronan kapıyı açamadan, gönül yaram çaresiz bir solukla dudaklarımdan kaçtı.

"*Proshchay.*"* Söz kulağa yumuşak geliyordu ama dokunaklı bir anlam taşıyordu. Sonsuza kadar hoşçakal demekti.

Ronan'ın parmakları kapı kolunda kaldı ve uzun bir süre beni izledi. Gözlerinde *D'yavol*'un yüzeye çıkışını neredeyse görebiliyordum. Ruhsuz bir karmaşıklıkla doluydu.

Cevap vermeyince boğazım düğümlendi. Bir şey söylemek zorundaydı. Onun için bir anlam ifade ettiğimi bilmeliydim. Bu sözleri hak ediyordum, yoksa sonsuza dek peşimi bırakmazlardı.

"Sen de bana söylemeyecek misin?"

"*Nyet.*" Bu o kadar soğuk bir cevaptı ki, buzları gözlerimin arkasını yaktı ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Gözyaşımın düşüşünü izleyene kadar omuzlarındaki gerginliği, Giovanni takımının arkasına çok iyi sakladığı telaşı fark etmedim.

Sert başparmağıyla gözyaşımı sildi. "*Ya ne govoryu togo, chego ne imeyu v vidu.*"**

Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı ve onu takip etmemi işaret etti. Tek kelime etmeden yaptım, düşüncelerim söylediği şeyi analiz etmek için fazla kaotik bir haldeydi.

---

* (Ru.) Elveda/veda.

** (Ru.) Kastedmediğim şeyler söylemem.

Kapılar çarparak kapanıp adamlar dışarı çıkarken Ronan'a yakın durdum. Victor'un bizi buraya kadar takip eden başka bir arabada olduğunu biliyordum. Bunun savaşa gideceğimiz için değil de sadece bir önlem almak için olduğunu ummuştum. Yoksa parlak sarı paltomun içinde kolay bir hedef olurdum.

Karşımızda altı adam duruyordu. Babam ve Ivan ortadaydı. Babam geçen yıl ona aldığım gri tüvit takımı giymişti. Saçındaki griler hatırladığımdan daha belirgindi ama başka hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Hâlâ hep tanıdığım ve sevdiğim babama benziyordu.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, işkence ettiği çocuğun fotoğrafları aklımdan geçti. Sonra da alıp sattığı meşhul kızlar. Ve annemin kütüphanemizin yerinde ölü bir şekilde yatarkenki hali.

"Baba, arkadaşın... O, benim annem mi?"

Bakışları yumuşadı. "Hayır, meleğim."

Gerçek şu ki, küçüklüğümden beri kalbim babamın yasını tutmuştu. Olmasını istediğim babanın yasını tutmuştum. İhtiyaç duyduğum sevginin yasını tutmuştum. Ve şimdi de onun ölümünün yasını tutmak zorundaydım.

Yağmur toprağa düşerken, rüzgâr hangarların arasında ıslık çaldı. Çamur bizi ailem olması gereken ve beni *D'yavol*'un pençelerinden kurtaracak olan adamlardan ayırıyordu. Yine de içimde, bu tarafa ait olduğumu hissediyordum.

Babamın yanındaki siyah saçlı adamlardan biri parmaklarını çıtlatarak, "Geleceğini düşünmemiştik. Bir saat geciktin," dedi. Boynunda dövmeler vardı ve burnu defalarca kırılmış gibi eğriydi.

Ronan, "Buna bir yere hemen damlamama deniyor, Adrian,"

dedi. "Bana partiye beş dakika erken gidenlerden olduğunu söyleme sakın."

Konuşan adamın ağabeyim olduğunu tahmin ettim. Onu bir Noel kazağı içinde göreceğimden şüpheliydim.

Adrian kaşlarını çattı. "Seninle bu takası yaptığımız için bile şanslısın. Kardeşimizi bir fahişe gibi kullandıktan sonra-"

"*Zatknis*," diye gürledi babam. *Kapa çeneni.*

Ronan yanımda gözlerini bile kırpmıyordu ama üzerinden neredeyse belli belirsiz bir gerilim yayılıyordu.

"Babamızı öldürdükten sonra senin için daha büyük bir sorun olmayacağımızı mı sanıyorsun?" dedi başka bir adam. Bakışları boştu, sanki çok fazla ölüm görmüş gibi gözlerine bir cansızlık sızmıştı. Bir şekilde bunun diğer ağabeyim Dimitri olduğunu ve Noel kazağı konusunda bir başka olası hayır olduğunu anladım.

Ronan kıkırdadı. "Siz bir ayaklanmayı bırak, öğle yemeği bile organize edemezsiniz."

Dimitri homurdanarak ona doğru atıldı ama Ivan onu tuttu. Ivan geldiğimden beri bana neredeyse hiç bakmamıştı. Ya beni bir başıma bıraktığı için suçluluk duyuyordu ya da tanıdığımı sandığım adam değildi.

Babam oğullarına kıymet veriyor olmalıydı çünkü Dimitri'ye yapılan hakaret onu öfkelendirmişti. Ronan'a nefretle baktı.

"Bir santim. Tek bir santim atsan ölmüş olurdun. O santimden ölene dek pişmanlık duyardım."

Başka bir dünyaya geçiş yapmış gibi hissettim. Çamurla dolu bir dünyaydı ve yerçekimi o kadar güçlüydü ki kalbimi yerinden oynatıyordu. Bu dünya ters yönde dönüyordu. Daha hızlı, çok daha hızlı dönüyordu.

"O zaman sanırım kısa süre sonra bu pişmanlıktan kurtulacağın için şükretmelisin."

"Bu işi bitirmeye geldik," diye çıkıştı babam. "Bitirelim hadi."

Ronan, silahını Albert'e verdi. Tıpkı babamın Ivan'a verdiği gibi. Ortada babamla buluşmak için Ronan'ı takip ettim. Babam gözlerime bakmıyordu. Umursamadım. Bu dünya çok ağır ve değişkendi.

Ronan bana baktığında dönme durdu. Gözleri beni yerimde tutuyordu. Koyu mavi gözleri. Kulağımdaki kalp şeklindeki küpenin rengindeydi o gözler. Ve söylenmemiş şeylerle doluydular. Gözlerimi kaçırmak istemiyordum ama mecburdum.

Bir patlama beni bir adım geriletti ve yeri titretti. Ronan bir küfür savurarak beni arkasına itti. Hangar parçaları havada uçuştu, yanan teneke parçaları çamura düştü. Sonra daha yakın bir patlama havayı yarıp neredeyse ayaklarımı yerden kesti. Çınlayan kulaklarımdan birine dokunduğumda kanla karşılaşarak yüzümü buruşturdum. Yönümü şaşırarak kalın dumanın arasından gözlerimi kırpıştırdım.

Bu dünya dönüyordu ve ateşler içindeydi.

Her iki hangar da yanıyordu ve daha küçük bir patlama havaya keskin kalay parçaları saçtı. Ronan beni tuttu ve düşen şarapnellere karşı kafamı korudu. Duman, babamı ve Ronan'ın sırtına nişan alınmış bir tabancanın gümüş parıltısını görebileceğim kadar dağılmıştı.

Bedenimi parçalayan bir "HAYIR," çıktı ağzımdan. Birçok şeyin yasını tutabilirdim.

Ama Ronan'ınkini tutamazdım.

Ronan'ınkini asla tutamazdım.

Kalbim benim yerime karar verdi. Bir *pat* sesi çıkarken onu kendimden uzaklaştırdım.

Sonra her şey sessizleşti.
Duman uzaklaştı.
Şarapneller düşmeyi bıraktı.
Bu dünya artık dönmüyordu.
Soğuk, sessiz ve çok karanlıktı.

BÖLÜM

Elli

absquatulate
(s.) vedalaşmadan ayrılmak

Mila

Bir zamanlar Ronan'ın boğulmama izin vereceğini düşünmüştüm. Batışımı, kıvırcık saçlarımın suda parıldayarak süzülüşünü izler sanmıştım. Fakat sonunda beni karanlıktan çeken onun sesi oldu.

"*Prosnis*', Mila." *Uyan.* "Lanet olsun, *prosnis*'."

Ronan tanıştığımızdan beri benden birçok şey talep etmişti -birçoğunun karşılanacağından da çok emindi- ancak bu isteği bir kırılganlık barındırıyordu. Hiç de emir gibi değildi. Bir *ihtiyaçtı.*

Bir zayıflığını daha bulmuştum.

Ben onun zayıflığıydım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açmaya çalıştım. Onları açmaya zorladım ve açtığımda, altımda hareket eden bir arabada yattığımı gördüm. Sarı ve kırmızı. Yeni paltom mahvolmuştu, suni kürk kanla kaplıydı. Etrafımı kırmızıya bulanmış bandajlar sarmıştı. Gömleğim yırtılmıştı ve karnımdaki bir delikten kan fışkırdığını görmek başımı o kadar döndürdü ki neredeyse tekrar bilincimi kaybedecektim. Fakat Ronan'ın Albert'e bağıran sesi beni uyanık tuttu.

Gözlerim, dişleriyle yeni bir steril bandaj yırtan ve onunla yarama baskı uygulayan Ronan'a kaydı. Acı bekleyerek gerildim ama bir titreme tüm vücudumu sarsmaya başladığında sadece karnımda bir sancı hissettim.

Bakışlarımız buluştu.

Rus ruleti oynuyorduk.

Gözümü kırptığım an-

Sadece onu görmeyi özleyecektim.

Karanlık, işkence dolu gözleri uzun bir an boyunca gözlerimden ayrılmadı. Sonunda uyandığımı ve ölümün kapısından tahmin ettiğinden daha uzakta olduğumu fark etti. Yarama baskı uygulamaya devam ederken arka koltuğa yaslandı, bir kolunu dirseğine dayayıp başını eğdi, gözleri kapalıydı.

"*Ona ne spit*,"* diyerek sert bir nefes verdi. "Siktir. *Ona ne spit*."

Albert ön koltuktan, "Neredeyse geldik," dedi.

Vurulduğum için çok acı çekeceğimi düşünmüştüm, ancak tüm vücudum sanki her yerime lidokain** enjekte edilmiş gibi karıncalanıyordu.

Ronan gözlerini açtığında bana öfkeyle baktı. "*Zachem ty eto sdelala*?" dedi dişlerinin arasından. "*Zachem?*"

* (Ru.) Uyumuyor/uyandı.

** Belli bir bölgedeki dokuyu uyuşturmak üzere kullanılan bir ilaç.

"İngilizce," dedim yumuşak bir sesle.

"Bunu ne bok yemeye yaptın, Mila?" diye hırıltılı bir sesle gürledi. "NEDEN?"

"Sen ölümsüz değilsin," diye fısıldadım, boğazım düğümlendi. "Ölmeni istemedim."

Bana bakarken gözleri inanmazlık, öfke ve anlaşılmaz bir şeyle doluydu. "Benim için kendini feda etmeyeceksin." Dişlerini sıktı. "Benim için ÖLEMEZSİN, *kotyonok*." Gözleri beni perişan etti. "Aramızda biri ölecekse, o BEN olacağım. Anladın mı?"

Anlamadım, o yüzden de başımı iki yana salladım.

"Öyleyse senin için daha açık anlatayım," dedi gözlerindeki gölgeler yanıp sönerken. "Bensiz hayatta kalırsın. Yoluna devam edersin." Sesi sertleşti. "Bense senin ve tüm o lanet sarılarının olmadığı bir dünya hayal edemiyorum. Yani ölürsen, beni de götürürsün. Fedakârlığın hiçbir şey ifade etmez, *kotyonok*. HİÇBİR ŞEY."

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken soğuk bir titreme içimi kapladı. Sanki içim buz tutuyordu, şiddetle titredim.

"Çok üşüyorum, Ronan..." Gözlerimin ağırlaştığını hissettim, bu yüzden onları kapadım. Ronan, yüzümü tutarak, "*Nyet*," diye çıkıştı. "Sakın gözlerini kapatayım deme."

"Çok yorgunum," diye fısıldadım, uyuşukluk vücudumdaki tüm kasları çekiştirdi. "Ben sanırım..."

"Eğer ölürsen, Mila," dedi sert bir şekilde, "Kaos'u başıboş hayvanların arasına gönderirim."

Kalbim tekledi. "Yapmazsın."

"Yaparım."

Araba durduğunda, Ronan bir saniye bile kaybetmedi. Beni kucağına aldı ve hastaneye taşıdı. Doktorların ve hem-

şirelerin bize doğru koşuşturmalarını ve Rusça sorular sormalarını izledim. Bir hafiflik beni ele geçirip aşağı çekerken, Ronan'ın az önceki tehditinden başka hiçbir şeye anlam veremiyordum.

Sağlık ekibinin sözünü keserek, "Bunu Kaos'a yapma," diye zayıf bir şekilde yalvardım.

Doktorları koridorda takip ederken, "Ölmezsen, yapmam," diye yanıtladı.

Adil davranmıyordu.

"Ronan..." Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü.

Onu sildi. Sesi sertti. "Şartlar bunlar. Seçimini yap."

Nasıl ölmemeyi seçebilirdim ki? Bugün o gün olabilirdi ve *D'yavol* bile kaderi değiştiremezdi. Her zaman istediğim aileye ya da aşka hiç kavuşamamış olabilirdim ama en azından elimden gelenin en iyisini yaptığımı söyleyebilirdim.

Ronan beni sedyeye yatırdı ve bir hemşire beni hızla ameliyathaneye götürdü. Bir cerrah Ronan'ın girmesini engellemeye çalıştığında, Ronan tabancasını çıkardı ve doktorun kafasına doğrulttu.

"*Yesli ona umret, ty tozhe umresh*," diye hırladı. *O ölürse, sen de ölürsün.*

Cerrah yutkundu, yolundan çekildi ve Ronan'a kısaca ayakta durabileceği bir yeri işaret etti.

Bir hemşire beni uyutmak için yüzüme maske taktı. Çıkarmaya çalıştım ama hemşire çok az bir çaba harcayarak onu yerinde tutmaya devam etti. Bu sırada benimle Rusça konuşuyordu. Gaz, bilincimi aşağı çekmeye başladı... Ronan'ın gözleriyle karşılaştığımda ne söylemem gerektiğini biliyordum. *Ya lyublyu tebya. Seni seviyorum.* Fakat sonunda, asla uyanamayacağım korkusuyla ağzımdan tek bir kelime çıktı.

"*Proshchay...*"

Anestezi beni etkisi altına almadan önce duyduğum son şey, "*Proshcay*'ini sikeyim, Mila," oldu.

Bip.

Bip.

Bip.

Beni ağır bir uykudan çeken bip sesleri, ölmediğimi gösteriyordu. Ya da Şeytan'ın hastalıklı bir mizah anlayışı vardı.

Vücudum sakin, ağrısız bir durumdaydı ama hayal gücüm çılgınca çalışırken gözlerimi açmakta tereddüt ettim. Belki cerrahlar bir uzvumu kesmek zorunda kalmışlardı. Belki de felç olmuştum. Belki otuz yıllık bir komadan uyanıyordum. Ne yazık ki gördüklerim hayal gücümün üretebileceğinden daha kötüydü.

Alexei Mikhailov ve *D'yavol* aynı odada oturuyordu.

Babam siyah bir takım elbise ve morarmış gözle kapının yanındaki sandalyede oturuyordu. Pişmanlık duygusu yayarak ellerine bakıyordu. Ona baktığımda hiçbir şey hissetmedim. Ne nostalji. Ne saygı. Ne de sevgi.

Yaptığı her şey ona bakışımı değiştirmişti. Aslında benim için kendini feda etmeyi planladığını bile düşünmüyordum. Telefon görüşmesi, Ronan'ı kabul ettiğine inandırmak için başka bir yalan ve manipülasyondu. Babam, bana bir şey olabileceği gerçeğini umursamadan, beni savaşının ortasına koymayı seçmişti. Ve bana bir şey olmuştu.

Yaşasa da ölse de onun için tuttuğum yas bitmişti.

Bakışlarım, Tom Ford takımı ve yorgun gözleriyle yatağımın yanında oturan Ronan'a kaydı. Sessizce beni izliyordu.

Bilincim kayıpken, hep yanımda kaldığını bir şekilde biliyordum. Bir zamanlar nefret ettiğim adam, sevdiğim adam olmuştu.

Ronan yanılıyordu.

Ben de onsuz bir hayata katlanamazdım.

Bağlılıkla tehdit eden bu aşk beni korkuttu. Adanmışlık ruhumu ısıtan parlak bir ışık gibiydi ama aynı zamanda onu daha fazla seversem göğsüm yırtılacakmış gibi savunmasız hissetmeme neden oluyordu.

Ronan için o kurşunu yediğime pişman değildim ama neredeyse ölüyor olmak beni hayata farklı bir perspektiften bakmaya zorladı. Gerçek şu ki, henüz doğru düzgün yaşamamıştım. Kapalı altın kapılarla çevrelenmiş bir manzara, bir Rus malikânesinin içi ve âşık olmak dışında hiçbir şey deneyimlememiştim.

Eğer kendime gelmeseydim, sadece aşktan ibaret olurdum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum, ancak bu düşünce kalbimi burktu. Ronan'ın zayıf noktalarından birine vurmak üzere olduğum gerçeği, bende kusma isteği uyandırdı. O tanıdığım en güçlü adamdı ama yine de onu incitme fikrine dayanamıyordum.

"Sanırım Kaos başıboş kalmayacak," dedim sonunda. Hırıltılı sesim içimdeki kalp ağrısını gizliyordu.

Babam sesimi duyunca başını kaldırdı, gözleri rahatlamayla doldu.

Ronan'ın sabırlı ifadesi bozulmadı. Güçlükle kabul ettiğim şeyi benimle aynı anda anladığını fark ettiğimde midem kasıldı.

"Ne kadardır buradayım?" diye sordum.

Ronan duygusuzca, "Üç gün," dedi.

Babam ayağa kalktı, yatağımın yanına geldi ve seruma bağlı elimi tuttu. "Çok özür dilerim meleğim. Ben çok..." Sesi çatladı. "Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Elimi tutan eline baktığımda, bana en son ne zaman isteyerek dokunduğunu hatırlayamadım. Sevgisini kazanmam için tek yapmam gereken kendi silahıyla vurulmammış demek.

Hissiz bir şekilde elimi geri çektim. "Ben seni affediyorum baba."

Acı dolu gözleri benimkileri buldu. "Nasıl senin kadar şefkatli bir kız yetiştirdim hep merak etmişimdir."

"Şefkatliyim ama unutkan değilim baba. Senden nefret etmiyorum. Ne anneme yaptıkların için, ne yalan söylediğin için, ne yanımda olmadığın için ne de beni bu duruma soktuğun için nefret etmiyorum." Sesim doğal olmayan bir şekilde sakindi. "Ama unutmayacağım."

Sessizce sözlerime hazmetmeye çalıştı.

"Sen her zaman benim babam olacaksın... ama bence yollarımızı ayırmamız en iyisi." Bu sözleri hiçbir duygu olmadan söyleyebilmek beni şaşırttı. Gerçi artık gözlerinde umutla Moskova'ya giden bir uçağa binen o kız değildim.

Babam biraz perişan görünüyordu ama sonra somurtkan bir şekilde başını salladı. "Eğer istediğin buysa."

"Bu."

Babam başka bir şey demeden kapıya doğru yürüdü.

"Neden yaptın?" diye sordum birden.

Durdu, vücudu gerildi. Annemi neden öldürdüğünü bilmek istediğimi biliyordu. Tereddüdü odada ağır bir sessizlik yarattı, sanki bana gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğinden emin değildi. Sonundaysa, artık onun yaptığından emin oldum.

"Başka bir adamın çocuğuna hamileydi."

Ardından, verdiği yanıtla beni uyuşmuş bir halde bırakarak odadan ve hayatımdan çıktı. "*Tatianna'ma çok benziyorsun...*" Onun Tatianna'sı. Babam beni umursuyor olabilirdi ama beni asla gerçekten sevmemişti. Ben sadece onun ünlü bir opera şarkıcısına olan zehirli saplantısının simgesiydim. Beni yıllar önce terk etmiş gibi hissediyordum, fakat bunun şu an gerçekten yaşanması ve uzaklaşmasını izlemek kalbime keskin cam parçaları saplanıyormuş gibi hissettirdi. Göğsümdeki kargaşa beni bir sonraki konuşmamı başlatmaya ikna etti.

Babam gittikten sonra, "Acele edersen, onu park yerinde yakalayabilirsin," dedim.

"Pas geçeceğim." Ronan'ın ses tonu alaycıydı.

"Artık bana zarar vermeyeceğini biliyor. Üstünlüğünü kaybettin."

"Bütün gün buradaydı," diye tersledi Ronan. "Onu öldürmek isteseydim, şu ana dek defalarca yapabilirdim."

Bakışlarımı Ronan'a çevirdim. Onu görmek içimi ağır bir özlemle doldurdu: Bana dokunması, bana sarılması, bana umursadığını göstermesi için. Fakat bunların hiçbirine sahip olamayacağımı hatırlamak göğsüme bir darbe almışım gibi hissettirdi.

Yutkundum. "Yani intikamından vaz mı geçtin?"

Dişlerini sıktı. "Şu an aklımda intikam mı var sanıyorsun?"

"Ona vurmuşsun," diye meydan okudum.

"Konsantrasyonumu yeniden kazanmak için bu gerekliydi."

"Beni uyurken izleme konsantrasyonun."

"Evet," dedi sert bir şekilde.

Kalbim verdiğim karar için benden öç almaya çalışırca-

sına yanmıyor olsaydı, cevabıyla eğlenebilirdim. Gergin bir şekilde serumumu elimde tutan banta odaklandım.

"Şu anda aklında intikam yoksa, o zaman ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum."

Ona baktım. "Neyi?"

Gözleri kısıldı. "'Affediyorum ama muhtemelen yollarımızı ayırmamız en iyisi' konuşmasını."

Gözlerindeki telaşı görmeyi kaldıramayacağım için başka tarafa baktım. Geride bırakılmaktan hoşlanmıyordu, yine de onun için önemli olan herkes onu geride bırakmış gibiydi. Benim de onlardan biri olduğumu bilmek boğazımı sıkıyor, gözlerimin arkasını yakıyordu.

Ayağa kalkıp komodinin üzerine kalp şeklinde bir küpe bıraktığında içimde bir panik başladı. Ne yapıyordum ben? Bunu neden yapıyordum? Kapıya doğru ilerlerken kalbim bana onu durdurmam için bağırıyordu. *Dur. Lütfen dur...* Ama boğazımdaki kıskaç yüzünden ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Ronan kapıda bir an durakladı. Gözlerimle buluşmak için başını çevirdi ve, "Bu bir *proshchay* değil," diye söz verdi.

Kurşun yemek, onun benden uzaklaşmasını izlemenin verdiği acının yanında hiçbir şeydi. Acı kalbimde başladı, göğsümün duvarlarına pençeler atarak içimi kanattı.

Bu bir *proshchay* değildi.

Fakat bu sözün şu an bir faydası yoktu.

Onu geri istiyordum. Kanım çaresizlikle yanıyor, peşinden koşmamı ve bunun bir hata olduğunu söylememi emrediyordu bana. Çılgına dönmüş bir biçimde elimdeki serumu çekerek çıkardım. Kalbimdeki ağrı beni paramparça ediyor, boğazıma, göğsümü ezip geçen hıçkırıklar gönderiyordu.

Bu bir *proshchay* değildi.

Serumu çıkardığımda, içimdeki kaotik enerji azaldı ve beni o kadar bitkin bıraktı ki, gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken sadece ağzımı kapatabildim. Karnımdaki keskin zonklamayı görmezden geldim. Bir makine bip sesi çıkarmaya başladı ve beni yakında bir hemşirenin burada olacağı konusunda uyardı ama bir köpekle karşılaştım.

Kaos yatağa atladı ve yanıma uzandı. Hıçkırarak, elimi tüylerinde gezdirdim, ona sımsıkı sarıldım ve, "Bu bir *proshchay* değil..." dedim.

BÖLÜM

Elli Bir

lacuna
(i.) boşluk; eksiklik

Ronan

Kolumdaki kurşun yarası zonkladı ve gömleğimi kana buladı. Alexei'ye yumruk attığımda bazı dikişleri patlatmış olmalıydım. Mila beni hayatmdan kovduktan sonra benim için arabanın kapısını açan Albert'i yumruklarken de patlatmış olabilirdim. Derimin altında bulunan bu hırçın, keskin histen nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Şiddet bile göğsümdeki gergin ve yoğun ağrıyı dindirmiyordu.

Mila sanki benden bir şey çalmış gibi hissediyordum.

Acıyla baş edebilirdim.

Fakat hırsızlıkla edemezdim.

Ofis koltuğumda oturan ağabeyim Rusça, "Rusya'ya

'önemli' bir iş dedin diye geldim ama oturup kara kara hayat seçimlerini gözden geçirmeni izlemekten başka bir şey yapmıyorum," dedi. "Bunları benimle de paylaşmak ister misin?"

Bu duyguyu başka türlü nasıl açıklayacağımı bilemiyordum, bu yüzden sandalyeme oturdum ve, "Benden çaldı," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Oyuncağın mı?"

"Adı Mila," diye çıkıştım.

Kristian gülümsemesini gizlemeye çalışarak bardağındaki votkayı yudumladı. "Ne çaldı peki? Güzel kristal bardakların var."

Ağzımı neden açtığımı bilmiyordum. Açıkça görülüyordu ki tüm bunlar bana göre değildi ve ağabeyim bunun her saniyesinden zevk alıyordu. Gözlerimi kıstım ve o rahatsız edici his göğsümü pençelerken kalemimi masaya vurdum.

Ağabeyim ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. "Küçükken en kötüsünü benim yaşadığımı düşünüyor olabilirsin ama yıllarca dolaplarda yaşayanın veya annemiz ve müşterileri tarafından dövülenin sen olduğunu unutmuşsun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Geçmişe yolculuk mu yapacağız?"

"Sence de zamanı gelmedi mi?"

"Gelmedi."

"İnsan duygularına biraz yabancı olabilirim ama ben en azından onları anlıyorum."

Ona bir bakış attım. "Ben de gayet iyi anlıyorum."

"Mikhailov kızına duyduğu karşılıksız aşkı, onun kendisinden bir şey çalması olarak yorumlayan adam diyor bunu da."

"Âşık" olmakla suçlanmak beni... tuhaf hissettirdi, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Birincisi, burada hiçbir şey karşılıksız değil." Öyle olsaydı bile karşılıklı hale getirirdim.

"İkincisi, Hallmark Kanalı'nı* izledim. Aşk böyle bir şey değil."

Kristian güldü. "Küçük erkek kardeşime seks hakkında ipuçları vereceğimi sanırdım. Aşk hakkında değil."

"Bence seks olayını hallettim ama yine de sağ ol."

Bardağına bakarak içindeki votkayı döndürdü. "Gianna benim yüzüme bile bakmıyorken yıllarca onu sevdim. Aşk, kalpler ve çiçekler değildir. Bazen acayip berbat bir şeydir."

"Bana bunu cidden yutturmaya çalışıyorsun," dedim tatsız bir sesle.

"Yutturmama gerek yok. Sen çoktan gidip Alexei Mikhailov'un kızına âşık oldun."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sustum.

"Bana olanlar için kendini suçladığını biliyorum." Sessizlik ağır gelmeye başladı. "O saçmalıklar için kendini o kadar suçlu hissediyorsun ki başka insanları önemsemek için kendine izin vermiyorsun. Çünkü eğer kendi kardeşini koruyamadıysan, nasıl anlamlı bir ilişkiyi hak edesin ki, değil mi? Eh, artık bunu kafana takmayı bırakman gerek."

Bazen, onun doğal olmayan anlama kabiliyetinden nefret ediyordum. Bazense işleri benim için kolaylaştırıyordu çünkü ben bu boktan şeyleri asla yüksek sesle söyleyemezdim.

"Bir psikoloğun kanepesinde yatmalıymışım gibi hissediyorum."

"Bana sorarsan, travma kaynaklı bir yığın duygusal sorunun var."

Ona "siktir git" bakışı attım.

Gülümsedi. "Sen değil, ben senin yanında daha fazla olmalıydım. Büyük olan bendim. Serbest bırakıldığım anda ayrılmamalıydım. Bu yüzden boktan bir herif olup çıktın..."

* Dram ve romantik filmler yayınlayan bir TV kanalı.

"Bu gerçekten çok iyileştirici oldu."

"Güzel. Artık insanlara vurmayı bırakıp Mila'ya onu sevdiğini nasıl söyleyeceğinin provasına başlayabilirsin."

Kıkırdadım. "Maalesef burada ayna yok ve provalar sırasında kendimi görmem gerekiyor."

"Bu arada, kulübe hoşgeldin," dedi zevkle. "Sana abayı yakmış diyeceğim günü bekliyordum."

Kahretsin.

"Aşk" kelimesinden bir hastalıkmış gibi kaçınırdım ama şimdi Kristian bu fikri kafama soktuğu için düşünmeden edemiyordum.

Mila'nın öleceğini düşündüğümde ağzımdan çıkan tüm o rastgele şeyler doğruydu. Ölüme sayamayacağım kadar çok direnmiştim ama mesele onun ve benim aramda bir seçime dönüşürse bunu memnuniyetle karşılayacağımı biliyordum. Onu fedakârlığı konusunda uyarmıştım ama görünen o ki şimdi ben onun için neredeyse kendimi kurban ediyordum.

Yumuşacık bir kalbi olan, sarı renge âşık, bayıltıcı derecede tatlı bir kız bir şekilde içimdeki boşluğu doldurmuştu. Ve ben onun *benden* uzakta olma düşüncesini bile kaldıramaz hale gelmiştim.

Artılar: Kristal bardaklarım güvendeydi.

Eksiler: Gerçekten karşılıksız olabilirdi.

Daha fazla düşünmeye vaktim olmadı. Kapı uçarak açıldı. Ağabeyim ve ben sessizce Kostya'nın kesik bir kafayı getirip yere atışını izledik. Kafa, orantısız bir bowling topu gibi yuvarlanıp, yavaşlayarak odanın ortasında durdu.

"Bu ne lan?" diye sordum bıkkın bir şekilde. Ofisim zaten berbat durumdaydı.

Kostya derin derin nefes alıyordu, tepeden tırnağa kan

içindeydi. Elindeki bıçaktan yere kan damlıyordu. Patlamak üzereydim. Resmen yeni bir halıya ihtiyacım olacaktı.

"Dimitri Mikhailov."

Ona boş boş baktım ama içten içe, onu elindeki bıçakla öldürmeme az kalmıştı.

"İşitme engelli misin?" diye bağırdım. "Yoksa sadece sikik bir aptal mısın?"

Adamlarıma Mikhailovlardan uzak durmalarını emretmiştim. İntikam arzusu, Mila neredeyse ölecekken yitip gitmişti. Kanadığını gördükten sonra misilleme bir seçenek bile değildi. Hayatımda ona ihtiyacım vardı, canlı ve bir şekilde beni güçsüz hissettiren gözyaşları olmadan. Bu da ne yazık ki onu tekrar kaçıramayacağım anlamına geliyordu.

Babasını öldürmek onu benden sonsuza kadar uzaklaştırabilirdi ve ben bunu kabul edemezdim. Yine de Alexei'nin, oğlunun cinayetine sessiz kalacağını düşünmüyordum. Olayın yaratacağı etkiyi düşününce öfkeyle doldum. Babasıyla savaştayken Mila'yı geri getiremezdim.

Kostya dişlerini sıktı ama gözlerinden acı bir ifade geçti. "Pasha'yı Alexei'nin emriyle öldüren Dimitri'ydi. Kızını becermekten başka bir şey yapmadığın için, işi kendim hallettim."

Gülümsedim ama dostane bir gülümseyiş değildi. Kostya'yı öldürmek ve Vadim'i iki kardeşi de ölmüş halde bırakmak istemiyordum ama başka bir seçenek yok gibi görünüyordu.

Bıçak Kostya'nın parmaklarından kaydı. Sesi anlaşılmazdı. "Pasha benim küçük kardeşimdi..." Kanlı yanağından bir damla yaş süzüldü. "Bunu yapmak zorundaydım. Ve cezamı kabul etmeye hazırım."

Kardeşi için ölmeye hazırdı. Beni soğuk bir eğlenceyle izleyen kendi kardeşime baktım. Bununla nasıl başa çıkaca-

ğımı görmek istiyordu çünkü onunla ben de birbirimiz için aynısını yapardık.

Albert kapıda belirdi, bugün ona verdğim morluğun üzerindeki gözleri sertti. Arabayla beni buraya getirmeden önce yumruğu normal bir teşekkürmüş gibi kabul etmişti.

"Misafirlerimiz var," dedi.

Kim olduklarını söylemesine gerek yoktu.

Kostya'ya sert bir bakış atmadan önce Albert'e, "Bize bir dakika ver," dedim. "Bu sefer fena batırdın. Bir daha emirlerime karşı gelir veya Mila hakkında öyle konuşursan, hayatına düşünebileceğim en acı şekilde sonra veririm."

Kostya yutkundu.

"Şimdi siktir git buradan," diye mırıldandım. "Senden o kadar iğreniyorum ki Alexei seni öldürmek için buradaysa, ona izin vereceğim."

Kostya'ya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Kapıda kan izi bırakarak gözden kayboldu.

Bir an sonra Albert, Alexei ve Ivan'la birlikte geri döndü. Mila'nın babasını görünce omuzlarım gerildi. Hastane odasına geldiğinde onu neredeyse öldürüyordum. Pasha için değil, Mila için. Kız yaklaşık bir ay önce restoranıma paldır küldür girmişti ve her şeye bakış açımı değiştirmişti.

Alexei kapıda durdu ve oğlunun yerde yatan kafasına uzun uzun baktı, yüzünden acı ve öfke karışımı bir ifade geçti. Adam bir günde yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Kristian'ın karşısındaki kanepeye otururken tek kelime etmedi. Alexei oğulları hakkındaki hayal kırıklığını her zaman dile getirmişti. Bir keresinde işleri batırdığı için Dimitri'yi bacağından vurduğunu bile görmüştüm. Basit bir prensip gereği, intikam bekliyordum. Adamın, yüzünü ellerinin arasına almasını beklemiyordum...

Alexei Mikhailov ağlıyordu.

Bu acayip derecede tuhaftı.

Ağabeyimin bakışlarıyla karşılaştım ve başımı Dimitri'nin kellesine doğru sallayarak bir şeyler yapmasını söyledim. Kanepenin arkasına itmek gibi. Bir şey yapmadı. Sadece bana ifadesiz bir bakış atarak votkasını yudumladı.

Alexei anını yaşarken Ivan duvara yaslandı ve bana dik dik baktı.

Rahat bir tavırla, Rusça, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedim ve sonra düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. "Gerçi geçen evimi ziyaret edip, sonra çıplak bir şekilde sahibine geri koşmuştun..." Gözlerim kısıldı. "Ve beni alt etmeye yönelik başarısız girişiminle Mila'yı neredeyse öldürdüğün zamanı da unutamayız. Ama evet, bunların dışında uzun zaman oldu diyebilirim."

Bakışları sertleşti. "Eğer Mila'yı kaçırmasaydın, asla bu pozisyonda olmazdı."

Sinir bozucu derecede doğruydu. "Belki de. Ama hepimiz senin onu istediğin pozisyonu biliyoruz. Kızındansa Alexei'yi becermeyi tercih etmen çok üzücü. Onunla bir şansın olabileceğinden demiyorum tabii."

Alexei'den bir tepki alacağımdan emindim ama adam hâlâ garip bir şekilde yas tutuyordu.

Ivan, Alexei'ye temkinli bir bakış atıp, "Birden fazla kez şansım oldu. Sadece ilgilenmedim."

Kahkaha attım. Ona sahip olamadım değil de ilgilenmedim diyordu. "Biliyor musun, bana ikiyüzlü bir orospuyu hatırlatıyorsun. Bir sikin olup olmadığını bile merak etmeye başlıyorum."

"Alexei'nin tarafını seçtiğim için mi? Bana orospu diyorsun ama sen de bir orospu gibi kin besliyorsun."

Hakaretten hiç etkilenmedim, zihnim geçmişe gitti. "Sende bir tuhaflık olduğunu hep biliyordum. Hapishanede çöp tenekelerinin yanında oturan garip, yalnız adam. Büyükannesini öldürmekle suçlanmış. Yani, *büyükannen* lan! Haberler onu tatlı, yaşlı bir kadın olarak resmetmişti ama sen herkesi onun ne kadar kötü olduğuna ikna ettin..." Sandalyemde geriye yaslandım. "Gerçekten tatlı, yaşlı bir kadındı, değil mi?"

Gözlerinde öldürücü bir öfke belirdi.

"Ne yapmıştı? Fıstık ezmeli sandviçinin sert uçlarını mı kesmeyi unutmuştu?"

"Cehenneme kadar yolun var, *D'yavol*."

Kristian ve Alexei artık sessizce bizi izliyorlardı ama söyleyecek bir şeylerim olduğu için devam ettim.

"Seni kanatlarımın altına aldığımda, hoşuma giden her şey senin de hoşuna gidiyordu. Götüme salatalık sokulmasından hoşlanıyorum desem, sen de hoşlandığını söylerdin. Can sıkıcıydı ama yine de sonuna kadar sadıktın. Gerçekteyse değildin, değil mi?"

Ivan kıpkırmızı oldu. "Seni sattığım için pişman değilim. Bunu hiç düşünmeden tekrar yapardım."

"Biliyorum. Çünkü sen gerçek psikopat benliğini Alexei'nin himayesinde ortaya çıkarabilen lanet bir yılansın. Adamlarının dengesiz olmasına bayılıyor. Bilmeliydim. Sonuçta ben de onun için çalışmıştım." O herifin emriyle, bugün düşünmeye bile katlanamadığım birçok şey yapmıştım.

Gözlerim, Alexei'ye kaydığında bana baktığını gördüm. Acaba şu an aklında beni mi öldürüyor yoksa geçmişi mi hatırlıyordu merak ettim. Ya da belki de Mila'yı ve benim kızının hayatına nasıl sonsuza dek dalmış olduğumu düşünüyordu. Mila'nın hoşuna gitse de gitmese de.

Kristian elindeki votkanın keyfini çıkarıyordu, ancak işlerin hızla tersine dönmesine hazır olduğunu söyleyebilirdim.

Ivan keyifle sert bir nefes verdi. "Bana yılan diyorsun. Ama masum bir kadını kaçıran sensin." Gözleri kısıldı. "Seninle kalmasının imkânı yok," diye hırladı. "O kadar aptal değil."

"İstemediğin bir kadın için çok agresifleştin," diye mırıldandım. "Dur tahmin edeyim... Alexei, Mila'yı ilk kaçırdığımda onu sana vereceğini söyledi. Ardından Carter'ın daha iyi olacağını düşündü ve fikrini değiştirdi. Sen de sesini çıkarmadın çünkü onun kıçını öpmekten memnunsun."

Ivan'ın gözlerindeki gölgeli parıltı bunu doğruluyordu.

"Eminim sana bir teselli ödülü vermiştir, seni ele geçirmek için kaçırılmış bir kız mesela. O kızı da büyükanneni kestiğin gibi kestin mi?"

Ivan üzerime atıldı ama Kristian, bardağı hâlâ elindeyken silahını çıkarıp kafasına doğrulttuğunda durdu.

"Aynen. Yerinde olsam ben de dururdum."

Alexei ayağa kalktı. Hastane dışında, onu ilk defa bu kadar pasif ve mağlup görmüştüm. Şu noktada intikam gereksizdi. Adam zaten yavaş yavaş öldürüyordu kendini.

Bana zehirli bir ifadeyle baktı. "Oğlumu öldürdün."

Tek kaşımı kaldırdım. "Pahalı kızlarından birini boğarak öldürdüğünde sen de neredeyse öldürüyordun onu." Kayıtsızca omuz silktim. "Bu yüzden o kadar da sorun olacağını düşünmedim."

Gözleri parladı. "Artık kızım ellerinde, bu yüzden buna bir son vermekten başka seçeneğim yok. Daha fazla savaşla onu da Dimitri gibi kaybetmeyi göze alamam."

Kızma tam olarak sahip değildim... Gerçi benim için o kurşunu yedikten sonra benim tarafımı seçtiğini varsayıyor olmalıydı. Bu düşünce beni Mila'nın yaptığı şeyi fark ettiğim

ve göğsümün sıkıştığı saniyeye geri götürdü. Ya ölseydi ve tüm o gün ışığını yanında götürseydi... Siktir. Bu düşünce beni hasta hissettirdi, aynı zamanda öfkeden gözümün dönmesine neden oldu.

"Bu iyi bir bahane, Alexei ama ikimiz de gücünü kaybettiğini biliyoruz. Moskova benim olmasaydı bile şimdiye kadar başka birinin olurdu."

Sert bir cevap vermemek için kendini tutarken çenesi kasıldı ve sonra kapıya döndü. "Gel Ivan."

Ivan kopmuş kafayı alıp bir kucak köpeği gibi sahibini takip ederken, sahte bir endişeyle, "İstersen seni işe almayı düşünebilirim," dedim.

"Cehenneme git, *D'yavol*," diye tersledi Alexei.

"Siz çocuklar azıcık yaratıcı olabilir misiniz?" dedim sinir olmuş gibi. "Hakaretleriniz sıktı."

İkisi de gittikten sonra Kristian, "Eh, bu beklenmedikti," dedi.

Katılıyordum. Tek bir kişi bile ölmemişti.

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kristian.

"Prova yapmaya," dedim ve dışarı çıktım.

Mila'nın biraz alana ihtiyacı olabileceğini fark etmiştim. Bu fikir hoşuma gitmemişti. Aslında her hücrem, *benim* olduğunu bilmem için onu ait olduğu yere, yatağıma geri getirmemi istiyordu. Fakat kızı kaçırmak, babasını öldürmekle tehdit etmek ve bir dizi başka ciddi suçla uğraşmak yetmişti.

Bir şeyi istediğimde gerçekten sabırlı olabilirdim. Ama ben Mila'yı istemiyordum... Benim ona ihtiyacım vardı.

Eğer "aşk" dedikleri buysa, o zaman onun hakkını verecektim.

Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdım.

BÖLÜM

Elli İki

rubatosis
(i.) kendi kalp atışından rahatsız olma durumu

Mila

Ronan'dan kurtulmanın o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Fiziksel olarak benimle hastane odasında olmayabilirdi ama varlığı her yerdeydi.

Doktorlar beni muayene ettikten sonra, telefonları kulaklarında odadan fırlamalarının nedeninin sık sık, ona durumum hakkında bilgi vermek olduğunu düşündüm. Sadece D'yavol bu türden aceleci, gergin bir tepki alabilirdi.

Hastanedeki ilk bilinçli günümde, bir çocuk vegan yemeklerle dolu mini buzdolabı, bir çanta köpek maması ve not verdi.

Yemek ye.
-Ronan

Birkaç hafta önce bu emir üzerine gözlerimi devirirdim ama bu sefer dudaklarımda bir gülümseme ve kalbimde bir gümbürtü oluştu.

Ronan nüfusunu kullanarak birini Kaos'un benimle kalmasına izin vermesi için tehdit etmişti. Bunu biliyordum çünkü odamın dışındaki duvarda evrensel kırmızı renk giriş yasak tabelasında, bir köpeğin portresi vardı. Bu jest beni rahatlatmıştı çünkü şu anda düşüncelerimle yalnız kalmayı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Kaos beni bir arada tutan tek şeydi.

Personelin çoğu asık suratlı Alman kurdundan uzak durmuştu ama altmışlı yaşlarındaki ciddi bir yaşlı hemşire, onu tuvalet molalarında dışarı çıkarma cesaretini gösterdi. Hatta Kaos hırladığında onu azarladı, bu da hayvanın kafasını karıştırarak uyum sağlamasına sebep oldu.

İkinci gün, çocuk *Forensic Files*'ın her sezonunun olduğu bir dizüstü bilgisayarı ve başka bir not teslim etti.

Birini öldürüp de bundan nasıl kurtulacağını öğrenmek istiyorsan, sorman yeter.
-Ronan

Üçüncü gün, çocuk Pacifica şampuanı, duş jeli ve tabii ki bir not teslim etti.

Hemşirelerle tartışmayı bırak.
-Ronan

Bu sefer gözlerimi devirdim. Ronan'ı sadece doktorlarım

bilgilendirmiyordu, aynı zamanda hemşirelerim de ona benim hakkımda gevezelik ediyordu. Bir personele bana şampuanlarının arkasındaki içindekiler kısmını okuttuktan sonra banyo yapmayı reddetmiştim. Şişe resmen öldürülmüş küçük hayvanlarla doldurulmuştu. Sonunda saçımı Pacifica ile yıkadığımda kalbim hasretle titredi.

Dördüncü gün çocuk, içi kıyafetlerle dolu iki bavul teslim etti. Elbiseler, kazaklar, iç çamaşırları, ayakkabılar... Neredeyse yeni bir gardıroptu.

Bütün o sarıların altında üç pantolon var· Giy onları·
-Ronan

Çok beklerdi.

Yine de hastane önlüğümü çıkardığım için fazlasıyla rahatlamıştım. Yaram yeterince iyileşmişti, sürtünme endişesi duymadan bol giysiler giyebilirdim. Doktorlar -"doktorlar" derken on doktordan bahsediyordum- durumumdan yeterince memnundular, bana birkaç gün içinde taburcu olabileceğimi söylediler. Hastaneden çıkmayı ne kadar istesem de, sonrasında ne yapacağım konusunda endişeleniyordum.

Beşinci gün, çocuk başka bir paket teslim etti. Kutuyu açtığımda kollarımdaki tüyler déjà vuyla diken diken oldu. Yakasında "*Kotyonok*" dikişli başka bir limon sarısı suni kürk vardı.

İstediğin gibi kirlet· Ama bir daha ASLA kanla kirletme·
-Ronan

Kürkü giydim ve bir ay önce tamamen farklı bir durumda yaptığım gibi kendimi yatağa bıraktım, kalbim hızla çarpıyordu. Ronan gibi kokmasını umarak -ihtiyaç duyarak- burnumu kürke bastırdım. Kokmuyordu. Göğsümdeki ağrı yükselip gözlerimi yakarken, Kaos başıyla beni dürttü. Yanma kıvrıldım ve hem ona hem de duyamayan birine "*Ya lyublyu tebya*," diye fısıldadım. *Seni seviyorum.*

Altıncı gün, çocuk yeni bir iPhone ve şok edici miktarda bir paranın yanında pasaportumu, kimliğimi ve ertesi gün Miami'ye giden bir uçak biletini teslim etti. Notu alıp okurken ellerim titriyordu. Bir damla gözyaşı düşüp mürekkebi kağıda bulaştırdı.

Bu bir proshchay DEĞİL.
-Ronan

Yedinci gün taburcu edildim. Ben yatağa oturup dizlerimi göğsüme dayamış bir halde beklerken hemşireler eşyalarımı topladılar. Çocuğun gelip bana Ronan'dan bir şey daha getirmesini bekliyordum. Herhangi bir şey.

Ama çocuk hiç gelmedi.

Kalbim ağır geliyor, göğsümde isyan edercesine atıyordu. Dışarı çıkmadan önce hastane odama son bir kez baktım. Bir araba beni alıp havaalanına götürdü. Bilinçsizce hareket ediyordum. Vücudum iki farklı yöne çekiliyor, hiçbir şey yapamıyordum.

Miami'ye giden uçağa bindim ama servis kapısında dondum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir adım daha atamadım.

Bir uçuş görevlisi bana, "*Devushka, vy zaderzhivayete oc-*

hered'" dedi.

Ona boş boş baktığımda, fazla Rusça bilmediğimi anlamış olmalıydı. Yine de çelişkiye düşmemin nedeni onu anlamamam değildi. "Yolu kapatıyorsunuz," diye yumuşak bir şekilde İngilizce olarak tekrarladı.

Boğazım düğüm düğüm olmuş bir şekilde kendimi ilerlemeye zorladım. Kaos peşimden geliyordu. Kendine ait bir koltuğu vardı. Buna izin verilip verilmediğinden de emin değildim ama kuralları çiğnemek Ronan'ın işi gibi görünüyordu.

Kaos'a pencere kenarındaki koltuğu verdim. Sonuçta bu onun ilk uçak yolculuğuydu. Başımı yumuşak tüylerine yasladım ve Moskova'dan uzaklaştıkça yüreğimdeki sızı daha da artarken ağlamayı reddettim.

BÖLÜM

Elli Üç

saudade
(i.) uzaktaki bir şeye veya birine duyulan nostaljik özlem

Mila
Dört ay sonra

Sıcak ve nemli hava, açık teras kapılarından girerek tül perdeleri uçuşturuyordu. Verandanın altında beyaz kumlu bir plaj, kristal mavisi su ve rüzgârda sallanan palmiye ağaçları uzanıyordu.

Belize muhteşem bir yerdi.

Yeryüzündeki cennetti.

Fakat burada bile düşüncelerim Atlantik Okyanusu'nun ötesindeydi. Rusya'nın yazın nasıl göründüğünü merak ettim. Hayal gücüm ülkeyi sonsuz buz ve karla kaplı olarak resmediyordu. Yine de, cennetin esintisi saçlarımı okşarken bile Moskova beni çağırıyordu.

"Haydi, çabuk!" Flora ellerini havada çırptı, kabile desenli pançosu, altındaki tek parça mayoyu gösterecek şekilde kalktı. "Carlos on dakika sonra burada olacak ve bekletilmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorsunuz."

Arkamda duran stilist gözlerini devirdi ve kabartılmış buklelerime sprey sıktı.

Dört ay önce Miami'ye geldiğimde, Ronan istersem küçük bir apartman satın almam için bana yeterli parayı vermiş olmasına rağmen, çocukluğumun geçtiği eve dönmüştüm. Moorings'i sonsuza kadar terk etmeden önce bir şey yapmak zorundaydım.

Ön kapıdan içeri girdiğimde beni boş bir ev ve bir sürü toz karşılamıştı. Mobilyalar aynı yerde duruyordu ama geride kalan anılar, Borya ve hizmetçilerle birlikte gitmişti.

Kaos'la birlikte merdivenleri çıkmaya cesaret ederken tırabzandaki tozun arasından bir çizgi çektim. Odama ulaştığımda, müzik kutumdaki balerini son kez dönmesi için ortaya çıkardım. Sonra babamın doğum günü hediyesi olan müzik kutusunu balkondan aşağı attım. Kutu çatladı, melodi son bir hüzünlü notayla durdu ve dansçı dönmeyi sonsuza dek bıraktı.

Zaten hiçbir zaman balerin olmak istememişti.

Kapıya çıktığımda, müzik kutusunun yattığı tozsuz yerde küçük bir kart görünce durdum. Mankenlik ajansı çalışanının bana yıllar önce sokakta verdiği kartvizitti. Babam modellik yapmama izin vermeyi ne olursa olsun reddettikten sonra kartı saklamış ve sonra unutmuştum.

Yerden aldım ve cebime koydum.

Modelliğin girilmesi zor bir endüstri olması gerekiyordu. Ya çok narsist olmuştum ya da ilahi müdahale devreye gir-

mişti. Çünkü buradaydım işte, vegan bir ürün için modellik yapıyordum. İş görüşmelerini yüz yüze yapıyor ve sadece insani yardım bilincine sahip şirketlerden ve tasarımcılardan gelen sözleşmeleri kabul ediyordum. Menajerim bundan nefret ediyordu ama görünüşe göre gözlerimdeki bu yeni kıvılcım benim için harika olmuştu.

Aylar önce, Carter'la nişanlanacağıma, hatta evlenerek şu an yorgun bir ev hanımı olacağıma inanıyordum. Carter'ın bunların hiçbirinin olmayacağını nasıl öğrendiğinden emin değildim ama geçen hafta bir paket yemek alırken onunla karşılaştığımda, sanki beni görünce kalp krizi geçirmiş gibi tacolarını düşürmüş ve hemen ters yöne sapmıştı.

Beklediğim tepki tam olarak bu değildi... ama bu da idare ederdi.

Carter yoktu. Seks sektöründe çalışmak yoktu. Ve kuruşlarla yaşamak yoktu. Tüm bu korkular uçup gitmişti ama yine de başka türden bir şüpheyle yanıp tutuşuyordum.

Makyaj sanatçılarından biri kirpiklerime rimel sürerken gözlerimi kapattım.

"Aman Tanrım, hayır!" diye bağırdı Flora. "Bugün bilgilendirilmedin mi?"

Sanatçı kaşlarını çattı. "Bilgilendirildim. Masum bir görünüş yapacağız."

Flora'nın kaşları, altmışlar tarzı yuvarlak gözlüklerinin üzerine kalktı. "Sarışın birindeki siyah maskaraların nesi 'masum' geliyor sana? Bana 'sürtük kulüp kızı' gibi geliyor da. Zaten sürtük havası var. Bunu abartmamıza gerek yok."

Sürtük havası mı?

Flora bir elini yüzüme doğru salladı. "Düzelt. Carlos ortaya çıkmadan önce düzelt hemen." Sonra başkalarını rahatsız etmek üzere yanımızdan ayrıldı

Yirmi dakika sonra, atletik bir tek parça mayo giyiyor ve okyanusun mükemmel manzarasını sunan bir terasta duruyordum.

Çıkırt... Çıkırt... Vızz.

"Seksi görünmen lazım," diye tersledi Carlos. "Kendini evliliğe saklayan biri gibi değil."

Tamam... Az önce de "sürtük"tüm. Bir süt bıyıkla, bir bardak badem sütü tutarken seksi hissetmenin zor olduğuna değinmiyordum bile.

Çıkırt.

"Hayır, hayır, hayır." Carlos şakaklarını ovuşturdu. "Lütfen bana daha önce seks yaptığını söyle."

Bazen bu kariyeri sorguluyordum ama genel olarak vegan yaşam tarzımı tanıtmayı seviyordum ve tatmin edici maaşı bir yerlerde gerçekten bir fark yaratmamı sağlıyordu.

"Evet, seks yaptım." Birkaç kere...

"İyi bir seks miydi?

"Evet." Boynuma kadar kızardım çünkü bununla nereye varacağını biliyordum ve oraya *gerçekten* gitmek istemiyordum. "Ama bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır."

Yine de sordum. "Badem sütü reklamının neden seksi olması gerekiyor?"

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Seks satar, sevgilim."

"Sadece çocukları düşünüyorum... Sütü içerken azgın olmak yerine mutlu görünsem, anne babalarına bu sütü aldırmak istemezler mi?"

Carlos bana tatsız bir bakış attı. "Bu çekim için mükemmel bir görünüme sahip olduğun için şanslısın. Yoksa seni bu terastan aşağı atardım."

İç geçirdim.

"Şimdi, bugüne kadar yaşadığın en iyi seksi düşün."

Uff ya.

Derin bir nefes vererek gözlerimi kapattım ve duş duvarındaki ellerimin yanında duran mürekkepli elleri düşündüm. Ronan'ın boynumdaki ağzını ve içimdeki dolgunluğunu düşündüm. Elinin boğazımı sıkışını düşündüm. *Vse moya* deyişini düşündüm. Beni tutma şeklini düşündüm. Nasıl koktuğunu ve tadının nasıl olduğunu düşündüm. Hepsini hatırlıyordum. Bir ateş topu gibi bana çarpıp içimde yayıldılar.

Gözlerimi açtım.

Çıkırt.

Özlem içimi parçalarken terasa sessizlik çöktü. Carlos'un anı yakaladığımı umuyordum çünkü artık burada olmak istemiyordum.

"Vay canına kızım..." diye mırıldandı Carlos. "Kesinlikle anladık. Ama şimdi hepimiz hikâyeyi duymak istiyoruz."

Kalbim yavaşça ikiye bölünürken herkes bana baktı. Yarım litre sütü bıraktım ve dengeli bir şekilde yürüdüm. Çantamı alıp stüdyodan çıktım, titrekçe temiz havayı içime çektim ve iki günlük konaklama boyunca birkaç modelle paylaştığım villaya gittim.

Kaos'un benimle olmasını isterdim ama bazı saçma evcil hayvan karantina yasaları bunu engellemişti, bu yüzden hâlâ evsizler barınağında benimle gönüllü olan Emma'yla kalıyordu. Kaos'un kızın kedilerinden birini yemediğini umuyordum. Telefonum çaldığında onu aramak üzereydim. Mesaja baktım.

Babam: *Miami'deki ev piyasaya sürülüyor. Eğer almak istersen, bunu önümüzdeki haftaya kadar yapmalısın.*

Bu, hastaneden çıktığımdan beri babamla yaptığım ilk yazışmaydı. Temas halinde olmamamız gerektiğini söylerken ciddiydim. İlişkimiz moralimi yüksek tutmak yerine beni her zaman karanlık bir şekilde aşağı çekiyordu ve yokluğuyla geçen bu dört ayda omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı. Doğru bir karar vermiştim. Annem nasıl bir insan olursa olsun, onun cansız bedenini ve içindeki hiç tanımadığım kardeşi düşünmeden bir daha babama bakamazdım.

Ben: *Tamam.*

Ertesi sabah Miami'ye, eve uçtum.

Şehir merkezinde bir daire kiralamıştım ama içini henüz bir döşekten başka bir şeyle doldurmamıştım. Miami'de kalamayacağımı biliyordum ama henüz nereye ait olduğumdan da emin değildim.

Kalbimde, neresi olduğunu biliyordum.

Geçen dört ayda düşünmek için çok zamanım olmuştu ve artık nereye ait olduğumu ve ne istediğimi kesinlikle anlamıştım. Gerçi son notundan beri Ronandan tek kelime duymamıştım. Artık aynı duygulara sahip olmadığı ve belki de bunun gerçekten de bir *proshchay* olabileceği inancıyla içime bir güvensizlik yerleşmişti.

Tamamen reddedilmektense, biraz umutla yaşamayı tercih ederdim.

Havaalanından bir taksiye bindim ve taksiciye Emma'nın evinin adresini verdim. Endişeliydim. Emma dün gece telefonda her şeyin yolunda olduğunu söylemişti ama sesinde gergin bir hava, arka planda ise bir sürü tıslama vardı. Kesinlikle Kaos'un ben yokken kalması için daha iyi bir yer bulmam gerekiyordu.

Pencereden dalgın dalgın bakarken, dışarıdaki görüntüyle kollarımdaki tüyler dikildi ve, "Burada durun," deyiverdim.

Taksici dikiz aynasından bana delirdiğimi düşünerek baktı ama yolun kenarına çekti ve ben eline biraz para verdikten sonra çıkmama ses etmedi.

Caddenin karşısına ve karnavalın kurulduğu çimenli araziye yürüdüm. Çadırları kuran, eğlence makinelerini kontrol eden ve oyun raflarına devasa doldurulmuş hayvan ödülleri yerleştiren çalışanlar bana tuhaf bakışlar attı.

Karavan, altı yıl öncekiyle tamamen aynı görünüyordu: güneşten solmuş dış cephe, uğursuz bir kırmızı kapı ve mor boncuklu perdeler.

Sağlam bir kararlılıkla çarpık metal merdivenleri çıktım ve kapıyı çaldım. Cevap gelmeyince kapıya tekrar vurdum. İçeriden küfürler ve homurdanmalar duyuldu ama sonra kapı hızla açıldı. Madam Richie, elinde yanan bir sigara ve geceliğiyle ortaya çıktı.

"Ne *istiyor* sen?" diye bağırdı.

"Para iadesi," dedim.

Gözlerini devirerek karavana bantlanmış, parlak kırmızı harflerle "Para İadesi Yok" yazan, kabaca tasarlanmış tabelaya parmağını vurdu.

"Bay bay şimdi." Kapıyı yüzüme kapatmaya çalıştı ama ben ayağımla açık tuttum.

"Bir kez girerseniz, asla çıkamazsınız diyen bir uyarı da olmalı," diye homurdandım. "Beni şimdiye kadar gördüğüm tüm korku filmlerinden daha beter etkiledin. *Testere* filmlerinden bile daha kötü." Hiç etkilenmedi. "Bu yüzden para iadesi talep ediyorum. Hemen. Şimdi." Konuşmamdan sonra biraz sert nefesler aldım, bu yüzleşmeyi uzun zamandır beklemiştim.

"*Etkiledim*, ha?" Sigarasını içine çekti, dumanı yavaşça üfledi ve karavana girerken kapının açılmasına izin verdi. "İçeri gir. Bu geri ödemeyi tartışalım."

Tek istediğim, sanki kadının hayatımdaki varlığını silecekmiş gibi elli dolarımı geri almaktı ama görünüşe göre henüz alamayacaktım, bu yüzden isteksizce onu içeri kadar takip ettim.

Madam Richie köşedeki yuvarlak masaya oturdu ve bana uzun uzun baktı. "Ah, sanırım yüzünü hatırlıyorum."

Etkilenmeden ona dik dik baktım. "Umarım öyledir. Çünkü ben seni hayatımın sonuna kadar unutamayacağım."

"Sen egomu tavan *yapıyor* şu an." Sigarasıyla karşısındaki sandalyeyi işaret ederken gerçekten memnun görünüyordu. "Otur."

Tereddüt ettim. Bu kadın yıllardır peşimi bırakmayan bir hayaletti ve hayaletle oturmak isteyip istemediğimden emin değildim.

Siyah boyalı kaşları yükseldi. "Sen istiyor geri ödeme. O zaman otur."

En son burada durduğumda, on dört yaşında saf bir amigo kızdım. Madam Richie genç beynime sünger gibi emecek bir şey vermiş olabilirdi ama ben artık aynı kız değildim. Ve kahretsin, paramı geri istiyordum. Bu yüzden karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Senin için daha önce ne söyledi *ben*, hatırlatmak zorunda *sen*."

"Benim için yaratılan adamı bulacağımı ve adamın nefesimi keseceğini söylemiştin."

Sahte kirpikli gözlerini kırpıştırdı. Sonra bir kahkaha attı, başı saf bir eğlenceyle geriye düştü, sigarası parmaklarının

arasında kaldı. Gülüşü bu sefer beni rahatsız etmedi. Öyle bir gülüyordu ki, gözlerinden yaş geldi. Bu tepemi attırdı. Çünkü her zaman içimde olan şüphe bir neon tabela gibi önümde parladı.

Dişlerimi sıktım. "Biliyordum! Bunun senin genel yanıtlarından biri olduğunu biliyordum."

Aniden kendine geldi, yine de güneşten kırışmış parmaklarıyla gözyaşını silerken eğlencesine direniyordu. "Susma hakkımı kullanıyorum."

"Kullanırsın tabii," diye homurdandım.

Sigarasının külünü bir kahve fincanına döktü. "Sana para iadesi yapamam. Ama madem seni bu kadar endişelendirdim, sana başka bir okuma yapabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Sen deli misin? Sonuncusu gerçek bile değilken ve hayatımı mahvetmişken neden başka bir okuma isteyeyim ki?"

"Seni bu kadar etkilediyse gerçek olmadığını nereden biliyorsun? Kader olabilir."

Kader. *Hadi ama.* Madam Richie'nin sadece şansı yaver gitmişti.

Bir nefes verdi ve dudaklarından kelimelerle birlikte duman çıktı. "Anlaşma bu. Kabul et ya da git."

Bu ziyarete bir son vermek istiyordum

Aklımda kahkahaları olmadan ayrılmak istiyordum.

"Kabul etmeni öneririm," dedi. "Geleceğinde harika şeyler göreceğimi düşünüyorum."

Madam Richie bir ödülle beni kandırmaya çalışıyordu. Aslında, bir parça köpek kakasıyla desek daha doğru olurdu. Fakat sanırım hayatımda o kadar garip bir yerdeydim ki hangi genel kehaneti söyleyeceğini öğrenmek ilgimi çekti.

"İyi," diye yanıtladım ama sonra gözlerimi kıstım. "Ama gülmek yok. Tek bir kıkırdama olmayacak," diye ciddi bir şekilde uyardım.

Tam da şu an kahkaha atmak istediği belliydi ama ince dudaklarını birbirine bastırarak kendini tuttu. "O zaman başlayalım."

Bez kaplı kristal küreyi masanın ortasına getirdi ve örtüyü güzel bir şekilde çıkardı. Rolünü nasıl oynayacağını kesinlikle biliyordu.

Bana uzun uzun baktı, sonra küresine konsantre oldu. Başını eğdi. Geçen seferki gibi duman çıkmadı. Beklenmedik bir şekilde geldiğimden, muhtemelen numaralarını hazırlamak için zamanı olmamıştı.

Başını kaldırarak sigarasını içine çekti ve, "Hamilesin," dedi.

Ona sert bir şekilde baktım. "Hamile olsaydım, karnım şu anda neredeyse bir basketbol topu büyüklüğünde olurdu."

Dudaklarını büzdü. "Küçük bir bebek olabilir."

"Olamaz." Ronan'ın bebeği ve küçük olmak mı? Tabii canım!

"Denemeye değerdi." Omuz silkti.

Kristal küreyi kenara çekti. "Şu an pek bir şey göremiyorum, o yüzden kartları deneyelim." Bana yaşattığı eziyet için çalışmasını istememi saymazsak, neden hâlâ burada olduğumu bile bilmiyordum.

Madam Richie tarot kartlarını karıştırdı, sigarası dudaklarından sarkıyordu. "Sen ne bilmek istiyor?"

Déjà vu hissi tenimin üzerinde elektrik gibi kayarak ensemin arkasındaki tüyleri kaldırdı. Altı yıl önce de bana tam olarak bunu sormuştu ve soruma ciddiyetle yanıtlamak yerine, bir adam bulmakla ilgili can sıkıcı bir cevap vermişti. Aynı şeyi tekrar sormaya karar verdim.

"Hayattaki amacımın ne olduğunu bilmek istiyorum."

Soruyu tamamen sıkıcı bulmuş gibi tek kaşını kaldırdı, destenin tepesinden bir kart aldı ve kartı çevirerek masaya koydu.

Şaşkınca karta baktım.

Şeytan.

Madame Richie'nin sigara dumanı kartın çevresini sardı ve sesinde biraz mizah belirdi. "Eh... Bu ilginç."

Sakince ayağa kalktım ve kapıya yöneldim.

"Bu elli dolardı," diye bağırdı arkamdan.

BÖLÜM

Elli Dört

raison d'être
(i.) var olma sebebi

Mila

Mooringsʼe giderken Kaosʼu almak için Lyft çağırdım. Tatlı Emma bana sakince, "Belki de burası onun için en iyi yer değildir," derken saçları her yöne dağılmıştı.

Kaos olabildiğince masum davranarak yanıma oturdu ama ona dik dik bakan kedilerden birinin tüyleri büyük bir ölçüde yolunmuştu.

Kaosʼu Emmaʼya bıraktığım için kendimi berbat hissederek bolca özür diledim. Yatılı bir köpek kulübesinde iyi olmayacağını biliyordum. Bir daha ayrılmam gerektiğinde onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Jamaikaʼdaki bir sonraki uluslararası çekimimden önce düşünmek için iki haftam vardı.

Mooringse giderken Madam Richie'yi ve onun aptal tarot kartını düşündüm. O kartı çekme ihtimalinin ne kadar olduğunu aklımdan çözmeye çalıştım. Her türlü çılgın fikri hayal ettim; sanki beni yıllarca ağaçların arkasından izlemiş ve sonra beni rahatsız etmek için Şeytan kartını oynamış gibiydi.

Düşüncelerimden bıkarak bir nefes verdim ve kendime bunun sadece bir tesadüf olduğunu söyledim. Tuhaf bir tesadüftü... Fakat tekrar düşünmeyi reddediyordum.

Kaos ve ben çocukluk evimin önünde durduk. Lise diplomam, doğum sertifikam, gurur duyduğum diğer ödüller ve belki birkaç ayakkabı gibi önemli şeyleri almam gerekmesine rağmen tekrar burada olmaktan heyecan duymuyordum.

Ön kapıdan girdiğimizde elektriğin kesik olduğu belliydi. Işıklar yoktu. Su yoktu. Ve en kötüsü: Klima yoktu. Ev, sıcak yaz güneşinin altında cayır cayır yanıyordu.

Çantamdan bir su şişesi çıkardım ve Kaos için bir kâseye su doldurdum. Miami'nin yüksek sıcaklıklarına alışık olmayan hayvan, nefes nefese serin taş zemine çöktü.

Bir karton kutu bularak içindeki evrakları çıkardım ve saklamak istediğim her şeyi içine doldurdum. İşim bittiğinde merdivenlerden indim ve Kaos'a, "Hadi. Serinlemek için koyda yüzebilirsin."

Sanki sözleri anlamış gibi, kuyruğunu sallayarak ayağa fırladı.

Kapıyı açmak için elimde kutuyla cebelleşirken yüksek sesle düşündüm. "Belki de kuzeye, daha serin bir yere gitmeliyiz. New York'a ne dersin?"

Kaos etkilenmiş görünmüyordu.

Kapıyı arkamızdan kapatırken, "Chicago?" diye sordum. "Ya da Aspen?"

"Moskova'ya ne dersin?" Tanıdık Rus aksanı omurgamdan aşağı kaydı ve kalbimi yerinden oynattı.

Kutu parmaklarımdan kayıp gitti. İçindeki eşyalar kaldırıma düştü ama ben sadece arkamdaki varlığa odaklanabildim. Nabzım boğazımda atmaya başladı. O olamazdı. Ben körfezin karşısından Rusya'ya doğru bakıp, henüz varlığından haberdar olmadığım bir şeyin hayalini kurarken, o burada, Moorings'te olamazdı.

Nefes nefese arkamı döndüm.

Ronan kaldırıma park etmiş siyah bir arabanın önünde duruyordu. Üzerinde Oxford takımı vardı. Elleri ceplerindeydi. Miami güneşinin altında saçları lacivert gibi parlıyordu, yine de koyu kirpiklerle çevrili gözlerine ışık değmiyordu. Ona *D'yavol* diyorlardı ama şu anda bana o kadar mükemmel görünüyordu ki, bir şekilde başının üzerinde bir hale bile olabilirdi.

Dalgalar kayalara çarpıyordu ama ses artık yalnız hissettirmiyordu... Bu adam benimle Atlantik'in aynı tarafındayken yalnız hissedemezdim. Gözlerimden fışkıran o karikatür kalpler birleşip göğsümde patladı.

Düşünmedim bile.

Koşup kollarına atladım, bacaklarımı beline ve kollarımı boynuna doladım. Dengesini korumak için bir adım gerilemek zorunda kaldı.

Kabaca güldü. "Bu tepkiyi beklemiyordum. Üstelik o kadar prova yapmıştım."

Yüzümü boynuna bastırdığımda tüm vücudum titriyordu. O kadar doğru, o kadar sıcak ve o kadar rahatlatıcı hissettiriyordu ki gözlerimin arkası yandı. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, içimdeki mutluluk balon gibi şişiyordu.

"Siktir," dedi hırıltılı bir sesle. Saçlarımın arasından kayıp başımın arkasını kavrayan eli titriyordu. "*Ya skuchal po tebe.*" *Seni özledim.*

Yüzünü görmek için geri çekilmeden önce gözyaşları içinde, "*Ya tozhe skuchala po tebe,*" diye soludum. *Ben de seni özledim.*

"Rusçanı geliştirmişsin."

"Çalışıyordum." Umut ediyordum. Hayaller kuruyordum.

Ona, bir daha bırakmayı reddederek sarılırken gözyaşlarımı sildi.

"Bu işine yarayacak," dedi kaba bir şekilde.

"Neden?" diye sordum gözyaşlarımı dindirirken.

"Çünkü benimle eve geliyorsun."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tutsağın olarak mı?"

Gözlerinden, ona çok benzeyen kötücül bir ifade geçti ve sonra kalbimi durduran üç kelime söyledi.

"*Kak moya zhena.*" *Karım olarak.*

Düşünceler ve duygular beni şaşkına çevirirken birkaç saniye boyunca ona baktım. Sağlam bir zeminde durabilmek için vücudundan aşağı kaydım ve Ronan dışında her yere bakarak düşünmek için bir adım geriledim. Albert arabanın sürücü koltuğunda oturuyordu. Patronunun aklını kaybettiğinden haberi var mıydı merak ettim. Kaos bacağımı dürterek yanıma otururken Ronan'a güvensiz bir ifadeyle baktı.

Bakışlarımı Ronan'ınkilere çevirerek, "Vay canına," demeyi başarabildim sonunda. "Bu çok büyük bir adım. Önce genellikle tutsak, hizmetkâr, hor görülen bir tanıdık, baştan çıkarılmış âşık-"

"Bunların hepsi kulağa harika geliyor," diyerek sözümü kesti. "Ama dört ay geçirdim..." Sanki zaman hapisten beter-

miş gibi gözleri karardı. "Dört ayı bunu düşünerek geçirdim ve ne istediğimi biliyorum."

"Bir eş istiyorsun," dedim yavaşça.

"İstersem bir katalogdan eş satın alabilirim," diye sertçe karşılık verdi. "Ben seni istiyorum. Ve seni tutsağım olarak alamayacaksam, bir sonraki en iyi şekilde istiyorum."

Bir kahkaha atıverdim çünkü... Şey, bu şekilde bir evlilik teklifi alacağımı hiç düşünmemiştim. Carter'ın yapabileceği tekliflerin hepsini aşmıştı.

"Bir eş olarak yani," dedim, sanki düşünce yapısını anlamışım gibi.

"*Da.* Yasal bağlar da var hem," dedi.

"Ah. Şimdi anladım." Güldüm. "Peki senin teorik eşin olarak evin içinde özgürce dolaşabilecek miyim?"

Gözleri kısıldı. "Bunun hiçbir yanı teorik değil."

"Tamam ama bunun nasıl olacağını bilmek istiyorum. Televizyon izleyebilecek miyim, yoksa önce sana mı sormam gerekecek?"

Kıkırdadı. "Görünen o ki çözmen gereken bazı travmalar var."

"Bunun için kendini suçla," diye karşılık verdim, sonra yutkundum. "Yine de emin değilim... Bu çılgınca, Ronan."

Boğazımı kavradı ve gözlerimle buluşmak için başımı kaldırdı. "*Ty svela menya s uma. I teper tebye nuzhno razbiratsa s posledstviyami.*" *Beni sen çıldırttın. Ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın.*

Daha önce ona söylediğim bahaneyi kullanıyordu, bu yüzden şikâyet bile edemedim. Dudaklarından Rusça şeyler duymayı o kadar çok seviyordum ki, bu içimi eritiyordu ama şu anda dikkatim dağılamazdı. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

"İngilizce."

"*Nyet*. Bunu İngilizce söyleyemem." Bakışlarında bir çatışma vardı, sanki bunu söylemek onun için kolay değilmiş gibiydi.

"Neyi söyleyemezsin?"

Gözlerindeki ateş, kargaşa, gerçek... Bana her şeyi anlattı ve içim eridi.

Başparmağımı altdudağındaki yara izinde gezdirdim. "*Ya lyublyu tebya*... Bu kelimeleri mi?" Sonra muhtemelen bunları hiç söylemediğini fark ettim. Hatta onları hiç duymadığına bile bahse girebilirdim. Bunu bilmek göğsümü sıkıştırdı.

"*Ya lyublyu tebya,*" dedim yumuşak bir sesle. "Hem de çok."

Dudaklarını daha da yumuşak bir şekilde okşarken boğazımdaki tutuşu sahiplenici bir tavırla sıkılaştı. Ondan bu sözleri duymaya ihtiyacım yoktu. Rahatsız olduğu bir şeyi söylemek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordum.

"İstemediğin bir şeyi söylemek zorunda değilsin-"

"Kahretsin, kadın." Beni kendine çekip derin bir şekilde öptü. Sanırım beni susturmaya çalışmıştı. Yine de ayak parmaklarıma kadar yanmaya başlayarak ağzına doğru bir iç çektim. Çok daha fazlasını istiyordum ama Ronan geri çekildi ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "*Ya lyublyu tebya. Tak sil'no chto ne mogu dumat' kogda ty daleko ot menya.*" *Seni seviyorum. O kadar çok seviyorum ki senden uzaktayken hiçbir şey düşünemiyorum.*

Aylar önce, belirsiz şeylere inanmazdım. Yine de o kadar çok şey beni aksine ikna etmişti ki... Belki de mutlu sonlar konusunda da yanılmıştım. Belki de gerçekten varlardı. Sadece parlak zırhlı şövalyelerle değil, kötü adamlarla oluyorlardı.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Evet."

Gözlerimi görebilmek için başımı yana eğdi. "Evet ne?"

"Evet, eşin olacağım."

Memnuniyetle inledi ve beni o kadar yoğun bir şekilde öptü ki nefesim kesildi. Yanıyordum ama bunun nedeni Miami sıcağı değildi. Nefes nefese geri çekildim. "Ama bazı şartlarım var."

Biraz eğlenerek devam etmemi bekledi.

"Televizyon meselesi. Gerçekten istediğim zaman izlemek istiyorum."

Güldü. "Zorlu bir anlaşmacısın."

"Ve artık bir kariyerim var. Modellik yapıyorum..."

"Biliyorum."

Tek kaşımı kaldırdım ve sonra içime bir şüphe düştü. Mankenlik sektörüne nasıl bu kadar çabuk girdiğime dair şüphelerim vardı ve bu, gözlerinden geçen tek bir parıltıyla doğrulandı.

"Ben de bunun ilahi bir müdahale olduğunu düşünmüştüm," diye homurdandım. "Meğerse şeytani bir müdahaleymiş."

Kıkırdadı.

"Modellik yapmamla ilgili gerçekten bir sorunun yok mu?"

"Tüm dünyanın senin vücuduna bakması fikrinden hoşlanmıyorum." Gözleri kısıldı. "Ve eğer biri sana kıçını küçültmeni söylerse, listeye yeni kayıp kişi ilanı eklenir. Ama eğer yaptığın şey hoşuna gidiyorsa, bunu sorun etmem."

Gülümsememi engellemeye çalıştım. "Bu beklediğimden daha agresif ama aynı zamanda bir şekilde daha pasif bir tepkiydi."

"Sokakta olmasaydık, bana pasif diyemezdin, yoksa sana beni nasıl dört ay beklettiğini hatırlatırdım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Seni bekleten ben değilim."

"Teorikte," diye karşılık verdi. "Bir kadının onu kaçıran kişiden evlenme teklifi almadan önce ne kadar zamana ihtiyacı olacağını hesaplamaya çalıştım."

Güldüm. "Ve dört ay olduğu sonucuna mı vardın?"

Başparmağını üstdudağında gezdirdi. "Sonuçlar yetersizdi, bu yüzden artık dayanamayacağım ana kadar bekledim."

Yüzümü göğsüne bastırdım, çok özlediğim kokusunu içime çektim ve bunu tekrar söylemekten kendimi alamadım. "*Ya lyublyu tebya.*"

Memnuniyet dolu bir ses çıkardı. "*Ya byl tyoim pervym I ya budu tvoim poslednim.*" *Senin ilkindim ve sonun olacağım.*

"Senden sonra biriyle birlikte olup olmadığımı bilmek istemiyor musun?"

"Olmadın." O kadar kendinden emin bir cevaptı ki, tek bir anlama geliyordu.

"Beni kim izliyordu?" diye suçladım. "Albert'i fark ederdim. Bir ağaçtan bile büyük o."

"Viktor." Ronan beni takip ettirdiği için mahcup bile görünmüyordu.

"Ve eğer bir erkek modeli evime alsaydım, Viktor ne yapardı?"

"Onu okyanusa atardı," dedi karanlık bir sesle.

Tedirginlikle "Peki ya sen?" diye sordum. Bilmek istemiyordum ama aynı zamanda bilmeye ihtiyacım vardı. "Başka biriyle birlikte oldun mu?"

"Hayır. Beni gerçekten mahvettin."

Rahatlama hissi içime işledi ve kalbimi ısıttı. "Her zamanki gibi çok romantiksin."

"Başka şart var mı?"

Düşünürken dudağımı dişledim. "Peki ya babam? Ondan sadece bir mesaj aldım, onun dışında iletişim halinde değiliz. Ama istersem onu bulabilirim ve benden bunu yapmamı istemeni asla istemiyorum."

"Bunun için harika bir diyalog hazırlamıştım, *kotyonok* ama yine üzerime atlayarak bunu mahvettin."

"Benim için uçarak gelen sensin," diye karşılık verdim.

Gülümsedi, sonra ciddileşip başparmağını yanağımda gezdirdi. "Seni bir daha kullanmayacağım. En başında bunu yaptığım için çok pişmanım. Bence Alexei hayatını hüzünlü bir Sibirya şehrini yöneterek geçirebilir. Konuşmamız bitti mi?"

"Evet," diye soludum.

"O zaman hadi eve gidelim."

Kutumu topladı ve arabaya giderken parmaklarını benimkilerle birleştirdi, Kaos peşimizden geliyordu. O an biliyordum ki elimi tutarsa bu adamı cehennemin ateşli kapılarına kadar takip ederdim.

BÖLÜM

Elli Beş

scintilla
(i.) küçük, parlak bir parıltı veya kıvılcım;
küçük bir şey; zar zor görünen bir iz

Mila

Sekiz saat sonra, özel jetin penceresinden dışarı baktım. "Ronan... Moskova yakın zamanda kendine ait bir Eyfel Kulesi mi yaptırdı?"

"Şehrimde o tür bir romantik turizme asla izin vermem."

"Hımm," diye düşündüm. "Öyleyse neden şu anda Eyfel Kulesi'ni görüyorum?"

"Paris'teyiz," dedi kayıtsızca.

Ve tüm uçuş boyunca tavrı buydu: Kayıtsız. O ve telefonundan gelen o aptal "Lezzetli!" sesleri beni deli etmişti. Albert'in de ondan iyi kalır yanı yoktu. Uçağın ön sıralarındaki bir koltukta, Cosmo dergisine bakınıyordu.

Ronan'ı dört aydır görmemiştim. Sekiz saattir bana dokunmasını, beni öpmesini ve arkadaki uygun yatağa sürüklemesini bekliyordum. Ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Beklemekten yorulduğumda, kucağına oturmuş, dudaklarımı boynundan aşağı kaydırmış ve ereksiyonunu kavramıştım. Elimin içinde sertleşmişti.

Sonunda istediğimi elde edeceğimi düşünmüştüm ama sonra beni kanepeye itmiş ve, "Kendimi evliliğe saklıyorum, *kotyonok*," demişti.

Ona ters ters baktım.

Bunun komik olduğunu düşünüyordu.

Sinirli bir şekilde ayağa kalktım ve karşısındaki koltuğa oturdum. Sadece Kaos'a eşlik edecektim. O da benden sıkılmış gibi görünüyordu ama en azından varlığımı hoş gördü.

Ronan, "Somurttuğun zaman çok tatlı oluyorsun," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Bir beyefendi gibi davrandığında çok sinir bozucu oluyorsun."

Bana çok şey anlatan ama benim anlayamadığım yoğun bir bakış attı.

Ondan sonra, gideceğimizi sandığım Moskova'da olmadığımızı fark edene kadar birbirimizle tek kelime konuşmadık. Neden Paris'te olduğumuzu bilmek istiyordum fakat Ronan'ın muhtemelen buradaki turistik yerleri görmek için burada olduğumuzu söyleyeceğini bildiğimden bunu hiç sormadım.

Uçaktan indikten sonra bir araba bizi bekliyordu. Ronan kapıyı açar açmaz Kaos ön koltuğa atladı.

Güldüm. "Görünüşe göre benimle arkada oturacaksın. Umarım bu bekârlık yeminini tehlikeye sokmaz."

Ronan bana karanlık bir bakış attı ama şikâyet etmeden

arka koltuğa geçti. Albert bizi çok gizli bir yere götürürken, ben de Ronan'ı onun bana yaptığı gibi görmezden geldim. Gerçi elini çıplak bacağıma koyup elbisemi yavaşça yukarı iterek altına ne giydiğimi görünce bu girişim çok daha zor oldu. Sanırım bana düşündüğümden daha fazla ilgi gösteriyordu. Çünkü altımda ne bulacağını biliyordu.

Hiçbir şey.

Herkes ince kumaşların külot çizgilerini belli ettiğini bilirdi.

Ronan sert bir ses çıkardı ve elbisemi geri indirmeden önce uyluğumun üst kısmını sıktı. "Kuvvetli bir rüzgârın esmemesi için dua etsen iyi olur."

"Paris'teyiz. Hiç anormal karşılanmaz."

Etkilenmemişti, ben de sinir olmuş ifadesini bozmak için dudaklarını öptüm.

Paris sokaklarında ilerlerken, manzarayı seyretmek için koltuğumun kenarına oturdum. Daha önce bu şehre hiç gelmemiştim ve Moskova'ya döneceğim için heyecanlı olsam da Paris, geri çevirmeyeceğim bir deneyimdi.

Bir restoran, tam olarak gitmemizi beklediğim yer değildi. Elbette açtım ama neden burada olduğumuzu bilmeden oturup yemek yemek istemiyordum. Ronan'ı içeri kadar takip ettiğim sırada Albert, Kaos'la arabada kaldı. Sabırsız sorularım dudaklarımın arasından çıkmak üzereyken, pencerenin yanındaki koltukta oturan bir kadın dikkatimi çekti.

Kadın bana baktı ve beti benzi attı. Güzeldi, altmışlı yaşlarının sonlarında görünüyordu ve donuk beyaz üniforması bana muhtemelen bir hizmetçi olduğunu söylüyordu. Yanaklarından yaşlar süzülürken beni izledi.

İçimi dolduran huzursuz bir hisle, "Ronan..." dedim.

Elimi tuttu ve bizi kadının bulunduğu masaya götürdü.

Kadın ayağa kalkıp ellerini yüzüme koymadan önce, "*Mon Dieu,*"* diye soludu. "*Si belle. Tellement comme ma Tatianna...*"** Tatianna'm gibi."

Kim olduğunu anlayınca yüreğim sıkıştı.

O, Tatianna'nın annesiydi.

Anneannemdi.

Beni kollarına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Şok, yumuşak kucaklamanın altında kayboldu. Böyle bir aile temasını düşlediğim, istediğim, ihtiyaç duyduğum onca zaman fotoğraf kareleri gibi aklımdan geçiyor, göğsüm bir iğne ve iplikle tekrar dikilirken her resim solup gidiyordu. Bu kadını tanımıyordum bile ama geçmiş acılar ve her şeyi salıvermenin rahatlığıyla gözyaşlarım dökülüverdi.

Bana bakmak için geri çekildi, ıslak gözlerinde merak parıltıları vardı. "Muhtemelen şu anda şoktasın."

Boğazım sıkışmış bir halde, başımla onayladım.

"Ben de öyleyim." Kendini toparlamak için derin bir nefes verdi. "Lütfen, otur benimle. Seni tanımak ve sorularını cevaplamak isterim."

Gergin bir şekilde Ronan'a baktım. "*Ty khochesh', chtoby ya ostalsya*?" diye sordu. *Kalmamı ister misin?*

Neden Rusça sorduğunu ya da bunu yaptığını fark edip etmediğini bilmiyordum. Gözlerinde bir çekingenlik vardı ve şimdi ailemle yeniden bağlantı kurduğum için artık ona ihtiyacım olmayacağını düşünebileceğini hissettim. Yanılıyordu. Ancak bu yalnız yapmam gereken bir şeydi, bu yüzden onu rahatlatacağını umarak başımı iki yana salladım ve Rusça konuştum. "*Ne ukhodi daleko.*" *Çok uzaklaşma.*

---

* (Fr.) Tanrım

** (Fr.) Çok güzel. Tatianna'ma çok benziyor.

Bara yönelmeden önce bana uzun uzun baktı.

Karşısına oturduktan sonra yabancısı olduğum anneannem uzun bir süre beni izledi ve tekrar ağlamaya başladı. "Üzgünüm. Tatianna'ya o kadar çok benziyorsun ki bu şok edici."

"Anlıyorum."

"Muhtemelen şimdiye kadar benim Tatianna'nın annesi olduğumu anlamışsındır. Adım Estelle."

Tek diyebildiğim, "Ben Mila," oldu.

"Biliyorum. O adam," -barda oturan Ronan'a baktı- "bana ulaştı ve biraz senden bahsetti. Yakın zamana kadar varlığından haberdar değildim." Gergince peçetesiyle oynadı. "Hayatının çoğunu kaçırdığım için kızgınım ama sonunda seni bulduğum için de çok mutluyum."

"Tatianna sana benden hiç bahsetmedi mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Kızım sanırım daha iyi bir hayat için on altı yaşındayken evi terk etti. Onu bir daha hiç görmedim... Şey, bu doğru olmadı. Onu birkaç dergide gördüm." Bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. "Ama ondan neden onu tanımıyormuşsun gibi bahsettiğini merak ettim."

Yutkundum. "Tanımıyordum. Küçükken bazen babamı ziyaret ettiğini gördüm ama onunla hiç tanışmadım."

Başını salladı. "Ah, Tatianna. *Comment as-tu pu faire ça à ta fille?*" *Kızına bunu nasıl yapabildin?* "Annen hakkında bilmen gereken bir şey var. Dışarıdan sağlıklı görünüyordu ama içinde... Durum iyi değildi." Peçeteyle gözyaşlarını sildi. "Tatianna'nın... içinde bir şeyler eksikti. Başkaları gibi sevmiyordu... Aslında sevgi duyduğu oldu mu hiç, ondan bile emin değilim. Hayatında olmayabilirdi ama sana yemin ederim ki seçiminin seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Sanırım annem hakkında pek bir şey bilmesem daha iyi olacaktı ama şu an bunu duymaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Annem gerçekten bir psikopatmış gibi geliyordu. Tüm bunları nasıl hazmedeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden pencereden dışarı, yoldan geçenlere baktım.

"Tatianna'ya çok benziyorsun, içeri girdiğinde seni o sandım. Ama şimdi annenden çok farklı olduğunu görebiliyorum."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Nasıl yani?"

"Eh, ilk olarak, Tatianna'nın ağladığını hiç görmedim. Çocukken, canı yandığında bile ağlamazdı."

"Bana bir musluk olduğum söylendi."

Güldü. "Bu özelliğini benden almışsın. Her şeye ağlayabilirim."

Gülümsedim.

"Babanla aran iyi mi?" diye sordu.

Koltuğumda kıpırdandım, göğsüm sıkıştı. Hamile kızını öldürenin babam olduğunu öğrenemezdi. Öğrenirse, benden nefret eder miydi? Midem kasıldı.

Dudağımı ısırdım. "Bana her zaman iyi davrandı ama..."

"Daha fazla anlatmana gerek yok."

Tek kaşımı kaldırdım.

"O dergiler bana Tatianna'nın fotoğraflarından çok daha fazlasını gösterdi. Birlikte olduğu kişilerin çok iyi olmadıklarını biliyordum." Tereddütle, "Özellikle de babanın," diye ekledi.

Buraya birlikte geldiğim adamın *D'yavol* olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Babam hakkında istediğini söyleyebilirdi ama bu yeni bağı kaybetmek pahasına da olsa Ronan'ı savunacağımı biliyordum.

İçimdeki sır, dışarı çıkarmazsam beni boğacakmış gibi geliyordu. "Ölümünün nasıl rapor edildiğinden emin değilim ama intihar değildi."

Bana ciddi bir bakış attı. "Biliyorum tatlım. Tatianna evden ayrıldığı an, geri dönmeyeceğini biliyordum." *Canlı* dönmeyeceğini demek istemişti. "Ölümü hakkında benden daha fazlasını biliyorsan, açıklamana gerek yok. Aslında açıklamanı istemiyorum. Uzun bir süre yas tuttum. Ölümünü kabullendim ve aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyorum."

Rahat bir nefes verdim. Belki de olanlar hakkında bir fikri vardı. Belki de o dedikodu dergileri tam üstüne basmıştı.

"Biliyor musun," dedim, "yıllardır zihnimden ezbere Fransızca cümleler okuyorum ve şimdi hepsi bir anlam ifade ediyor."

"Elbette anlamlı. Sen yarı Fransızsın." Güldü ve gözleri bara kaydı. "Hadi bana buraya birlikte geldiğin şu adamdan bahset."

Omzumun üzerinden baktığımda Ronan'ın bara yaslandığını, gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Bir kadın onunla konuşmaya çalışıyordu ama onun için iyi sonuçlanacağını sanmıyordum. Estelle'e döndüm.

"Sanırım evleneceğiz."

"Öyle mi?" diye kıkırdadı. "Emin olman gerekmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Durumlar... biraz karışık." Ne yazık ki, durumumuzu tanımlayacak daha iyi bir kelime yoktu. "Her şey çok hızlı ilerliyor."

"Biliyor musun, büyükbabanı ilk gördüğümde, onunla evleneceğimi hemen anlamıştım." Gözleri bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bugün hâlâ çalıştığım otelin yeni tamircisiydi. Aptalca geldiğini biliyorum ama onu ilk gördüğümde çok

ruhani görünmüştü, neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmeldi." Gözleri kapandı. "Birkaç yıl önce kanserden öldü ve şimdi ona daha erken açılmadığım için pişmanım. Birbirimizin etrafında dolanarak çok zaman kaybettik. Sen de bu adam için öyle hissediyorsan, daha fazla zaman kaybetme. Zaman geri gelmiyor." Gözyaşlarını görmek benimkilerin de düşmesine neden oldu.

"Kocan için çok üzüldüm."

Güldü. "Gelecekte çok fazla gözyaşı olsun. Ama hepsi mutluluk gözyaşları olsun."

"Bu fikri sevdim."

Ayağa kalktı. "İşe geç kalacağım. Bana irtibatta kalacağımıza dair söz ver. Dairem küçük olabilir ama ihtiyacın olursa senin için her zaman bir oda olacak."

Ayağa kalktım ve bana sımsıkı sarılmasını kabul ettim. "Çok teşekkür ederim."

Geri çekildi, parmaklarını yanağımda gezdirdi ve, "*Ma petite fille*," diye fısıldadı. *Torunum*. "Annen seni olması gerektiği gibi sevememiş olabilir ama ben her zaman seveceğim." İki yanağımı da öptü. "*Je t'aime**, Mila."

Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü. "*Je t'aime.*"

Ronan'ın elini tutarak restorandan çıktım ve derin bir nefes aldım, yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum.

Dönüp Ronan'a sarıldım. "Benim adıma bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim, *kotyonok*." Gözlerimi görebilmek için çenemi kaldırdı. "Nasıl gitti?"

* (Fr.) Seni seviyorum.

"Şey, psikopat çocuklara sahip olma şansımız çok yüksek ama bunun dışında harika gitti."

Kıkırdadı. "İyi iyi. Kat'ten kurtulma şansları daha yüksek olur."

Trafik sıkışıklığına neden olduğumuzu anlayınca ondan uzaklaştım ve kaldırımda bekleyen arabaya aldırmadan yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gezmeye. Sonra da belki alışverişe." Mutluluktan içimde çiçekler açıyordu sanki, klişe bir şekilde etrafımda döndüm. "Paris beni nereye götürürse."

Elbisem havalanınca gözleri kısıldı. "Seni *Barbès*'e götürmese bari."

Kötü bir üne sahip bir bölge olduğunu varsayıyordum. Ayrıca Ronan sekiz saat boyunca beni görmezden geldiği için, küçük bir intikam alma zamanı gelmişti.

Durdum ve dudaklarımı büzdüm. "*Barbès* kulağa cezbedici geliyor. Kim bilir, belki oraya da uğrarım." Pis bir gülümsemeyle omuz silktim ve kaldırımda ilerlemeye devam ettim.

Ronan huysuz bir homurtu çıkardı, Albert'e bir şeyler söyledi ve ardından beni takip etti. "Narsist olduğun için seni bir daha kaçırmam."

"Ben de tam sahte *'Hayır, lütfen yapma!'* çığlıklarımı hazırlıyordum."

Güldü. "Çocuklarımızın annenden çok, senden miras alacaklarından endişeleniyorum."

"Gerçekten çocuk istiyor musun?" diye sordum.

Başparmağını altdudağında gezdirdi. "*Da.*"

"Çok mu?"

"Sen ne kadar istersen."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bir ev dolusu istiyorum."

"Sokağın tam burasında RİA'nı çıkarabilir ve hemen şimdi yapmaya başlayabiliriz."

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Cezbedici. Ama bu işi profesyonellere bırakacağım." Başımı eğdim. "Ayrıca senin kendini 'evliliğe sakladığını' sanıyordum?"

Bana yoğun, düşünceli bir bakış attı ama cevap vermedi. Ona kaşlarımı çattım, uçuştan beri davranışlarını anlamlandıramıyordum. Belki de gerçekten aklını kaybetmişti.

Bir mağazanın penceresinden bakmak için durdum. El yapımı ürünler satan bir butikti ve içerideki tüm renkler beni çağırıyordu.

"Hey, Ronan?"

"Evet, Mila?"

"İçeri girmek istiyorum."

Güldü. "Bu, travma kaynaklı bir açıklama mı?"

Yüzümü ona döndüm. "Sadece ben alışveriş yaparken sıkılmanı istemiyorum."

"Sen tek başına benim için yeterince eğlendiricisin. Seni izlemek, sirk izlemek gibi." Şakacı bir şekilde göğsünü ittim ve mağazaya doğru ilerledim.

Mağaza sahibi, bana neyin iyi görünüp görünmeyeceğini söylemekten çekinmeyen, bilgi sahibi Hintli bir kadındı. Soyunma odasından şeftali rengi bir elbiseyle çıktığımda, Ronan bile onunla birlikte başını iki yana salladı.

Üç torba elbise, ayakkabı ve el yapımı takılar aldım. Kasada, mağaza sahibinin oldukça eğlenceli bulduğu uzun bir tartışma çıktı. Ronan siyah kredi kartıyla ödemek istedi. Onu seviyor olabilirdim ama kirli parasını harcamak istemi-

yordum. Fakat sonunda o kazandı, çünkü her şeyin ödemesini o yaparsa, modellikten elde ettiğim tüm kazancı bebek kambur balinaları kurtarmak için bağışlayabileceğimi söyledi. Hayvanları sevdiğimi bilmesi beni şaşırtmadı.

Kelimenin tam anlamıyla beni bir sonraki mağazaya itti. Raflardaki tüm iç çamaşırlarına baktıktan sonra ona etkilenmemiş bir ifade sundum.

"Eğer kendini evliliğe saklıyorsan, neden buradayım?"

"Çünkü bugün evleniyoruz."

Ona bakakaldım. Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra kendimi topladım. "Ama Paris'teyiz... Tüm bu romantiklikten rahatsız olmuyor musun?"

Güldü. "*Nyet.* Eve döndüğümüzde geleneksel bir Rus düğünü yaparız."

Bu son derece çılgın fikir karşısında söyleyeceği tek şey bu muydu?

"Ronan..."

Gözlerindeki gölgeler ortaya çıktı. Boğazımı tutup beni kendine çekti ve sert sesini kulağıma bastırdı. "Seni bir dahaki sefere becerdiğimde, benim olduğunu bilmem lazım. Ve sana *bu gece* ihtiyacım var."

Yoğunluğunun altında bir nefes verdim. Sanırım bu, "kendini evliliğe saklamanın" açıklaması oluyordu. Estelle'in sözleri aklıma geldi. Ronan sıradan bir tamirci kadar basit değildi ama yanındayken başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu. Onu sahip olabileceğim her şekilde istiyordum. Fakat daha çok istediğim şey ona ihtiyacı olanı vermekti.

"Tamam."

Gözleri memnuniyetle parladı, sonra beni dudaklarımdan öptü ve tam tezgâhtar yanımıza geldiğinde beni serbest bıraktı.

"*Puis-je vous aider à trouver quelque chose?*" *Size nasıl bir şey bulmamı istersiniz?*

"*Quelque chose de sexy et de jaune. Et pas de soie,*" dedi Ronan.

Seksi ve sarı bir şey. Ve ipek olmasın.

Ronan elbette Fransızca da konuşuyordu.

Otuz dakika sonra, giyebileceğimden daha fazla iç çamaşırıyla mağazadan çıktım. Ronan beni bir kuyumcu dükkânının önünde durmaya zorlamadan önce, ellerimiz çantalarla dolu halde caddede yürüdük.

"Yüzük istemiyorum," dedim.

"Yüzük takacaksın," diye diye karşılık verdi. "Elmas olmak zorunda değil. Başka bir taş olabilir."

"Hiçbir taş yüzde yüz çatışmasız elde edilmez."

"Neden bu kadar hippisin?"

"Neden bu kadar gangstersin?"

Dükkâna giden yolu çoktan yarılamıştı, bu yüzden isteksizce onu içeri kadar takip ettim. Ronan, iki satış elemanı tarafından resmen saldırıya uğrarken, cam rafların içindeki yüzüklere baktım.

Siyah bir erkek alyansını işaret ettim. "*Celui-là s'il-vous-plaît.*" *Şu, lütfen.*

Tezgâhın arkasındaki adam yüzüğü çıkardı.

Ronan yanımda belirdi. "Bunun pek senin tarzın olduğunu sanmıyorum, Mila."

"Değil. Bu, senin için."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama kendin için de bir şey seçmelisin, yoksa senin yerine ben seçerim."

Ona kocaman bir gülümseme gönderdim. "Yüzükten daha iyi bir fikrim var."

Aramızda otuz saniye boyunca bir bakışma oldu. Sonra Ronan pes etti, seçtiğim yüzüğü satın aldı ve beni cadde boyunca takip etti.

Bir dövme salonunun önünde durdum.

"*Nyet.*" Sert bir "hayır"dı.

Kaşlarımı çattım. "Ne istediğimi daha bilmiyorsun bile."

Gözleri kısıldı. "Dövme yaptırmak istiyorsun ama yaptırmayacaksın."

"Senin bir milyon tane dövmen varken, ben bir tane bile yaptıramayacak mıyım yani?"

"Evet."

İç çekerek elini tuttum ve parmağımı siyah kuzgunun üzerinde gezdirdim. "Bunu istiyorum. Yüzükparmağımda."

Fikir hoşuna gitmiş gibi geldi ama emin olmak için beklemedim. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Ronan oradan sonrasını devraldı. Dövme sanatçısıyla konuştuğunda ve ona ne istediğimi gösterdiğinde tek kelime etmem gerekmedi. Adamı tehdit etmiyordu ama sesi, tek bir çizgiyi bile yanlış yapmaması için sanatçının gözünü korkutmaya yetti.

Dükkândan çıktığımızda yeni dövmemi Ronan'a gösterdim ve, "Beğendin mi?" diye sordum.

Gözleri kapkaraydı ama sözleri yumuşacıktı. "*Mne nravitsya.*" *Bayıldım.*

Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. O kadar âşıktım ki boğulacaktım sanki ama elimi asla bırakmayacağını biliyordum. Geri çekildiğimde, Ronan'ın gözlerinin gölgelerinde gri bir ışık parıltısı gördüm. Bir anlık kıvılcımdı ve hemen kaybolmuştu. Ama benim için her şey demekti.

Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "*Ty byla sozdana dlya menya.*" *Benim için yaratılmışsın.*

Ben de içimdeki her şeyle buna inanıyordum.

Başparmağının dudağımdaki sahiplenici baskısının altında, "*Dazhe ocean ne mog razdelit' nas*," diye soludum. *Okyanus bile bizi ayıramadı.*

Gülümsedi. "Cehennem bile, *kotyonok*."

O gece Paris'te parmağımda bir kuzgunla evlendim. Yine de kalbimde, bu adamın benim "Bir Daha Asla"m olmadığını biliyordum.

O benim, "sonsuza dek" imdi.

Son

Teşekkürler

Bu kitabı yazmanın zor olduğunu düşünmüştüm ama bu kısım en göz korkutucu kısım gibi görünüyor. Çünkü bir köy halkı kadar kişiye teşekkür etmem gerek. Onların yardımı olmadan, En Karanlık Günah muhtemelen burada olmazdı, olsaydı bile şimdiye kadarki en kötü DL kitabı ödülünü kazanırdı. Bu insanlar 2020'mi kurtardılar.

Kaitlin, bir keresinde gelen kutumda aniden ortaya çıkmanı *ilahi müdahale* olarak adlandırmıştım ve hâlâ böyle düşünüyorum. Ne kadar anlayışlı olduğunu anlatamam. İçin dışın ayrı güzel ve bir hikâyenin nasıl yazılacağı konusunda Einstein zekâsına sahipsin. Bu kitap senin sayende çok daha güzel oldu. Ve korkarım artık ömür boyu benimlesin.

Mina, cesaretlendirmelerin için sana gerçekten ödeme yapmam gerektiğini hissediyorum. (Doğrudan Martoba'ya bir çek gönderir) Bir beta olarak kendini aştın ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Başından beri harika bir hayrandın ama şimdi seni harika bir arkadaş olarak görüyorum.

Tawni, başka bir anneden olan kız kardeşim. İlk kitabım-

dan beri benimlesin ve biliyorum ki sensiz bu kadar ileri gidemezdim. Ayrıca, yaşlanıp saçlarım grileşene kadar sana rasgele Facetime yapmaya devam edeceğimi de biliyorum, bu yüzden her zaman tetikte ol.

Lana, Alina ve Dina, Rusça çevirilerim için biçilmiş kaftansınız. Sizin yardımınız olmadan Ronan'ın ne söyleyeceğini hayal bile edemiyorum. Çok teşekkür ederim.

Hannah, Joan, Kelly ve Ratula, size bir yıl boyunca haftada bir bölüm göndermeyi içeren ancak buna bağlı kalmayan profesyonellik dışılığımla uğraştığınız için gerçekten en iyi betalarsınız. Yanımda olduğunuz ve bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Alice, harika bir PA olduğun için teşekkürler. Sensiz kaybolurdum.

Bryony, bana neden katlandığını hâlâ sorguluyorum. Teslim tarihlerimin dörtte üçünü kaçırıyorum, e-postana bir hafta sonra dönüş yapıyorum ve ardından derhal düzenleme yapılmasını istiyorum. Sen harika bir editörsün ve yazımı tertemiz hale getirdiğin için gerçekten minnettarım.

Juli ve Zainab, yaptığınız düzeltme çalışmaları için çok teşekkür ederim. Ve harika bir arkadaş olup EKG'ın düzeltisi için son dakikada emek harcayan Nicole, sen de sağ ol be!

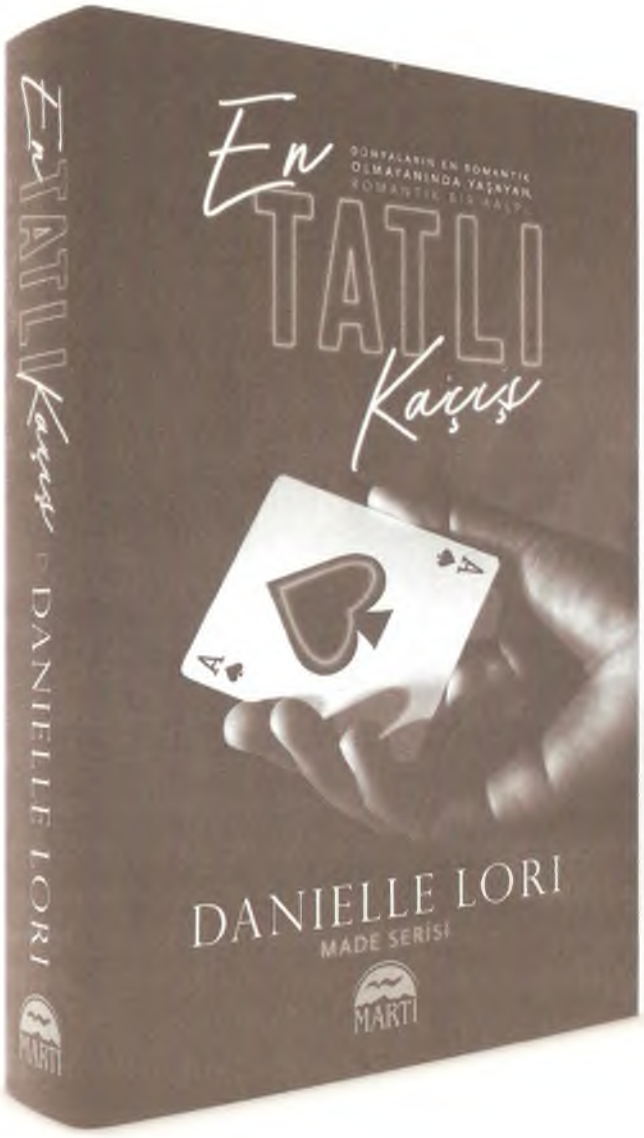
Sarah, kapaklarımda her zaman harika işler çıkarıyorsun. Ve Stacey, senden başka bir formatçıyla çalışmayı hayal bile edemezdim.

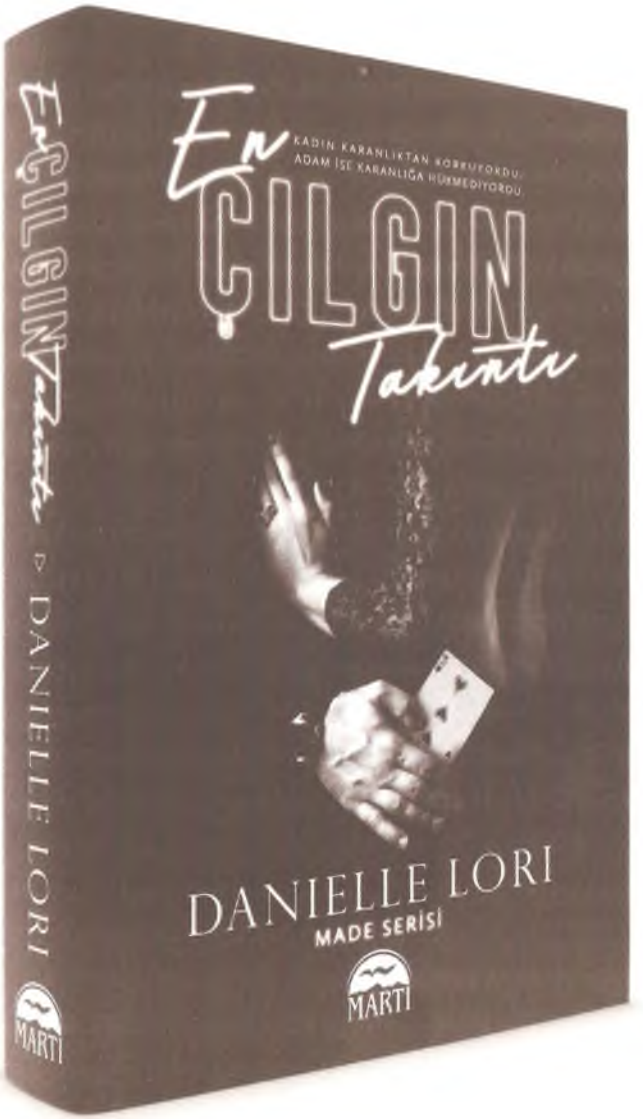
Kitabımın tanıtımına yardımcı olan tüm bloggerlara ve Instagram kullanıcılarına, beni mutluluktan uçuruyorsunuz. Benim için ne kadar çok şey yaptığınızı ve uyanıp yorumlarınızı ve editlerinizi görmenin ne kadar harika olduğunu bilemezsiniz. Gerçekten sizsiz burada olmazdım.

Bee and Silver'a özel olarak teşekkür ediyorum. İkiniz de sadece çok yetenekli değil, aynı zamanda inanılmaz insanlarsınız. Sizin gibi hayranlarım olduğu için gerçekten onur duyuyorum. ♥

Bu kitabı alıp bir şans veren her okuyucuya teşekkür ederim. Bir şeyler yazabilirim ama beni yazar yapan *sizsiniz.*

Sevgiler,
Danielle xo

En TATLI Kaçış
DÜNYALARIN EN ROMANTİK OLMAYANINDA YAŞAYAN ROMANTİK BİR AŞÇI
DANIELLE LORI
MADE SERİSİ
MARTI

En Çılgın Takıntı
KADIN KARANLIKTAN KORKUYORDU.
ADAM İSE KARANLIĞA HÜKMEDİYORDU.
DANIELLE LORI
MADE SERİSİ
MARTI
En Çılgın Takıntı
DANIELLE LORI
MARTI